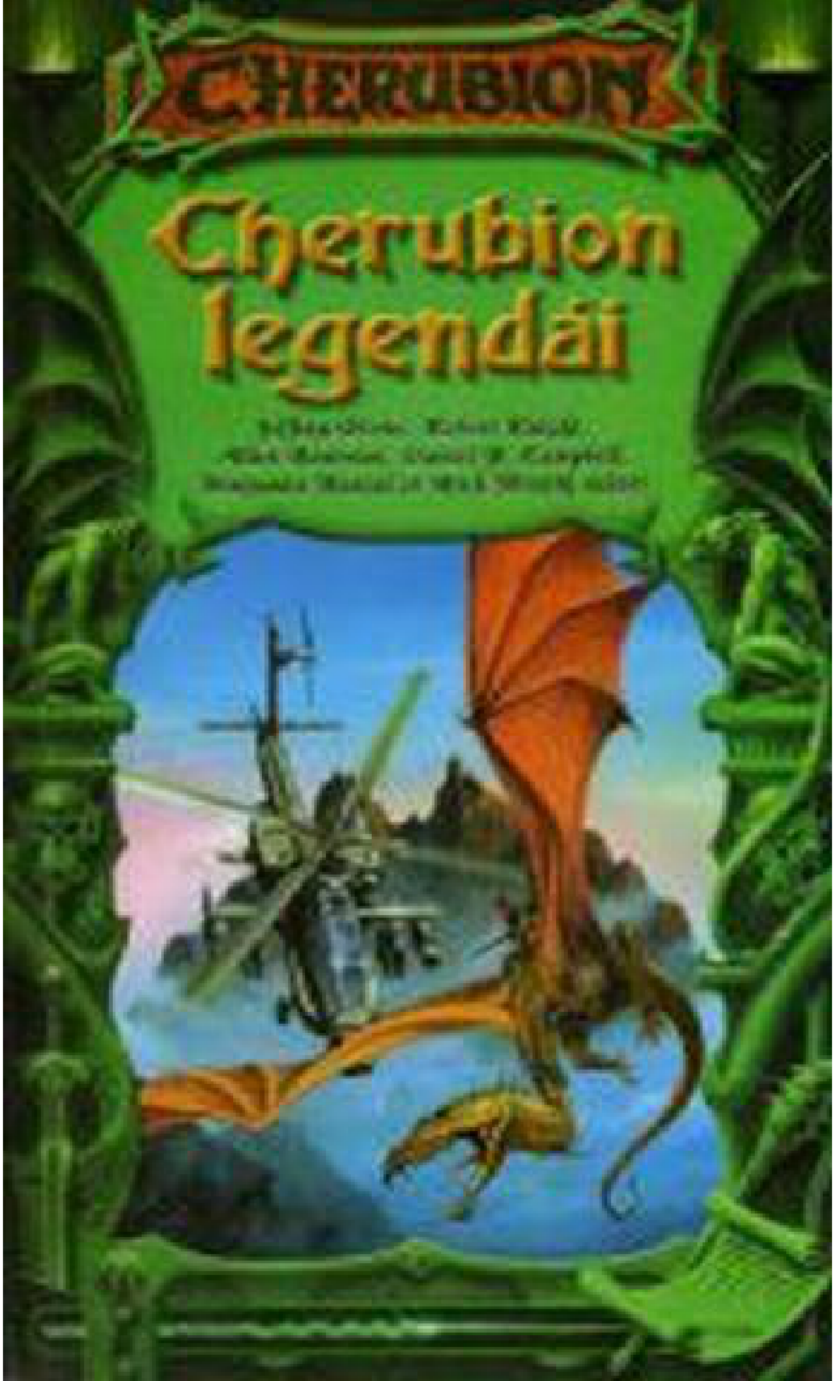
CHERUBION
Cherubion legendái

JEFFREY STONE

Cherubion legendái

Cherubion Könyvkiadó Budapest, 2000

Tartalom

ELŐSZÓ

Tíz éve, 1990– ben jelent meg az első Cherubion– regény, a „Harc az Éj Kövéért”. Két közvetlen folytatásával – „Az Éj Kardja” és „Az Éj Istene” – egybekötve is kijött annak idején a Phoenix Könyvkiadónál „Az Éj trilógiája” címen, majd a közelmúltban új kiadásban a Cherubion Kiadó is publikálta.

Ezt az első egységet később újabb három regény követte, amely „Hajnal– trilógia” néven lett ismeretes.

Ezen művek során Cherubion világa egyre tisztábban és megfoghatóbban kirajzolódott, ám számos kérdés és érdekesség maradt tisztázatlanul. E sötét foltok egyikét igyekeztem megvilágosítani, kiszínezgetni, amikor a „Sárkányok és helikopterek” című kisregényt megírtam a Sárkányok fantasy antológiába, de komolyabb erőfeszítéseket a lehetséges folytatások ügyében nem tettem.

Most viszont nagyon sokak bíztatására, kérésére és sürgetésére úgy döntöttem, mégsem hagyom sorsára Cherubion világát, s tovább folytatom a megkezdett történeteket. Ennek a döntésnek az első lépése e kötet, a Cherubion legendái, amely a Káosz– könyvekhez hasonlóan új logóval és egységes kerettel jelentkezik. Ugyanezen kerettel és logóval – de változatlan szöveggel – még ez évben kiadásra kerül a Hajnal– trilógia és Az Éj trilógia egyaránt. Jövő év első negyedévére pedig egy újabb önálló Cherubion– kötetet terveztem, melynek címe Sötét Évszázadok lesz, és amely az Éj és Hajnal közötti zavaros háromszáz évet öleli fel.

Távolabbra nézni egyelőre nem merészelek, de elképzeléseim szerint évente (vagy kétévente?) megjelenik majd egy– egy újabb Cherubion– kötet...

E mostani antológiába nem csupán a „gyűjteményesség” kedvéért került bele a korábban már publikált „Sárkányok és helikopterek”. Egyrészt a Sárkányok c. antológia már réges–

rég elfogyott, és nagyon sokan lemaradtak róla, akik szerették volna elolvasni ezt az Éj elé visszanyúló kisregényt... Másrészt, mivel most a folytatását is megírtam. Az előzmények ismerete nélkül az kevésbé állná meg a helyét... Továbbá, ha már ismét elővettem ezt a kisregényt, akkor „leporoltam" egy kicsit. Az eredeti verzióhoz képest körülbelül huszonöt– harminc százalékkal bővült a terjedelme. És ez elsősorban a történet második felében mutatkozik meg. Hogy mi változott és miért, az olvasás közben ki fog derülni...

A közvetlen folytatás a „Kryun" c. kisregény, amely ott kezdődik, ahol a „Sárkányok és helikopterek" véget ért. Tervezek még egy folytatást, amely ugyanitt kezdődik, de egy egészen más szálon fut. Emdal Voldean sorsát követi majd – , ám ennek megírására nem mostanában kerül sor. Talán majd a következő Cherubion– antológiában...

A kötetben található művek szerkesztésénél nem időrendi sorrendet követtem. Inkább arra törekedtem, hogy a különböző stílusú írások szervesen illeszkedjenek egymáshoz, és egységes, élvezetes olvasmányt képezzenek.

Remélem, hogy ez a sokak által rég várt antológia nem kelt csalódást.

Debrecen, 2000. június 23.

Jeffrey Stone (Nemes István)

Jeffrey Stone – Sárkányok és helikopterek

Sok– sok idővel ezelőtt egyetlen Isten uralta a háború és pusztítás sújtotta világot. Kevanaar a semmiből bukkant elő, és a hatalmas kontinenst benépesítő lények élére állt, hogy egy új világot építsen a régi civilizáció romjai fölött. Utazásai során a kontinens legtávolabbi régióiban szétszórtan élő, elszigetelt, vad törzsek közül kiválasztotta azokat, akiket az intelligenciájuk, a mágikus erejük és a képességeik alapján az új civilizáció letéteményeseinek gondolt. Hárman voltak. Melan, Choler és Sang, akik végül a legközelebbi tanítványaivá váltak. Ők hárman külön utakat választottak, de az Egyetlen Isten céljait szolgálták. Melan a régi civilizáció technikai örökségét próbálta felélesztení, s úgy gondolta, a megkezdett utat kell folytatniuk az új világban is. Choler a mágiával kezdett kísérletezni, és szinte éveken belül oly mértékben elmélyült a sötét művészetben, amennyire halandó még sohasem Cherubion új és régi történelmében... Sang pedig, aki figyelemmel kísérte a másik két tanítvány előrehaladását, egy harmadik utat jelölt ki magának, mely voltaképpen az előbbi kettőből, a mágia és a technika keverékéből táplálkozott, de merőben eltért mindkettőtől...

Aztán egy napon Kevanaar titokzatos módon – mint ahogy érkezett – eltűnt Cherubionról, és félisteni hatalommal bíró tanítványai szinte azonnal egymás torkának estek. És ahelyett, hogy új civilizációt teremtettek volna meg a holt kontinens romjain, tovább pusztították a meglévő maradványokat. A háború ezen periódusát nevezték később Cherubion Hosszú Éjszakájának. Egy iszonyatos, sötét, végeérhetetlen éjszakának, amely olyan volt, akár egy rémálom, s amelyből nem kecsegtetett felébredés egészen Leon Silver megjelenéséig.

Ez a mostani történet azonban sok– sok évvel azelőtt veszi kezdetét, hogy Leon Silver meglátta volna a lila fényjelenséget a Joux– tó jegén…

Emdal Voldean álmodott. Először csak értelmetlen zagyvaságok követték egymást gyors egymásutánban, aztán a fiú felébredt egy pillanatra, után bámult maga elé, majd amikor visszaaludt, ugyanazok a megszokott álomképek rohanták meg újból, melyek oly sokszor felbukkantak már az álmaiban.

– Hatalmas, hatalmas… – motyogta öntudatlanul, és a kezét nyújtotta az ismerős szörnyetegek felé, amiket korábbi álmaiban már oly sokszor látott.

Még hosszú perceken át motyogott az orra alatt, aztán bántó fejhangon felnevetett. Amikor felült a keskeny priccsen, a szeme nyitva volt. De valójában még mindig álmodott. Mindkét kezét előrenyújtva, monoton léptekkel indult meg az ajtó felé, lenyomta a kilincset, kilépett a folyosóra, és zavartalanul folytatta öntudatlan sétáját.

Azonban amikor a folyosó végén újabb ajtóba ütközött, meg kellett torpannia; éjnek idején az ügyeletes tiszt parancsa nélkül senki, de senki nem hagyhatta el a szektorát.

Amikor az anyaszült meztelen, tizenéves fiú rángatni kezdte a rideg vasajtót, egy pillanat alatt előkerült az őrség.

– Nyugalom! – mondta pár pillanat múltán Dorm Rodgers. Vaklárma… Ez csak az a… holdkóros kölyök! Már megint rosszat álmodott és ki szeretne menni a szabad ég alá…

Miközben a szektor őrei tanácstalanul néztek össze, Rodgers őrmester odalépett Emdal Voldeanhez, és határozottan megfogta a meztelen vállat.

– Ébren vagy, kölyök… vagy még mindig alszol?

– Engedj! – zihálta a fiú. – Ki akarok menni hozzájuk… Várnak rám!

– Kikről beszélsz?

Emdal szeme továbbra is nyitva volt, ám a tekintete nem árulkodott semmilyen tudatos értelemről. Mintha nem is egy hús– vér fiatalember állt volna csupaszon az ajtó előtt, hanem

egy vértelen, érzelemnélküli élőhalott.

– Sárkányok... – lehelte a fiú, és mindkét kezét az ég felé emelte. – Gigászi. bíborszínű sárkányok...

Rodgers őrmester a homlokát ráncolta és a fejét ingatta. Még erősebben megszorította a fiú vállát, és teljes erejéből megrázta.

– Térj már magadhoz, hallod?! – kiáltotta a képébe. – Nem dajkálhatlak itt egész éjszaka! Ébredj!

Emdal Voldean egy szempillantás alatt a tudatára ébredt annak, hogy hol van és hogy milyen ostoba helyzetbe került. Anyaszült meztelenül állt a karikás szemű, feszült szektorőrök gyűrűjében, és a hideg fémpadlótól reszketés futott fel a gerincébe a talpain keresztül.

– Én... – nyögte feszülten.

– Igen – vetette oda az őrmester morózusan. – Már megint sétáltál álmodban, és ismét feltartottál bennünket. De most már vége. Ébren vagy, nincs tovább álom! Jobb, ha visszatérsz a celládba és alszol tovább...

– Ó, egek! – sóhajtott a fiú elkeseredett. – Mi történik velem?

Miért történik ez velem?

Dorm Rodgers sajnálkozva mérte végig.

– Doktor Wielmans szerint ez valamiféle betegség, de azt még a jó doki sem tudja, hogy mi váltotta ki belőled. Az a lényeg, hogy nem halálos... Legalábbis addig, amíg egyszer az éjszaka közepén valahogy ki nem sétálsz Főerődből, egyenesen Choler valamelyik lidércének karmaiba. Emdal egy pillanatra behunyta a szemét. Nem annyira az elhangzottak miatt, mint inkább azért, mert az álomképek még mindig élénken peregtek az agyában.

– Rettenetesen nagyok – suttogta öntudatlanul. – És rettenetesen bíborszínűek...

Az őrmester a két kísérőjére pillantott, majd vissza a fiúra.

– Még mindig álmodsz?

– Ébren vagyok, uram – lehelte a meztelen fiatalember. –

Legalábbis... úgy hiszem.

Aztán mielőtt az őrmester ismét megkérdezhette volna, hogy miről beszél, Emdal magától hozakodott elő előbbi kiszólásának magyarázatával.

– Sárkányok – mondta. – Rettenetesen nagy méretű, bíborszínű, gigászi sárkányok… Ezeket látom álmaimban, és tudom, hogy hívnak engem... Ezért indulok el feléjük álmomban... Hívnak, várnak, szükségük van rám...

– Szükségük? Aztán mi végre?

– Nem tudom. Nem tudom.

Dorm Rodgers, bár sajnálta a holdkóros fiút, most nem állhatta meg, hogy ne vessen egy cinkos pillantást a beosztottaira.

– Ez a mániád, igaz? – bökte meg a srácot vigyorogva. – A túlméretezett wyvernek, amik a szárnyukkal eltakarják a napot, és akkorák, amekkorát belőlük még soha senki sem látott...

– Csak ő! – vetette közbe az egyik őr derűsen. – Ez a holdkóros még a retyóban is sárkányokat lát!

Emdal Voldean azonban még mindig nem ébredt fel annyira, hogy megsértődjön a gúnyolódás miatt.

– Ezek nem wyvernek – mondta lehalkított hangon. – Ezek drakónok... sárkányok!

– Jól van – vetett véget Rodgers az éjféli társalgásnak. – Tőlem akár tanknyi méretű, gépesített cecelegyek is lehetnek! Amíg a riasztók azt nem jelzik, hogy megtámadták Főerődöt, addig fikarcnyit sem érdekelnek az álombéli szörnyetegeid. Van nekünk épp elég bajunk a valóságos szörnyetegekkel is, úgyhogy ezekkel az álombeliekkel küzdj meg te magad! Menj, aludj.., és holnap reggelre elfelejted az egészet...

Az éjszakai „rendkívüli esemény” természetesen szerepelt a reggeli jelentésben, de Melan, Főerőd parancsnoka úgy siklott át rajta, mint azokon a sorokon, melyek a kiégett világítócsövek lecserélésével és az elkülönítőben fekvő betegek testi hőmérsékletének ingadozásával foglalkoztak. Nem ez volt az első alkalom, hogy az évekkel ezelőtt Főerődbe került

barbár fiú az éjszaka közepén holdkóros sétára indult, s valószínűleg nem is az utolsó…

És a Technokratát most éppen egészen más dolog foglalkoztatta, mint a föld alatti város lakóinak lelki vagy testi problémái. Pár nappal ezelőtt egy vakmerő portyázó csapat fémérzékelői jelentős mennyiségű fémtömeget jeleztek egy sziklás hegyoldalban. Mivel fémekből szinte sohasem volt elég, dacára annak, hogy ellenséges területen jártak, a portyázók azon nyomban nekiláttak, hogy próbafúrásokat végezzenek. Mekkora volt a meglepetésük, amikor a várt telérek helyett a fúró gyémánthegye fél méterre a talaj alatt tenyérnyi vastag acéllemezt ütött át, majd a semmiben pörgött tovább. Egy titkos bunkerre bukkantak, mely aranynál és gyémántnál is értékesebb holmikkal volt tele; több hordónyi üzemanyaggal, fegyverekkel, ismeretlen rendeltetésű gépekkel, műszerekkel, felbecsülhetetlen mennyiségű munícióval és kit tudja még, mi minden hasznos eszközzel.

Nem ez volt az első eset, hogy a portyázó kutatók az előző civilizáció maradványaira bukkannak, de soha ezelőtt nem érte még Melan embereit ekkora szerencse. Soha ezelőtt nem bukkantak még ily mennyiségű, felbecsülhetetlen értékű kincsre, s talán az összes eddigi lelet nem volt ennyire fontos, mint ez a mostani.

A dolognak mindössze egyetlen szépséghibája akadt; az újonnan megtalált bunker a Kettes Zónában leledzett.

A Kettes Zónában…

Azon a félelmetes területen, amelyen csupán az elmúlt egy évben több mint kétszáz jó harcos, három tank, két helikopter és egy repülő veszett oda. A Kettes Zónába behatolni mindig nagy vakmerőségnek számított, hiszen ez a rettegett terület, mely egyfajta határvidék volt Melan és Choler „birodalma” között, voltaképpen a Fekete mágus fennhatósága alá tartozott. A Zóna északi határát alig néhány tucat mérföld választotta el Choler megközelíthetetlen várától, Monarakhtól, s a határvidéken hemzsegtek a legkülönfélébb gyilkos szörnyetegek, amiket emberi elme kitalálni képes

lehetett. Lidércek, élőhalottak, wyvernek, tűzköpő gyíkok, agyaras rémek, ködvámpírok, lélekszívó szivacsok, és ki tudja, mik még... Hiszen akik ilyesfajta rémekkel találkoztak, a legjobb felszerelések és fegyverek ellenére sem tudtak mindig beszámolni az ellenfeleik kinézetéről. Legtöbbször csupán a megcsonkított tetemek maradványaira bukkantak rá az újabb vakmerő behatolók; máskor még arra sem.

És az is nyilvánvaló volt, hogy Choler – aki a Sötét Láng Ura néven nevezte magát – valamiféle szörnyű praktikával képes volt felélesztení Melan katonáinak tetemeit, s gyakorta épp e borzalmas élőhalottakat küldte egykori bajtársaik ellen.

A Kettes Zóna tiltott terület volt; csupán néhanapján merészkedett be oda egy– két elszánt felderítő csapat, de lehetőség szerint csak a legszükségesebb mennyiségű időt töltötték ott. Néha csupán perceket, legfeljebb másfél– két órát.

Ez alkalommal viszont Melan úgy kalkulálta, hogy a „kincseskamra” kiürítése alsó hangon is legalább négy órát igénybe fog venni. És ez túl sok idő ahhoz, hogy észrevétlenül tudjanak dolgozni mindvégig. És ha Choler felfedezi, miféle tevékenység folyik a birodalma határain, nyilván azonnal gondoskodik arról, hogy legádázabb ellenfele ne juthasson váratlan előnyökhöz.

Kevanaar titokzatos távozása óta csupán három fegyverraktárra bukkantak Melan hívei, bár ezeken kívül akadt még néhány, melyre Choler vagy Sang tette rá a kezét. Valamennyit megsemmisítették értékes kincseikkel egyetemben, ám az a három, ami Melan kezére került, az is nem kevés felfordulást okozott.

Az első raktár kifosztása után kisebb palotaforradalom tört ki a Technokrata seregében; mivel néhányan alkalmasabbnak gondolták magukat Melannál az uralkodásra. Azonban kissé túlbecsülték magukat, és a félisten kemény kézzel letörte a lázadást. A túlélő lázadók egy részét Melan elrettentésül kivégeztette, a többieket pedig agymosásnak vetette alá, s alantas munkákra osztotta be.

A második raktár maga az a föld alatti bunker– rendszer volt, amely még ma is Főerőd szívét alkotja. A remekül kiépített, föld alatti beton folyosók és termek szövevénye ideális bázist biztosított Melan népe számára, s mivel elég közel esett Choler területének határaihoz, stratégiai fontossága felbecsülhetetlen volt. A Sötét Láng Ura szinte az első pillanattól kezdve folyamatosan ostromolta ellenfele új székhelyét, ám Főerőd védői mindvégig kitartottak és a véres harcok közepette nem hogy veszítettek volna a pozíciójukból, de még inkább kiépítették és megerősítették azt. Miközben kettőzött erővel folyt a föld alatti részek kiszélesítése és kibővítése, vakmerő csapatok olyan csapdákkal és védelmi berendezésekkel látták el a környéket, melyek Főerődöt szinte megközelíthetetlenné tették Choler szörnyetegei számára.

S amikor a védelmi berendezések teljesen elkészültek, Melan jókora előnyre tett szert Sanggal és Cholerrel szemben.

A harmadik raktárt három évvel ezelőtt találták, a Négyes Bázis közelében, Főerődtől északkeletre, ám azt nem sikerült idejében kiüríteni. Choler tudomást szerzett a leletről, rettegett földi cápái hamarabb érkeztek a kelleténél, a földfelszín alól támadták meg Melan embereit, s amikor azokat meghátrálásra kényszerítették, magát a bunkert vették célba. Melan tehetetlenül nézte, hogy a vágyva vágyott technikai felszerelések java része örökre elsüllyedt a föld méhében. Még megpróbálhatta volna a mélységből kiaknázni a holmikat, ám Choler annyira megerősítette azt a területet, hogy jóformán meg sem lehetett közelíteni.

És most a rettegett Kettes Zónában...

Melan ezúttal nem akart kockáztatni. Haladéktalanul hozzálátott a fegyverraktár kiürítéséhez, s mindezt a lehető legnagyobb titokban tette; a speciális osztagokon kívül még a legközelebbi harcostársak sem tudtak róla. Ezzel egy időben – elterelő hadműveletként – színlelt támadást indítottak Choler bevehetetlen erődítménye ellen. Melan pontosan tudta, hogy Monarakh környékét oly iszonyatos mértékű mágia védi, ami ellen semmit sem tehet, ám úgy kalkulálta, hogy néhány tucat

ember pusztulása jelentéktelen veszteség ahhoz a nyereséghez képest, amit az új raktár kiaknázása jelenthet.

És Melan azt is pontosan tudta, hogy a színlelt támadásnak igencsak valódinak kell látszania, ha nem akarja felkelteni Choler gyanakvását. Nem elég odaküldeni egy– két helikoptert, gyalogos áldozatokat is hozni kell.

A feláldozandó csapatokat a lehető leggondosabban válogatta össze – a nélkülözhető emberekből. Olyan katonákat nevezett ki hirtelen az elit alakulatba, akik korábban számos alkalommal bizonyították már a gyávaságukat vagy az eredménytelenségüket.

Azok pusztuljanak, akikért nem kár!

Negyvenkét harcost, egy kiszuperálás előtt álló tankot és három helikoptert indított útnak Monarakh felé egy meglehetősen jól átgondolt stratégia szerint. A tank és a gyalogos fegyveresek nyugat felöl, az Egyes Zóna irányából támadnak, lehetőség szerint minden ellenállást leküzdenek, s egyenes útvonalon haladnak Monarakh irányába. El kell jutniuk közvetlenül a vulkánok közé épült vár alá, s itt kapnak erős légi támogatást a harci helikopterektől.

Mivel egy jelentős csapatról van szó, kisebb– nagyobb veszteséggel – átlagos esetben megközelítőleg 26 százalékos veszteséggel még ezek a nélkülözhető katonák is el fognak jutni Monarakh falaihoz. Ott viszont minden bizonnyal megsemmisítő erejű túlerőbe ütköznek, melynek mértéke nyolcszoros, tízszeres is lehet. És ha Choler igazán komolyan veszi az erőtlen próbálkozást, akár harminc– negyvenszeres túlerőt is küldhet a vakmerő támadók ellen…

Melan pontosan megjelölte a pozíciót, ahol a csapatai fő része beáshatja magát, és amely pontot akár húsz– harminc percen át is védhetnek bármekkora túlerő ellen.

A csapat maradéka – egészen pontosan nyolc ember – azt a parancsot kapta, hogy négy kettes csoportra oszolva különböző célpontokat vegyenek célba, s lehetőség szerint fontos stratégiai objektumokat robbantsanak fel, majd pedig egy eléggé zavaros, cikkcakkos útvonalon menekűljenek a

megjelölt találkozási pontig, ahol a helikopterek felszedik őket. Melan persze pontosan tudta, hogy erre a menekítésre nem fog sor kerülni. Még ha nem a hadserege „salakját", hanem az elitek elitjét küldené, akkor sem lenne esélyük. A cikkcakkos menekülési útvonal mindössze arra szolgál, hogy Choler szolgái minél több időt töltsenek a levadászásukkal, s minél később gondolkodjanak el azon, hogy vajon mi lehetett a Technokrata szándéka ezzel az eleve kudarcra ítélt támadással.

Melan többszörösen átkalkulálta az esélyeket és arra a következtetésre jutott, hogy a színlelt hadmozdulat meglehetősen hitelesnek hat, ha a négy párosból bármelyiknek is sikerül a kijelölt célpontja közelébe jutnia. Hiszen ebben az esetben Choler joggal gondolhatja azt, hogy ezeknek az öngyilkos pároknak a célba juttatását szolgálta fedezni az egész csapatmozgás.

No és persze a helikopterek...

Ez az akció kényes pontja volt, Melan rengeteget töprengett rajta. A helikopterek túl értékesek voltak ahhoz, hogy akár egy is elvesszen közülük ebben az elterelő hadműveletben. Viszont ha nem támogatja a földi csapatokat a levegőből, egyrészt Choler azonnal gyanút fog, másrészt a wyvernek percek alatt végeznek a védtelen harcosokkal. Tehát helikopterekre szükség van.

Legalábbis egy bizonyos fokig...

Ott kell lenniük a megfelelő időpontban, harcba kell szállniuk a wyvernekkel, de inkább csak csalogatni őket, mintsem komoly küzdelembe bonyolódni. És amikor már a halálra szánt osztag megtette a magáét, a helikoptereket azonnal vissza kell rendelni...

Melan tudta, hogy a beavatott tisztjei meg fogják érteni a súlyos áldozatot és elfogadják a döntését. Egyetlen hadvezérre sem vet jó fényt, ha valami közvetett cél érdekében a biztos halálba küldi az embereit, ám jelen esetben a „cél" valóban szentesíti az eszközt. Melan a lehetőség szerint mindig kímélte az emberanyagot, ám most olyan kincs forgott kockán, ami

eleve kizárt minden mérlegelést.

Az elpusztult civilizáció maradványainak kezdeti feltárásai után a technikai eszközök rendkívüli módon megritkultak, így egy ilyen raktár valóságos kincsnek számított. Igaz, a Technokrata mindent megtett az utánpótlás biztosítása érdekében; a Főerőd mélyén folyamatosan toldozták– foldozták a lassan elrozsdásodó eszközöket, ám az utánpótlás terén – mely megoldás lehetett volna a problémákra igazi áttörésre még nem került sor.

Ám most minden esély megvolt rá...

Az elterelő hadművelet és a jól szervezett szállítási akció hajnalban kezdődött.

Melan, a Technokrata a stratégiai központ legnagyobb termében állt egy hatalmas fali térkép előtt, és elmélyülten tanulmányozta a változatos domborzati alakzatok között felvillanó, színes pontokat. Zöld fények jelezték az ő egységeit, míg a vörösek és a sárgák Choler lényeit. Utóbbiak megkülönböztetésére azért használtak kétféle színt, mert nem volt mindegy, hogy szörnyetegekkel vagy élőholtakkal kerültek szembe az emberei.

– Lidércek, uram... – suttogta egy fiatal tiszt, és a térkép jobb oldalára mutatott. – Elenyésző számban. Ha Westbrick őrmester és emberei ezen a ponton biztosítanák a hátukat, csekély veszteséggel elbánhatnának velük...

A szürke ruhás, fekete szemüveget viselő félisten mozdulatlanul meredt a kijelzőkre. Egyenes orra, keskeny ajka, határozott álla kemény, erőszakos jellemre utalt. Ruháján, tartásán egyaránt látszott, hogy fegyelemhez szokott, s viselkedésével minden körülmények között példát mutat a beosztottainak. Egy szőrös, kis majom kapaszkodott a nyakában, s úgy tűnt, a felvillanó fények teljesen lekötik a figyelmét. A kis állatka néha előrenyúlt, és játékosan megérintette a panelokat, ám minthogy semmi különös nem történt, csalódott pofát vágva más szórakozást keresett magának.

– Uram? – próbálkozott ismét az előbbi tiszt. – Ha

egyenesen folytatják tovább az útjukat, pontosan belerohannak a lidércekbe...

Halk kattanás hallatszott, a kis majom odanyúlt és elfordított egy aprócska gombot a Technokrata nyakában lógó műanyag doboz oldalán.

– Hármas változat – jöttek a hangok recsegve a beszélődobozból. – A főcsapat tovább megy a célterület irányába, a leváló egységek megközelítik a lidérceket.

Egy szürke ruhás fickó megigazította a gégemikrofonját, és halk, nyugodt hangon azonnal továbbította a főparancsnok utasításait. A rendszer apró fogaskerekei láthatatlanul is ellátták a feladatukat.

A fali térképen jól látszott, ahogy a zöld fények háromfelé válnak; a nagyobb zöld folt kitért balra, a két kisebb pedig az utasításoknak megfelelően a sárga foltok felé kanyarodott.

– Ne pazarolják a golyókat! – recsegte Melan határozottan. Csakis gránátokat használjanak!

A gégemikrofonos ezt az utasítást is hűen továbbította, bár ő maga pontosan tudta, hogy a lidérceket – ezeket a karmokkal és agyarakkal felfegyverzett, lélektelen teremtményeket csakis úgy lehet elpusztítani, ha cafatokra tépik őket. Ám lehet, hogy ezt a Kettes Zónába behatoló csapat nem tudja...

Hatan tartózkodtak a stratégiai teremben; Melan, a gégemikrofonos, az előbb szóló fiatal tiszt, és három idősebb főtiszt. Általában a jelentős eseményeknél a teljes vezérkar összegyűlt ebben a teremben, ám most az akció annyira titkos volt, hogy a Főparancsnok csakis a legbizalmasabb embereit volt hajlandó beavatni. Most valamennyien a falra kivetített térképre meredtek, s nézték, ahogy a színes pontok egymáshoz közeledtek.

– A lidércek a kettes egységünket vették célba – jelentette a fiatal tiszt. – A főcsapattal nem törődnek. A túlerő aránya megközelítőleg tíz a négyhez...

– A főcsapat menjen tovább! – parancsolta Melan szenvtelenül. A kettes csapat felkészül az összecsapásra...

– És a hármas?

Melan csupán egy pillanatig gondolkodott.

– A hármas nyugatra tart, aztán visszakanyarodik. Hátba támadja a lidérceket.

A fiatal tiszt először az idősebb főtisztekre pillantott, majd vissza Melanra.

– De uram... ezalatt a lidércek lemészárolják a Kettest... Melan kifejezéstelenül meredt maga elé.

– A Kettes a szikláknál védje a hátát! Ha tíz percig kihúzzák, érkezik a Hármas.

A gégemikrofonos minden utasítást továbbított, és a térképen jól látszott, ahogy a színes pontok megteszik a stratégiai mozgásokat.

– Most támadnak rajuk – kommentálta ismét a fiatal tiszt. – Teljesen körbevették őket.

Melan hosszan kivárt, csak aztán adta ki az újabb parancsot.

– Most induljon a Hármas! Hátba támadni a lidérceket! Csak gránátokat használjanak!

Miután a parancsa továbbításra került, a térképen jól látszott, ahogy a legnyugatabbra lévő kicsiny zöld folt, mely valójában három katonát jelzett, visszafelé indul a sárgáktól szorongatott másik kicsiny zöld folthoz. A tenyérnyi zöld folt, mely a főcsapatot jelképezte, a négyzet formájú tank kíséretében rendületlenül haladt észak felé, s úgy tűnt, nem ütközik újabb ellenállásba.

A Hármas egység ekkor érte el a sárga pontokat, és bár a képernyőn a színek hangtalanul villogtak, a stratégiai teremben állók maguk elé képzelték a szörnyű küzdelmet. Gránátok robbannak, lidércek visítanak, s aztán hihetetlen sebességgel rohamozzák meg a védtelen embereket, tépik–marcangolják azokat.

– Elég! – recsegte Melan. – Visszavonulni! Kettes egység keletre, a Hármas nyugatra!

A teremben lévő tisztek valamennyien tudták, milyen reménytelen kísérlet lidércek elől menekülni. Ezek a sötét,

vörös szemű szörnyetegek másfélszer– kétszer olyan gyorsan képesek mozogni, mint egy átlagos ember, s olyan nesztelenek, mint maga a halál. Egy bozótokkal, fatörzsekkel nehezített, sík terepen lidércekkel bújócskázni több mint öngyilkosság.

Ám amíg a lidércek a menekülő, kicsiny egységeket üldözik, a főcsapat zavartalanul menetelhet tovább. És ki tudja, talán valami csodával határos módon a hat ember közül is életben maradhat egy vagy kettő…

A fali térképen a színes fénypontok szerteszét áramlottak.

– Ez az! – recsegte Melan. – Most jöjjenek a helikopterek! Próbálják fedezni a menekülőket, de semmit ne kockáztassanak!

A kicsiny csapat rámeredt a térképre, és látták, ahogy a helikoptereket jelképező fehér pöttyök feltűnnek dél– délkelet felől, és szabályos alakzatban megközelítik a menekülő zöld pontokat üldöző lidérceket. A gépek megjelenése vitathatatlanul nagy kavarodást okozott, mert a sárga foltok összevissza kavarogtak, és olybá tűnt, mintha szembeszállnának a helikopterekkel. Ez persze csupán a látszat volt, hiszen bármily félelmetesek voltak is a lidércek a legjobban felszerelt gyalogos katonák ellen, az égből támadó fém szitakötőket nem érhették el a karmaik.

– Jelentést! – recsegte Melan.

Az a fiatal tiszt, aki eddig is buzgón közvetítette a behatolás eseményeit, egy kissé megnyomkodta bal fülében a vevőkészüléket, s egy pillanatig feszülten hallgatott.

– A Légi Lovasok nem ütköztek ellenállásba, wyvernek nincsenek a láthatáron. Könnyű ütegeikkel szétverik, levadásszák a lidérceket. Westbrick főcsapata akadálytalanul haladhat a célterület felé. A két hármas különítménnyel jelenleg nincs kapcsolatunk, de a műszerek szerint valamennyien élnek.

– Jorion hadnagy! – parancsolta Melan. – Folytassa az első fokozat megfigyelését! Amint a helikopterek bármiféle ellenállásba ütköznek, azonnal jelentse!

– Igen, uram.

– Szűkítés! – mondta Melan a gégemikrofonosnak, és a fickó azonnal pötyögni kezdett az előtte heverő klaviatúrán.

A hatalmas falfelületen az eddigi térkép a negyedére zsugorodott, ahogy a méretarányok megváltoztak, s a korábban látott terület mellé most újabb stilizált terepalakzatok rajzolódtak ki.

Jelen térképen a korábbi színes foltok most tűhegynyivé zsugorodtak, s jó négytenyérnyire attól a helytől, ahol a helikopterek a lidérceket lőtték cafatokra, egy ujjnyi zöld folt látszott, s közvetlenül mellettük három fehér petty.

– Második Lépés indul! – parancsolta Melan. – A raktár kiürítését megkezdeni!

A gégemikrofonos halk utasításokat suttogott, és a térkép alsó részén az ujjnyi zöld folt hirtelen előrelendült abba az irányba, ahol e pillanatban egy lila lámpa gyulladt ki. Ez a kis fényforrás nem újabb ellenséget jelzett, hanem azt a titkos raktárt jelölte, amelynek kiürítésére Melan épp az imént adott utasítást.

És az ujjnyi fény folt voltaképpen több egymáshoz közeli, zöld pöttyöt jelölt. Nyolc teherautót, két tankot és négy csapatszállító egységet. Az előbbiek a raktár kincseinek elszállítására szolgáltak, a tankok és a csapatszállító járműveken lévő egységek pedig a terület biztosítására. Nagyjából két mérföldre a titkos raktártól kétfős csapatok járőröztek szüntelenül, s egy hozzáférhetetlen sziklaplatón bevetésre készen várakozott a három itt maradt helikopter.

Melan buzgón remélte, hogy ezekre nem lesz szükség. Ezt a végső tartalékot mindenesetre Marv Fletch, Főerőd legjobb pilótája vezette, s az ő személye volt a garancia arra, hogyha a helikoptereknek mégis fel kell szállniuk, gondoskodni fognak majd megfelelő menekülési lehetőségről a földi egységek számára.

– Kiürítés megkezdődött! – jelentette most a gégemikrofonos halk, megilletődött hangon. – A járőrök minden két percben bejelentkeznek. A közelben nem észlelhető ellenséges mozgás.

Melan várt. Túl könnyen mentek eddig a dolgok, s ez nem tetszett neki. Gyanúsan könnyen boldogulnak az emberei.

Westbrick és csapata háborítatlanul haladhat Monarakh felé, a helikopterek kedvük szerint mészárolhatják a lidérceket, s olyan az egész terület, mintha teljesen kihalt volna.

Hol vannak a wyvernek? Choler minden egyes alkalommal azonnal csapatostul küldte őket a levegőbe, ha helikopterek tűntek fel a területe határán. Most miért késlekednek? Vajon mit tervez a Sötét Láng fondorlatos nagymestere?

Melan csaknem megrezzent, amikor Jorian hadnagy hirtelen felhőrdült.

– Északról újabb ellenség közeledik a Légi Lovasok felé! – hadarta.

– Wyvernek? – kérdezte Melan.

– Igen – vágta rá Jorian hadnagy, majd azonnal meg is változtatta az álláspontját. – Nem.

Melan érdeklődve pillantott a fülig piruló, fiatal tisztre.

– Nem wyvernek?

– Nem, uram – hápogta Jorian. – Valamiféle... repülő... szörnyetegek...

Ezzel csaknem egy időben újabb fények villantak fel a hatalmas kijelzőn Westbrick előrenyomuló főcsapata előtt is. A piros, sárga, kék és fekete pettyek azt jelezték, hogy Choler igen változatos csapatot küldött a vakmerő behatolók ellen. Ugyanakkor abba az irányba, ahol a helikopterek fehér pöttyei keringtek a szétfutó sárga lidércek között, villogó, fehér foltok közeledtek nagy sebességgel.

– Hat... nyolc... tíz... tizenkettő! – számolta dermedten Jorian hadnagy. – Jó ég! Egy egész tucat!

Néhány érintés a képernyő alatti konzolon gyorsan tovasuhanó számsorokat varázsolt a monitorra. Miközben a fények elhalványultak, addig az újonnan érkezett támadók területe hirtelen megnagyobbodott, s immáron a fények helyett apró szimbólumok jelentek meg a kijelzőn.

Wyvernek.

A rendszer egy szemvillanásnyira megfagyott, mintha a központi számítógép képtelen lenne egyértelműen azonosítani az érkezőket. Talán a helikoptereken elhelyezett érzékelők által szolgáltatott adatok voltak elégtelenek, talán a beérkező információ feldolgozása terhelte le a szokásosnál jobban a rendszert.

Melan már felemelte a kezét, hogy beavatkozzon a számítógép működésébe, amikor a képernyőn ismét megelevenedtek a fények, s a sárga fények határozott alakot kaptak.

Wyvernek. Ez most már biztos.

– A Légi Lovasok tereljék a wyverneket a földi ütegek lőtávolán belülre! – adta ki a következő parancsát a Technokrata, majd néhány pillanatnyi hallgatás után hozzátette: – Lehetőség szerint törekedjenek a veszteségek minimalizálására!

Bár a wyvernek lassúak voltak és a manőverező képességük is hagyott némi kívánnivalót maga után, a légi csatákban mégis meglepő eredményességgel harcoltak a repülők és helikopterek ellen, s amíg Choler teremtményei képesek voltak a szaporodásra, addig egy sérült helikopter javítása és összeszerelése hónapokig tartott. Feltéve, hogy sikerült minden alkatrészt összeszedni hozzá. Így aztán minden helikopter elvesztése érzékenyen érintette a Technokratát, s a wyvernlovasok ezért harcoltak olyan eltökélt elszántsággal ellenük.

– Kezdjenek neki haladéktalanul a Kettes Zóna raktárhelyiségének a kiürítésének! – szólalt meg ismét Melan azon a monoton, érzelmektől mentes hangon, mely még a leghűségesebb embereiben is képes volt félelmet kelteni.

– Uram! – kiáltotta rémülten Jorian hadnagy, és a szeme tágra nyílt. – Uram!

Magyarázkodás helyett Melan intésére megnyomott egy gombot, hogy mindenki más is hallhassa azt, amit eddig csak ő érzékelt.

Az egyik kommunikációs egység recsegni kezdett, majd egy rémült hang harsant a hangszóróból, és széttépte a szoba monoton zajait.

– Te is látod, Kettes?

– Bár ne látnám! Mi a fene ez?

– Te jóságos ég, mitől nőttek ezek ekkorára?!

– Ezek nem wyvernek! Hatalmas, bíborszínű... sárkányok!

– Azonnal jelentenünk kell, és... Ó, neeee!

A következő pillanatban a szavak érthetetlen ordításba vesztek, s a statikus recsegés valósággal sokkolta a jelenlévőket. A tisztek és a technikusok ordítva kaptak a fülükhöz, egyedül Melan őrizte meg a nyugalmát. Intésére a kis majom fürgén leszökkent a nyakából, és egy gyors mozdulattal elfogadható mértékűre csökkentette a hangerőt.

– Honnan jött az adás? – kérdezte a félisten, amikor a szőrös kis jószág ismét visszamászott a nyakába.

– A déli harci zónából – sietett a válasszal a gégemikrofonos technikus, és gyors pötyögése nyomán a kivetítőn megjelent az említett hely kicsinyített térképe. – A számítógép wyverneket jelzett abból az irányból. Rátámadtak Grading őrnagy három helikopterére.

– Visszavonulni!– parancsolta Melan.

– Légi Lovasok! Légi Lovasok! – hadarta a technikus a mikrofonjába. – Jelentkezz!

Semmi válasz, csupán statikus recsegés.

A teremben lévők valamennyien a térkép színes pontjaira meredtek. A három helikopter helyzetét még mindig fehér pöttyök jelezték, ám fura módon a három közül egyik sem mozdult.

– Légi Lovasok! – ismételte a technikus idegesen. – Jelentkezz! Egyes!... Kettes!... Hármas?...

Továbbra is csak statikus sercegés.

A három fehér pötty idegesítően mozdulatlanul állt egy helyben. Aztán a három közül az egyik kialudt.

– Egyes! – ismételte a technikus. – Jelentkezz már, az istenedet! Mi történt?

A sercegésbe hirtelen egy halk nyögés hallatszott. Valaki suttogott, sziszegett volna valamit, de nem lehetett érteni. A technikus gépies mozdulattal feljebb tolta a hangerő szabályzót, és a következő pillanatban a dobhártyájukat egy fájdalmas kiáltás rezegtette meg. A sercegés mellett a háttérben más ismerős zörejek is hallatszottak; monoton berregés, ütemtelen kattogás, ropogás.

Aztán egy erőlködő, emberi hang:

– Itt az... Egyes...

– Grading őrnagy! – kiáltotta a technikus örömmel. – Mi történt az egységével?

– Vége! – nyögte az őrnagy. – Mindennek vége!

Melan a technikusa mögé lépett, megnyomta a külső mikrofon gombját, és kissé még közelebb is hajolt.

– Itt a Főparancsnok – recsegte. – Grading őrnagy! Tegyen jelentést az egysége helyzetéről!

– Hatalmas... wyvernek támadtak ránk – nyöszörögte a hangszóróból a hang. – A Kettes sziklának csapódott.., és szétrobbant. A Hármas... megsérült és lezuhant... Az Egyes... én is lezuhantam. A gép lángol körülöttem... bármelyik pillanatban felrobbanhat és én... eltört mindkét lábam és beszorultam...

– Hogy történhetett ez? – kérdezte kegyetlen szenvtelenséggel Melan. – Hogy szólt a parancsa, őrnagy?

– Légi ellentámadás esetén elterelő hadműveletet végezni és visszavonulni...

– Akkor miért várták be a wyverneket?

– Nem tudom, uram – nyögte az őrnagy. – Minden olyan hirtelen történt. Egyszer csak ott voltak rajtunk, és... Uram... semmit sem tehettünk ellenük! És...

A következő pillanatban az éteren keresztül olyan iszonyatos robbanás érkezett a teremben állókhoz, hogy csaknem kiszakította a dobhártyájukat.

És ugyanakkor a második fehér pont is eltűnt a térképről.

Az emberméretű patkány harciasan megfordult, kitátott pofájában tűhegyes fogak csillogtak. Apró orra remegett,

ahogy megpróbálta kiszagolni az ellenfelét. Minden idegszála azt sugallta, hogy valahol a közelben nála erősebb ragadozók lesnek rá, ám képtelen volt megtalálni az ellenséget. Apró agyában csaknem emberi intelligencia lakozott, hála egy zöld folyadéknak, amit három nappal ezelőtt lefetyelt fel egy különösen ízletes ebéd után. Tulajdonképpen a méretét is ennek köszönhette, bár igazából sohasem gondolkozott el a múlton. A három nappal ezelőtti események egyszerűen a múlt jótékony homályába vesztek, az emlékei nyom nélkül felszívódtak.

Már jó néhány sebből vérzett, s az oldala zihálva emelkedett a légszomj miatt. A hátsó lábára támaszkodva egy sarokba húzódott, a régi patkányösztönök egyre jobban visszatértek.

Egy kéz nyúlt ki váratlanul a padlóból, és megragadta a patkány bal lábát. Az állatember felvisított félelmében, s megpróbált eliszkolni, ám a kéz erősen tartotta. A lény kétségbeesetten kapott bele a húsba, ám miközben a vérző ujjakat tépte erős fogaival, valahonnan a semmiből egy emberfejű macska ugrott elé, és hangosan kacagva belekarmolt a patkányba.

Vércsíkok hasadtak a karmok nyomán, ám a patkánynak nem maradt ideje az ellentámadásra. Az emberfejű macska hátraugrott, és egy lila energiafalat húzott maga elé. A feldühödött, félintelligens, borjú méretű óriáspatkány vicsorogva rontott rá a nála jóval kisebb macskára, de visítva esett a földre, amikor az energiafallal találkozott. A patkány felkelt, és már– már újra támadt, vadászösztöne vitte volna, ám újkeletű, emberi intelligenciája visszatartotta. Próbálta megkerülni az energiafalat, de az gömbformában vette körül gyűlölt ellenfelét, ami annyit kínozta. Az óriáspatkány a fogait csattogtatva próbált kitalálni valamit.

– Hopp! – kiáltotta az emberfejű macska, és ebben a pillanatban a terem túlsó sarka felől egy lepedőnyi árny zúgott elő. Egy bíborszínű sárkány volt; igaz, alig kétszer nagyobb, mint egy közönséges lúd, de félreismerhetetlenül sárkány.

A repülő, bíbor szörnyeteg két szárnycsapással rázúdult a meglepett óriáspatkányra, s bár az sokkalta hatalmasabb volt nála, nem lehetett esélye a túlélésre. A kis sárkány két mellső mancsával és hátsó lábainak karmaival belemart a visító patkány oldalába, csaknem azonnal kizsigerelte azt, és oly elemi vadsággal csattintotta össze veszedelmes agyarait a prédája nyakán, hogy a rágcsáló ütőerei valósággal szétpukkadtak, és a kettéharapott torkú patkány vére az emberfejű macskára is ráfröccsent volna, ha nem védi az energiaburok.

És a bíbor szörnyeteg ezzel az egy gyilkolással még nem elégedett meg; egy vad fordulattal a hangosan röhögő embermacskára is rátámadt. Az azonban vijjogó, krákogó hangon nevetett a próbálkozásán. A teste előtt még mindig ott emelkedett a lila erőtérfal, s amikor a kis sárkány vadul nekirepült, nagy sercegések közepette csúnyán összeégette a szerencsétlen jószágot.

A sárkány azonban nem adta fel; újra és újra támadott. Újra és újra nekirepült a sercegő, villódzó erőtérfalnak, de minduntalan szárnyaszegett esetlenséggel zuhant a padlóra. Amit korábban a félintelligens patkány az első próbálkozásra megértett – hogy semmi értelme még egyszer megégetnie magát – , az a vérben forgó szemű kölyöksárkány tudatáig nem jutott el.

Az emberfejű macska keserűen kacagott, és a következő pillanatban visszaváltozott a saját alakjába. Sang, az eszelős félisten volt az!

Ezüstös hajú, meghatározhatatlan korú, markáns arcú férfi volt. Kidolgozott izmai, arányos testalkata ellenére nyeszlettnek tűnt. Acélszürke szeme, kemény arcvonásai mérhetetlen hidegséget sugalltak, ugyanakkor valami meghatározhatatlan jó kedély lengte körül. Az arcvonása és a tekintete alapján ötven évesnek látszott, ám a teste miatt akár húszéves is lehetett volna.

– Elég! – harsogta Sang, és a sárkány felé intett. – Ráuntam a játékra!

A kis sárkány azonban ismét a karmaival és az agyaraival esett neki az erőtérfalnak, mintha a legcsekélyebb esélye is lett volna, hogy a villódzó energiától védett félistent cafatokra szaggathatja.

– Azt mondtam, ELÉG! – komorodott el Sang. Mindkét kezét előrenyújtotta, mintha át akarna nyúlni az erőtérfalon. Amikor a fal találkozott az ujjaival, őt nem égette össze az energia, sőt úgy tűnt, a villódzás rásimult a kézfejére, s úgy burkolta be azt, mint valami szivárványos kesztyű. És ahogy tovább nyújtotta a kezét, ez a kesztyűvé formálódott energiafal követte a mozdulatát, s az energia felcsúszott egészen a könyökéig. Sang megragadta a földön vergődő sárkánykölyök két szárnyát energiakesztyűs kezével, és kifeszítette maga előtt, mintha a szemébe akarna nézni. A fogás helyén a szárnyak sercegve perzselődtek meg, és a kis szörnyeteg rikoltott a fájdalomtól. Tett egy elkeseredett kísérletet arra, hogy lángot fújjon kínzója képébe, ám túl fiatal volt még ahhoz, hogy ez a képessége is megfelelően kifejlődjön.

Sang a földhöz csapta a kis szörnyeteget, s az vergődve, csapkodva próbált felröppenni ismét. Azonban már nem volt hozzá ereje.

– Micsoda fenevad! – csóválta a fejét elégedetten Sang, majd valahová a terem túlsó végébe intézte a szavait. – Hívd vissza a ketrecébe, Drúga! Mára elég volt a szórakozásból.

Az árnyékból egy töpörödött gnóm sétált elő; egy töpörödött, hajlott hátú, púpos fickó, akinek egyenes szálú haja ezüstösen fénylett és olyan hosszú volt hátul, hogy a púpját verdeste. A fickó egy szót sem szólt, de ahogy a kezét előrenyújtotta a kölyöksárkány irányába, egészen nyilvánvaló volt, hogy utasítást ad. A kis sárkány veszettül vijjogott, de aztán elcsendesedett, és bicegve, imbolyogva elvonszolta magát a terem árnyékos túloldalán emelkedő vaskos acélrudak határolta területre.

A bibircsókos képű, sunyi arcú gnóm behajtotta a ketrec ajtaját, és rázárta a hatalmas lakatot a kis szörnyetegre.

– Nem szeretnék védtelenül találkozni vele, ha majd felnő – nevetett Sang, megszüntette az energiafalat, és az egyik polcról egy kristálygömböt emelt le. – Lássuk. vajon az idősebb testvérei boldogulnak– e olyan könnyen a helikopterekkel, mint ez a kis bestia a patkánnyal .

Sang közelebb intette a szótlan gnómot, aztán a kristálygömb fölé hajolt, és kétszer is elhúzta fölötte ezüstös szőrzetű kezét. A következő pillanatben a kristályosan csillogó felület elsötétedett, majd amikor kivilágosodott, Monarakh sötét falai rajzolódtak ki.

Sang elégedetten csettintett, s egy szempillantással később Choler erődítménye megnagyobbodott, immáron csupán egy kisebb részletet lehetett kivenni. Elkeseredett technokrata katonák próbálták megfékezni egy barlangnyílásban a rájuk rontó lidércek rohamát. Monarakh homályából a legkülönfélébb szörnyetegek bukkantak elő, mintha a vár alapzatául szolgáló vulkán kigőzölgéséből formálódnának, s a legvadabb sortűzzel és a tucatjával robbanó gránátokkal is dacolva nyomultak előre, hogy csattogó agyaraikat az emberek torkába vájhassák.

Sang nézte egy darabig a veszett küzdelmet, de igazából nem ez érdekelte. A kristálygömbben lévő kép déli irányba suhant, s olyan érzést keltett, mintha valaki veszettül rohanna a fák között, s annak a szemszögéből lehetne követni az eseményeket. Aztán a félisten további kézmozdulataira a látómező felfelé emelkedett, s hamarosan elért a kívánt helyszínre. A sziklák és fák fölött helikopterek és hatalmas, bíborszínű sárkányok csatáztak elkeseredetten egymással.

A kaotikus félisten elégedett vigyorral szemlélte az összecsapást. Aztán amikor a harmadik helikopter is lezuhant, Sang arcára nem titkolt bosszúság ült ki. Dühösen belecsapott a kristálygömbbe, mely ezernyi apró darabra hasadt szét, majd a levegőben vízcseppekké változva illatos esővel terítette be a padlót.

– A Gonoszságok atyja már megint elhamarkodottan cselekedett – sziszegte Sang morózusan, és rámeredt a vöröslő

arcú gnómra. Ez az ostoba mágus egyetlen rohammal akarja elsöpörni Melan behatoló egységeit? Felrúgta a megállapodásunkat? Vagy talán a te embereid értették félre a parancsot, Drúga?

A szerencsétlen gnóm behúzta a nyakát, s a bőrén máris tisztán kirajzolódott egy tenyér lenyomata. Fogalma sem volt, hogyan úszhatná meg a dolgot: ha egyetért az urával, vagy ha ellentmond neki. Valahogy sohasem sikerült eltalálnia, mikor kell bólintania, s mikor fejet ráznia. Inkább csendben maradt, s forrón remélte, hatalmas ura ezúttal megfeledkezik szerencsétlen szolgájáról.

– Az utasításom úgy szólt, hogy csupán egyetlen helikoptert pusztíthatnak el! Egyetlen helikoptert... nem pedig hármat! Tudtommal úgy volt, hogy ijesztésképpen leszednek egy fémkasztnit az égből, aztán pedig három sárkány lezuhan, hadd higgyék Melan nagyokosai, hogy van esélyük ellenük.., és aztán átmeneti visszavonulás. A raktár kiürítését persze meg kell gátolni egy hatalmas erődemonstrációval, de csak okosan... Jönnek a wyvernek, lidércek meg minden... De három helikopter rögtön az elején! Újra és újra megdöbbenek! Mi a fene történik itt? Ki ezért a felelős?

Drúga még inkább behúzta a nyakát, de gyanította, hogy bármit mond is, Sang őt teszi meg felelősnek, és a büntetés nem marad el.

– Nem tudom, mi történt, nagyuram – nyekeregte. – Én pontosan adtam tovább az utasításaidat.

– Három helikopter! – süvöltötte Sang. – Micsoda esztelenség! Cholernek teljesen elment az esze. vagy kicsúszott a kezéből az irányítás? Ha az az átkozott fémkirály Melan gyanút fog, visszahúzódik a biztonságos bunkerébe, és még egyszer nem csábíthatjuk meggondolatlanságra. Pedig ha a cselem beválik, órák alatt megsemmisíthetjük a teljes légierejét, és olyan csapást mérhetünk rá, amibe belerokkan!

Sang várt néhány másodpercig, majd miután az ezüst üstökű gnóm nem válaszolt, közömbösen megvonta a vállát, s így szólt:

– Látom, ma nem vagy formában. – Megbocsátóan elmosolyodott. – Ami azt illeti, én sem. Menj, ezúttal megúszod a pofont!

Drúga arca felderült, és mielőtt a félisten meggondolta volna magát, megfordult, és rohanni kezdett a kijárat felé. Azaz csak rohant volna. A lábai bokáig beleragadtak valami ezüstös folyadékba, s a szerencsétlen hiába próbált szabadulni, az ereje kevésnek bizonyult.

Sang gonosz vigyorral figyelte a gnóm próbálkozását, majd segítőkészen közelebb lépett, és a kezét nyújtotta a szolgája felé. Drúga ösztönösen megragadta Sang kezét, ám amikor az ujjuk összeért, a félisten tenyeréből apró szikrák pattantak elő, és alaposan megcsípték a gnóm kezét, aki nyomban elrántotta a karját.

– Hah, pimasz! – harsant nyomban Sang felháborodott hangja. Eldobod magadtól urad segítő kezét?! Ezért igazán megérdemled, hogy megbüntesselek!

Sang keze szemkápráztató sebességgel előrelendült, s mielőtt a gnóm megpróbálhatott volna kitérni, hatalmas pofon csattant az arcán. Az ütés ereje kiszakította a fickó kurta lábait az ezüstös ragasztóból, és jó tizenöt méternyire hátrarepítette. Tompán nekipuffant egy korbácsos kentaurt ábrázoló szobornak, mely a becsapódás következtében az oldalára dőlt, és több darabra esett szét.

A félisten a homlokát ráncolva meredt a széttört cserepekre.

– Hohó, még a barátommal is kikezdesz?

A gnóm kétségbeesett sietséggel kecmergett talpra, majd a legközelebbi ajtó irányába iszkolt. A félisten várt pár másodpercig, majd egyetlen csettintésére a szobor ismét összeállt, és megelevenedett.

– Hozd vissza! – mutatott Sang a menekülő gnómra, és a kentaur a korbácsát csattogtatva iramodott a menekülő után.

– Uram! – suttogta ijedten Jorian hadnagy. – A wyvernek…

A tucatnyi sárga pont abba az irányba tartott, amerre a

titkos raktár kiürítése már megkezdődött.

– Tízes kód! – recsegte Melan. – Visszavonulás! A raktárt álcázni, a visszavonulást megkezdeni!

– Attól tartok. Főparancsnok – köszörülte meg a torkát Viander őrnagy, aki eddig a háttérben hallgatott – , nem lesz elég idejük kijutni a Kettes Zónából.

Melan oda sem figyelt. Makacsul a térképre meredt, mintha onnan várna segítséget.

– Marv Fletch légi egységének felszállási parancs!

– Igenis.

Melan félretolta a technikust, és ő maga beszélt a külső mikrofonba.

– Fletch? Jelentkezz!

– Fletch jelentkezik – hallatszott a recsegő válasz. – Az egység felszállásra kész!

– Egy tucat repülő szörnyeteg közeledik a jelenlegi pozíciójukhoz! Öt perc múlva ott lesznek.

– Igen, uram... én is látom a monitoromon a wyverneket. Semmisítsük meg őket?

– Ezek nem wyvernek. Fletch – recsegte a Főparancsnok. – Jóval nagyobbak és gyorsabbak. Nem ismerjük a képességeiket. Legyenek nagyon óvatosak velük!

– Igen, uram.

– Rendelkezik fedélzeti kamerával?

– Igen, uram.

– Helyezze üzembe, és kapcsolja adásra! Közeli képet akarunk ezekről a hatalmas, repülő szörnyekről és célunk, hogy megtapasztaljuk a repülési és a támadási képességeiket! Azonban az nem célunk, hogy további gépeket veszítsünk.

Pillanatnyi csend után Fletch bizonytalan hangja hallatszott.

– „Továbbiakat”, uram?

Melan nem vesztegette az időt magyarázkodásra.

– A parancsom a következő. Repüljenek a közeledő wyvernek elé, biztonságos távolságból lőjék őket, aztán térjenek ki a csata elől, és csalják el az ellenséget a többi

egységtől!

– Értettem, uram. Kérdés.

– Halljuk!

– Mit tegyünk, ha a wyvernek nem indulnak az üldözésünkre, hanem a földi egységeket támadják? Melan csak egy pillanatig gondolkodott.

– Erre vonatkozólag idejében parancsot adok.

– Értettem, uram. Felszállást megkezdem.

– Képet! – adta ki a parancsát a Technokrata. – Kapcsolja be a kamerát!

Néhány pillanat múlva szemcsés képek villant fel a fali képernyőn, ám senki sem tudta pontosan kivenni, mit is ábrázolnak pontosan.

Miközben Jorian hadnagy kissé félrevonulva a Kettes Zóna elhagyását koordinálta, a technikus mindent elkövetett annak érdekében, hogy valahogy „tisztázza a képet", csökkentse a zajforrásokat, ám a fáradozása ezúttal gyümölcs nélkül maradt.

– Talán megsérült a közvetítőegység... – kezdte magyarázni a technikus, ám a parancsnok csendre intette, és mereven a képernyőre szegezte a tekintetét. A kis majom, mintha csak utánozni akarná a gazdáját, komikus pózba merevedve hasonlóval próbálkozott.

– Fletch! – recsegte a Technokrata. – Helyzetjelentést!

– Már látjuk őket, uram – hangzott a válasz. – V– alakban közelednek, egyenesen az irányunkba... és... – Hirtelen elhallgatott.

– Mi történt?

– Ez... ezek borzasztó nagyok, uram! – sziszegte Marv Fletch döbbenten. – Ezek nem egyszerű wyvernek! Ráközelítek a kamerával... Látják?

– Nem, nem látjuk – felelte Melan rezignáltan. – Nincs érdemleges képünk.

– Egy pillanat – sziszegte Fletch még mindig megilletődötten. Rossz az érintkezés.., de most..

A kusza vonalak lassan kezdtek összeállni, és a kivetítőn

közeledő wyvern rajzolódott ki. Ám ahogy egyre közelebb ért, és a kamera is ráközelített, már valamennyien láthatták, hogy a célba vett szörnyeteg nem wyvern! Még ebből a távolságból is meg lehetett állapítani, hogy legalább ötször akkora, mint egy normális wyvern és a szárnyai fesztávolsága a zömök testhez képest még sokkal nagyobb. Ez a szörnyeteg nélkülözte egy wyvern kecsességét, a mozgása darabos volt és lassúnak hatott, de egész testében iszonyatosan robosztus volt és bíbor pikkelyei áthatolhatatlan páncéllemezeknek tűntek, ahogy a nap fénye megcsillant rajtuk. És ahogy a kamera még közelebb hozta az amúgy is egyre közeledő szörnyeteget, a fali képernyőn egy agyarakkal zsúfolt, hatalmas sárkánypofa rajzolódott ki. A látvány annyira valóságosnak tetszett, hogy többen akaratlanul hátrahőköltek, amikor a hegyes fogakkal teli száj feléjük kapott.

– Tűz! – parancsolta Melan, és a következő pillanatban jól hallatszott a helikopterekről a fedélzeti géppuskák ropogása.

A kivetítőn a kép hevesen vibrált, hol felvillant, hol pedig összevissza kuszaságnak adta át a helyét, de még így is jól látták, amint egy sorozat végigszántja az élen haladó sárkány mellkasát, és a golyók úgy vágódnak oldalra gellert kapva a bíbor pikkelyekről, mintha tenyérnyi vastag acéllemez állta volna az útjukat.

Néhány golyó azonban beletalált a fenevad szájába, szemébe és a lágyabb hasi részbe, és a sárkány megingott. Szárnyai görcsös rángatózással próbálták megtartani az egyensúlyt, de az újabb sorozat még jobban oldalra dobta.

A hangszórókból Marv Fletch embereinek diadalmas kiáltása hallatszott, és a vibráló képernyőn látszott, amint a hatalmas sárkány zuhanni kezd. Azonban a sebe nem lehetett halálos, mert zuhantában valahogy összeszedte magát, és pár szárnycsapással újra felfelé kapaszkodott.

A háttérben Marv Fletch diadalmas kiáltása dühös szitkozódássá változott. – Manőver indul! – recsegte aztán Fletch az embereinek. – Kitérés hármas formációban!

A kép nagyot villant, elsötétedett, majd túlságosan

kivilágosodott, mintha zavarnák.

Melan hangosat sóhajtott, rámeredt a képernyőre, ám hiába bámulta, a kép helyén ismét csak a statikus zörejek voltak láthatóak.

– Sárkányok! – mormogta komoran a Technokrata, és összekulcsolta maga előtt a karjait. – Mi jöhet még?

Choler az elmúlt hónapok során számos figyelemre méltó újdonsággal rukkolt ki, s bár sokszor kiszámíthatóak voltak a cselekedetei, sikerült meglepetéseket okoznia a Technokratának! A statisztikák szerint a Sötét Láng Urának helyzeti előnye újabb két egész huszonhét század százalékkal növekedett.

Bosszantó!

Viander őrnagy udvariasan megköszörülte a torkát, majd a parancsnoka elé lépett:

– Ekkora wyvernekkel szemben a pilótáinknak nincs gyakorlatuk! – jegyezte meg tisztelettudóan. – Célszerű lenne hátrébb rendelni, vagy pedig újabb osztagokkal megerősíteni őket. A veszteségeink veszélyeztethetik a győzelmünket!

Melan hidegen nézett az emberére.

– Az esélyek még mindig a mi javunkra billentik a mérleget válaszolta érzéketlenül. – Láthatta a saját szemével, ezek a sárkányok sem sebezhetetlenek. Ami pedig a sárkányokat illeti, nos, ha visszavonulunk, a bestiák előtt egészen Főerődig nyitva áll az út. Lehet, hogy a tankokban nem tudnak kárt tenni, de az embereinket elpusztíthatják. Időt kell nyernünk, amíg a szállító egységek elhagyják a Kettes Zónát. És Marv Fletch nem csupán kiváló pilóta, hanem stratégaként sem az utolsó. Biztos lehet benne, hogy hazai pályán nem érhet vereség bennünket.

Bár a tisztnek más volt a véleménye, nem ellenkezett. Elég régen harcolt már a Technokrata mellett, hogy ne kérdőjelezze meg a Főparancsnok döntéseit.

– És a behatoló egység Monarakhnál? – szólalt meg ismét Viander. – Velük mi lesz?

– Rajtuk nem tudunk segíteni – recsegte Melan. –

Bekalkulált veszteség. Hősi halottként emlékezünk meg valamennyikről.

– Igen, uram.

Melan töprengve meredt maga elé. Rezzenéstelen arcvonásai egyetlen gondolatát sem árulták el. Az előzetes felmérések szerint a fegyverraktárban olyan lehetőségek rejlettek, melyek akár egy közepes mértékű veszteséget is kompenzálni tudtak. Arról nem is beszélve, hogy ennél jobb lehetőség úgy sem adódik, hogy adatokat gyűjtsenek Choler sárkányairól. Adatokat, melyeket számítógéppel kiértékelve megkereshetik a bestiák gyenge pontjait, hogy a későbbiek során eredményesebben harcolhassanak velük.

A Technokrata mindig előre tervezett.

Amikor Jorian hadnagy jelentette, hogy a szállítóegységek elhagyták a Kettes Zónát, Melan határozott parancsot adott Marv Fletchnek, hogy az egysége vonuljon vissza a biztonságba.

– Jelentést kérek! – fejezte be.

– Kettőt leszedtünk! – jelentette Fletch diadalmasan. – Mindhárom gépünk ép; megúsztuk sérülés nélkül.

– Tapasztalatok?

– Ezek ellen még jobb harcolni, mint a wyvernek ellen! – harsogta Fletch. – Lassúak, mint a csiga és igen nehezen fordulnak. Igaz, erősebb a páncélzatuk, de ha megtaláljuk a gyenge pontjaikat, gyerekjáték lesz elbánni velük! Legszívesebben itt maradnék, hogy leszedjem a többit is!

– Térjen vissza a bázisra, Fletch! – parancsolta Melan. – A megérkezés után azonnal részletes jelentést kérek!

– Értettem, uram.

Amikor a repülős kijelentkezett, Melan kérdőn meredt maga elé. Valami nem tetszett neki. Ha ilyen könnyen el lehetett bánni ezekkel a sárkányokkal, akkor hogy lehetséges az, hogy Grading őrnagy három helikoptere gyakorlatilag fél perc alatt odaveszett?

Velük mi történhetett?

A sárkányok egészen a Kettes Zóna határáig üldözték a

helikoptereket, de éppen akkor, amikor Melan már készült kiadni a parancsot a lövegeknek a tüzelésre, a gigászi, szárnyas hüllők nagy ívben elfordultak, vissza Monarakh irányába.

Choler nyilván pontosan tudta, hogy Főerőd határában miféle ágyútűzbe repülnének a jószágai, és valami módon visszarendelte őket.

És ennek Melan nagyon örült. Mert ez egyrészt azt jelentette, hogy Choler szerint a sárkányai sebezhetők a légvédelmi lövegektől, másrészt pedig azt is jelentette, hogy Choler félti a sárkányait, és nem akarja feleslegesen elpazarolni azokat.

Lehet, hogy mindössze ez a megmaradt tíz sárkány a teljes arzenálja? Ki tudja, honnan szerezte őket, de vajon tudja pótolni ezeket, ha elpusztulnak?

Amikor Melan meghallgatta Marv Fletch részletes jelentését a csata menetéről, engedélyezett a fiatal tisztnek és két emberének másfél óra pihenést, de azt követően a technikusokhoz rendelte őket, hogy a rögzített adatok és a harci tapasztalatok alapján elemezzék ki a sárkányok gyenge pontjait és határozzák meg az ellenük használandó leghatékonyabb harcmodort.

Aztán hosszú pillanatokig ült maga elé meredve, és senki sem merte megszólítani. Amikor Melan felnézett, a tekintete és az ábrázata ugyanolyan kifejezéstelen volt, mint bármikor máskor. A kis majom egy alig látható mozdulattal bekapcsolta a beszélődobozát.

– Doktor Wielmans legyen egy félórán belül az elkülönítőben, és erős őrizettel vigyék oda azt a holdkóros fiút... Emdal Voldeant!

Melan vonásai a legnagyobb bajok közepette is mozdulatlanok maradtak. Egyetlen izom sem rándult az arcán, amikor értesült Choler legújabb szörnyetegeinek a létezéséről, mint ahogy akkor sem, amikor az összecsapás végén az elesett bajtársak névsorát megkapta.

Három helikopter és huszonnégy harcos veszett el

értelmetlenül... A visszavonulást a szállítók sikeresen végrehajtották, bár a raktárt nem sikerült teljesen kiüríteni. Szerencsére úgy tűnt, az álcázás jól sikerült; legalábbis a raktár közelében még órák múltán sem kezdtek gyülekezni Choler alantasai. A behatoló főcsapat, mely az elterelő hadműveletet hajtotta végre, egészen Monarakh tövéig jutott, ott bevették magukat egy barlangba, és csaknem fél órán át tartani tudták a pozíciójukat. Aztán a segítségért könyörgő rádióadások végképp elhallgattak...

Három helikopter és huszonnégy ember!

Egy üzemképes terepjáróért, több száz karabélyért, hónapokra elegendő munícióért, gyógyszerekért, és egyéb, a harcokban remekül használható felszerelésért végül is nem túl nagy ár – ám sajnálatos módon ezek a felszerelések még mindig ott voltak a Kettes Zónában. És ki tudja, mekkora áldozatot követel majd az elszállításuk – már amennyiben egyáltalán sikerül végrehajtani ezt a feladatot.

Egyelőre azonban nem állt szándékában újra próbálkozni, amíg a váratlan fenyegetéssel, a sárkányokkal nem sikerül leszámolniuk. El kell pusztítani valamennyit, az összes tojással együtt, hogy még az írmagjuk is eltűnjön Cherubionból ezeknek a hatalmas szörnyeknek!

Melan szokatlan bosszúságot érzett a veszteségek miatt. Igaz, a behatoló egység tagjai valamennyien kvalifikálatlan, könnyen nélkülözhető ágyútöltelékek voltak csupán, de a három helikopter iszonyatos veszteség. Igaz, a három helikopterrel együtt elpusztult három jó pilóta is, ám a humánanyag utánpótlásáról mindig könnyebb gondoskodni, mint a technikai eszközökéről.

Melan tehát nem Grading őrnagyot és embereit sajnálta, csupán azokat a megsemmisített harci helikoptereket, melyeket gondos karbantartással még akár három– négy éven keresztül is használhattak volna. Igaz, öreg és rozoga volt mindhárom – talán éppen ennek köszönhették a végzetét – , ám még képesek voltak repülni.

És az eddigi statisztikák szerint, ha légi fedezetet is

biztosítottak a földi csapatok támogatására, kilenc egész tizenegy századdal nagyobb volt a győzelem esélye.

Miközben a Főparancsnok még mindig annak a három gépnek a pusztulásán töprengett, kopogtak, és az ajtón egy szürke egyenruhába öltözött nő lépett be. Magas, vékony teremtés volt, túl életének delén, de még mindig energikusan és fiatalosan mozgott, és a szeméből szokatlan derű és bizalom sugárzott. Előírásosan szalutált, majd csapzott haját egy ügyes fejmozdulattal oldalra dobva néhány gépelt oldalt nyújtott át a főparancsnoknak, miközben merőn a szemébe nézett.

A napi jelentés, uram – mondta a nő kimérten. Ám miközben beszélt, tekintete szavak formájában közvetítette a gondolatait egyenesen Melan agyába.

Varangy jelentése alig egy órával ezelőtt érkezett! A biztonságiak most végeztek a dekódolással. – A nő gondolatai egyenesen a félisten agyában jelentek meg, így szavak nélkül is kommunikálhattak egy mással anélkül, hogy bárki leleplezhette volna őket.

– Köszönöm.

A többi félistenhez hasonlóan Melan sem mondhatott le arról az előnyről, melyet a különleges képességű emberek jelentettek a számára. Külsőre éppen olyanok voltak, mint a többi katona, ám többen közülük képesek voltak szavak nélküli kommunikációra, s akadt olyan is közöttük, aki e speciális képességét akár több méter távolságból, ólomfalakon keresztül is használni tudta.

Doria Grassie hadnagynő ezen utóbbiak közé tartozott, és hűsége megkérdőjelezhetetlen volt a Főparancsnok számára. Doria szenvedélyes rajongással és imádattal szolgálta a vezetőjüket, még akkor is, ha tudta jól, hogy a szerelme sohasem találhat viszonzásra. Megelégedett azzal a tudattal, hogy a Főparancsnok bizalmasa lehet.

Melan átvette a papírlapokat, majd intett a nőnek, hogy távozhat. A Főparancsnok lassan körbepillantott, biztos akart lenni benne, hogy senki nem tartózkodik a közelében.

A papírlapokon természetesen csak semleges,

dezinformatív szövegek voltak olvashatóak, és nem árulkodtak arról, kitől származnak. Melan rendkívüli gondossággal védte a kémeit, akik nem kevés veszélyt vállaltak magukra, amikor beépültek az ellenség soraiba.

Varangy a Monarakhba beépült kém fedőneve volt. egyike a legsikeresebb beszivárgóknak, aki nem csupán annyit ért el, hogy bejutott Monarakh várába, de ott elég magas szintet ért el ahhoz a Fekete mágus hierarchiájában, hogy igen lényeges dolgokról is tudomása legyen. Varangy a Sötét Láng Ura számára csupán egy volt Monarakh szolgái között, ám arról fogalma sem volt, hogy ez az undorító külsejű, töpörödött, gnómforma lény a valóságban Melant szolgálta. Igaz, kezdetben erről a „szolgálatról" még magának Varangynak sem volt tudomása...

Évekkel ezelőtt egy heves összecsapás alkalmával Melan katonái egy nyomorékká lőtt gnómot találtak a harctéren fekvő halottak között. A szerencsétlen fajzat még élt, bár nem volt eszméletén. A katonák, legyőzve ösztönös viszolygásukat Choler ocsmány teremtményei iránt, engedtek a csapat felcserének, s a Főerődbe szállították a fura fajzatot. Eredetileg kísérleti célokra akarták felhasználni, ám Melan meglátta benne a nagy lehetőséget.

A gnóm agyába egy speciális. kizárólag műanyagból készített szerkezetet építettek, melyet élőszövettel álcáztak. Melan eleget tudott Monarakh xinafjairól, és ismerte azok mentális képességeit, ám mégsem szalaszthatta el a kínálkozó alkalmat és vállalta a kockázatot. A miniatűr adóval ellátott készülék révén mindent látott, ami Varangy szeme elé tárult.

A képek rögzítésre kerültek, majd kódolt és sűrített impulzusadások formájában eljutottak a Főerődbe. Ezidáig még nem bukott le. Melan valószínűnek tartotta, hogy Monarakhban sejtik a kém létezését, ám Choler még a Sötét Láng segítségével sem tudta leleplezni az árulót.

Vagy ha igen, a Fekete mágus ügyesen eltitkolta a tudását.

Az évek során a készülék teljesen beépült Varangy

agyába, s a teste részévé vált. Melan arról is gondoskodott, hogy a nappali órákban, amikor Varangy éppen pihent, szakadatlan, idegstimuláló adásokkal Choler ellen hangolja a kémét. Hosszú, fáradságos munka volt ez, hiszen csupán idegen eszmék besugárzásával próbálkozhattak, ám a kitartás végül meghozta a kívánt eredményt.

A távolsági agymosásnak alávetett Varangy a Technokrata hűséges követőjévé vált.

Igaz, a Fekete Láng még béklyóba kötötte a lelkét és a nyelvét, ám a gondolatainak nem szabhatott gátat. Melan a hűségéért cserébe olyan lehetőséget biztosított legjobb ügynökének, melyről annak előtte álmodni sem mert. A Technokrata hatalmas számítógép kapacitásának köszönhetően Varangy meglepő előremenetelt produkált; s ötleteivel csakhamar kivívta feletteseinek elismerését. Monarakh szigorú hierarchiára épülő belső rendszerében az egykori senkiből néhány hónap alatt a szörnyetegek betanítója lett, s ezzel Melan számára kész főnyereménnyé vált.

A félisten úgy tett, mintha a kapott papírlapokat olvasgatná, miközben megnyitotta az agya mentális csatornáit a parancsnoki szoba szomszédságában kialakított titkos helyiségben lapuló beosztottja előtt, aki a jelentést továbbítja a Technokratának. Kétségkívül kockázatos művelet volt ez, hiszen ha egy xinafnak sikerült volna ilyenkor mentális csapást mérnie a Technokratára, akkor könnyen kettőre csökkenthette volna Cherubion félisteneinek a számát.

Azonban a Technokrata kénytelen volt vállalni a kockázatot, ha nem akarta leleplezni a legjobb hírforrását.

Képek villantak fel Melan agyában. Monarakh komor fellegvárának zord falai, a karámok ismerős világa, ahol Varangy az életének jelentős részét töltötte. Ocsmány szörnypofák ágaskodtak a vastag gerendák mögött, sosemvolt lények mocorogtak a félhomályban.

Aztán a helyszín megváltozott.

Melan tudta, hogy a technikusai lerövidítették a jelentést, csupán a lényeges részeket hagyták meg. Ha végig akarná

nézni a teljes jelentést, akkor ugyanannyi időt kellene töltenie vele, mint amennyi idő alatt Varangy átélte azokat.

A helyszín ezúttal egy köves pusztaság volt, égbenyúló sziklabércek ölelte, kietlen sivatag. A közelben egy jellegzetes, fejet hajtó emberi alakra emlékeztető szikla magasodott, ám nem emberi kéz faragta ki, hanem a természet szeszélye változtatta ilyenné.

Varangy remekül dolgozott. A jelentés tele volt apró utalásokkal, jellegzetes tereptárgyakkal, melyek segítségével eljuthatnak arra a helyre, ahol a képek készültek. Érdekes alakú sziklák, a magasból is jól látható tengerszemek, vagy éppen az alábukó Nap vörösen izzó fénykoszorújától ölelt hegyláncok.

Ismét vágás következett.

A következő képek már egy hatalmas barlang belsejét mutatták, ahol a fényviszonyok is megváltoztak. Varangy látott a sötétben, s ennek köszönhetően Melan nem maradt le egyetlen aprócska részletről sem.

Hatalmas lények mozdultak az árnyékok között, a hőlátás miatt vörös óriásokra emlékeztetett a körvonaluk. Csupán ketten voltak, mégis szinte teljesen betöltötték a barlang belső terét, melynek mennyezetét hiába fürkészte Varangy kíváncsi pillantásokkal.

Sárkányok!

Melan arca érzéketlen maradt, pedig a sárkányok olyan új, előre nem ismert figurák voltak a Cherubionért folyó gigászi küzdelemben, melyek önmagukban is Choler javára billenthetik a mérleg nyelvét.

A sárkányok lassan közeledtek Varangy felé. Az idomár egy rövid, a végén emberi szemet formázó pálcát akasztott le az övéről, melyet személyesen KwYeor xinaftól kapott, s a hatalmas bestiákra mutatott. Zöldes fénygolyó vágódott ki a pálca végéből, s lobbanása pillanatok alatt beborította a hatalmas szörnyetegeket.

Azután ismét sötét lett, ám a sárkányok immáron nem közeledtek fenyegetően a jövevényhez. Lassan visszahúzódtak.

majd amikor Varangy néhány jókora darab húst hajított a bestiák elé, Melan szinte látni vélte a sárkányok elégedett pofáját.

A bestiák elfogadták új mesterüket.

Varangy lassan elősétált. Nyugodt volt, a bűbáj láthatólag tökéletesen működött. A sárkányok érdeklődve figyelték a hozzájuk mérten aprócska lényt, aki végigtapogatta vastag pikkelyeiket, megcirógatta kiszáradt talpbetétre emlékeztető bőrüket, majd a hatalmas testek mögötti barlangrészbe sétált. A hátsó traktusban akkora tojások hevertek egy kisebb tóra emlékeztet sárkányfészekben, mint egy jól megtermett férfi. A héjuk még áttetsző volt és puha, ami arra utalt, hogy nem régen rakhatta őket a nőstény.

Varangy egy jelet rajzolt a levegőbe a pálcája végével, s aztán ezt a jelet még egyszer megismételte, mintha nagy hangsúlyt tulajdonítana neki. Ez a jel Sang jelképe volt!

Ezzel az adás véget ért.

Melan elgondolkozva hajtogatta össze a kezében tartott papírlapokat, melyeket a mentális kapcsolat alatt „végigolvasott”. Choler sárkányai olyan tényezővé váltak a győzelemért folytatott játszmában, melyek hosszabb távon jelentős mértékben befolyásolhatják a végeredményt. Következésképpen minél előbb ki kell iktatni őket.

A Sötét Láng Urának hatalma figyelemre méltó mértékben megnövekedett, ha az állandó összecsapások mellett egy új faj létrehozására is maradt ereje. A mágia néha roppant kellemetlen tud lenni.

De vajon mit jelenthetett Varangy kétszer is megismételt jelzése a végén? Sang keze van a dologban? Sang szövetségre lépett volna a Fekete Mágussal?

Lehetetlen!

De akkor mit jelentettek a jelzések?

Sang unatkozva ásított egyet, majd hirtelen egy hosszú, kétágú nyelv csapódott ki a szájából, és elkapott vele egy túlságosan közel szemtelenkedő legyet. Sang unta magát, s még az iménti kis közjáték sem tudta kizökkenteni ebből az

állapotból.

Semmihez sem volt kedve.

Hiába voltak rabszolgái, most valahogy nem lelt örömet a kínzásukban. Hiába voltak rabszolganői, ölelésük nem hozott gyönyört a félisten számára. Másra vágyott, de fogalma sem volt arról, mire lenne szüksége.

Túl lassan telt az idő, nem gyorsultak fel az események, és Sang még ahhoz is unta magát, hogy türelmetlenséget érezzen.

Egy váratlan ötlettől vezérelve az alkimista műhelybe teleportálta magát. Titokzatos matériákat tartalmazó, bugyborékoló felszínű kőkádak sorakoztak a falak mentén, középen pedig egy jókora asztal a legkülönfélébb eszközökkel: pipettákkal, kémcsövekkel, lombikokkal és örök lánggal égő mécsesekkel. Ezernyi apróság hevert a földön, rosszul sikerült kísérletek baljós maradványai, melyeket a félisten egyelőre nem tudott felhasználni. Sang odalépett az első kádhoz, és egy odakészített másfél méter hosszú obszidián rúddal lassan megkavarta a sárgásan kavargó, rendkívül bűzös folyadékot. A felszín alól váratlanul egy csáp emelkedett ki, körbefolyta az obszidián rudat. A következő pillanatban a kő anyaga megolvadt, és belehullott a matériába. Sang elégedetten vigyorogva figyelte az eseményeket, ám amikor a következő nyúlvány már őt vette célba, rosszallóan megrázta a fejét, és a szeméből egy rövid fénycsóva villant, mely visszahúzódásra kényszerítette a csápot.

– Micsoda mohóság!

Sang odalépett a következő kádhoz, melyben a vízszerű folyadék alatt egy káprázatos szépségű asszony feküdt meztelenül. Selymes, vállig érő szőke haja csodálatos összhangban volt a kék szemekkel. A félisten percekig gyönyörködött az alkotásában; ez a nő hosszú évek kitartó munkájának volt a gyümölcse. Ezerszer újra kezdett és elvetett alkotás, mely Sang későbbi terveiben fontos szerepet játszott.

Zília el Kevanaar.

Kevanaar jegyese. Az űrbe távozott istent visszaváró nép új papnője. Egy mítosz kezdete, melynek segítségével – Sang

biztos volt benne – végre megszabadulhat kellemetlenkedő vetélytársaitól: Melantól és Cholertől.

Évek óta dolgozott a terven, a végtelenségig tökéletesítette, finomította a részleteket, hogy minél valóságszerűbbnek tűnjön. Megteremtett egy népet, majd mítoszt adott nekik: az eltávozott és majdan visszatérő Kevanaar legendáját, aki megszabadítja a világot a három marakodó félistentől, egykori tanítványaitól, akiknek túlságosan a fejébe szállt a hatalom.

Sang gúnyosan elhúzta a száját. A valóság persze egészen más lesz. Csupán két félisten tűnik el örökre a színről, a harmadik pedig elfoglalja helyét Cherubion trónján.

A kaotikus félisten a helyiség közepén felállított asztalhoz lépett. Félretolta a könyveket, a porosodó fóliánsokat, és egy félig teleírt papírt húzott elő. Homlokát ráncolva olvasni kezdte, majd egy pennát keresett, és néhány apróságot kijavított az írásban, majd ismét elolvasta a sorokat.

Vértó torka mélyén, Csontfa gyökerének Átkozott tövében, a Kulcs lenn hever. Sziklafal ledől, s zsákutcába érvén Utadat megleled Éjféli Hold hevén.

A vers fontos szerepet játszott a tervében. Sang létező eseményekre építette fel a tervét, melyben a kulcsszerepet Kevanaar játszotta. A három félisten már elég régóta marakodott egymással a hatalomért ahhoz, hogy felbukkanjon egy legenda. Egy álom, mely Kevanaar és vele együtt a béke és a jólét visszatéréséről regél. Azonban ez a legenda az ő érdekeit fogja szolgálni…

Az alkimista szoba túlsó végében egy lefüggönyözött ketrec árválkodott. Ideges visítás hallatszott alóla, melyet közönséges halandó meg sem hallott volna, ám Sang nyomban felkapta rá a fejét.

– Lám, lám, magához tért a kicsike! – motyogta magában a félisten, és még egy utolsó pillantást vetve a szépséges Zíliára a ketrechez lépett. Félrehúzta a függönyt, és szemügyre vette a rácsok mögé zárt teremtményt.

Egy embernél nagyobb, karmazsinszínű denevér lógott a

ketrec felső rácsaiba kapaszkodva fejjel lefelé. Miután jóval nagyobbra nőtt az átlagosnál – még az óriásdenevérek sem haladták meg a fél métert –, így a ketrec rendkívül kényelmetlen volt a számára. Hiába próbálkozott az évezredek során az ösztöneibe ivódott testhelyzetnek megfelelően pihenni, képtelen volt rá. Mindemellett már napok óta nem evett semmit, hiszen amióta Sang megpillantotta, és foglyul ejtette, mágikus álomban hevert a ketrecében.

Az éhség elemi erővel tört rá. A tekintetében ugyanakkor volt valami, ami a társai fölé emelte. Nem csupán méretével és színével, de intelligenciájával is kimagasodott a többi óriásdenevér közül. Igaz, nem volt több, mint egy okos kutya, ám Sang meglátta benne a lehetőséget, és megitatta a csodafolyadékával.

A félisten küldöncöt akart faragni az óriásdenevérből, s már nevet is adott új szolgájának.

Balamud.

Igen, ez éppen megfelelő lesz.

– Micsoda remek test! – Sang már hosszabb távon gondolkozott. Elvégre, ki tudja, mit hoz a jövő. Talán nem lesz haszontalan a denevéralak. – Nos, kis barátocskám, hogy érzed magad az új otthonodban?

– Meddddig kell czolgáljalak? – sziszegte rosszul formálva a szavakat.

– Hja, barátocskám... mondhatjuk úgy is, hogy időtlen időkig... amíg el nem bocsátalak.

A denevér idegesen megrándult, és visszahúzódott a ketrec kétes biztonságába. Sang néhány jól megtermett rovart varázsolt a ketrecbe, melyek elegendőnek bizonyultak ahhoz, hogy a mohón lecsapó Balamud megtömhesse a hasát. Igaz, voltak nehézségek, mivel a denevér nem képes fejjel lefelé lógva vadászni, ám Balamud nem született szokványosnak. Ráadásul a félisten által rábocsátott varázsálom és a csodafolyadék is hozzájárult, hogy végleg elszakadjon az állati élettől, s megtegye az első lépést a gondolkodó intelligencia felé vezető hosszú úton. Ebben a pillanatban ideges kopogtatás

hallatszott, majd egy női hang:

– Sang mester, odabent van?

A félisten kelletlenül fordult meg, majd az intésére kitárult az alkimista műhely ajtaja. Egy bőrszoknyás nő állt a nyílásban, kebleit összeszíjazott réztányérok fedték. Gyorsan fejet hajtott a mestere előtt, majd hadarni kezdett.

– Choler Magiszter követei a bejárat előtt toporognak, Mester. A Sötét Láng Ura hathatósabb segítséget követel.

Sang tekintete megvillant.

– Hathatósabb segítséget? – kérdezte olyan hangsúllyal, hogy az asszony lábai megremegtek a félelemtől. – Nos, legyen! Várom a követeit, vezesd őket a fogadószobámba! Hamarosan ott leszek, addig viseljétek gondjukat! Hol van Drúga?

A nő lába ismét megremegett.

– Sehol sem találjuk őt, Mester – préselte ki magából. – És a kis sárkány is eltűnt a ketrecből!

– Iiiigen? – kérdezte Sang vészjósló hangon. Majd fenyegetően közelebb hajolt. – Ugye, ez csak valami gyermeteg tréfa?

A nő riadtan pillantott a fortyogó kádak irányába. Tudta jól, hogy azok a szolgák, akik nem végzik jól a dolgukat, ide, az alkimista műhelybe kerülnek újrafeldolgozásra. És a kaotikus Sang általában a rossz hír hozóival sem bánt kesztyűs kézzel.

Hirtelen a korbácsos kentaur viharzott a szobába irtózatos patacsattogással és rendkívül felindultan.

– Drúga megszökött, Mester! – ordította. – Megölt négy őrt a második szinten, és egy emberem látta, amint a sárkányába kapaszkodva kirepült a Spirál Torony ablakán.

Sang akkorát ordított, hogy a szoba három ablakában csörömpölve tört össze az üveg.

– Micsodaaaaaaaa?!

– Megszökött…

– Átkozott féreg! Férgek vagytok mind! Ő is! Te is! Meg te is!

A dühöngő félisten kiragadta a korbácsot a kentaur kezéből és ott ütötte– verte mindkét teremtményét, ahol csak érte. Féktelen dühében félholtra verte a testőrnőjét, a kentaurt pedig porcelánná változtatta, és felborította. És amikor a szoboralak apró cserepekre törve szóródott szét a márványpadlón, a kaotikus félisten megszállottan ugrált a cserepeken, hogy a puszta súlyával még kisebb darabokra törje azokat.

Csak nagy sokára csillapodott le; hozzávágta a korbácsot a vérében vonagló, hurkásra korbácsolt nőhöz.

– Kelj fel, és járj! – ordított rá.

– Előkerítjük Drúgát a föld alól is, mester – motyogta a szerencsétlen nő támolyogva, és megpróbált határozottnak látszani. Azonnal... intézkedem...

– Tűnj a szemem elől! – köpött feléje dühösen a félisten, majd felemás ajkait zord, kegyetlen mosolyra húzta. – Jobb ötletem támadt...

– Rossz hírek? – lépett közelebb Bergson hadnagy kíváncsian a Főparancsnokhoz.

– Pontosan – bólintott Melan, majd a meglepődött tiszt kezébe nyomta a paksamétát. – Sang beleköpött a levesünkbe, s miközben mi Cholerrel foglalkoztunk, az Eszement kifosztotta az egyik déli, határ menti raktárunkat.

Bergson mohón falta a jelentést, az ajkai alig láthatóan mozogtak, ahogy megpróbált minden szót, minden betűt megjegyezni. Melan gyors pillantást vetett rá, mielőtt magához intette volna a tisztjeit.

A hadnagy éppúgy beépített ember volt a Technokrata seregében, mint Varangy Monarakhban. Bár ő nem tudott róla, Choler bűbájának köszönhetően mindenről informálta a Sötét Láng Urát, ami a Főerődben történt. Melan négy hónapot és kilenc tisztet vesztegetett el, mire rájött, ki adja ki rendszeresen a legtitkosabb információkat Cholernak. Ám Melan jó stratéga volt. Tisztában volt azzal, hogy ha leleplezi Bergsont, akkor Choler úgysem nyugszik addig, amíg nem pótolja valakivel a likvidált kémét. Így viszont még a hasznára

is lehet. A Főparancsnok néha kisebb igazságokat hozott a hadnagy tudomására, majd folyamatosan zavaros dezinformációkkal traktálta, s így tett szert előnyre a Sötét Láng Urával szemben.

– Uraim, nehéz probléma előtt állunk! – szólalt meg Melan, s a halkan beszélgető tisztek egy szempillantás alatt elhallgattak. Choler immáron nem csupán wyvernekkel képes a levegőből ránk támadni, hanem sárkányokkal is.

– A kettő nem ugyanaz? – kérdezte valaki. Melan megrázta a fejét, miközben a nyakában lévő kis majom ügyesen állítgatta a férfi nyakában lógó beszélődobozt.

– A wyvernek gyorsabbak és kisebbek, s emellett kevésbé golyóállóak – válaszolta a félisten. – A sárkányok, melyekkel Marv Fletchnek és a csapatának szembe kellett néznie Monarakh falainál, jóval nagyobbak minden, általunk eddig ismert, repülő szörnyetegnél, s bár a sebességük nem versenyezhet a helikopterekkel, páncélozott testükön még az acélmagvas golyók is nehezen tudnak sebet ejteni.

Elismerő füttyentések hallatszottak, hiszen a harci helikopterek tűzereje egy földi ütegével vetekedett, s ez idáig legyőzhetetlennek hitték azokat.

– Ugyanakkor az eddigi tapasztalatok azt mutatják – folytatta Melan, miközben gyors pillantást vetett a társai mögött figyelő Bergsonra – , hogy még nem képesek jelentős mértékben eltávolodni Monarakh falaitól. Valószínűleg csupán védelmi funkciókat látnak el, így egyelőre nem kell a támadásuktól tartanunk. Az eddigi elemzések legalább is erre a következtetésre jutottak.

– Hány sárkányt öltek meg Marv fiai? – kérdezte az egyik őszes hajú tiszt, Arderston alezredes. – És hány helikoptert veszítettünk?

– Hét sárkány elpusztítása során mindössze egyetlen helikopter a veszteségünk – válaszolta a félisten.

Melan szándékosan kozmetikázta az adatokat. Ha Choler arról értesül a kéme révén, hogy megmásították a veszteségeket, arra a következésre fog jutni, hogy Melan a

pánik elkerülése érdekében cselekedett így. Következésképpen a következő légi összecsapásokban még több sárkányt fog bevetni a helikopterekkel szemben.

Ám akkor már számítani fognak a támadásukra.

– A Monarakh elleni támadás ideje alatt Sang emberei megtámadták az egyik határ menti raktárunkat, magukkal hurcolták az őröket és mindent elvittek, ami mozdítható volt. A nyomok délre vezetnek, a Shiran– dombság irányába. Bergson hadnagy, itt a lehetőség, hogy ismét bizonyítsa a rátermettségét! – emelte fel a hangját Melan. – Vegyen maga mellé két osztagot, és haladéktalanul induljon a rablók után! Ha sikerül beérnie őket, akkor kísérelje meg az ellopott javak visszaszerzését, ám számbeli fölény esetén ne kockáztasson feleslegesen! Elsősorban azt kell megmutatnunk nekik, hogy nem hagyjuk büntetlenül az ellenünk intézett akciókat! Megértette, hadnagy?

Bergson bólintott, az arca szinte ragyogott a büszkeségtől. Egy ilyen küldetés során számos alkalom adódik a hősiesség és a vezetői képesség bizonyítására, melyek egyenes folyománya lehet egy előléptetés. És Bergson már meglehetősen régen volt hadnagy.

– Mire vár még, hadnagy? – csattant fel Melan, amikor Bergson továbbra is ott állt tiszttársai gyűrűjében. – Azt várja talán, hogy Sang emberei biztonságba jussanak?

Bergson távozása után Melan több tisztjének is adott valami más „fontos” feladatot, míg csupán a legbizalmasabb emberei maradtak a helyiségben. Régi, sokszor kipróbált bajtársak voltak, sokuk már évtizedek óta szolgálta a Technokratát.

– Choler sárkányai veszélyeztetik a Főerődöt és az eddig elért eredményeinket – tért nyomban a tárgyra Melan. – Egyelőre még nem jelentős a számuk egy komolyabb támadáshoz, ám mint a legutolsó összecsapás mutatja, Choler már éppen eléggel rendelkezik ahhoz, hogy Monarakh körül megerősítse a védelmét. Mielőbb el kell pusztítanunk valamennyit!

– Csapatokat fogunk összevonni Monarakh körül? – kérdezte az egyik idősebb tiszt kételkedő hangsúllyal. Melan megrázta a fejét.

– Nem, ezzel csupán tüneti kezelést végeznénk – válaszolta határozottan. – Choler ereje valószínűleg csupán az új sárkányfaj első egyedeinek megteremtésére volt elegendő, azután a természetes szaporodásra bízta a sárkányok sokasodását. Amennyire tudjuk, egy wyvern évente csupán egyetlen tojást rak, így a számuk nem emelkedik aggaszó ütemben.

– Mellettünk nem is lehet! – jegyezte meg az egyik fiatal tiszt, aki már jó néhány alkalommal kitűntette magát az összecsapásokban.

A Technokrata bólintott.

– Igen, ez igaz – felelte, majd odalépett a számítógéphez, és leütött néhány billentyűt a klaviatúrán. – Azonban nem árt, uraim, ha megtekintik ezt az aprócska számítást. Ha egy wyvern nem évente, hanem mondjuk havonta rakna tojást, akkor néhány év alatt több ezerre emelkedne a számuk. Ennyi bestiával pedig a teljes légierőnk sem tudna jelentős eséllyel szembeszállni.

A kijelzőn egy zöld színű görbe futott egyre meredekebben felfelé, míg oldalt háromjegyű számok sorjáztak. Az ezres szám elérése után a csík vörösbe váltott.

– S ez csupán az első esztendő – tette hozzá magyarázatképpen Melan, miközben érzéketlenül végigpillantott elsápadó tisztjein. Az igazság az, uraim, hogy csupán a szerencsénknek köszönhetjük, hogy Choler eddig nem találta meg a módját a wyvernek szaporodásának a felgyorsítására.

– És a sárkányok? – kérdezte Arderston alezredes ingerülten. Remélem, náluk lassabb a szaporodási ciklus!

– Attól tartok. nem ilyen kedvező a szituáció – csóválta meg a fejét a Technokrata. – Az eddigi értesüléseim szerint éppen fordított a helyzet. A sárkányok nem egy, hanem több tojást raknak, bár a szaporodási ciklusokról csupán

becslésekkel rendelkezünk.

Paul Arderston elgondolkozva simogatta meg az állát. Magas, markáns arcú férfi volt, számos sebhellyel az arcán és a nyakán.

– Az elsődleges cél tehát a tojások megsemmisítése – jelentette ki –, valamint a fészek összes sárkányának az elpusztítása. Ezzel időt nyerhetünk, s közben a Monarakh határait védő többi sárkányt is megsemmisíthetnénk.

Melan kimérten bólintott, tekintetében mintha elismerés tükröződött volna.

– Fején találta a szöget, alezredes! – válaszolta a Technokrata, és a szoba közepén elhelyezett demonstrációs asztalhoz lépett. A szerkezet oldalán színes gombok helyezkedtek el, melyek segítségével a vezérkar jó előre kialakíthatta a stratégiáját. – Az eddig beérkezett adatok szerint Monarakh pillanatnyilag tíz sárkánnyal rendelkezik, a wyverneket nem számítva. Nyolcvanegy százalék az esélye, hogy pontosak az értesüléseink. Ezen kívül Cholernek van valahol egy fészekre való sárkánya, melyek segítségével az utánpótlást biztosítja. A fészekben ismeretlen számú tojás található. Az eddigi elemzések alapján 23,12 százalék eséllyel csupán egyetlen fészek épült. Ez azt jelenti, hogy amennyiben sikerül megsemmisítenünk a fészket és a tojásokat, Cholernek megszakad az utánpótlása, s Monarakh többi sárkánya előbb vagy utóbb áldozatul esik a támadásainknak.

– Egy kérdés – emelte fel a kezét Viander őrnagy. – Monarakh többi sárkánya között akadnak vajon nőstények? Melan elismerően bólintott.

– Hasznos kérdés – ismerte el. – Sajnos erre nem tudok választ adni. A harci helikopterek csata közben készített felvételeit a biológusaink már tanulmányozzák, ám eddig nem sikerült jó hatásfokkal megállapítani a sárkányokról, hogy van–e nemük, s ha igen, akkor miféle külső jegyek különböztetik meg a nőstényeket a hímektől.

– Ha sikerül megtalálnunk a fészket, s elpusztítani a tojásokat, akkor úgyis választ kapunk a problémára – jegyezte

meg Viander őrnagy. Mindannyian megértették, mire gondol: a sárkányok aligha fogják harc nélkül tűrni, hogy elpusztítsák a tojásokat.

– Kis csapat megy, nagy tűzerővel! – folytatta az imént megkezdett gondolatát a Technokrata. – Egy nagyobb csapatösszevonás szemet szúrna Cholernek, arról nem is beszélve, hogy a célterületre helikoptereken fognak eljutni a kiválasztottak, s a menekítésük is azon történik.

– Van már elképzelés a csapat összeállításáról? – kérdezte Arderston alezredes, és megigazította őszülő haját. – Szívesen részt vennék az akcióban!

Melan bólintott.

– Köszönöm a jelentkezést, bajtárs! Örülök, hogy nem nekem kell kijelölnöm a csoport vezetőjét! Ami pedig a többieket illeti, Marv Fletch fogja a helyszínre szállítani a csoportot. A résztvevők harcedzett veteránok lesznek, a Lidércvadászoktól.

A különleges osztag nevének említése lázba hozta a riszteket. A Lidércvadászok közé csak hosszú évek kemény, kitartó munkájával lehetett bejutni, ami azt jelentette, hogy a csapat tagjai már valamennyien túl voltak legalább ötven–hatvan bevetésen, mire megkapták a speciális öltözetet és fegyvereket. Valamennyien jártasak voltak a felderítésben, a csapdarakásban és keresésben, harcoltak szörnyetegekkel és halálontúli teremtményekkel, s az ösztöneik szinte természetfölötti mértékben kiéleződtek.

– Magam szeretném kiválogatni a csoport tagjait – mondta Arderston alezredes csillogó szemmel.

Melan azonban nemet intett, és egy kézzel írt listát tett le az alezredes elé.

– Én magam végeztem a válogatást – jelentette ki. Arderston csak egy pillantást vetett a listára, és bár úgy tűnt, mintha gunyoros ráncok szaladtak volna össze a szája sarkában, az arca valójában merev maradt.

– Értem – biccentett kurtán. – Tehát ők. Melan nem várt további kommentárt.

– A csoport holnap hajnalban indul, pontban öt nulla nulla órakor! Az akció szigorúan titkos! Csakis a jelenlévők tudhatnak róla. További kérdés?

Senki nem szólt. A tisztek egymás között suttogva beszélgettek. Esélyeket, stratégiákat latolgattak, miközben néhányan érdeklődő pillantásokat vetettek Arderston irányába. Némelyek azért, mert nem tudták, milyen nevek szerepelnek Melan listáján, mások pedig éppen azért, mert tudták!

– Szerepel ezen a listán egy név – szólalt meg váratlanul Arderston.

– Hat név van a listán, nem egy – helyesbített Melan kiismerhetetlen kifejezéssel.

– Jason Lymph! – morogta Arderston kelletlenül. – Ő nem Lidércvadász! Már nem az!

A helyiségben hirtelen nagy lett a csend. Ismerték valamennyien ezt a nevet. Némelyek talán túlságosan is…

Melan intett.

– Jason Lymphet a mai napon visszahelyeztem a Lidércvadászokhoz.

– Főparancsnok úr…

– Nem tűrök ellentmondást! – vágta el a méltatlankodást Melan. – A döntésem megmásíthatatlan. Lymph letöltötte a büntetését. Alkalmat adok neki, hogy jóvátegye a bűnét, amit népünk ellen elkövetett.

Arderston vállat vont, úgy tűnt, további szó nélkül belenyugszik a parancsba, ám még maradt egy halk kérdése az üggyel kapcsolatban.

– Lymph alezredes milyen minőségben vesz részt az akcióban, uram?

– Alhadnagyi rangban, természetesen, az ön beosztottjaként felelte Melan nyugodtan. – A történtek után természetesen még ezt a rendfokozatot is megtiszteltetésnek tekintheti.

– Értem.

Melan megnézte a halk beszédű, ősz hajú tisztet.

– Okoz önnek bármiféle nehézséget, hogy egykori felettesének adjon parancsokat?

– Nem, uram – felelte Arderston. – Ámbár Lymph alezredes nem csupán felettesem volt, hanem atyai jó barátom és mentorom. Több alkalommal az életemet köszönhettem neki.., mint ahogy ezt annak idején a bírósági tárgyaláson is elismertem.

– Igen, emlékszem. Tíz évvel ezelőtt az ön és tiszttársai határozott kérésének engedve másítottam meg Lymph halálos ítéletét életfogytig tartó kényszermunkára.

Arderston arca meg se rezzent, ám a szeme megvillant, ahogy értelmezte az elhangzottak rejtett jelentését: életfogytig tartó kényszermunka. Amely most véget ért. Vagyis a Főparancsnok biztos benne, hogy a halálba küldi egykori ellenlábasát...

Mint ahogy a listán is csupán olyanok szerepeltek, akik közül ő maga senkit sem választott volna ki maga mellé. Nehéz természetű, egocentrikus alakok, akik bátor katonák ugyan, de a saját útjukat járják, és nehezen tűrik a parancsolgatást.

Nyilván Melannak megvolt rá az oka, hogy miért épp ezeket válogatta ki: vakmerő, jól képzett katonákat készült a halálba küldeni ám azok közül is inkább a nélkülözhetőket...

Csupán egy név szerepelt a listán, aki az utóbbi négy évben ott volt Arderstonnal minden bevetésen. Ha rábízzák a csapat összeválogatását, elsőként most is őt választotta volna.

Ám jelen körülmények között inkább nem...

– Lehetne még egy észrevételem, uram? – Melan már a számítógépe képernyőjén böngészett valamit, de most visszafordult.

– Amennyiben az nem Lymph alhadnaggyal kapcsolatos.

– Nem, uram, nem vele. Szeretném, ha a listán szereplők közül egyvalaki helyett mást jelölne ki. Bárkit, csak ne őt. Melan szinte csaknem elcsodálkozott.

– Kiről van szó?

– Viander őrnagyról. Uram, ha lehetséges lenne, valaki

mást vinnék helyette.

Viander már nem volt jelen a teremben; pár perccel ezelőtt őt is kiküldte Melan.

– Nos, ez meglep. Úgy tudtam, Viander az ön bizalmasa és támogatottja, alezredes. Ő volt az egyetlen, akit kimondottan a maga kedvéért válogattam be a csapatba.

Arderston biccentett.

– Köszönöm figyelmességét, uram. Normál esetben egyetértenék az ön döntésével, ám jelenleg…

– Mi a probléma jelenleg?

– Viander felesége várandós.

– És ez mit befolyásol? Nem az ő pocakja növekedett hatalmasra.

– Az őrnagy kiváló katona – fejtegette Arderston. – Talán a legkiválóbb mind közül, akivel volt szerencsém együtt harcolni. Ám az a benyomásom, hogy a közelgő apai örömök elvonják a figyelmét a feladatairól. És jelen esetben ez végzetes lehetne.

Melan nem sokáig fontolgatta ezt. Úgy tűnt, még tetszik is neki a változtatás.

– Van konkrét személy, akit Viander helyett számításba venne?

– Nincs, uram. Öné a döntés joga.

Melan biccentett. Visszavette Arderstontól a papírt, lehúzta Viander nevét, és egy másik nevet firkantott oda.

Az alezredes csupán egy pillantást vetett a számára közömbös névre.

– Köszönöm, uram.

A jelenlévők nem nagyon néztek egymásra. Valamennyien tudták, miféle küldetés ez. Minimális esély kínálkozik a sikerre. Viszont ha sikerrel járnak, hónapokon keresztül róluk fog beszélni az egész Főerőd. Amennyiben pedig elbuknak, mártírokká válnak.

És ez is valami.

A megbeszélés végén a tisztek egyesével– kettesével kezdtek elszállingózni. Melan maradt utoljára Arderstonnal, aki sejtette, hogy a Főparancsnok szeretne még néhány szót váltani vele.

– Az akció pontos helyszínéről mikor kapok tájékoztatást, uram? – kérdezte az alezredes.

– Az indulást megelőző félórában – jött a kurta válasz. Arderston fanyarul elmosolyodott.

– Tehát a pontos helyszín jelenleg még nem ismert? – összegezte.

– Az elemzőink már dolgoznak a helyszín behatárolásán – jelentette ki Melan. – Az ismert terepalakzatok révén semmi kétségem afelől, hogy a sárkánybarlang koordinátái precízen megállapíthatók. Mindamellett kap egy kísérőt, aki elkalauzolja a célterületre.

– Kísérőt? – rökönyödött meg Arderston. – Jól hallottam, uram? Tudja, nagyon jól, hogy a Lidércvadászok magasan képzett, különleges tapasztalat birtokában lévő, harcedzett, összeszokott társaság. Mi nem bízunk meg senkiben, csak egymásban. Éppen ezért nem örülök bizonyos személyek jelenlétének a csapatban.

– Bennem sem bíznak?

Arderston bosszúsan pislogott.

– Önben természetesen megbízunk, uram.

– Nos, akkor semmi baj. Én ugyanis személyesen garantálom a fiú megbízhatóságát. Csakúgy mint Jason Lymphét.

– Kérem, uram…

– Nem tűrök ellenvetést – zárta le a vitát Melan. – Emdal Voldean fogja elvezetni a különítményt a célterületre.

– Mi?! – Arderston alezredes szinte kiáltotta. – Voldean?! Az a holdkóros barbár suhanc? Hiszen az a kölyök még fegyvert sem látott életében…

– Igen, ő – felelte higgadtan Melan, s hogy végképp megakadályozzon minden további okvetetlenkedést, kisietett a teremből.

Határozott léptekkel indult az elkülönítőbe, hogy beszéljen doktor Wielmansszal és a „holdkóros barbár suhanc”– cal.

A vastag acéllemezekkel lezárt elkülönítő előterében már várta a hajlott hátú doktor, s négy fegyveres katona között megbilincselve ott állt a fiatal Voldean is. Apró termetű, madárcsontú, vékony fiú volt, s bár rég betöltötte már a tizenötödik életévét, ránézésre tizenkettőnek lehetett volna

mondani. A belszolgálatosok szürke kezeslábasát viselte, de a lábára bakancs helyett csupán könnyű sarut húzott. Százötven centi magas lehetett, hosszúra hagyott, fakó, szőkésbarna haja csapott vállakra hullott, keskeny, ovális arca hegyes állban végződött, pisze orra fölött mogyoróbarna szemek csillogtak.

A megbilincselt fiú dacosan állt az őrei között, és a tekintete idegesen vetődött az előtérbe lépő Főparancsnokra.

– Engedjék el! – recsegte Melan a beszélődobozán keresztül. Nincs szükség bilincsre.

A katonák sietve leszedték a fogoly kezéről és a lábáról a bilincseket, s a fiú tartása láthatóan megenyhült, de a feszültsége még nem engedett fel.

Melan egy biccentéssel üdvözölte Wielmans doktort, és intett, hogy nyissa a kóddal lezárt, vaskos ajtót. Majd amikor az ajtó kitárult, Melan ismét a katonákhoz fordult.

– Maguk kint maradnak! Amíg a vizsgálat tart, ezen az ajtón senki nem léphet be.

– Értettem – felelte a járőrök vezetője, és máris elfoglalta pozícióját az előtér bejáratával szemben.

– Ülj le, fiam! – recsegte Melan a zavart tekintetű fiatalembernek. – Nem esik bántódásod. Csupán egy ellenőrző vizsgálatnak vetünk alá, amely nem jár sem fájdalommal, sem sérüléssel.

A fiú összeszorította a fogát, engedelmesen letelepedett a bőr ülőkés, fémtámlás karos vizsgálószékbe, de aztán mégis kipréselte magából.

– Miért kell… újra?

– Eddig csak a rutinvizsgálatokat hajtottuk végre rajtad, fiú – hajolt közelebb az orvos, és felpattintotta a vékony csuklókra a rögzítő karpántokat. – De most egy mélyebb szondázás szükségessége látszik felmerülni.

– Az álmaim… miatt? A „holdkórosságom” miatt?

– Igen – vette vissza a szót Melan. – Hallottam az éjszakai sétáidról, de ez idáig nem tulajdonítottam nekik jelentőséget. Viszont ma történt valami, ami változtatott a helyzeten.

– A sárkányok? – suttogta a fiú megilletődötten. –

Hatalmas, bíborszínű sárkányok?

– Pontosan. Tudni akarjuk, mit tudsz róluk.

– Én… semmit! Csak azt, hogy örökösen kísértenek az álmaimban. Hívnak engem.

– Miért?

– Nem tudom.

A doktor időközben a fiú lábait is odacsatolta a szék lábaihoz, és egy drótokkal tömött fémsisakon ellenőrizte a színes kapcsolók működőképességét. Miután az összes kapcsolóval végzett, a csupasz drótokkal és színes vezetékekkel a műszerpulthoz kapcsolt sisakot a fiú feje felé közelítette.

Emdal Voldean ösztönösen elrántotta a fejét, de aztán görcsös engedelmességgel visszakényszerítette magát.

– Bocsánat, uram… csak a reflexeim…

– Szikrányi fájdalmat fogsz érezni csupán, amikor a vékony sugár átfúrja a koponyádat – ígérte az orvos. – De egy pillanaton belül túl leszel rajta. Próbálj meg lazítani!

– Én… nem tudok semmit a sárkányokról! – erősködött Voldean. – Csupán álmodok róluk.

– Csak hiszed azt, hogy nem tudsz semmit, de biztosra veszem, hogy sok mindenre fény derül, ha megpiszkáljuk az emlékezetedet.

Wielmans doktor egy injekciót fecskendezett a fiú alkarjába, és megvárták, amíg Emdal Voldean elcsendesedik, és a szeme lecsukódik. Volt egy pillanat, amikor a fiú feljajdult és megélénkült, de aztán szép lassan, fokozatosan visszasüllyedt az alvásba.

Az orvos leült a műszerek mellé, és ráhangolta a készülékeit a páciense agyhullámaira.

– Tíz perc – jelentette ki az orvos, és a Főparancsnokra nézett.

Melan bólintott.

– Az eddigi vizsgálatok szerint teljesen tiszta – szögezte le. Szabályszerű eljárásokban részesült, igaz?

– A lehető legszabályosabban folytak le az eljárások.

– Nem képzelhető el hiba vagy felelőtlenség, igaz?

Az orvos a fejét ingatta.

– Mivel a fiú tíz évvel ezelőtt a Senki Földjéről került ide, a legszigorúbb eljárások szerint vizsgáltuk. Minden ellenőrzési módszer negatív eredményt hozott. Három hónapon át tartottuk szigorított megfigyelés alatt. És azt követően is rendszeres ellenőrzéseknek vetettük alá az első három évben. Semmi rendellenesség nem mutatkozott. Voldean az elvárásoknak megfelelően illeszkedett be a közösségbe, és semmi kivetnivalót nem találtunk a munkájában és a viselkedésében. Nem szólva természetesen a rendszertelen éjszakai sétáiról… Melan kifejezéstelenül meredt maga elé. A kis majom lefeküdt a vállán és a csendesen szuszogó fiút szemlélte csodálkozó gombszemeivel.

– Hatéves volt, amikor hozzánk került? – Inkább állította, mint kérdezte, de az orvos válaszolt rá.

– Mivel a pontos születési évét nem tudta megmondani, csak az élettani adatok alapján kalibráltuk öt és hat év közöttinek. A fogazata és a külső jegyei alapján a mi gyermekeinkkel összevetve körülbelül ennyi idősnek tűnt, de hát nem tudhatjuk, hogy abban a külvilági vad törzsben, ahol ő nevelkedett, milyenek az élettani adottságok. Annyit mindenesetre bizton állíthatok, hogy Emdal Voldean nem fiatalabb tizenöt évesnél és semmiképpen sem idősebb… hm… harmincnál.

– Nem túl nagy skála ez?

Az orvos a fejét rázta.

– Ezek csak a lehetséges legszélső határok. Mindketten tudjuk, hogy délen… a Senki Földjén a Sugárzás különös dolgokat művel. Az ottaniak egy része gyorsabban öregszik, mások pedig fantasztikus kort érnek meg. Megint mások olyan elváltozásokat szenvedtek, hogy már alig lehet felismerni emberi mivoltukat. Hasonlatosak azokhoz a szörnyetegekhez, amelyek Amrikban élnek. Melan kifejezéstelen tekintettel fordult az orvos felé.

– Ilyen elváltozásoknak Emdal Voldean esetében semmi

nyoma?

– Nem, hacsak a fiú különleges szenzibilitását nem tekintjük annak. Voldean rendkívül érzékenyen reagál a pszichés behatásokra, és reagál a kisugárzott érzelmekre.

– Milyen mentális szinten?

Az orvos vállat vont.

– A legalacsonyabb szintek egyikén. Nem rendelkezik mentális erővel, és a mentális üzenetek értelmezésére sem képes. Én inkább úgy mondanám, hogy érzékel bizonyos mentális kisugárzásokat, ám azokat nem képes értelmezni, vagy felhasználni. Önálló mentális erővel nem rendelkezik. Ez egy szokatlan képesség, nem találkoztam még hasonlóval.., ám mindamellett nincs gyakorlati haszna, így réges– rég abbahagytam a vizsgálatát. Azonban véleményem szerint ennek a képességének tulajdoníthatók a különös álmai is.

– Úgy gondolja, hogy a „sárkány– álmok" egyfajta mentális üzenetek?

A doktor ismét vállat vont.

– Ez csak puszta feltételezés részemről; ám az álmok ismétlődése és egyre gyakoribb volta erre enged következtetni.

– De ha a gyenge mentális erejű Emdal Voldean képes érzékelni ezeket az úgynevezett üzeneteket, hogy lehetséges az, hogy sem én, sem bizonyos bizalmasaim nem – fogtak" semmilyen mentális sugárzást a szóban forgó időszakban.

– Épp ez a dolog lényege – feszengett doktor Wielmans nyugtalanul. – Amikor kijelentettem, hogy a fiú nem rendelkezik érdemleges mentális erővel. arra a mentális erőre gondoltam, amit mi annak veszünk. Ám ez korántsem jelenti azt, hogy ne lenne képes olyasfajta erő birtoklására, amiről sejtelmünk sincs.

– Mit beszél? Fekete mágia?... Choler beépített embere lenne?

– Óh, nem, uram, erről szó sincs. Pontosan ismerjük, miféle elveken alapul Choler mágiája, s rendelkezünk a megfelelő berendezésekkel, hogy mindenféle mágikus tevékenységet kiszűrjünk a közelben. Nem, uram... Én azt

mondom, hogy a fiú olyasfajta képességekkel rendelkezhet.., és nem bizonyos, hogy valóban rendelkezik is, csupán rendelkezhet.., amelyek mibenlétéről nekünk nincs ismeretünk.

– A sárkányok?

– Számos mendemonda létezik a sárkányokról Cherubionban – mondta az orvos szenvtelenül. – Én sem megerősíteni, sem elvetni nem akarom ezeket a legendákat, csupán arra célzok, hogy adandó alkalommal érdemes lenne tüzetesen is megvizsgálni a helyzetet. A sárkányok, a wyvernek ősei valami különös mentális képességgel rendelkeznek. Olyan képességgel, mely sokkal hatalmasabb lehet még a mágiánál is.

Melan nem felelt. Szokása szerint semmilyen lehetőséget nem vetett el mindaddig, amíg a hiteltelenségéről meg nem bizonyosodott. És ha igaz az, hogy a váratlanul feltűnt, bíborszínű sárkányok egészen hatalmas mentális képességgel rendelkeznek, ez magyarázat lehetne Grading őrnagy három helikopterének pusztulására. Grading őrnagy ugyanis azt állította, hogy el sem tudja képzelni, miként hagyhatták, hogy a sárkányok a közelükbe érjenek. Hiszen láthatták a közeledésüket a monitorukon és a parancsuk határozottan az volt, hogy ne bocsátkozzanak küzdelembe. Grading őrnagy és emberei ez idáig mindig maradéktalanul hajtották végre a parancsot; a legidősebb, leghiggadtabb tisztek voltak, nem pedig forrófejű ifjak...

Most valami mégis megzavarhatta őket. Nem vették észre, hogy a viszonylag lassan mozgó sárkányok egész közel értek hozzájuk...

– És mi köze lehet a fiúnak a sárkányokhoz? – kérdezte Melan. Az orvos a homlokát ráncolta.

– Tíz évvel ezelőtt került hozzánk – kezdte. – Egy déli faluban élt a Senki Földjén a hegylakó, barbár törzsek között. Sokkos állapotban volt, számos sebből vérzett és szinte semmire nem emlékezett. Csak annyit tudtunk összerakni a zavaros történetből, amit kiszedtünk belőle, hogy idegen

törzsek támadták meg a falujukat, és percek alatt lemészároltak minden férfit és öreget. Az asszonyokat, a gyereklányokat és a fiatal fiúkat foglyul ejtették és elhurcolták rabszolgának. Nem emlékezett rá, hogy ő hogyan menekült meg és arra sem, hogy került több heti bolyongás után az éhhalál küszöbén Főerőd határára. Még a nevét sem tudta; az Emdal Voldean nevet én magam adtam neki... már nem emlékszem miért éppen ezt. Rémlik, hogy a fiú folyton ezeket a szótagokat ismételgette, s eleinte úgy gondoltam, hogy ez lehetett a neve. Mint korábban említettem, a felbukkanásának körülményei rendkívül gyanússá tették, és a legszigorúbb vizsgálatoknak vetettük alá.., de minden teszt negatív eredményt hozott.

– Emlékszem az esetre – mondta Melan. – Sang csőcseléke dúlta fel a faluját és ejtette foglyul a társait. A doktor ismét vállat vont.

– Ó úgy tudja, hogy egy ellenséges törzs tette. Mi hangoltuk arra, hogy Sang emberei gyilkolták le a szüleit, hogy magunk mellé állítsuk, és Sang ellen fordítsuk.

– Mikor kezdődtek a sárkányos álmai? – váltott témát a Főparancsnok.

– Voltaképpen kezdetektől álmodott sárkányokkal.., de az álmai csak az elmúlt fél évben váltak olyan intenzívekké, hogy öntudatlan, éjszakai sétákká fajultak. És az elmúlt két hónapban váltak egyre gyakoribbakká.

– Értem – felelte Melan, és arra gondolt, hogy nagyjából fél évvel ezelőtt ritkultak meg Choler mindennapi támadásai. Lehet, hogy a Sötét Láng Ura akkoriban tett szert a módszerre és akkor hozta létre az első sárkányokat? És a fiú valami módon érzékelte azok jelenlétét. Hm. Talán hamarosan választ kapnak ezekre a kérdésekre. Mennyi időre van még szükség?

Az orvos a műszerekre pillantott.

– Fél perc – közölte. – Azonnal felébresztem.

Melan tíz évvel ezelőtt voltaképpen abban reménykedett, hogy a befogadott barbár fiú idővel majd visszanyeri az emlékezetét, és általa többet tudhat meg arról a hatalmas

területről, amit egymás között csak Senki Földje néven emlegettek. A kontinens déli részén Kevanaar szerint egymástól elszigetelt, primitív kultúrák küzdöttek a túlélésükért, s az eljövendő civilizáció újabb táptalaja alakulhatott volna ki, de oly vad és kietlen volt ez a terület, hogy sem Sang, sem Choler nem vette magának a fáradságot, hogy időt és energiát vesztegessen a meghódítására.

Melan régebben dédelgetett magában egy tervet, hogy jól felszerelt kutatócsapatot küld a Senki Földjére, mert biztosra vette, hogy a délvidéken csakúgy, mint a kontinens közepén, legalább annyi álcázott raktár létezhet, mint az északi részen, és ezek kiaknázásával jelentős előnyre tehetne szert. Azonban ahogy az idő telt és a küzdelem egyre fokozódott, fokozatosan letett erről a tervéről, hiszen viszonylag csekély eredménnyel kecsegtetett, míg egy odaküldött expedíció pusztulási esélye százalékban kifejezve igen magas volt.

És ráadásul Emdal Voldean sohasem nyerte vissza az emlékezetét, és így igazi támpontot vagy segítséget sem adhatott egy ilyen expedícióhoz.

Most sem a fiú régi emlékeit próbálták a műszerekkel napvilágra hozni, pusztán az álombéli emlékeit erősítették meg külső beavatkozással, hogy az álmai minden részletéről be tudjon számolni.

– Ébren vagy, Emdal Voldean? – kérdezte Melan, amikor a fiú kinyitotta a szemét, és zavartan pislogott.

– Igen.

– Jól érzed magad?

– A körülményekhez képest igen, uram.

– Jó. Akkor most felteszek néhány kérdést, és neked a legjobb tudásod szerint kell válaszolnod.

A fiú – feje tetején a drótozott fémsisakkal – komolyan bólintott.

– Megpróbálok, uram.

Melan még most sem ült le. Ugyanolyan merev tartásban állt a jól szigetelt helyiség közepén, mint amikor belépett. Még csak a lábizmain sem lazított.

– Emlékszel az éjszakai álmodra?

– Mintha csak ébren lettem volna, uram.

– Sárkányokat láttál?

A fiú egy pillanatra behunyta a szemét, mintha még élesebben szeretné az emlékezetébe idézni az álma részleteit.

– Egy köves, sziklás tájat láttam. uram. Egy kietlen kősivatagban siettem a távoli sziklafalak felé, és közben mindvégig hallottam a hívást.

– A hívást?

– Az ő hívásukat. A sárkányok hívását.

– Téged hívtak?

Emdal Voldean ismét elbizonytalanodott.

– Azt hiszem, igen.

– Csak azt hiszed, vagy biztosan tudod?

– Azt biztosan tudom, hogy hívtak engem.., de azt nem tudom, hogy csupán engem szólítottak magukhoz, vagy még másokat is.

– Folytasd!

– Nagyon sokáig gyalogoltam a kősivatagban, s valahányszor visszafordultam volna az otthonom felé, mindig újra hallottam a hívást és olyankor megmutatkoztak előttem. Mintha képeket vetítettek volna a fejembe. Hatalmas, bíborszínű sárkányokat láttam, akik ha kitárták a szárnyaikat, eltakarták a napot. És engem szólítottak, és én csak mentem, mentem, és akkor... arra ébredtem, hogy a külső körbevezetőn állok csupaszon, és a járőrök nevetnek rajtam.

Melan egy pillanatnyi szünetet sem hagyott.

– A neveden szólítottak – kérdezte azonnal.

– Nem. Egy olyan néven, amit még sosem hallottam, és amiről mégis tudtam, hogy én vagyok.

– Mi volt az?

– Bergrah.

– Próbálj visszaemlékezni arra az időre, amikor még nem Főerődben éltél! Nem rémlik neked a – Bergrah” név?

A fiú erőlködve ráncolta a homlokát; a műszerpulton több mutató is kilengett, és egy aprócska számláló felgyorsulva

kattogott. A doktor egy potmétert csavargatott, és egy gombot nyomogatott.

– Nem emlékszem – felelte erőlködve a fiú. – A név furcsán ismerős, de mégsem merném állítani, hogy ez... Nem, nem tudom...

– Emlékszel sárkányokra a gyerekkorodból? – kérdezte máris Melan. A fiú után meredt maga elé.

– Sárkányokra nem – bökte ki végül. – De a kunyhónkra igen. A falakat... végestelen– végig bíborszínű sárkányok díszítették. Igen. Emlékszem, elalvás előtt a tűz fényében mindig a mennyezetre festett sárkányokat nézegettem. És sokat álmodtam velük...

A doktor megköszörülte a torkát, de mielőtt megszólalhatott volna, Melan leintette. Gyanította, mit akar a doktor mondani; a gyermekkori élmény törhet most elő a fiú serdülőkori álmaiban.

De nem! Ennél most többről van szó! Hiszen pár órával ezelőtt épp ilyen bíborszínű sárkányok pusztítottak el három helikoptert!

– Más gyerekkori sárkány– élmények?

A fiú már annyira ráncolta a homlokát, hogy az arca egy matuzsáleméhez lett hasonlatos.

– Apám... – kezdte bizonytalanul, aztán elhallgatott.

– Folytasd! – recsegte határozottan Melan. – Mi van az apáddal? Emlékszel rá?

– Magas, erős ember volt, nem ilyen... satnya, mint én. És azt hiszem, ő volt a legjobb...jaldzsha.

– A legjobb micsoda?

A fiú szenvedő arckifejezése elárulta, hogy erőlködik.

– Nem ismerem a szó jelentését, de az biztos, hogy a sárkányokkal kapcsolatos. Ó, miért nem emlékszek semmire? Miért vagyok ilyen ostoba?

– Nyugalom! – mondta Melan szenvtelenül. – Ne gyötörd magad! Térjünk vissza a múltból a jelenbe, a legutóbbi álmodhoz.

– Amikor a sárkányok hívtak, és – megmutatták

magukat”, akkor hányan voltak?

Ez volt az a pillanat, amikor már a műszerek segítsége igen sokat számított. A fiú egy pillanatot sem gondolkodott.

– Tizennégyen.

– Együtt?

– Nem. Tizenkét hím együtt, két nőstény külön.

– Hol volt a két nőstény?

– Egy barlangban tojások között.

Melan pergő ritmusban, nagy sebességgel tette fel az újabb és újabb kérdéseket, de arcán csipetnyi izgalom sem látszott.

– Hány tojás van a barlangban?

– Nyolcvankettő.

– Mikor fognak kikelni?

– Ezt nem tudhatja. uram! – vetette közbe az orvos. – Ő csak az álom részleteit közvetíti.

– Mikor fognak kikelni? – kérdezte Melan változatlan hangszínben.

– Egy héten belül – felelte a fiú rezzenéstelen arccal.

– Mind a nyolcvankettő egyszerre?

– Egy héten belül ki fog kelni valamennyi.

– Milyen időközönként raknak a nőstények tojásokat?

– Évente egyszer.

– Hány tojást rak egyszerre egy nőstény?

– Kettőt– hármat. Maximum négyet.

– Mennyi idő múltán bújnak ki a fiókák.

– Négy hónap múltán.

– Biztos vagy abban, hogy a felnőtt sárkányok között mindössze két nőstény van?

– Én csupán ezt a kettőt láttam.

– Akkor mivel magyarázod a tojások számát? – Emdal Voldean idegesen az ajkába harapott.

– Nem tudok rá magyarázatot adni, uram.

– De abban egészen biztos vagy, hogy nyolcvankét tojást láttál?

– Nyolcvankettőt, uram.

– Hol van ez a barlang?

– Innen északkeletre. Egy kietlen kősivatagon túl egy meredek hegy oldalában.

– Milyen messze?

– Nem tudom, uram. Én csak azt tudom, hogy mentem, mentem, mentem.., de még sohasem érkeztem meg.

– Ezek szerint nem tudnád megmutatni, ha eléd tolnék egy térképet?

– Egyrészt nem értek a térképolvasáshoz, uram, másrészt pedig... nem tudom, milyen messze lehet.

– De ha ott lennél, felismernéd a környéket? A fiú szeme felcsillant.

– Egész biztosan felismerném, uram. Most is tisztán látom magam előtt. Köves pusztaság, égbenyúló sziklabércek ölelte, kietlen sivatag. A közelben egy iszonyatosan magas szikla magasodik, mely leginkább egy engedelmesen fejet hajtó emberi alakra emlékeztet. És ha tovább haladunk északkelet felé, túl a keskeny tengerszemen, a hegyoldalban ott tátong a barlang...

– Uram – szólalt meg az orvos. – Csökken az éberségi szint. Lőjek be neki még egy löketet?

– Nem – döntötte el Melan, majd újra a fiúhoz fordult. – Rengeteget segítettél. Ám az igazi segítséget még ezután adhatod nekünk. Emdal Voldean bizonytalanul megnyalta az ajkát.

– Ha módomban áll, uram...

– Holnap hajnalban egy különítmény indul e barlang felkutatására. Velük fogsz tartani, és ha megpillantod álmod valamely tájrészletét, a különítményt elkalauzolod a barlanghoz. Képesnek érzed erre magad?

– Ha eljutunk a kősivatagbeli sziklákig... minden bizonnyal, uram.

– Rendben. Akkor cselekedj a parancsom szerint, Emdal Voldean! Mivel az akció szigorúan titkos, elzárt őrizetben leszel egészen indulásig, és nem beszélhetsz senkivel! Táplálkozz jól, pihenj eleget és készülj fel az indulásra!

– Örömmel, uram! – hadarta a fiú, majd csillogó szemmel, félszegen elvigyorodott. – Fegyvert is kapok? – Melan csak egy pillanatig habozott.

– Természetesen. Mostantól te is tagja vagy a különítménynek és egyetlen Lidércvadász sem járhat fegyver nélkül.

A fiú még a száját is eltátotta csodálkozásában és kételkedésében, hiszen a kilátásba helyezett lehetőség álmai netovábbja volt. Mindig is azt remélte, hogy egyszer majd véget érnek az alantas kiszolgáló munkák és belőle is katona lehet, mint a vele egykorú fiatalokból. És a katonák között az elit legelitebb csapata a Lidércvadász kommandó.

– Li... Lidércvadász leszek?

– Máris az vagy. Még ma éjszaka aláírom a kinevezésedet.

Másnap hajnalban a megbeszélt időpontban készen állt a Lidércvadász kommandósokból válogatott különítmény. Csekély létszámú csapat volt, de itt nem a nagy erő, inkább a gyors mozgás és a hatékonyság dominált.

Arderston alezredes felsorakoztatta a hat tapasztalt harcost, akit Melan személyesen jelölt ki a feladatra, és egyenként szemügyre vette őket: úgy tűnt, csöppnyi félsz sincs bennük. Izmos, ruganyos, mindenre elszánt, harcedzett férfiak voltak, akik mellett a csenevész Emdal Voldean szinte nevetségesen aprónak és sebezhetőnek hatott, Még a csapat legkisebb termetű tagja is valóságos óriásnak tűnt a fiúhoz képest, pedig legalább fél fejjel alacsonyabb volt.

Arderston, bár mindegyik Lidércvadászt ismerte látásból, a nevüket sosem jegyezte meg. Most nem tartott a kezében papírt, de mégis úgy sorolta a neveket, mintha egy lapról olvasná:

– Bruce Matkens kapitány!

– Jelen! – Az illető széles csontozatú, erős állkapcsú, vaskos férfi volt, busa fejjel, rövidre nyírt, hollófekete hajjal.

– Derek Shin főhadnagy!

– Ehun vagyok, ni – morogta a langaléta, sebhelyes arcú férfi. Arderston nem vette a fáradságot, hogy kioktassa a

katonát, miként kell szabályosan jelentkeznie a fölöttese előtt. Folytatta a felsorolást:

– Manfred Werner főhadnagy.

– Vagyok.

Werner egy közepes testalkatú vékony férfi volt, aki úgy nézett ki, mintha egy gramm felesleges hús sem lenne rajta.

– Dicky Dickers főhadnagy.

– Szolgálatára, uram. – Dickers egyfolytában vigyorgott, és valami gumit rághatott, mivel állandóan mozgott az állkapcsa. Ó volt a legkisebb a csapatban. A csaknem két méter magas, nyúlánk Shinnek jóformán a mellkasáig sem ért.

– Roggerd Stanko kapitány.

– Ugrásra készen, uram! – kiáltotta Stanko, aki valószínűleg kifényesíthette kopaszra nyírt koponyáját erre az alkalomra, mert az úgy csillogott, akár egy megtörölgetett biliárdgolyó.

– Jason Lymph alhadnagy! – folytatta rendületlenül Arderston.

– Jelen! – kiáltotta gépiesen a magas, izmos fickó. Ő lehetett a legidősebb a Lidércvadászok között. Bár ő csak tincsekben őszült, nem volt olyan egységesen szürke haja, mint Arderstoné, az alezredesnél is idősebbnek tűnt. Az arckifejezése közömbös volt, tekintete pedig szinte nem is létezett – csupán egy kifejezéstelen szempár, amelyet akár egy pár kabátgomb is helyettesíthetett volna.

Ez az ember benne volt abban a puccsban, amely tíz évvel ezelőtt Melan ellen irányult. A puccs elbukott, a bűnösök kézre kerültek. A főkolomposokat a Főparancsnok haladéktalanul kivégeztette. csupán a Lidércvadászok akkori főnökének, Lymphnek kegyelmezett meg, az érdemeire való tekintettel. Jason Lymph ekkor eltűnt Főerőd legmélyebb bugyraiban...

Senki sem tudta, mi lett a sorsa, de némely bennfentesek tudni vélték, hogy a legalantasabb munkát végzi, miközben Melan saját személyűleg gondoskodik az áruló tiszt eszmei átneveléséről – egy speciális pszichoszonda segítségével. És most, tíz év elteltével, a már– már elfelejtett egykori legenda

váratlanul előkerült…

– Örülök, hogy újra köztünk van, Jason! – motyogta akaratlanul is Arderston, aki ifjúkorában szinte istenként nézett fel a Lidércvadászok akkori parancsnokára, és korán elhunyt apja helyett apjaként szerette. Jason Lymph odafordította a fejét, és biccentett. Akár egy gép.

– Lymph alhadnagy indulásra kész!

Arderston végül a csapat legfiatalabb tagja felé fordult.

– Emdal Voldean alhadnagy…

– Én is készen állok, uram! – rikkantotta a fiú. – Aztán elszégyellte magát. – Vagyis…jelen.

Ő is a Lidércvadászok fekete egyenruháját viselte, és a sapkáján neki is ott díszelgett a lecsapó sas emblémája, melynek viselésére csak a legelitebb harcosok jogosultak. Annak ellenére, hogy tapasztalt bajtársai megvetően, fitymálóan, sőt nyílt ellenszenvvel méregették, Emdal büszkén feszített az egyenruhában, és úgy szorongatta ZP– 39– es gyorstüzelőjét, mintha a fegyverrel együtt bújt volna ki az anyja hasából. Az igazság persze az volt, hogy a fiatal barbár fiú most először kapott fegyvert és éles lőszert – bár elméletben természetesen mindent tudott a gyorstüzelő kezeléséről.

És persze egy kissé csalódott is. Amikor megkapta az alhadnagyi rendfokozatot, a mennyekben érezte magát. Most viszont rá kellett döbbennie, hogy a jelenlegi csapatban az ő rangja a legalacsonyabb. Ámbár, ha arra gondolt, hogy az a magas, tincsekben őszülő harcos is csupán alhadnagy, nem érezte úgy, hogy szégyenkeznie kellene.

Később megtudta, hogy akit bevesznek a Lidércvadászok közé, az minimum alhadnagyi rangot kap, hogy ezzel a rendfokozattal is kiemeljék őt a közönséges katonák sorából. És bár alhadnagyként a Lidércvadászok között jelentéktelen senkinek számított, már a gondolat, hogy az elit egység tagja lehet, megbizsergette a mellkasát.

Egyenként szemügyre vette a társait, és azok is nyíltan őt bámulták – fitymálva. lekezelően, de azért érdeklődve.

Nyilván el sem tudták képzelni, miként kerülhetett a soraikba ez a fiatal, tejfeles szájú kölyök. Igaz, hogy Arderston felsorolta a neveket, de Emdal, még ha esetleg egyik vagy másik nevet megjegyezte is, nagy izgalmában nem tudta beazonosítani, ki kicsoda. Ám bízott abban, hogy a küldetés végére elfogadják őt, beveszik az elit harcosok közé, és akkor majd a keresztnevükön szólíthatja valamennyit.

Melan, akit soha senki nem látott még aludni, e hajnali órában megszemlélte a felsorakozott harcosokat, és egy lepecsételt borítékot nyújtott át Arderston alezredesnek.

– Az útiránya és a parancsa, alezredes.

– Átvettem, uram.

Melan egyenként kezet szorított a hat kommandóssal, és ugyanolyan szenvtelen arccal nyújtotta a kezét Emdalnak is, mintha a fiú is a kezdetek óta az elit csapatba tartozna.

Aztán ismét Arderstonhoz lépett.

– Sok szerencsét, Bajtárs! Járjanak sikerrel! Lehet, hogy Choler csapdát állított a barlangnál és komoly erővel védi, de be kell jutniuk! Teljesítsék a parancsot bármi áron, mert a kudarc Főerőd végét is jelentheti!

Az alezredes bizakodóan elmosolyodott.

– Megcsináljuk, uram!

– Úgy van! Győzni fogunk! – kiáltotta lelkesen Emdal. Aztán elvörösödött, és olyan kicsire húzta össze magát, amekkorára csak bírta.

Eredetileg úgy volt, hogy Marv Fletch, a bázis legjobb pilótája röpíti el őket a célterületre, ám Melan az éjszaka folyamán újra átkalkulálta az esélyeket, és az eredmény nem nyugtatta meg. Igaz, annak az esélye, hogy Choler Főerőd légvédelmi ágyúinak kereszttüzébe küldi a gigászi sárkányokat, elenyészően csekélynek tűnt, tehát közvetlen támadástól nem kellett tartaniuk. Annak az esélye viszont, hogy Choler eltöpreng az előző napi összecsapáson, és rájön arra, hogy a Monarakh ellen intézett reménytelen támadás csak elterelő hadművelet volt, körülnézhet a Kettes Zónában és felfedezheti a sietve álcázott raktárt. És ha ez bekövetkezik,

azonnal csapatokat kell a Kettes Zónába küldeni a raktár javainak elszállítására, bármekkorák lesznek is a veszteségek, mert ha a Sötét Láng Ura ráteszi a kezét a felmérhetetlen kincsre, akkor arra keresztet lehet vetni. És ha sor kerül erre a kétségbeesett támadásra, szükség lesz a legjobb pilótára – arra az emberre, akinek már van tapasztalata a gigászi sárkányok elleni küzdelemben. Vagyis Marv Fletch zsenijét nem lehet elpazarolni egy bizonytalan küldetésben... Éppen ezért egy olyan ember ült az ütött– kopott szállítóhelikopter műszerpultjához, akit egy esetleges összecsapásban nélkülözni lehetett. Damon Forgental jó pilótának számított, jól ismerte a gépét, békés helyzetekben remekül tudott manőverezni, de komoly harci tapasztalatokkal és eredményekkel nem dicsekedhetett. Az eddigi forró helyzetekben ugyanis mindig olyan ideges lett, hogy még a jobb és a bal kezét is összekeverte, s a parancsnokai minden egyes alkalommal jobbnak látták a védelmi vonalak mögé küldeni, ha nem akarták, hogy a részegen imbolygó gép sziklának csapódjon vagy egyszerűen lezuhanjon.

Nem arról van szó, hogy Damon Forgental gyáva lett volna, csak egyszerűen nem tudott parancsolni az idegeinek, ha harcra került a sor. Azonban csapatszállítói feladatokra kiválóan alkalmasnak bizonyult, és jelen esetben az összes pilóta közül ő tűnt a legnélkülözhetőbbnek. A másodpilótája, Josh Cartwrin pedig egy zöldfülű technikus volt, aki épphogy túljutott az elméleti ismereteken és talán még összesen nem töltött egy órát a levegőben.

Arderston alezredes homloka ráncba szaladt, amikor a Négyes Hangárba érve a két pilótát megpillantotta, de azon kívül, hogy bemutatta Melan írásos parancsát, egy árva megjegyzést sem tett.

Sietve beszálltak a robusztus gép szállítóterébe, és amikor az alezredes áttanulmányozta a parancsot és a térképvázlatokat, halk, de erélyes hangon meghatározta az útirányt.

– Észak– északkeletnek tartunk megközelítőleg egy órán

át. Aztán ha elértük a Senki Földje határát, átveszem az irányítást.

A pilóta egyelőre nem tűnt idegesnek; beindította a motorokat és miközben a hangár álcázott teteje szétnyílt a fejük fölött, a lift fokozatos mozgással kiemelte őket a felszín fölé. Ez volt a legkritikusabb pillanat, hiszen egy esetleges támadás esetén még védekezni is képtelenek lettek volna. Ám mégsem kellett támadástól tartaniuk, hiszen a környező betonbunkerekből, erődítésekből itt úgy meredtek az égre a légelhárító ütegek ágyúcsövei, mintha állandóan az időjárást kémlelnék. Ez védett területnek számított, és Choler kétszer is meggondolta, hogy a közelbe engedje– e a wyvernjeit.

– Felszállunk! – jelentette be közönyösen Damon Forgental, és miközben a műszereket figyelte, felpörgette a motorokat.

Emdal Voldean most először ült helikopteren – sőt, valójában most először hagyta el Főerőd föld alatti bunkerrendszerét – , és bár megpróbált uralkodni az arcvonásain, arca gyermeki örömtől csillogott.

– Hát, nem nagyszerű!? – motyogta ösztönösen a mellette ülőnek, akiről megjegyezte, hogy a társai Bruce– nak szólítják. – Hát nem nagyszerű?

Bruce Matkens széles csontozatú, erős állkapcsú, vaskos és tömzsi férfi volt, busa fejjel, rövidre nyírt, hollófekete hajjal. Kemény arcán nem látszottak érzelmek. A motyogó fiúra pillantott, és megvetően elhúzta a száját.

– Kinek nagyszerű, tökfejkém?

Repültek. A nap már felkelt, de a fénye nem terítette be a környéket, s sugarai csak nehezen törtek át az égre telepedett felhőkön. Köd és szürkeség gomolygott a talaj fölött, s elrejtette Főerőd vaskos betonlétesítményeit.

– Pompás idő ígérkezik – jegyezte meg az egyik Lidércvadász, egy langaléta, sebhelyes arcú férfi, Derek Shin nevezetű.

Emdal odakapta a fejét, mert azt remélte, hogy neki szánták ezt a megjegyzést, de ismételten csak azt

tapasztalhatta, hogy az elit harcosok jóformán pillantásra sem méltatják.

Átnéztek rajta. Mintha ő ott sem lenne.

Egy ideig még próbálkozott azzal, hogy szóba elegyedjen egyikkel vagy a másikkal, de mivel minduntalan olyan érzése volt, mintha rácsapták volna az orrára az ajtót, szép lassan leszokott a kísérletezésről.

A legszimpatikusabbnak talán az a fickó tűnt, akinek a nevét is megjegyezte, Jason Lymph. Nem mintha ez a Jason Lymph bármivel is készségesebb lett volna, mint a társai…

De ő legalább nem méregette megvetően. Igaz, egy szót sem szólt hozzá, de ugyanúgy a társaihoz sem beszélt. Ha szólították, még csak nem is reagált. Emdal valami megmagyarázhatatlan szomorúságot és mély fájdalmat vélt felfedezni a férfi tekintetében, ám ugyanakkor a kifejezéstelen tekintet eleve elvette a kedvét attól, hogy megpróbáljon szóba elegyedni ezzel a csendes alakkal.

Ő nem tudta, hogy ki ez a férfi, és a társai fölöslegesnek tartották, hogy felvilágosítsák a régmúlt eseményekről.

Beszélgetés helyett inkább kifelé bámult a vállánál lévő, keskeny lőrésen, és az elsuhanó tájat figyelte. A sziklás, erdős hegyoldalakat hamarosan füves síkság váltotta fel, majd a növényzet megritkult és megkezdődött az a kietlen kősivatag, mely a Senki Földje nevet kapta.

– Utazósebesség? – kérdezte váratlanul Arderston alezredes a pilótát.

Damon Forgental a kijelzőre pillantott.

– Háromszázhúsz kilométer óránként. Jelenlegi helyzetünk kettőszáznyolcvanhat egész nyolc tized kilométer Főerődtől negyvenkét fokos irányban észak– északkeletre.

Az alezredes a térképet tanulmányozta, és egy apró vonalzóval méréseket végzett.

– Forduljon tizenkét fokkal jobbra, és húsz percen át tartsa a sebességet és az irányt!

– Úgy lesz, uram.

Emdal Voldean a fülét hegyezve kísérte figyelemmel a

társalgást; minden érdekelte, ami elhangzott. Már előre elképzelte azt az élménybeszámolót, amit ő tart majd egykori munkaszolgálatos társainak és barátainak, amikor diadalmasan hazatérnek az akcióról.

Az meg sem fordult a fejében, hogy nem térnek haza.

– Uram! – lépett be az altiszt Melan tervező szobájába, és szalutált. Elfogtunk egy fickót a nyugati határszakaszon. Azt állítja, hogy Sang követe és önnel akar beszélni.

Melan a szószékében ült, és jobb kezét a számítógépe klaviatúráján nyugtatta. A kijelzőn érthetetlen számcsoportok sorakoztak.

A kis majom előrehajolt a Főparancsnok vállán, és bekapcsolta a beszélődobozt.

– Ismerjük?

– Igen, uram. A neve Drúga. Két ízben is járt már nálunk tárgyalni Sang nevében egy Kryor nevű fickó társaként. Azonban most egyedül van...

Melan hosszú másodpercekig habozott.

– Vezesse a tárgyalóba! A szokásos eljárást alkalmazza vele! Doria hadnagynő üljön a megfigyelő szobában. Amint tudok, én is odamegyek.

– Igenis, uram.

Az altiszt elsietett, Melan pedig visszatért a számcsoportokhoz. Nem véletlenül rendelte épp Doriát a tárgyalóval szomszédos megfigyelő szobába; érezte, hogy ez alkalommal jól jön, ha egy erős mentális képességekkel rendelkező személy monitorozza folyamatosan Sang követének érzelmi reakcióit.

Ott lebegett a szeme előtt az a távoli kép, amelyet Varangy küldött hozzá az előző napon. Varangy jelentőségteljesen kétszer is Sang jelét rajzolta a levegőbe. Mintha csak arra akarná figyelmeztetni, hogy óvakodjon a kaotikus félisten húzásaitól.

Vajon miért küldött most hozzá követet az az eszelős épp ebben a válságos helyzetben? Vajon miféle fondorlatos ötletet eszelt ki ismét, hogy a helyzetet a saját előnyére fordítsa?

Melan, miközben a számsorokat vizsgálta, nem töprengett sokat ezeken a kérdéseken; ezek csupán átsuhantak az agyán. Nem volt az a típus, aki előre rágódik olyasmin, amire perceken belül úgyis választ kap.

Már közeledett a huszadik perc, amióta Arderston alezredes kiadta az iránymódosítási parancsot, és Damon Forgental már kétszer is hátrapillantott, mintegy új utasításra várva.

Az alezredes azonban kifejezéstelen tekintettel nézett ki az oldalsó ablakon és a vöröses kősivatagot, s a szórványos csoportokban felfelé meredő sziklákat szemlélte.

– Letelt a húsz perc, uram – szólalt meg nem sokkal később a pilóta. – Tartsam tovább az irányt?

Az alezredes nagy ívet rajzolt a kezével a levegőbe.

– Kanyarodjon el a távoli hegység felé, és tegyen egy nagy kört azok fölött a sziklacsoportok fölött!

Forgental máris megkezdte a kívánt manővert, de közben aggodalmasan leste az üzemanyagszint kijelzőt.

– Attól tartok, uram, tizenöt percnél tovább nem körözhetek.,. már épp csak annyi üzemanyag maradt a tartályban, ami a visszaútra elég.

– Tegye csak, amit mondtam! – felelte higgadtan az alezredes, és ismét az alattuk elsuhanó terepet nézte.

A pilóta nem mert ellenkezni. A távoli hegyek felé repült, aztán elkanyarodott a mutatott sziklák irányába.

– Hol tegyem le önöket? – kérdezte halkan tizenöt perccel később.

Az alezredes nagyon csúnyán nézett rá.

– Ne aggódjon! Majd szólok időben...

– Alezredes úr...

– Azt mondtam, hogy majd én szólok! – csattant fel Arderston, és haragosan meredt az okvetetlenkedőre.

Damon Forgental arca elsötétült, de csak újabb tíz perc elteltével merészelt ismét megszólalni.

– Uram... az üzemanyagszint perceken belül eléri a kritikus határt! Ha tovább körözök itt, olyan kevés üzemanyag

marad a tartályban, hogy akkor sem lesz elég a visszaútra, ha mindvégig optimális fogyasztással megyek... Még a Négyes Erőd határzónájáig sem jutok!

– Nyugalom!

– Lehet, hogy jelenleg ön a parancsnok, Arderston alezredes úr – csattant fel vöröslő arccal a pilóta. – De hadd figyelmeztessem! Én felelősséggel tartozok ezért a légi járműért Tridion alezredesnek és a Főparancsnoknak.., és ön is tudja, hogy ez az egyetlen szállító helikopterünk maradt, és ha nem tér vissza...

Arderston szórakozottan elmosolyodott.

– Mondtam, hogy ne aggódjon! – lehelte szinte kedvesen. – Ott, annál a távoli sziklacsoportnál leszállhat...

– Uram, már így is épp elég kevés az üzemanyag. Az a szikla csoport még újabb három perc...

– Lesz elég üzemanyag – mondta az alezredes egyszerűen. – Annál a hat függőleges kőszálnál van egy titkos raktárunk. Évekkel ezelőtt rejtettünk el itt muníciót, konzervált élelmet és négy hordó üzemanyagot. Ott megtankolunk... Gyerünk, szálljon le!

Melan először a megfigyelőbe sietett, és pár szót váltott Doria hadnagynővel.

– A megfigyelt személy fokozott izgalmi állapotban van – jelentette Doria. – A gondolataiba nem látok bele; közepes erősségű mentális pajzs védi, és ezt a védelmet egy pillanatra sem hagyja lankadni. Nyilván tudatában van annak, hogy megpróbálunk az agyába férkőzni. Melan bólintott, de nem szólt semmit. A vállán a kis majom töprengő arckifejezéssel meredt a nőre.

Doria folytatta:

– Sang mentális kisugárzása egyértelműen azonosítható; ez a kis korcs évek... vagy talán évtizedek óta élhet Sang közelségében és a hatalma alatt. Egy szürke mezei pocok van a ruhája bal zsebében... egy közönséges, ártalmatlan kisegér. A jobb zsebében egy fiolában valamiféle víznél sűrűbb folyadék. Elképzelhető, hogy méreg.., de nem tűnik közvetlen veszélyt

okozónak.

Melan ismét bólintott, és most sem szólt, csak intett a nőnek, hogy folytassa a mentális megfigyelést, ő maga pedig kilépett a folyosóra, és két fegyveres testőr kíséretében a tárgyalóba sietett.

A tárgyaló egy berendezés nélküli, dísztelen, vasbeton falú, kocka formájú helyiség volt Főerőd legészakibb csücskében. Ez a rész voltaképpen nem is volt része Főerőd bunker– labirintusának, csupán egy másfél kilométeres folyosó kötötte össze azzal. A földfelszínen e helyiség fölött emelkedett az Egyes Őrerőd, az építménykomplexus legészakibb csücske. Ide szoktak érkezni alkalmanként a két másik félisten követei, s innen szokták levezetni őket a föld alatti tárgyalóba. Eleinte természetesen bekötötték a követek szemét, és hosszú perceken át hurcolászták őket körbe– körbe elhagyott. félig beomlott alagutakon, hogy ne is sejtsék a tárgyaló helyiség hollétét, azonban Melan hamar rájött arra, hogy egyrészt a követek némelyike rendelkezik akkora mentális erővel, hogy bekötött szemmel is pontosan tudja, merre járnak; másrészt pedig ezekkel az elterelő bolyongásokkal a követek csak még több információ birtokába jutottak Főerőd kiterjedését illetően. Így aztán jó pár évtized óta a követeket minden teketória nélkül a tárgyalóba vezették – természetesen a megfelelő óvintézkedések mellett.

Melan egyedül lépett a tárgyalóba; két testőr és hat katona állt az ajtó előtt. A Főparancsnok nem tartott attól, hogy a követ rátámad, és az életére tör; ez gyakorlatilag egyenlő lenne részéről az öngyilkossággal. A félisten mentális pajzsa és mentális védelme ellen mindenféle merény kudarcot vallana, míg a kinti fegyveresek egy pillanaton belül bent teremnének, és szitává lyuggatnák az ostobát.

Amikor a Technokrata belépett és becsukta maga mögött a tárgyaló vasajtaját, nem kerülte el a figyelmét, hogy a gnóm – bár nyugodtságot mutat – enyhén megrezzen.

– Mit óhajt tőlem Sang, a Féleszűek Fejedelme? – kérdezte Melan, miután a kis majom bekapcsolta a

beszélődobozt. A gnóm kihúzta magát.

– A nevem Drúga, uram. Ismerhet engem, hiszen két alkalommal is tárgyaltunk már…

Mivel a gnóm kis hatásszünetet tartott, Melan bólintott, de nem szólt.

– Az előző két alkalommal Sang üzenetét hoztam. ez alkalommal azonban a magam nevében tárgyalok, ha elfogadja ezt a szerénytelen megállapítást.

Melan még mindig nem szólt.

– Hajlandó meghallgatni engem, uram? – kérdezte Drúga.

– Térj a lényegre! Kevés az időm!

– A lényegre?… Jól van. Sangot szolgáltam tíz hosszú éven át. A rabszolgája voltam. Ma megszöktem tőle. Menedéket kérek a haragja elől. Felajánlom önnek a szolgálataimat és mindazon információkat, amelyeknek a birtokában vagyok. Készséggel és hűségesen fogom szolgálni önt… amennyiben ön teljesíti az én egyetlen kérésemet.

Melan kifürkészhetetlen arccal meredt a töpörödött kis fickóra.

– Mi légyen az?

– Az, hogy nem vet engem agymosás alá, nem törli ki az emlékeimet.., és semmiképpen nem szolgáltat ki előző gazdámnak. bármit ígérjen is értem cserébe…

– Ez nem egy kérés, hanem három – szögezte le tényszerűen Melan. – Mivel tudod e kéréseket ellentételezni?

– Pontosan ismerem Sang palotájának minden szögletét. – Melan vállat vont.

– Én magam is. Hiszen egykor az az épület Kevanaar vára volt. Tovább!

– A hűségemet, a szolgálatomat, az erőmet…

– Valami olyat ajánlj, ami méltó a figyelmemre! – hallgattatta el Melan. – Csakis akkor tudom szavatolni a kéréseidet, ha érdemleges alkut kínálsz.

A gnóm a nyaka közé húzta a fejét, amitől még nyomorultabbnak tűnt, mint általában. Olyan gesztus volt ez, amit általában a tanácstalan, kétségbeesett embereknél lehet

látni; azonban ezzel ellentmondott a gnóm csúf arckifejezése.

Drúga fölényesen vigyorgott.

– És ha azt mondom, hogy sárkányok?

Melan rámeredt, de megint csak hallgatott.

A gnóm érezte, hogy neki kell beszélnie, így továbbra is vigyorogva folytatta.

– Nagy veszélyben vagy, uram... ellenségeid szövetséget kötöttek ellened, és ha nem teszel sürgősen ellenlépéseket. a végpusztulás fenyeget.

– Folytasd! – mondta Melan szenvtelenül. A gnóm érezhetően megkönnyebbült.

– A bíbor sárkányok létezéséről természetesen már értesültél – hadarta a gnóm. – Én magam is tanúja voltam annak az összecsapásnak, amelyben három helikopter egy perc alatt elpusztult. A sárkányok úgy csapták le őket a levegőből, mint valami idegesítő legyeket, melyek körbedongják őket.

– Ezt követően a pilótáim lelőttek két sárkányt – vágott közbe Melan. – És többet is leszedhettek volna, ha nem rendelem őket vissza a védelmi pozíciójukba.

A gnóm olyan sunyin vigyorgott, hogy Melan már– már gyanút fogott, hogy valamiféle merényletre készül ellene. Azonban Drúga csak saját mondandóján vigyorgott előre.

– Azt hiszem, ki kell javítsalak, uram... A pilótáid nem öltek meg egyetlen sárkányt sem. Az acélmagvas golyók nem tettek sok kárt bennük; épp csak megsérültek egy kicsit és elvesztették az egyensúlyukat.., de még mindig élnek, mostanra Choler mágusai már az elszenvedett karcolásaikat is meggyógyították, és a hatalmas bestiák készen állnak az újabb küzdelemre. És legközelebb még ennyi sérülést sem fognak szenvedni. Ezek a sárkányok csaknem legyőzhetetlenek. El fogják pusztítani az összes helikopteredet, repülődet, szétégetik az összes lövegállásodat, lerombolják az őrtornyaidat, és örökkön– örökké itt fognak körözni a bunkerjeid felett. Ha bármelyik harcosod megkísérli kidugni az orrát a biztonságból, azonnal halálfia... És ki tudja, hogy a föld alatti betonbunkerek meddig jelentenek biztonságot? Ha

semmi sem fogja gátolni Choler terjeszkedését, pár hónapon belül sok– sok ezer szörnyeteg, lidérc és csontvázharcos fog itt hemzsegni. Megtalálják majd az utat a bázisod belsejébe; vagy fúrnak maguknak más bejáratot.., és akkor már senki sincs, aki megmentheti a népedet a pusztulástól. Hah! És a sárkányok! Most alig egy tucat van belőlük, de egy hét múlva már százan lesznek, egy hónapon belül pedig kétszázan, egy év múltán pedig akár ezren is.., ahogy a Sötét Láng Ura kívánja...

Melan nem vesztette el szokásos nyugalmát.

– Azért jöttél, hogy megoszd velem a zavaros látomásaidat?

– Ezek nagyon is valóságos és nagyon is közeli látomások, uram. És ismerlek annyira, hogy tudjam, nem fogod lebecsülni ezeket a veszélyeket, amikről beszéltem. És ha elmondok mindent, még inkább meggyőződsz majd arról, hogy amikről beszéltem igencsak fenyegető veszélyek. Nos, uram, érdekel a történetem?

Melan csak egy pillanatig habozott.

– Hajlandó lennél elmesélni nekem a titkaidat anélkül, hogy a szavamat vennéd, hogy teljesítem a három kérésedet? – A gnóm ravaszkásan vihogott.

– Nem akartam ezzel a követelésemmel bizalmatlanságot kelteni benned, uram. Örülnék, ha már most a szavadat adnád.., de ha még nem sikerült meggyőznöm a jó szándékomról, akkor ráérek később is a szavadat venni. És nem félek attól, hogy ha kiadom a titkaimat, már nem lesz szükséged rám. Mert a titkokon túl szükséged lesz egy bizonyos képességre, melynek rajtam kívül senki más nincs a birtokában. És én... a hűségem bizonyítékaként hajlandó leszek majd a szolgálatodba állítani ezen képességemet...

Melan bólintott.

– Az idő telik. Beszélj lényegre törőbben!

– Igen, uram. Parancsára, uram. Hm... Hallott ön már valaha a jaldzsha– törzsről... a sárkányurakról? Délvidéken élnek, a Senki Földjén, egy világtól elzárt, termékeny völgyben és különös szokásoknak hódolnak... Azaz csak hódoltunk...

Igen, uram. én is ebből a törzsből származom, és rajtam kívül már csak egy maroknyi túlélő létezhet... Mi, jaldzshák... mármint az őseink generációkon át szimbiózisban éltünk a sárkányokkal; kiszolgáltuk őket és ők engedelmeskedtek nekünk. Egyetlen törzs sem árthatott nekünk; minden szomszédunkat elpusztítottunk vagy elkergettünk a környékről a sárkányaink révén. Mi voltunk a Senki Földje korlátlan urai. Ám az, hogy több évtizeden át nem akadt komoly ellenségünk, elkorcsosított bennünket... Ellustultunk, lelassultunk, elveszítettük az éberségünket, s így eshetett meg, hogy tíz évvel ezelőtt egy éjszaka vad kannibál horda tört ránk, lemészároltak szinte mindenkit, és egy kegyetlen méreggel elaltatták és leöldösték a sárkányainkat is. A fiatalokat és az asszonyokat rabszolgának vetették, mindenki mást ott helyben levágtak, és azonmód felzabálták őket. Én és néhány társam csodával határos módon menekültünk meg. Hónapokon át bolyongtam a kietlen sivatagban; rovarokkal és gyíkokkal táplálkoztam, kaktuszok nedvét ittam.., de ezzel nem akarlak untatni. Végül Sang harcosai találtak rám, és a Mester... hm, mármint Sang maga mellé vett szolgájaként. Eleinte jól bánt velem, de később egyre kegyetlenebb és őrültebb lett. Élvezte, ha kínozhat...

– Térj a lényegre!

– Azt teszem, uram, azt teszem. Mint bizonyára gyanítod, uram, Sangnak van egy kéme Monarakhban. Én nem tudom, ki az, de a létezéséről tudok. Ennek a kémnek a révén értesültem, hogy egy fajtársam... egy bizonyos Gruázg Monarakhban él és felesküdött Choler szolgálatába. És Gruázg mindent elmondott a Sötét Magiszternek a tojásokról...

– A tojásokról?

– Igen, uram, a sárkánytojásokról. A kannibálok, akik feldúlták a falumat, megmérgezték és elpusztították az összes sárkányt, de a tojásokról a Szent Barlangban nyilvánvalóan nem lehetett tudomásuk, hiszen e barlang hollétét még közülünk is csak a beavatottak ismerték. És a sárkányok épp a támadás előtti hónapban raktak tojásokat... több mint

kilencvenet. Mivel nem maradt sárkány, ami kikölthette volna ezen tojásokat, azok ott maradtak a barlangban annyi éven át változatlan állapotban...

– Változatlan állapotban?

– Ezek nem szokványos tojások, uram. A Szent Barlang különleges levegője megőrzi őket változatlan állapotban akár egy évszázadig is. Ha száz év múlva költené ki őket egy nőstény. kikelnének annak rendje és módja szerint. Mint ahogy néhányat ki is keltett fekete mágiával a Sötét Láng Ura nyolc– kilenc évvel ezelőtt. Melan gépies hangjában most először csendült gyanakvás.

– Olyan régen? – Drúga ismét vigyorgott.

– Egyvalamiről elfelejtettem tájékoztatni, uram. Ezek a sárkányok, amikkel mi, jaldzshák együtt éltünk, valójában csak törpesárkányok! Kifejlett állapotban a legnagyobb példányok is alig érik el egy átlagos ló magasságát, arról pedig nem is beszélve, hogy igen lassan fejlődnek és ezt a méretet megközelítőleg száz– százötven év alatt érhetik el. A nyolc– tíz éves sárkányok alig másfélszer nagyobbak egy kifejlett libánál.., de persze már ebben a korban igen vérszomjasak és veszedelmesek tudnak lenni. Ezt tudom, mivel Sang fogságában van egy ilyen kölyöksárkány, amit Sang kísérleti célokra kapott Cholertől. A Sötét Láng Urának természetesen nincs tudomása arról, hogy Sang szolgálatában is áll egy jaldzsha, aki ugyanolyan jól képes parancsolni a sárkányoknak, mint az ő embere.

– Miféle szövetséget kötött egymással Sang és Choler? – igyekezett a lényegre terelni a szót Melan.

A kis gnóm úgy bólogatott, mintha éppen ezt akarta volna magától is elmondani.

– Ott voltak tehát Choler birtokában a sárkánytojások; egy tucatot hatalmas mágikus erőfeszítésekkel kikelesztett közülük, de ahhoz már kevés a hatalma, hogy ezeket a fiókákat pár év alatt felnőtté tegye. És még ha meg is tette volna, mit érne el vele? Egy ló nagyságú bíborsárkány nem sok eséllyel vehetné fel a harcot egy helikopterrel. Még egy

egyszerű lövész is simán leszedhetné egyetlen jól irányzott lövéssel. Ám itt jött Sang szerepe… – Drúga a zsebe felé nyúlt Megengedi, uram, hogy mutassak valamit?

Melan mereven bólintott. Felkészült rá, hogy szükség esetén azonnal mentális burokkal vegye körbe a testét.

A gnóm az egyik zsebéből egy szürke, mezei pockot húzott elő, a másikból egy ujjnyi fiolát, körülbelül fél deciliternyi, méregzöld folyadékkal. Drúga a fogával kihúzta a fiola dugóját, és a folyadékot kiöntötte a beton padlóra. Aztán lerakta az egeret a folyadék mellé, de nem engedte, hogy elszaladjon.

Az egér megszimatolta a zöld folyadékot, a bajsza mozgott, s mivel menekülni nem tudott, végül a nyelvével belefetyelte a folyadékot.

Egy kissé megszédült.

Drúga ekkor engedte el.

Az egér tett egy– két lépést támolyogva. aztán az oldalára dőlt, a szemei kimeredtek. És rohamos növekedésnek indult. Az egyik pillanatban még normál kisegér volt, a következőben már akkora, mint egy macska, és két perc sem telt el, már akkora lett, mint egy kifejlett disznó. Az oldalán feküdt, a nyelvét kidugva lihegett, akár egy hűsölő kutya, a mellső lábaival idétlenül kapált maga előtt a levegőben és a szeme még mindig kimeredt.

Lassacskán kezdett öntudatra térni. Ám ezt Drúga már nem várta meg.

– Láthatta, uram, a saját szemével – sziszegte a kis korcs, miközben két kezével átkarolta a disznó nagyságú egér nyakát, és egy roppanással kitörte azt. – Képzelje el ugyanezt a bíbor sárkányoknál… valamivel nagyobb hatásfokkal! A tojásból kikelt fiókák pár nap alatt elérhetik fejlettségük tetőpontját, megnövekszik az intelligenciájuk, és mellesleg a méreteik is iszonyatosan megnőhetnek. Gigászi, hatvan– nyolcvan méteres szörnyetegekké változnak, és Choler egy furfangos varázslata révén a pikkelyeik is úgy megerősödnek, hogy jobban védenek, mint az acéllemezek. Egy– két tucat ilyen bestia akár

száz– kétszáz helikoptert is elintézhet... Hát ezért kötött szövetséget Sang és a Sötét Láng Ura. Choler birtokában vannak a tojások, ő ismeri a pikkely megerősítő mágiát, viszont Sang csodaszere teszi lehetővé a gyors növekedést. Egyelőre csak egy tucatnyi megnövesztett sárkány engedelmeskedik Gruázg parancsának, de a Szent Barlangban további nyolcvan– egynéhány tojás fog kikelni napokon belül, és egy hét alatt azokból is ugyanolyan gigászok válnak. És a csodaszer gyorsító hatásának köszönhetően újabb egy hét múltán a nőstények ismét tojásokat raknak. És a folyamat megismétlődik. Ezért mondtam, hogy féléven belül akár ezer gigászi sárkány is szelheti Cherubion egeit.

– Mit nyer ezen a szövetségen Sang? – kérdezte Melan szenvtelenül. – Tudhatja jól, hogy ha Choler elsöpört engem, kíméletlenül elpusztítja őt is a sárkányok révén.

Drúga ismét elvigyorodott.

– A kérdés csupán az, kinek engedelmeskednek a sárkányok?

– Hogy érted ezt?

– Sang nem olyan ostoba, mint amilyennek híresztelik. Átadta Cholernek a nővesztő szert, s hagyja, hogy a Sötét Láng Ura végezze el a piszkos munkát. Ügyelje ő a sárkányok kiköltését, bajlódjon ő a megnövesztésük procedúráival. pazarolja csak ő arra a mágikus erejét, hogy megacélozza a szörnyetegek pikkelyeit, harcoljon meg ő veled számos veszteséggel.., de aztán! – Drúga felnevetett, majd hirtelen elkomorodott. – A terve egyszerű volt. Amikor már veled nem kell számolnia, és száznál is több gigászi sárkány köröz az égen, egyszerűen elveszi őket Cholertől!

– Mi módon? – akarta tudni Melan. Drúga most tudálékosan mosolygott.

– Ezek a sárkányok nem engedelmeskednek sem embernek, sem istennek... csupán annak, aki a jaldzshák népéből való. Nem fog rajtuk a fekete mágia, sem valamiféle hűség– varázslat, sem pedig más... csupán akkor, ha ők akarják. Nem tűrnek el senkit maguk fölött. csakis egy

jaldzshát. Bármire utasították is őket korábban, ha egy jaldzsha más parancsot ad nekik, azonnal neki engedelmeskednek. Sang azt tervezte, hogy amikor eljön a megfelelő pillanat, megölöm Gruázgot, átveszem a hatalmat a sárkányok fölött, és elpusztítom Choler minden egyes szörnyetegét.

– És aztán? – kérdezte Melan.

– Aztán? – húzta el a száját Drúga. – Sang nyilván megölt volna engem is. Mert a sárkányok uraként túl veszélyes lennék a számára. Végezhetnék vele is. De ha engem megöl, nincs tovább... Megszűnik minden kötelék köztem és a sárkányok között.., és akkor a sárkányok elmennek...

– Hová?

Drúga vállat vont.

– Ezt még én sem tudom – mondta őszintén. – Talán megpróbálnak találni valahol egy élő jaldzshát, vagy egyszerűen csak elmennek, eltávoznak erről a világról... ezt mondják az ősi legendáink, de nem tudom, mi lehet az igazság... Mindenesetre nem igazán szeretnék meghalni.

– Tehát? – kérdezte Melan. – Hogyan képzeled?

Drúga sóhajtott.

– Choler és Sang a következőt tervezték ki. A raktár a Kettes Zónában a csali. Mindketten tudnak róla... Sőt, valójában ők helyeztek el benne olyan felszereléseket, amiket régebben szereztek meg az orrod elől más raktárakból. Tudták, hogy ki fogsz mozdulni Főerődből, hiszen arra a sok fegyverre nagy– nagy szükséged van. Megtetted. Rád támadtak, és megsemmisítették három helikopteredet. Utána pedig a sárkányok megfutamodtak a helikoptereid elől, hogy elhitessék veled, hogy igencsak lassúak és sebezhetőek... Hamarosan Choler emberei jelennek meg a titkos raktár körül, és elkezdik elszállítani a felszerelést az orrod elől. Tudják, hogy te ezt nem nézheted ölbe tett kézzel. És amikor teljes légierővel és hatalmas sereggel kivonulsz a védett állásaidból, rajtad ütnek a sárkányok, és pár óra alatt az egész seregedet megsemmisítik.

Melan a fejét ingatta.

– Miért nem várják be, amíg kikelnek a tojások? Drúga ismét vihogott.

– Mert ez a tucatnyi gigász is képes elintézni az összes helikopteredet és repülődet. És mindamellett Choler nem tud az én létezésemről... így hát azt képzeli, hogy Sangnak sejtelme sincs a többi tojásról. A Sötét Láng Ura ugyanis agyafúrt módon nem tudatta a szövetségesével, hogy nem csupán egy tucat tojást birtokol. Egy kis meglepetésnek szánja a többit, mert sejti, hogy Sang is nyilván tervez valamit... Nos, tehát ha nem tévedek, Choler egy– két órán belül megkezdi a raktár kipakolását. Az én eltűnésem nyilván nem tette boldoggá Sangot. így hát valószínűleg mindent el fog követni, hogy visszaszerezzen. Gyanítom, hogy hamarosan követei érkeznek hozzád, és szövetséget ajánl majd neked vagy bármit, amire szükséged lehet.., ha kiszolgáltatsz neki engem. Hiszen ha engem elveszít, semmi esélye Choler ellen...

Melan mereven állt.

– Tehát? – Drúga vállat vont.

– Amikor megkezdődik a mozgolódás a Kettes Zónában, kivezényled a légierődet, mintha semmit sem gyanítanál. Én ott leszek az egyik helikopter fedélzetén, és amikor a csata elkezdődik, megkeresem Gruázgot, és megmutatom a legjobb lövészednek. Minden sárkány hátán ül egy sárkánylovas... ugyanabból a fajtából, mint a wyvernlovasok... azonban a sárkányok természetesen csak addig engedelmeskednek az irányításuknak, amíg a háttérből Gruázg parancsát és jelenlétét érzékelik... Egy jól irányzott golyó, Gruázg lebucskázik a nyeregből és nincs többé más jaldzsha a térségben, csak én. És akkor én átveszem a hatalmat az összes sárkány fölött!

– És gondolod, hogy ez boldoggá tesz engem? – kérdezte Melan hűvösen. A kis gnóm ünnepélyesen bólogatott.

– A te helikoptered fedélzetén leszek – jelentette ki. – És a katonáid ott állnak majd a hátam mögött töltött fegyverrel. Ha valami nem úgy történik, ahogy te szeretnéd, elég meghúzniuk

a ravaszt.., és egyetlen élő jaldzsha sem marad a környéken! Mindvégig a kezedben leszek és téged foglak szolgálni. És te nem fogsz ártani nekem, még akkor sem, ha nem bízol meg bennem teljesen.., mert te is tudod, hogy szükséged van rám. Mert az én képességeimmel és a sárkányokkal te lehetsz az egyetlen isten a világon... én pedig a te leghűségesebb szolgád!

– Én mégis jobbnak látnám, ha a hűséged bizonyítékaként alávetnéd magad egy aprócska orvosi beavatkozásnak. Drúga a fejét rázta.

– Attól tartok, hogy egy ilyen beavatkozás megszüntetné a képességeimet.., és akkor nem nyertünk semmit. Nem, ez nem lehetséges! De már mondtam; nem várom el, hogy megbízz bennem. Ültess mögém töltött fegyverrel akár egy tucatnyi testőrödet... akár olyanokat is, akik nem fegyverrel, hanem más eszközzel ügyelnek ram! A kezedben leszek! Mindvégig!

Melan hallgatott egy darabig.

– Megfontolom az ajánlatodat – nyilatkozta végül. – De van még egy– két tisztázatlan kérdés. Miért bajlódik Choler a sárkányokkal? Miért nem a wyvernjeit növeszti még hatalmasabbra?

Drúga diadalmasan nevetett.

– Mint említettem, Sang nem ostoba! A növesztő szernek csupán azt a változatát adta át Cholernek, amely kizárólag a bíbor törpesárkányokra, a voldeanokra hat!

– Voldeanokra? – ismételte Melan.

– Igen, uram, így nevezik jaldzsha nyelven ezt a sárkányfajt. Mi voldeanoknak nevezzük őket, az ő nyelvükön pedig a mi népünk az emdalok. Azok pedig, akiknek a sárkányok engedelmeskednek, a jaldzshák között, azok az emdal voldeanok. Én is ezen emdal voldeanok közé tartoztam a törzsön belül, mivel a képességeim már a születésemkor megnyilvánultak.

– Értem – mondta Melan rezzenéstelen arccal. – Ám arra még mindig nem derült fény, miként tudtak tegnap észrevétlenül lecsapni a sárkányok három helikopteremre.

– Sárkánymágia – felelte Drúga magától értetődően. – A

sárkányok képesek olyan rezgéseket kibocsátani, melyek zavarják a rádiójeleket és a műszereket.

A helikopter nagy port kavarva ereszkedett le. A kerekek jóformán még nem is érintették a köves felszínt, a Lidércvadászok máris kiugráltak, hogy biztosítsák a helyszínt esetleges támadás ellen.

Matkens, Shin, Wemer és Dickers védelmi pozíciót kerestek, Lymph és Stanko meg a fiatal fiú ásót és csákányt ragadtak, és sietve ásni kezdtek a kemény talajban. A szerszámok hegye már a harmadik csapás után fémen csikordult; az álcázó talajréteg a három függőleges szikla tövében fél méter vastag sem volt.

– Ez az! – dörmögte elégedetten Stanko. – Ez gyorsan ment... Itt az elzáró vaslemez. – Arderston biccentett.

– Ássátok körül!

Emdal Voldean nagy ügybuzgalommal folytatta a munkát, és Stanko is két marokra fogta a csákányát, Lymph viszont a homlokát ráncolva állt.

Arderstonnak egy pillanatra az az érzése támadt, hogy egykori főnöke degradálónak tartja a helyzetet, mármint hogy ő végezze a fizikai munkát. De aztán eszébe villant, hogy Lymph még alezredeskorában sem idegenkedett semmitől, amit az emberei csináltak.

– Valami baj van, Jason? – mormolta. Lymph belevágta az ásóját a talajba, és a bakancsa talpával nyomta még mélyebbre a kemény talajba.

– Figyelnek minket – sziszegte az orra alatt.

– Mifélék? – kérdezte Arderston, és lopva körülnézett. Ő nem észlelt semmi gyanúsat. A kietlen kősivatag kihaltnak és elhagyatottnak tűnt. – Hol?

– Érzem, hogy figyelnek bennünket – mormolta Lymph. – Nem tudom, kik. Nem tudom, honnan. De... lesnek ránk.

Arderstonnak eszébe sem jutott, hogy kétségbe vonja a sok csatát megélt tiszt ösztöneinek sugallatát.

Ráadásul immár ő is érezte. Mi több, a szeme sarkából mintha mozgást észlelt volna déli irányban.

A négy biztosító ember a fegyvere távcsövén keresztül folyamatosan a környéket pásztázta.

– Bruce! – Arderston a fejével intett. – Látsz valamit?

– Látok valami mozgást! – lehelte a szólított. – Igen, ott, annál a nagy, lencse alakú lapos sziklánál...

– Jelentsd!

– Egy nagyjából alkarnyi nagyságú gekko elkapott valami rovart... úgy hiszem, legyet. De nem! Nem... Elhibázta. A légy gúnyosan köröz fölötte...

Arderston dühösen meglökte jó kedélyű beosztottja vállát.

– Elég a baromkodásból! – mordult rá mérgesen. – Nézd meg jobban! Bruce hosszasan hallgatott.

– Én továbbra sem látok semmi mozgást, alezredes úr!

– Pedig lesnek ránk – szólalt meg valamivel hangosabban Jason Lymph. – A nap fénye üvegen vagy fémen csillant egy pillanattal ezelőtt! Nem a szikláknál. Ott. annál a halomnál, a szikláktól jobbra!

Arderston akaratlanul is a jelzett irányba kapta a fejét, és szemügyre vette azokat a bizonyos halmokat. A vaskos Bruce is azonnal a mutatott irányba fordította a fegyverét, és a távcsövön keresztül hosszasan szemügyre vette a terepet. Több térdmagasságig érő földhalmot látott egymástól húsz– harminc méteres távolságra, látszólag szabálytalan elrendezésben.

– Semmiféle mozgás nem érzékelhető – jelentette a korábbinál feszültebb hangon. – De most már nekem is gyanús...

– Miféle halmocskák ezek? – töprengett hangosan Arderston. Az biztos, hogy nem homokdűnék...

– Túrások – jegyezte meg halkan Emdal, s egy pillanatra abba hagyta az ásást. – Láttam már effélét. Föld alatt élő állatok csinálják. – Arderston intett, hogy ássanak tovább.

– Miféle állatok? – érdeklődött, – Kru– kruúk – vágta rá a fiú. Aztán idegesen megtörölte a homlokát. – Mi legalábbis így neveztük őket.

Arderston alaposan szemügyre vette.

– Ki az a „mi”? – kérdezte gyanakodva. – Úgy értesültem,

hogy semmire sem emlékszel a múltadból. A fiú meglepetten ráncolta a homlokát.

– Fogalmam sincs, hogy jutott eszembe – vallotta be gyermeki őszinteséggel. – De biztosan tudom, hogy ezek kru– kruú túrások.

– Ragadozók? – kérdezte az alezredes. A fiú megpróbálta összeszedni az emlékeit.

– Amennyire ér tudom, ártalmatlan, mókás állatok. Mindenfelé járatokat fúrnak a földben, és amikor a felszínre jönnek, mókás kurrogó, kotkodácsoló hangokat hallat. A napvilágnál csaknem teljesen vak, de sötétben jól lát, és nehéz levadászni, mert meglepően intelligens és gyanakvó állat. A húsa rágós egy kicsit, de megfelelő fűszerek használatával rendkívül ízletesen lehet elkészíteni...

– Kru– kruúk? – Arderston kérdőn pillantott az embereire, mintha tőlük várná, hogy felvilágosítják, miféle lények lehetnek ezek.

Jason Lymph rátámaszkodott az ásója nyelére.

– Vakondpulykák – mondta. – Volt már szerencsém hozzájuk...

– Vakondpulykák! – ismételte Arderston is. – Hát persze... Hallott már erről a különös fajról. Sőt, ifjúkorában még látott is egyet. Az egyik bevetés alkalmával ejtette fogságba egy osztag a mókás állatot, amelyet ketrecben tartottak és vizsgálati célokra szántak. Ám nem sokáig vizsgálgathatták. A vakondpulyka rejtélyes módon kiszabadult a többszörösen védett ketrecből, és miután talált egy csatornanyílás oldalában egy repedést a betonban, egyszerűen kiásta magát Főerődből.

– Alezredes úr! – Bruce az egyik halmocska felé intett, és Arderston abba az irányba pillantott, de már csak egy eltűnő üvegholmit látott, amin megcsillant a reggeli napfény.

– Mit láttál?

Bruce elvette a szemétől a távcsövet, és idegesen megnyalta vastag alsóajkát. mielőtt válaszolt.

– Kétökölnyi madárfej, görbe csőr.., és lehet, hogy most mindenki hülyének fog tartani, de esküdni mernék rá, hogy

egy ZEX– 18– as lézer célzóegység volt a fején!

– Tényleg hülyének tartunk! – vetette oda a vékony Manfred Wemer a közvetlen közeléből. – Én legalábbis mindenképpen... Ám ennek semmi köze ahhoz, hogy mit láttál vagy mit nem.

Bruce oda sem pillantva mutatott hátra egy fityiszt tréfás cimborájának, ám eközben egy pillanatra sem vette el a távcsőtől a szemét.

Arderston homloka ráncba futott.

– Ássatok! – parancsolta. – Mielőbb végzünk, annál jobb! Emdal és a két Lidércvadász pár perc alatt körbeásták a két méter hosszú. másfél méter széles vaslemezt, aztán egyesült erővel megemelték, és oldalra taszigálták az üreg fölül. És amint a nap fénye kíváncsian bekukkantott a téglalap alakú, négy– öt méter mély lyukba, Arderston alezredes dühösen káromkodni kezdett.

– A rohadt életbe! Kifosztották!

Most már mindannyian látták azt a másfél méternyi átmérőjű alagutat, amely rézsút csatlakozott a mély üreg oldalába közvetlenül a fenék szintjénél. Odalenn jól látszottak a hordók kör alakú lenyomatai és valamiféle súlyos ládák téglalapja is belenyomódott a talajba, de felszerelés és muníció nem volt sehol.

A nyomokból egyértelműen kitűnt, hogy az alagúton keresztül vonszolták el az összes holmit. Méghozzá valószínűleg hónapokkal ezelőtt.

Nem volt nehéz kikövetkeztetni a tettesek kilétét.

– Ezek szerint mégis jól láttam – morogta Bruce Matkens. – A mi egyik ZEX– 18– asunk volt a fején.

– Kíváncsi lennék, mit kezdenek ezek a bamba jószágok a felszerelésünkkel – jegyezte meg Dicky Dickers, a legalacsonyabb Lidércvadász. – A töltényeket nyilván ehető bogyóknak gondolják.., de mit csinálnak a gyorstüzelőkkel?

– Feldugják egymásnak, és meghúzzák a ravaszt. Így készül a robbantott pulyka.

– Te próbáltad már?!

– Persze. A nővéreddel.

– Nekem nincs nővérem… Öcsém van.

– Hm. Gyanús is volt a dolog…

Arderston nem foglalkozott azzal, hogy lecsendesítse tréfálkozó embereit. Megragadta a félrerántott vasajtó szélét, és abba kapaszkodva leugrott az üregbe. Belebámult a rézsút vezető alagútba, aztán elgondolkodva pillantott fel.

– Dickers!

Az alacsony termetű Lidércvadász elvörösödött.

– Azt már nem! – tiltakozott. – Kérem, ne kívánjon ilyet tőlem, alezredes úr!

– Ez nem kívánság, hanem parancs!

– És ha benn szorulok? Ki tudja, lehet, hogy pár méter múltán teljesen összeszűkül az üreg… Arderston a fejét ingatta.

– Ahol a hordók átfértek, ott te sem fogsz megszorulni, Dicky! Indulj!

Dickers az orra alatt motyogva ugrott le a parancsnoka mellé az üregbe, és a társai durva ugratásaira egyezményes mutogatásokkal válaszolva bekukkantott az enyhe fokban rézsút lefelé ereszkedő üregbe.

– Miért éppen én? – nyafogta idegesen. Azonban látszott rajta, hogy csak a társait cukkolja az ellenkezésével. Mert bár a Lidércvadászok meglehetősen öntörvényűek voltak és nem szívesen vitték vásárra a bőrüket, eszébe sem jutott, hogy szabotálja a parancsot.

– Neked kell menned. Te vagy a legkisebb. – Dickers a fejét rázta.

– Nem is igaz. A barbár kölyök kisebb nálam. Miért nem ő bújik bele ebbe a kibaszott lyukba?

Emdal a torkában dobogó szívvel lépett a lyuk szélére. Érezte, hogy itt a nagy alkalom a bizonyításra. Ha most önként jelentkezik, a Lidércvadászok nem fogják tovább lenézni.

– Alezredes úr – bökte ki. – Dickersnek igaza van. Én jóval vékonyabb vagyok. Gyorsabban tudok haladni az üregben. És én... bebújok... szívesen.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet – vélte Arderston.

– Szerintem pedig kiváló ötlet – morogta Dickers. Ennek ellenére nem hagyta abba a készülődést; egyértelműen biztosra vette, hogy bármit szövegelnek is itt a többiek, végül úgyis neki kell majd másznia.

– Én gyakorlott vagyok – motyogta Emdal. – Jártam már krukrú üregben nem egyszer, és kiválóan tájékozódok a föld alatt... legalábbis azt hiszem.

Arderston rámeredt a kölyökre, aztán egy pillanat alatt döntött.

– Rendben. Te mégy. Adjatok rá infravörös szemüveget, légzőmaszkot meg egy szuronyt a kezébe! Tűzfegyvert nem vihetsz, mert ha véletlenül elsütnéd az üregben, és telibe trafálnád a kerozint vagy a gránátokat, akkor igen kellemetlen élményben lenne részed... Ha megtalálod a holmit. kösd rá a derekadon lévő zsineget az egyik hordóra, és megpróbáljuk valahogy kirángatni. Tartsd észben, hogy feltétlenül szükségünk van a kerozinra! Menj! És légy ügyes!

– Igenis, alezredes úr! – kiáltotta boldogan a fiú. – Nem fog csalódni bennem!

– Vigyázz a vakondpulykákkal! – vetette oda Arderston. – Rettentően éles a karmuk.

Emdal Voldean buzgón bólogatott, aztán a szemére csúsztatta az infra szemüveget, és egy araszny hosszú szuronnyal a kezében négykézláb bemászott a vörös tartományban látszó, enyhe ívben lejtő. kanyargó üregbe, és egyenletes mozgással megindult a föld mélye felé...

Melan a testőreivel elvitette a gnómot az északi

szektorban lévő elkülönítőbe, és utasítást adott arra, hogy lássák el megfelelő élelemmel és tisztálkodáshoz szükséges eszközökkel. Ő maga pedig belépett a megfigyelő szobába Doriához.

– Nos? – kérdezte.

A hadnagynő a jegyzeteibe pillantott.

– Semmi áruló jel. Csupán a benyomásaimra tudok támaszkodni, uram.

– Hallgatom.

– A története logikailag elfogadhatónak tűnik, az elhangzottak egy részét általunk is ismert tények támasztják alá, és számos részletet megerősítenek Varangy legutóbbi jelentései. Én mégsem tudok megbízni Drúgában. Egyértelműen érzem, hogy az őszinte álarc hazugságokat rejt. Ez a kis fickó rosszban sántikál. Valamilyen okból menti az irháját Sang elől, és megpróbál felhasználni minket.., de az sem kizárt, hogy csupán Sang parancsát teljesíti, és éppen Sang tervének részeként jött hozzánk.

– Éspedig?

– Ha elfogadjuk igaznak a történet velejét, számos kérdés vetődik fel. Ezek közül az egyik leglényegesebb... Hogyan tervezte Drúga megölni azt a másik jaldzshát, aki jelenleg uralja a sárkányokat? A közelébe se juthatna!

– Igen.

– Ezért van szüksége ránk. Azt akarja, hogy mi öljük meg helyette. Ő megmutatja a fickót a többi sárkánylovas között, mi pedig lepuffantjuk. Ő lesz az úr a sárkányok fölött. És ha ez bekövetkezik, ki tudja, mekkora hatalmat adunk a kezébe. Lehet, hogy Sangot szolgálja... lehet, hogy önmagát! De hogy nem minket, arra mérget mernék venni!

– Hasonlóan vélekedek én magam is, Doria. Ennek ellenére élni fogunk az ajánlatával.

– Igen, uram?

– Igen – felelte Melan egyszerűen. – Lepuffantjuk a vetélytársát, akit megmutat nekünk. És mielőtt ő átvenné a hatalmat a sárkányok fölött, vele is végzünk. Ez egy nagy

pontosságot és érzékenységet igénylő feladat, Doria, tehát ön fogja csinálni. Képesnek érzi rá magát, hogy a legmegfelelőbb időben, a legtökéletesebb módon kiiktassa önjelölt szövetségesünket?

A nő enyhén elpirult.

– Hatalmas megtiszteltetés számomra, hogy élvezhetem a bizalmát, uram. Én magam szerettem volna kémi magamnak ezt a kegyet... – Melan olyat tett, amit ezelőtt még sosem; jobb kezével előrenyúlt, és megérintette a nő állát. Olyan volt, mintha egy morzsát akart volna eltávolítani a nő álla hegyéről, de kis jóindulattal fel lehetett fogni bizalmas simogatásnak is. Doria annak vette!

– Maga a legjobb emberem – jelentette ki Melan. A nő egy heves mozdulattal megragadta a Főparancsnok kezét, és mire a férfi elhúzhatta volna, forró csókot lehelt rá. Melan engedelmesen ott tartotta a kezét a lány ajkánál, nem húzta el, de biztató mozdulatot sem tett.

– Befejezte az elérzékenyülést? – kérdezte fél perc múltán szokásos szenvtelenségével.

– Igen, uram – felelte fülig pirulva a nő, és zavartan megigazította a ruházatát. – Bocsánatáért esedezem.

– Nincs miért – felelte Melan. – Hiszen az ön hűsége megfizethetetlen. – Doria csak most kapott észbe.

– És ha likvidálom a gnómot... a sárkányok... Voldean?

– Igen – felelte Melan a zavaros kérdésre. – Gondolom, az elhangzottakból az ön számára is nyilvánvaló, hogy az a fiatal barbár fiú, aki gyerekként került hozzánk, szintén jaldzsha.., de úgy is mondhatnám, hogy emdal voldean... Drúga meséje mindent meg magyaráz.

– Az események tökéletesen egybevágnak – hadarta a hadnagynő. – Magyarázatot kaptunk a fiú sárkányos álmaira is. Ezért szólítják és hívják magukhoz őt álmaiban a sárkányok. És az a két szó, amit idekerülésekor annyit motyogott, nem a neve, hanem a törzsbeli képességére, a pozíciójára utaló megnevezés.., és Wielmans doki épp ezt a nevet adományozta neki. Emdal Voldean. Melan komoran

bólintott.

– Azonnal küldjenek kódolt rádióüzenetet a megsemmisítő egységnek! Az akció lefújva. Ismeri a jelkódot.

– „Az akció lefújva”? – csodálkozott a nő. – Nem pusztítjuk el a sárkánytojásokat?

– Ha mi vesszük át a hatalmat a sárkányok fölött, annál jobb, minél több van belőlük. Hadd keljenek csak ki azok a tojások! Hadd végezze el rajtuk Choler a kisded játékait! Emdal Voldean száz sárkányt fog uralni, ő pedig engem fog szolgálni, Általa elpusztíthatom végre a Méltatlanokat és az ocsmány teremtményeiket! Az a fiú hűséges hívem, örömmel szolgált engem eddig is, boldogan engedelmeskedik majd ezután is. Ami persze nem is csoda, hiszen ittléte óta fél tucat enyhe agymosásnak és átnevelési procedúrának vetettük alá…

– Bármikor boldogan meghalna önért és Főerődért – bólintott Doria.

Melan biccentett.

– Az üzenet Arderston alezredesnek a következő: „Akció lefújva. Haladéktalanul térjenek vissza a bázisra! Emdal Voldean személyét részesítsék hármas fokozatú védelemben. Jobban vigyázzanak a fiú testi épségére, mint a saját szemük világára! Ne kockáztassanak semmit!”

Emdal Voldean megállás nélkül mászott a szűk alagútban, legalább ötven métert tett már meg, az infraszemüveg számlálója szerint jó két méterrel lehetett mélyebben, mint amikor elindult, és a kezdeti szívdobogást mostanra elviselhető várakozás váltotta fel.

Szerette volna megtalálni a felszerelést; a fél karját odaadta volna érte, hogy sikerrel térhessen vissza a parancsnokához és a beképzelt Lidércvadászokhoz. Azonban egyelőre nem kecsegtetett siker; csak az egyhangú mászás maradt és a fejében lüktető, aggodalmas kérdések.

Egy helyen az alagút kissé összeszűkült, és itt egy pillanatra meg kellett állnia, hogy leküzdje a rátörő klausztrofóbiás rohamot.

De mi lesz, ha a földbe vájt járat beomlik mögötte, és ő

örökre benn szorul hat– hét méterrel a földfelszín alatt?

Nem akart ezen a kérdésen rágódni, rendületlenül mászott tovább.

Valami keménybe tenyerelt, amit kőnek gondolt, ám amikor ráhelyezte a testsúlyát, az szétporlott, szétmállott a tenyere alatt. Emdal felvett belőle egy csipetnyit, és az orrához tartotta. Trágya volt; valószínűleg vakondpulyka végterméke, de már csaknem megkövesedett az idők folyamán. A fiúban egyre inkább megerősödött az a gyanú, hogy a raktárt sok– sok hónappal ezelőtt fosztották ki, és hogy végül ennyi erőfeszítés után üres kézzel kell a felszínre másznia.

És ez a gyanúja csak még inkább erősödött, amikor a járat kiszélesedett és egyfajta csarnokba jutott. Ez a tágas csarnok legalább nyolc méter átmérőjű lehetett, s olyan magas volt, hogy a fiúnak csak egy kissé kellett meggörnyednie ahhoz, hogy felállhasson. A gond csak az volt, hogy ebből a hatalmas csarnokból azon az üregen kívül, amelyen ő érkezett, további öt üreg vezetett a legváltozatosabb irányokba.

A szemüveg kijelzője szerint ekkor már tizenkét méter mélyen járt a föld alatt, és a kiindulási ponttól számítva háromszázötvenkét métert tett meg.

Amíg a légzőmaszkból szomjasan nyeldekelte a levegőt, megállt pihenni egy keveset, és azon töprengett, melyik járatban másszon tovább. Hogy a hordókat és a ládákat merre vonszolták el a kis rablók, azt nem lehetett megállapítani a keményre döngölt földön. Az egész csarnok telve volt apró csontokkal, törött fa– és csiszolt ködarabokkal, no és persze megszilárdult trágyával.

Emdal számításba vette, hogy ha rossz irányba megy, és összevissza mászkál ebben a föld alatti labirintusban, örökre eltévedhet. Lehet, hogy soha az életben nem fog kijutni innen.

Baljós érzéseitől függetlenül elhatározta, hogy nem adja fel ilyen könnyen. Találomra a szemközti járatot választotta, és vakmerően mászni kezdett.

Hosszú perceken mászott tovább előre a változatlan vörös– sötétségben, és közben azon töprengett, hová

kerülhetett az a föld, amit az állatok innen kidolgoztak. Hiszen csak annak a csarnoknak a földmennyisége, ahonnan az újabb folyosók elágaztak, legalább hatvan köbméter föld lehet. A rejtélyre ismét az elfeledett emlékek adták meg a választ. A vakondpulykák táplálékának egy részét maga a föld adja. Nevük ellenére inkább valamiféle óriás gilisztafajhoz tartoznak. Csőrszerű szájuk segítségével elnyelik az útjukba kerülő földet, amelyet előzőleg karmos mellső végtagjaikkal lazítanak meg. Bélcsatornájukat televényfölddel, korhadó növénycsírákkal, rovarokkal, gyökerekkel és hasonlókkal tömik meg, és az így feldolgozott, jóval csekélyebb térfogatú, híg bélsárt tapasztják a járataik oldalához, mely megkeményedve kőfalszerű anyagot képez.

Úgy rémlett neki, hogy mindez csupán a vakondpulykák egy részére igaz, s léteznek köztük növényevő és ragadozó alfajok is, ám ezekről nem sokat tudott.

Megpróbált vájkálni az emlékeiben, de azon kívül, hogy ennyi minden eszébe jutott a vakondpulykákról, megint csak az ismerős űrt érezte magában.

Hirtelen újabb elágazáshoz ért, és sóhajtva állt meg. Itt nem volt csarnok, csupán egy legyezőszerűen szétterülő négyes elágazás. Választhatott, hogy melyiken mászik tovább.

A szemüveg számlálója szerint hat méter mélységben volt, a kiindulási ponttól legalább hatszáz méter távolságra. Ez persze nem jelent semmit, hiszen annyit kanyargott a járat, hogy akár körbe is mehetett. Emdal nem tartotta kizártnak, hogy alig pár lépésnyire lehet attól a helytől, amerre lejött.

Feladta a keresést, és már éppen vissza akart fordulni, hogy megtegye visszafelé is a gyötrelmes utat, amikor váratlan dolgot érzékelt. Az egyik járat felől gyenge légáramlat simogatta végig a kézfején a szőrt. Az alig tapasztalható léghuzat a bal oldali alagút felől érkezett és jobb felé távozott.

Emdal bemászott a bal oldali járatba, és most már tisztán érzékelte a csekély légmozgást. Az üreg elég meredek szögben emelkedett felfelé, és a fiúban megcsillant a remény, hogy ez az alagút a felszín felé vihet, és ha felkapaszkodik benne,

akkor valamelyik túrásban dughatja ki a fejét.

Ha arra gondolt, hogy visszafelé még egyszer meg kellene tennie azt az utat, amit maga mögött hagyott, felfordult a gyomra a türelmetlenségtől, és inkább vállalta az ismeretlen kockázatot, mintsem az előbbi gyötrelmeket.

Szeretett volna már kiegyenesedni, friss levegőt szívni a tüdejébe, és látni az édes napvilágot...

Elszántan indult meg a meredeken emelkedő járatban, és csak egyszer állt meg, amikor a keze valami nyálkás trutyiba cuppant,

Meglehetősen friss. szinte még langyos bélsár volt!

Emdal Voldean a szuronyt megszorítva, egyre türelmetlenebbül mászott tovább felfelé.

Melan a hadnagynő és Tridion alezredes társaságában állt a technikusi szobában.

– Próbálja még egyszer! – recsegte erélyesen.

A szerencsétlen rádiós riadtan pillantott a főparancsnokra, de hiába állította a készülékét a kívánt hullámhosszra, csupán az éter sercegése és halk sípolása hallatszott.

– Likvidátor! – ismételte a rádiós a kódnevet immár legalább huszadjára. – Likvidátor! Itt a Bázis! Jelentkezz! Jelentkezz! Csak sercegés válaszolt.

– Nincs kapcsolat, uram – mondta Doria borús képpel, és olyan idegesen rágta az ajkát, mintha ő tehetne erről a kudarcról.

– Nem érdekel, hogy csinálják – recsegte Melan ellentmondást nem tűrően – , de teremtsenek kapcsolatot Arderston alezredessel haladéktalanul!

A rádiós végigzongorázta az összes lehetséges hullámsávot, és fáradhatatlanul ismételte a felszólítást:

– Jelentkezz!... Jelentkezz!... Jelentkezz! Most sem jött válasz.

– Nincs kapcsolat, uram!

– Addig próbálkozzon, amíg össze nem jön!

– Értettem, uram.

Melan már épp ki akart fordulni a technikusi szobából, amikor az éteren keresztül vad sípolás hallatszott, majd egy érces hang:

– Bázis! Halló, Bázis, hallasz engem?

– Igen, jól hallak, Likvidátor... Hol a pokolban voltál eddig?

– Itt a Kettes Megfigyelő – jött a kitérő válasz némi szünet után. – A Kettes Zónából jelentkezem. Mozgolódás a célterületen!

Doria hadnagynő csalódottan elhúzta a száját, és a Főparancsnokra pillantott. Melan olyan rezzenéstelen arccal vette tudomásul, hogy most sem a keresett egység jelentkezett be, mintha erre számított volna.

Tridion alezredes vette át a rádió mikrofonját.

– Itt a Bázis, Kettes Megfigyelő – azonosította magát. – Milyen szintű mozgolódást észlelt?

– Komoly felvonulást, uram. Megszállják a stratégiai pontokat a célterület körül... Attól tartok, hamarosan visszább kell húzódnunk, különben felfedeznek!

– Ameddig lehetséges, tartsák a pozíciójukat, de ne vegyék fel a harcot. Ha a helyzet komolyodik, vonuljanak vissza!

– Igen, uram. Vettem.

– Mi a megoszlás? – kérdezte Tridion alezredes.

– Csak földi egységek.

– Wyvernek?

– Semmi.

– Sárkányok?

– Nem észleltünk egyet sem. Úgy látom, felfedezték a Célpontot, és arra készülnek, hogy kiürítsék és elszállítsák.

Tridion alezredes ösztönösen bólogatott magában. Doria – Melan utasítására – percekkel ezelőtt beavatta Drúga történetének java részébe.

– Rendben van, Kettes Megfigyelő... Ha bármi változás történik, jelentkezzen. Vége.

– Igenis, uram. Vége. – A rádióadás megszűnt. Tridion

Melanra pillantott.

– Nos?

A Főparancsnok bólintott.

– Teljes riadókészültség! Minden egység felkészül! Bevetjük a teljes légierőt... És intézkedjenek, hogy Drúga ott legyen a parancsnoki gépen!

A Lidércvadászok egyre türelmetlenebbül bámulgattak befelé az üregbe.

– Hol a pokolban van már ez a zöldfülű tacskó?!

– Gilisztának képzeli magát?

– Ha hősködni akart, és megszorult valami szűk helyen, esküszöm, letépem a tökét!

Dickers volt a legidegesebb. Elvégre a kölyök helyette mászott le...

– Ha nem kerül elő tíz percen belül, és nekem kell bemásznom utána... isten irgalmazzon a nyomorultnak!... Affene! Induljak, alezredes úr?!

– Várunk még.

Bruce folyamatosan a környéket pásztázta a távcsövével. Arderston hirtelen megbökte a vállát.

– Ott! – Az egyik túrásnál üveg csillant a nap fényében.

– Vakondpulyka – jelentette Bruce. – Lézeres irányzóval a fején...

– Szedd le a szemét kis tolvajt!

Bruce nem aprózta el; nem állította át egyes lövésre a gyorstüzelőt, odaszórt egy sorozatot. Legalább az egyik skuló biztosan talál! De nem kizárt, hogy egy tucat fogja cafatokra tépni az áldozatot.

A lövések dörgését tompán verték vissza a közeli függőleges kősziklák.

Az utolsó két méter volt a legborzalmasabb. Itt a járat már annyira összeszűkült, hogy Emdal alig bírta átpréselni a vállait. Kétszer is azt hitte, hogy megszorul, és nem jut tovább, de aztán nagy erőfeszítéssel csak túljutott a nehéz szakaszon.

A kemény járatfal és a kiálló kövek feltépték a ruháját, felhorzsolták a bőrét, és pokoli kínokat okoztak. Ráadásul a fiú

már annyira áhítozott a friss levegő után, hogy légszomja támadt, ám hiába kapkodott levegőért sípoló tüdővel, összefüggéstelen ritmusban, és valami ismeretlen okból eleredt az orra vére...

Emdal egy utolsó erőfeszítéssel kilökte magát a már csaknem függőleges járatból, és vadul kapkodva próbált megkapaszkodni a túrás laza földrétegében, hogy vissza ne csússzon.

Ez volt az a pillanat, amikor a nap fénye megcsillant az infraszemüvege lencséjén, és a következő pillanatban süvítést. sziszegést hallott, majd gellert kapott golyók fütyölését. És mire felfoghatta volna, hogy mi történik, éles ütést érzett a bal karján, majd szinte ugyanabban a pillanatban a vállán is. Hirtelen vad melegség öntötte el, és langyos nedvzápor fröccsent az arcába.

A saját vére... A megsebzett fiú a golyók becsapódásának erejétől vadul hátra rándult, az ütés ereje oldalra csavarta a testét, és ő felordított a rátörő félelemtől. Fájdalmat még nem érzett. csak mérhetetlen zsibbadást. Félrecsapódó fejéről lerepült a vaskos szemüveg, és a nap fényétől marcangolt szeme előtt szinte álomszerű lidércnyomásként jelent meg egy elképzelhetetlenül morbid látomás.

A szomszédos túrás takarásában – tőle alig háromlépésnyire egy vakondpulyka bámult rá; ZEX– 18– as lézeres irányzóval a fején, s előtte egy háromlábú fegyverállványon egy 12 mm– es MaxX– On géppuska hevert. A fegyver huzagolt csöve egyenesen beleásított a megdöbbent fiú képébe, és miközben az egyik, bársonybőrű, karmos ujj ráfeszült a ravaszra, a lézeres irányzó vörös iránypontja egyenesen a saját vérében fetrengő Emdal Voldean két szeme közé vándorolt, és ott magabiztosan megállapodott...

Az előbbi lövések azonban nem ebből a fegyverből jöttek, hanem jóval távolabbról, a kősziklák tövében várakozó helikopter irányából.

Bruce Matkens épp ekkor váltotta át a fegyverét rövid sorozatról gránátvetésre.

– Szétcseszem a rohadékot!

A vakondpulyka torz torokhangon felkurrogott, és az ujja befelé mozdította az elsütő billentyűt…

Drúga nem sokat pihenhetett, máris készülnie kellett az indulásra. Bár a gnóm rettenetesen fáradtnak érezte magát, örült, hogy nem kell hosszasan Főerődben időznie. Ki tudja. Talán a Technokrata váratlanul meggondolja magát, és mégis az agymosás mellett dönt…

– A vezérgépen fogsz utazni – tájékoztatta Melan ellentmondást nem tűrően. – Nem akarok veszteségeket, sem pedig időhúzást! Amint a sárkányok megjelennek, megmutatod a gép lövészének a célszemélyt, és amint sikerült megsemmisíteni, te átveszed a hatalmat a sárkányok fölött. Semmi trükk, semmi próbálkozás! Három gyorskezű testőröm fog a hátad mögött állni csőre töltött fegyverrel, és szitává lőnek az első gyanús mozdulatra. Mindamellett a biztonság kedvéért Doria hadnagynő személyében külön felügyeletet kapsz.

– Ah! – kellemkedett a gnóm, és enyhén meghajolt a hadnagynő előtt. – Megtiszteltetés lesz számomra önnel egy helikopteren utazni, hölgyem. Bár az igazat megvallva én még sohasem emelkedtem fel a talajról ilyen berregő fémkasztniba zárva…

– Fogd vissza a nyelved, gnóm! – recsegte Melan. – Ne becsméreld a legjobb harci egységeimet!

Drúga nem zavartatta magát Melan lekezelő viselkedésétől. Már régebben is feltűnt neki, hogy a Technokrata a saját embereit folyamatosan magázza, az idegenekkel pedig úgy beszél, mintha legszívesebben leköpné őket.

Hát ő is visszategezte.

– Nem vártam el, hogy megbízz bennem – vont vállat. – De remélem, a mai napon bizonyíthatom a hűségemet és a megbízhatóságomat.

– Legyen úgy!

Melan ezzel lezártnak tekintette a megbízhatóság témáját,

a gnóm önérzetét azonban bántotta kissé ez a bánásmód. Valahogy úgy érezte, ki kell magyaráznia magát.

– A helyedben én sem bíznék az árulókban – morogta. – Hiszen aki képes elárulni az egyik Mesterét, később elárulhatja a másikat is... De hadd mondjak valamit! Te is tudod, hogy Sanghoz tíz hosszú éven át maradéktalanul hű voltam. Az áttérésemnek megvan az oka.

– Meglehet.

– Akkor is elmondom, ha téged nem érdekel – erősködött a gnóm. – Azért ajánlottam fel neked a szolgálataimat, mert azt remélem, hogy a Nagy Melantól méltóbb fizetségre számíthatok, mint előző uramtól...

– Az én katonáim nem holmi fizetségért harcolnak – jelentette ki a Technokrata.

Drúga elhúzta a száját.

– Ennek ellenére bízok abban, hogy a te fizetséged jóval elviselhetőbb lesz, mint Sangé...

Ezzel további szavak nélkül kigombolta zekéje kapcsait, és lehúzta magáról a ruhadarabot. Most már látni lehetett, mire gondol. A felsőteste minden négyzetcentiméterét hegek, forradások borították kegyetlen korbácsolások nyomai.

Bruce tétovázás nélkül kilőtte a gránátot a géppuskás vakondpulykára, és az ökölnyi lövedék süvítve szállt célba. Becsapódáskor robbant, felborította a fegyverállványt, és apró cafatokra tépte a vakondpulykát.

A robbanás léglökése Emdal félájult testét is nekicsapta az üreg oldalának, de a fiú szerencséjére egyetlen repeszdarab sem találta el.

– Bassza meg! – kiáltotta Dickers idegesen. – Te állat! Kinyírtad azt a zöldfülű kisköcsögöt is!

– Úgy kell neki! – köpött a földre Bruce dühösen. – Hogy ez is épp a tűzvonalban dugja ki a fejét! A jó édes anyját a hülyének... Arderston rohanva indult a túrások felés Bruce és Dickers pár lépéssel lemaradva fedezték.

Az alezredes kivakarta Emdalt a rárakódott földmocsok és vakondpulyka– cafatok alól, és megvizsgálta a sebeit.

Mindkettő erősen vérzett; a karlövés nem ért csontot, sem artériát, de a második találat valószínűleg szétroncsolta a fiú bal kulcscsontját.

A kis csapatban Dickers volt a mindenkori szanitéc; a kistermetű Lidércvadász felszólítás nélkül vette elő az EÜ–csomagját. Alkohollal letisztította a seb környékét, belenyomott a félig eszméletlen fiúba két injekciót, aztán vérzéscsillapító port szórt a sebbe, és ellátta hevenyészett kötéssel. Az alezredes megpróbálta életre pofozni. Emdal nyögdécselve nyitotta ki a szemét.

– Ki... lőtt rám, uram?

– Bruce – vetette oda a parancsnok. – Alkalmasint még megköszönheted neki.

– Nehogy má' még én legyek a hibás! – morogta a busa fejű Lidércvadász. – Ha én meg nem sorozom, az a nekivadult hunyori–jószág közvetlen közelről telepumpálta volna 12 mm–es skulókkal! A legjobbkor cakkoztam meg! – Arderston megpróbálta lábra segíteni a félájult fiút.

– Fel tudsz állni?

– Van... lábam? Nem érzem...

– Megvan mindkettő.

– Ez érdekes – vetette oda Dickers meglepetten. – Az egyik cimborámnak tavaly letépte a lábát egy lidérc. Az a szerencsétlen meg egyre fel akart állni, és esküdözött, hogy neki megvan a lába.., hiszen érezte még a lábujja viszketését is...

Miközben az alezredes és Dickers közös erővel feltámogatták a fiút, Bruce sietve szemügyre vette a környéket. A vakondpulykából nem sok maradt, de a fegyverállvány is elgörbülve hevert méterekkel arrébb. A remek 12 mm–es MaxX–On puska pedig csövével lefelé a földbe fúródott, és a závárzata szétnyílva tátongott.

– Jó kis pusztítást végez egy ilyen gránát – jegyezte meg Bruce.

– Örülhetsz, hogy te ennyivel megúsztad, kölyök!

– Miért... megúszom? – kérdezte Emdal olyan gyermeki

ártatlansággal, hogy még a kőszívű Bruce is megsajnálta.

– Ne félj, vigyázunk rád! – dörmögte. – De legközelebb lehetőleg ne pont egy géppuskás vakondpulyka előtt dugd ki a fejed!

Arderston gyors pillantást vetett a fegyverállványra és a 12 mm– esre.

– Kétségkívül a munícióból való – állapította meg. – De hova a fenébe vitték a hordókat?

– Egész... labirintus van a föld alatt – préselte ki magából ájulással küszködve a fiú. – De... nem találtam semmit... Az alezredes vállat vont.

– Tűnjünk innen! – parancsolta. – Ki tudja, hány lézerirányzós csodabogarat vonz ide a kerepelés és a gránát robbanása.

– Na ja! – tódította Dickers. – Roppant mód bírnám utálni, ha annyi átvészelt lidérccsapás után egy nyomorult madárfejű, félvak, földtúró féreg nyuvasztana ki!

Közös erővel támogatták– vonszolták vissza a sebesültet a helikopterhez, és bezsuppolták a fedélzetre. A Lidércvadászok egymás után ugráltak fel.

– Felszállunk! – adta ki a parancsot sietve Arderston. – Indítsd a motorokat!

Damon Forgental igen csalódott képet vágott, mivel tudta, hogy egy cseppnyi kerozint sem találtak, de a kétségeit az alezredes szigorú tekintete láttán nem merte szavakba önteni. Hamarosan kerepelni kezdtek a rotorok, és a gép megemelkedett.

– Most merre, parancsnok úr? – kérdezte némi éllel a pilóta. De aztán valamivel katonásabban sietve hozzátette: – Várom az iránymeghatározást, uram.

– Tegyen egy nagy kört a hegyek irányába, szemügyre akarom venni a terepet.

– Uram, bátorkodom megjegyezni, hogy a maradék üzemanyag már úgysem elég a visszatéréshez... – Arderston vállat vont.

– Ha már úgysem elég a nafta, akkor minek aggódni? Mit

veszíthetünk?

– Haha! Ez nagyon vicces, uram.

– Pedig nem annak szántam. – A másodpilótához fordult. – Lépjen kapcsolatba a Bázissal! Jelentenünk kell a helyzetünket, és új utasításokat kell kérnünk!

Josh Cartwrin bekapcsolta a rádiót, és monoton hangon a Bázist szólította. Ám válasz helyett csak zavaros zúgás, duruzsolás hallatszott; olyasfajta hangok, mint egy csapat elefánt elmosódott bőgése roppant távolról.

– Bázis, jelentkezz! Itt Likvidátor!... Bázis, jelentkezz!... Likvidátor hívja Bázist!... Bázis jelentkezz!

Csak a fura, hömpölygő, hol felerősödő, hol lelassuló, távoli bőgés.

Mi a fene ez? – szitkozódott az alezredes.

A másodpilóta fülig vörösödött.

– Még sosem hallottam ilyet, uram.

– Sárkányok – lehelte elhalóan Emdal Voldean. – Sárkánymágia... Zavarnak minden rádióadást...

– Eszednél vagy? – kérdezte részvéttel Bruce. – Vagy beverted az agyadat, amikor a gránát a földhöz csapott?

– Sárkányok... – lehelte a fiú.

– Na, hogy az a! – hördült fel ingerülten Dickers. – Fesd a falra a sárkányt, és máris megjelenik! Északi irány, tizennyolc fok... Nem is egy... egyszerre kettő is! A jó anyjukat! Most aztán benne vagyunk a trutyiban! A sebesült fiút kivéve valamennyien a jelzett irányba bámultak.

– Ezek... nem sárkányok! – préselte ki magából erőlködve Emdal Voldean. – Ezek csak... wyvernek!

– – Csak" wyvernek! – röhögött a colos Derek Shin. – Van humora a fiúnak!

– Ideje már! – morogta a golyófejű Roggerd Stanko rosszkedvűen, és megbökte a mellette ülőt. – Te is untad már magad, mi Lymph? Jason Lymph csak bólogatott. Olyan volt, akár egy árnyék; úgy tűnt, mintha jelen sem lenne soha. Amióta útra keltek, az iménti esettől eltekintve, amikor megérezte, hogy figyelik őket, még csak szavát sem lehetett

hallani.

– Honnan tudod, hogy nem sárkányok – követelte a választ az alezredes. – Hiszen nem is látod őket! Emdal Voldean vértelen arccal elmosolyodott.

– Nem kell látnom – nyögte. – Tudom.

– Honnan?

– Ezek támadnak... a sárkányok pedig... soha nem támadnának rám! Soha nem.., mert én egy emdal voldean vagyok... A Lidércvadászok együttérzően néztek össze.

– Félrebeszél a kölyök – motyogta némi lelkifurdalás közepette Bruce. – A sebláz teszi...

– Újabb két wyvern jobbról! – kiáltotta remegő hangon Damon Forgental. – Ezek kicsinálnak minket!

– Ki bizony! – ismerte el az alezredes szkeptikusan. Majd színlelt megadással sóhajtott. – Akkor hát nincs más hátra! Versenyt futunk a barlangig... Irány továbbra is észak–északkelet! Csúcssebesség!

Forgentalt ezúttal nem kellett biztatni, és hogy hogy nem, ez alkalommal az egyre fogyó üzemanyag kérdése sem került szóba.

Tridion alezredes komoran fordult a Főparancsnok felé. – Minden egység bevetésre kész, uram!

Melan nem adott parancsot, nem szólt egy szót sem, csak bólintott Az alezredes ebből is értett.

– Felszállás! – szólt bele a mikrofonba. – A légi csapást megkezdeni!

Miközben a hangárok külső kameráin keresztül nézték, mint emelkednek a magasba a harci helikopterek, három technikus folyamatosan hallgatta a Kettes Zónában lapuló megfigyelők jelentéseit, és Choler csapatainak minden mozdulatát felvezették a számítógépes térképre.

– Wyvernek és sárkányok még most sem mutatkoznak – jött a jelentés. – Csak lidércek, zombik és szörnyek... a főerők a Célterület északi hetes szektorában gyülekeznek Indriq vezetése alatt.

– Napalmot! – rendelkezett Tridion. – Ez majd kiugratja

őket. Indriq túl sok jó emberünket ölte már meg; ideje neki is pusztulnia... Napalmot!

Melan egy darabig még nézte és hallgatta az előkészületeket, meghallgatta Doria hadnagynő jelentését, aztán odasétált ahhoz a technikushoz, aki berekedve igyekezett kapcsolatot teremteni a sárkánytojások likvidálására indított egységgel.

– Bázis hívja Likvidátort! Bázis hívja Likvidátort!... Likvidátor jelentkezz! Jelentkezz... jelentkezz!

– Ha majd sikerül kapcsolatot teremtenie velük – rendelkezett Melan – , közölje velük határozott parancsomat! Az akció lefújva, az egység haladéktalanul térjen vissza! Ne pusztítsák el a sárkánytojásokat! Ismétlem. Hagyják érintetlenül a sárkánytojásokat! Mindenek fölött pedig vigyázzanak Emdal Voldean testi épségére...

A csapatszállító helikopter csúcssebességen suhant észak–északkeleti irányba; nagyjából négy kilométert tettek meg percenként, és a rozoga gép minden részében csikorgott az erőfeszítéstől. Az üzemanyag csaknem másfélszer olyan ütemben fogyott, mint átlagos utazósebességen.

A wyvernek viszont egyre inkább lemaradtak.

– Mi a terve, uram? – kiabálta túl Forgental a rotorok vad csattogását.

– Ha már hazamenni nincs elég üzemanyag – felelte szarkasztikusan az alezredes – , akkor elmegyünk egészen a lánchegységig, megkeressük azt az ominózus barlangot, és rántottát csinálunk sárkánytojásokból. Ez egyszer jó alaposan telerakhatjuk a hasunkat.

A pilóta nem volt olyan kedvében, hogy mosolyogjon a tréfán.

– Megtaláljuk a barlangot? – kérdezte kételkedve. Az alezredes vállat vont.

– Ezért hoztuk magunkkal a fiatalurat – bökött hátra a válla fölött. – Majd ő odavezet bennünket! – Damon Forgental a homlokát ráncolta, és vetett hátra egy kelletlen pillantást a mozdulatlanul heverő, falfehérré sápadt Emdalra..

– Attól tartok, uram, ez a fickó már nem vezet bennünket sehová... teljesen halott!

Melan eredetileg azt akarta, hogy Marv Fletch vezesse a parancsnoki gépet, amely a fedélzetén hordozza Drúgát és Doria hadnagynőt, de aztán változtatott az elképzelésén. Olyan lövész egy tucat is akad, aki képes lesz leszedni a sárkány nyergéből azt a fickót, akit Drúga megmutat – ám még egy olyan vakmerő és ördögien gyors pilóta, mint Fletch, nincs még egy. És ha a dolgok nem a tervek szerint alakulnak, igencsak szükség lesz Fletch tapasztalatára és harci tudására.

Ezért hát Marv Fletch a leggyorsabb, könnyű páncélzatú Titán helikopter – nyergében" indult égi lovaglásra, míg a duplán megerősített oldalfalú vezérgépet a rangidős tiszt Ollanverd őrnagy vezette.

A gépen, az őrnagyon és a lövész– másodpilótán kívül Drúga, Doria és négy lövész tartózkodott. Két lövész élesre biztosított fegyverrel Melan parancsa szerint Drúgát tartotta szemmel, a másik kettő pedig a jobb illetve bal oldali géppuskát kezelte.

Utazósebességen közeledtek a megadott célterület felés azért nem gyorsabban, mivel a nyolc helikopter közül csupán kettő lett volna képes tartósan ennél gyorsabb haladásra.

Ennyiből állt a Technokrata légiereje; nyolc viharvert harci helikopter és két toldozott– foldozott vadászrepülő, melyeket a szükség szerint kissé átalakítottak, és napalmszórásra rendeztek be.

Marv Fletch villámgyors Titánja repült a kötelék csúcsában, őt két lomhább egység követte, majd a csapat szívében a parancsnoki gép haladt. A legnagyobb tűzerőt ez a gép képviselte négy darab pokoltűz rakétájával, ám az köztudott volt, hogy e négy rakéta bármelyike is csak végszükség esetén kerül kilövésre, lévén hogy csupán ennyi állt belőlük egész Főerőd rendelkezésére. És ilyen nagy hatóerejű fegyvereket nem szabad akármilyen csipp– csupp dolgokra elpazarolni... A kötelék méltóságteljes lassúsággal úszott el Főerőd legkülső védelmi rendszere fölött, és pár

perccel később behatoltak a Kettes Zónába. – Öveket becsatolni! – recsegte a fedélzeti interkomból Ollanverd őrnagy hangja. Ennek ellenére sem Doria, sem Drúga, sem a gnómot felvigyázó két lövész nem csatolta be magát.

Drúga zordan elvigyorodott az állandóan feléje irányuló fegyverek láttán, és a fejét ingatta.

– Csak az a kérésem, fiúk – vartyogta – , hogy vegyétek le az ujjatokat a ravaszról, ha a gép valami rázós manőverbe kezd! Tudjatok, hogy értem... Könnyen elsül egy ilyen csúzli, ha közben összevissza rázkódik a fémkasztni, nektek meg a ravaszon feszül az ujjatok...

– Ne aggódj! – vetette oda megvetően Doria. – Nem először ülnek helikopteren! A fegyverük csak akkor fog elsülni, ha ők úgy akarják.

Drúga kedvesen a nőre vigyorgott ocsmány gnómpofájával, és hagyta, hogy kivillanjon vörös íny e a hiányos fogazat alatt.

– Nincs miért aggódnom – jelentette ki. – Miért is aggódnál, amikor egy ilyen ennivalóan csinos nő vigyáz rám. Hiszen mi bizonyos fokon... rokonlelkek vagyunk. – Aztán mielőtt Doria válaszolhatott volna, Drúga közel hajolt, és úgy súgta oda a nőnek, hogy a lövészek ne hallják. – Még mindig Sang kéme vagy... vagy már átmosatta az agyad a Technokrata?

Dicky Dickers kitapintotta Emdal Voldean nyaki ütőerét, és a vállát vonogatta.

– Fogalmam sincs, mi lett vele. Én elláttam a sebeit. Megszűntettem a vérzést. Sokk ellen is belőttem neki egy adagot...

– Halott?

Dickers a fejét rázta.

– Ver a szíve. Lélegzik.., de eszméletlen. Hiába pofozgatod, nem tér magához. Mi a nyavalyát kezdjünk vele?

– Él, vagy meghalt... mit számít! – dörmögte rezignáltan a pilóta. – Se így, se úgy nem tudja majd nekünk megmutatni a barlanghoz vezető utat.

Arderston mindenbe belenyugvóan vonta meg a vállát.

– Bárhogy legyen is, mindent el fogok követni, hogy végrehajtsam a parancsot, akár az életünk árán is! Főerőd sorsa függ a sikerünktől! Megkeressük a barlangot, és behatolunk akkor is, ha Choler összes lidérce a környéken hemzseg. Behatolunk, és szétlőjük az összes tojást! Jól beszélek, fiúk?

– Úgy van! – harsogták többen is. – Szétrúgjuk a sárkányok tojásait!

Doria szögletes arcára komor árnyék vetült; a nő a szeme sarkából a két testőrre pillantott, de azok valószínűleg nem hallottak semmit Drúga elsuttogott megjegyzéséből.

Doriát váratlanul érte a lelepleződés. Eredetileg Sangot szolgálta, és minden mentális képességére és módszerességére szüksége volt, hogy beférkőzzön a merev és gyanakvó Technokrata bizalmába. Azonban telepatikus sugárzó–agyfürkésző képessége hamarosan nélkülözhetetlenné tette, és ettől kezdve Doria bármikor hozzáfért Melan legbizalmasabb adataihoz. És meghatározott időközönként minden fontos információt tovább sugárzott egyenesen Sang agyába.

Később, amikor Melan – Varangy révén – kémet juttatott Monarakhba. Doria szerepe még inkább megnövekedett. mivel az ő reszortjává vált, hogy kapcsolatot tartson az ügynökkel. És ettől kezdve Doria nem csupán Melan féltve őrzött titkait, de a Cholertől elszippantott információkat is tovább adta Sangnak.

Azonban okos nő volt, és lassacskán ráébredt kiemelt helyzetére. A kémkedés kényes dolog Cherubionban; csak az maradhat életben, aki nem kötelezi el magát senkinek, de hűséget esküszik mindenkinek. Aki nem játszik kettős játékot, az eleve elveszett. Doria tudta ezt, és saját kezébe vette a sorsát. Továbbra is rendszeresen sugározta az információkat Sangnak, de csupán azokat, amiket alkalmasnak vélt a továbbadásra. Sohasem bántották erkölcsi aggályok, megtanult hízelegni, megtanult színlelni, és megtanulta kiélvezni a helyzetéből adódó hatalmat.

Azonban ahogy telt az idő, egyre inkább belezavarodott ebbe a helyzetbe; és Drúga kérdése épp a legsebezhetőbb pontján találta. Már maga sem tudta eldönteni, kinek is kémkedik valójában. Kit tekint istenének, Sangot vagy Melant? Egyformán imádta mindkettőt; és ugyanolyan szenvedéllyel gyűlölte mindkettőt. Mégis – kötődött mindkettőhöz, és nem akarta megcsalni egyiket sem.

De úgy tűnik. most válaszút elé ért…

– Miket beszélsz! – vonta össze a szemöldökét rosszallóan. A gnóm azonban még mindig csak vigyorgott.

– Csaknem tíz éve ismerjük egymást – morogta. – Igen bizalmas kapcsolatba kerültünk csaknem minden nap. Vagy talán nem emlékszel? A nő a szemét összehúzva meredt a gúnyolódó, kis fickóra.

– Honnan tudod? – lehelte. Drúga vállat vont.

– Miből gondoltad, hogy Sang megnyitja az agyát az üzeneteid előtt? Miből gondoltad, hogy ilyen egyszerűen kinyitja a mentális pajzsát és kiszolgáltatja az agyát neked… vagy bárkinek? Nem, kislány… az én agyam fogadta be az üzeneteidet! Én magam fogtam fel a szerelmes impulzusaidat, és egészen meghatódtam tőle. Mert tudd meg, hogy te nem Sangot imádtad, hanem azt a férfit, akinek a tudatával a te tudatod oly sokszor összekapcsolódott. És én magam is… táplálok irántad gyengéd érzelmeket…

Doria a szájához emelte a kezét.

– Rögtön… elhányom magam…

– Én hasonlóképpen érzek – vallotta be Drúga. – És meg is teszem, ha továbbra is ennyire imbolyogni fog ez a fémkasztni… – Doria döbbenten meredt a vidáman vigyorgó torzszülöttre.

– Mit akarsz… ezzel az egésszel?

– Segíteni fogsz nekem.

– Soha!

– De igen, segítesz… különben a Nagy Melan értesül arról, hogy miként játszotta ki éveken át a leghűségesebbnek tartott embere…

– Nem lesz alkalmad rá – sziszegte a nő. – Csak a kisujjamat kell felemelnem, és meghalsz…

– Hah! – nevetett gúnyosan Drúga. – Nem vagyok én olyan,,, meghalós! Vagy ha igen, velem pusztultok valamennyien! Hamarosan én leszek a legfőbb isten, én leszek a legnagyobb hatalom Cherubionban.., és te is engem fogsz szolgálni!

– Soha!

Drúga ismét elvigyorodott.

– Doria hadnagynő imádja az életet. Mindennél jobban. Jobban szeret élni, mint én magam… Kár tagadnod, kicsim… nincs titkod előttem!

– Átkozott korcs!

– No igen – komorodott el a gnóm. – Túl sok időt töltöttünk összekapcsolódva. Tudod, mit jelent ez? Hogy amikor másfél órával ezelőtt jelentetted „Sangnak” az árulásomat, valójában nekem jelentetted! Ott voltam pár szobával arrébb, de a telepátiával nem lehet érzékelni a távolságokat. És amíg te azon ügyködtél, miként fordítsd hasznodra „az áruló gnóm”„ jelenlétét, én elkövettem ellened egy aprócska csínyt…

– Mi?

– Amíg a tudatod a sugárzás alatt tárva– nyitva állt előttem, rád bocsátottam egy aprócska varázslatot, amit úgy hívnak, hogy életkapocs!

– Óh, nem!

– De igen, szívem! Ismered a hatását, ugye? Ha te mégy, én is megyek.., ha én halok, te is halsz velem együtt! Most aztán hamarosan kiderül, hogy a kedves kis hadnagynő mennyire szeret élni… Vajon hagyod majd, hogy ezek a csúnya fiúk lelőjenek, ha rosszul viselkedek?

– Átkozott korcs! – Drúga sóhajtott.

– Nos, ilyen bevezetés után újra fel kell tennem a kérdést: Hajlandó vagy segíteni nekem?

Damon Forgental hitetlenkedve meredt a kijelzőre, mintha nem akarna hinni a szemének.

– Öt percnél többet már nemigen tölthetünk a levegőben – jegyezte meg rezignáltan. – Rögtön elfogy az a kurva üzemanyag!

– De csúnya szád van, baszd meg! – vetette oda megrovóan Dicky Dickers, és a fejét ingatta. – Én meg még azt hittem, hogy a pilóták finom lelkű emberek!

– Wyvernek előttünk – jelentette Josh, a másodpilóta rekedten. Forgental egy pillanat alatt leizzadt.

– Legalább egy tucat!

– Legfeljebb hatan vannak – próbálta megnyugtatni az alezredes. – Egyenesen beléjük repülünk, és közvetlen közelről szétlőjük őket az orrgéppuskával.

A pilótára már a „beléjük repülés" említésére rájött a szokásos frászkarika. A gép mintha csak megérezte volna, élesen oldalra dőlt, és megingott.

– Hé! – ordította dühösen Dickers. – Mi a fenét művelsz? Damon a mellkasához törölte izzadó tenyerét.

– Nehezen bírom az izgalmakat – dadogta idegesen. – Ezért nem bíznak rám harci gépet, csak ilyen tragacsot... Na, már megint! Ugyanakkor azt sem tudom, mit csinálok...

Arderston nagy meglepetésére az eddig szótlan Jason Lymph jelent meg mellette, s miközben rákacsintott, a pilóta tarkójának nyomta a pisztolya csövét.

– Nincs veled semmi bajom – mondta az idős tiszt halk, bús hangon – , de így talán tudni fogod, hogy mit csinálsz, és nem bravúroskodsz itt a mi kontónkra!

A haditeremben lévő összes technikus egyszerre emelte fel a hangját, valamennyien kiabáltak és ebből idegesítő zagyvaság támadt.

Tridion alezredes döbbenten meredt a kivetített térképen lassan előreúszó, fehér kötelékre. Oldalról tucatnyi sárga folt közeledett feléjük.

Sárkányok!

– Főparancsnok! – kiáltotta az alezredes. – Minden rádiókapcsolat megszakadt! Csak a Kettes Megfigyelő kódolt jelei érkeznek meg továbbra is a legfelső tartományban!

– Mintha mágneses vihar tört volna ki! – kommentálta egy sápadt technikus. – Csak ez az idegesítő zúgás és füttyögés hallatszik.

Melan belehallgatott a szokatlan zúgásba, füttyögésbe, és elfordult.

– Legalább ebben nem hazudott – mondta, és a teremben senki nem értette, mire gondol.

Tehát Drúga azon állítása, hogy a sárkányok valamiféle módon képesek zavarni a rádióadásokat, helytállónak tűnt.

– Meg ne próbálj kitérni! – javasolta hidegen Arderston, és látta, hogy a jobb meggyőzés érdekében Lymph még keményebben nyomta oda a pisztolya csövét a pilóta tarkójához. Nem tetszett neki, hogy egykori felettese a megkérdezése nélkül cselekedett, de ezt most nem akarta szóvá tenni. Inkább intézkedett. – Lövész– másodpilóta...

– Igen, uram? – rebegte Josh Cartwrin.

– Fedélzeti géppuskát kibiztosítani!

– Kibiztosítva, uram!

– Adj le két rövid sorozatot a wyvernekre, fiam, aztán folyamatosan lőj, amíg meg nem tisztul előttünk az út! Azt se bánom, ha görcsöt kap az ujjad a ravaszon.

– Igen, uram.

– Tűz!

A fiatal másodpilóta nagy hidegvérrel célzott, és megfontoltan kaszált az orrban elhelyezett géppuskával. Még arra is volt lélekjelenléte, hogy a szőrös felsőtestű. majomszerű wyvernlovasokra lőjön, és az acélmagvas golyók óriási kavarodást okoztak.

Egy pillanat alatt megnyílt az út előttük. És mint kiderült, egy pisztoly csöve az ember tarkójában csodákra lehet képes; Forgental úgy manőverezett át a feléjük kapó pofák és feléjük maró karmok között, hogy Marv Fletch, ha látja, valószínűleg elsápadt volna az irigységtől.

– Ez az! – rikkantotta Dickers, és a társaival együtt az oldalsó résen keresztül megkínálta a megsebzett szörnyeket egy újabb sorozattal.

Aztán a wyvernek elmaradtak mögöttük. A hatból csak egy maradt fenn a levegőben; a többi sebesülten zuhant alá.

A váratlan áttörést nagy ujjongás követte.

– Látod, nincs is semmi baj az idegeiddel, fiam! – dícsérte meg Jason Lymph a pilótát, és eltette a pisztolyt.

– Aha – préselte ki magából Forgental, és elfintorodott. – Köhög a motor. Tudja, mit jelent ez?

– Fogytán a nafta?

A pilóta olyan arcot vágott, mint aki – megmondta". Aztán lefelé bökött az állával a végeérhetetlen kősivatagra.

– Szálljak le most, vagy várjuk meg, amíg leesünk?

Ollanverd őrnagy másodpilótája idegesen csattogtatta a kapcsolókat a műszerfalon.

– Minden rádióösszeköttetés megszakadt...

– Semmi kapcsolat?

– Semmi. Valami zavarja a légteret.

Doria sápadtan meredt a gúnyos gnómfajzatra. Hirtelen mindaz összeomlott a lelkében, ami az elmúlt években tartotta. Harcias lélek volt, de már nem tudott tovább küzdeni.

Megadóan bólintott.

– Mit kell tennem?

Drúga diadalmasan felvetette a fejét, mint egy büszke paripa.

– Meg kell akadályoznod, hogy lelőjenek... bármi történik is! Ezzel, minden további magyarázat nélkül a gnóm intett a két fegyveresnek, hogy ne remegjen az ujjuk a ravaszon, és a döcögő, billegő gépben előreevickélt a pilótafülkéhez.

– Hamarosan rajtunk lesznek – mondta. Az őrnagy a homlokát ráncolva pillantott a háta mögé, majd megnézte a kijelzőket.

– Nyomuk sincs sárkányoknak – tiltakozott. Drúga lekicsinylő pillantást vetett rá.

– Nekem higgy, ne a hülye műszereknek!

– Mi?

Drúga előre mutatott.

– Ott jönnek!

És valóban, egy kiálló hegyorom takarásából hatalmas, bíborszínű testek lebegtek elő, és gyors szárnycsapásokkal közeledtek.

– Lehetetlen! – sikoltotta a másodpilóta. – Még mindig nem látszanak a radaron!

– Pedig ott vannak – nyugtázta Drúga, és a szemét összevonva próbálta kiszúrni, melyik sárkányon lovagol Gruázg.

Mint képzett sárkányúr, tisztán érzékelte a sárkányok mentális energiáját és azt a kisugárzást is, amivel a rádióadásokat zavarták. Érzékelte a kisugárzásokat, tudta, hogy bármikor kapcsolatba tudna lépni velük, de egyelőre még nem akarta elárulni magát.

Előbb végezni kell Gruázggal! Mert Gruázg őnála sokkal hatalmasabb emdal voldean! Amíg Gruázg él, a sárkányok neki fognak engedelmeskedni, nem a jóval gyengébb erejű jaldzshának!

– Ó, magasságos Technokrata istenség! – súgta maga elé a másodpilóta. – A sárkányok mindjárt oldalba kapják az első gépeket, és Marv Fletch észre sem veszi őket!

– Tűz! – parancsolta az őrnagy. – Pokoltűz egyest... kilőni! A robbanás majd felkelti a figyelmüket!

– Ne! – kiáltotta Drúga.

Azonban a figyelmeztetés már elkésett. A másodpilóta tétovázás nélkül engedelmeskedett az őrnagy parancsának. A Pokoltűz rakéta surrogva röppent ki az oldaldobozból, és fehér füstcsíkot húzva maga után vágódott ki a célpont – az élen haladó sárkánygigász – irányába.

– Célravezetés rendben – nyugtázta az őrnagy. Aztán a következő pillanatban ösztönösen a szeme elé kapta a kezét. Mert a rakéta elkanyarodott a hatalmas sárkánytól, és egyenest telibe kapta a bal szárnyon erőlködő roskatag szecskavágót. A helikopter úgy robbant szét a levegőben, mint egy szupernova; vörös lángnyelvek csaptak szét belőle, és a léglökés oldalra hajította a bíbor sárkányt is.

Azonban a szörnyetegnek ettől függetlenül nem esett

baja; hatalmas szárnycsapásokkal lódult meg új prédája felé.

– Ó, egek! – suttogta a másodpilóta döbbenten. Marv Fletch és társgépe érzékelték a robbanást, és ebben a pillanatban felfedezték a fenyegető veszélyt. Azonban a gigászi szörnyetegek már rajtuk is voltak; hatalmas testük eltakarta a napot. Hatvan– nyolcvan méter hosszú lehetett mindegyik, a szárnyaik fesztávolsága pedig szinte láthatártól láthatárig nyúlt.

Az egyik óriásszörny az élen repülőn Titán felé csapott a mellső mancsával. Oly hatalmas volt ez a mancs, hogy a harci helikopter kényelmesen befért volna a szétálló karmok közé.

Emdal Voldean álmodott.

Sötét, nedves üregben kuporgott, és valami ruganyos, langyos anyag vette körül. Semmit sem látott, semmit sem tudott. Sötétben volt Csak a hívást érezte.

A ruganyos anyag minden irányban körülvette; jobb oldalt, bal oldalt, alul, a feje fölött, mindenütt.

Szólították.

Eljött az idő!

Kedvesen hívták.

Gyerünk! Próbáld meg! Meg tudod tenni!

Emdal zavarba jött. Mit? Mit kell megtennie?

A sötétség és a testét befoglaló burok egyre inkább zavarta. Nekinyomta végtagjait, és megfeszítette satnya izmait.

Döbbenten fedezte fel, hogy valami megváltozott.

A kezei végén ujjak helyett görbe karmok meredeztek, s hasonló karmok nőttek a lábujjain. Gerince hosszú, tüskés farokban folytatódott.

Gyere már!

A fiú nekifeszítette mellső végtagját a falnak, és karmait belemélyesztette karmait a ruganyos anyagba.

A fal enyhén meghasadt.

Ez az! Menni fog! Mindjárt kinn leszel! Így tovább!

A karmok most már szisztematikusan dolgoztak, amíg egy jókora nyílást nem sikerült vájnia börtöne falába. Aztán a nyíláson kipréselte a fejét, a vállait, és...

Kinn vagy!

Hűs légáramlat csapta meg, és ahogy torkát idegen diadalüvöltésre nyitotta, csodálkozva hallotta, hogy tucatnyi vékonyka hang visszhangja verődik vissza a környező sziklákról.

Egy irdatlan méretű, félhomályos barlangban találta magát, és ameddig a szem ellátott, a padlót mindenfelé szabályos formájú, másfél méter magas, ovális tojások borították. E tojások némelyike még érintetlen volt, ám nagyok soknak az oldalát már kitörték és legalább egy tucatnyiból épp ekkor próbált kibújni egy– egy pikkelyes, liba formájú teremtmény. Az ő sipító, nyávogó hangjuk visszhangzott szerte a barlangban.

Emdal Voldean egy hasonló tojás oldalán bámult kifelé csodálkozva. Fura, pikkelyes testét félig már kigyömöszölte a nyíláson, de a hátsó lábai még nem voltak elég erősek ahhoz, hogy kigyömöszöljék a hátralévő tagokat. A farkával segítette a mozgást, és egyre kijjebb és kijjebb türemkedett.

Ez az!

A barlang homályában gigászi testek mozogtak. Két hatalmasra nőtt bíbor sárkány, amikhez képest az újszülött fiókák játékszereknek látszottak csupán. Ezek a sárkányok biztatták mentálisan a kicsinyeket; ők segítették a megszületést.

Üdvözöllek, Bergrah! – sugározta az egyik.

Menj, engedelmeskedj az emdaloknak! – sugallta a másik!

Bergrah – mert az újszülött már tudta, hogy ez a neve – végképp kiszabadította magát a tojásból, és abba az irányba totyogott, amerre a többi fióka.

Egy belső barlangban kétlábú humanoidok sürgölődtek. Emberek voltak; vagy affélék. Iszonyatos bűzt árasztottak magukból, és érthetetlen hangon vartyogtak. Ruhátlan testüket mindenhol szőr borította, csupán az arcuk, a nyakuk, a lábfejük, a kézfejük és a lágyékuk maradt csupasz.

Két– két humanoid vett a gondozásába minden fiókát, és ugyancsak kettő fogadta Bergrah– t is. Sietve lemosták

pikkelyes bőrét, és egy hatalmas üveget nyomtak a pofája elé, melyben valami zöldes folyadék lötyögött.

A folyadéknak jó szaga volt, és amikor az üveg szája a nyelvéhez ért, a sárkányfióka úgy érezte, mintha valami selymes puhaság érintette volna meg. Ösztönösen nyelni kezdte a szájába tóduló, sűrű folyadékot, és szinte minden egyes kortytól egyre nagyobb erőre kapott.

Aztán amikor az üveg kiürült, a két humanoid átterelte a tétova csemetét egy tágas barlangba, ahol hatalmas tüzek lobogtak, kellemes meleg volt, és a lángok fényében különös alakok ugráltak és rikoltoztak.

Ezek is humanoidok voltak, ám az előbbiekkel ellentétben teljesen csupasz bőrűek és a testüket itt– ott rongyokkal, tollakkal, bőrökkel borították, az arcukra fehér festéket mázgáltak.

Folyamatosan kántáltak, egy levél segítségével valami szivárványosan csillogó folyadékkal kenték be az előttük sorakozó kis sárkányokat. És amikor végeztek, magas, szálfatermetű harcosok jelentek meg, és a sámánok állandó kántálásától kísérve vad kiáltásokkal sikálták, fényesítették a pikkelyeket.

Bergrah csak ekkor nézett körül. A lángok fénye épphogy bevilágított a hátsó nyúlványokba, de még e csekély fénynél is látni lehetett, hogy nagyon– nagyon sok csendes alak várakozik mozdulatlanul.

Fegyveres csontvázak, zombik, ghoulok, és ki tudja még, miféle undorító kreatúrák.

Legalább kétszázan lehettek.

És odakinn, a barlang előtt ágyékkötős, baltás barbárok járőröztek, a sziklák mélyedésébe húzódva pedig csendes sámánok, varázslók, boszorkányok, boszorkánymesterek lapultak.

Az árnyékokban még sötétebb árnyak sustorogtak, és vörösen izzó szemüket vadul forgatták mindenfelé.

Choler nem bízta a véletlenre a sárkánybarlang védelmét!

Emdal Voldean – Bergrah – felébredt. A helikopter

zökkenve szállt le a kősivatagban, és a kommandósok sietve ugráltak ki. Megragadták a fiú hevenyészett hordágyát, lerángatták a gép fedélzetéről, és sietve egy sziklacsoport fedezékébe hurcolták. A kősivatag kietlensége itt megtört; körös– körül kaktusz bozótosok húzódtak, és alig két kilométernyire egy hegylánc áthatolhatatlan vonulata magasodott.

– Senki ne lőjön, amíg nem szólok! – sziszegte Arderston, és az eget bámulta, hogy mikor tűnnek fel a sárkányok.

Időközben Forgental ismét beindította a motorokat, és a maradék üzemanyag segítségével a kaktuszmező közepén landolt. Szerencsére ez a bozótos nem volt túl sűrű, így viszonylag kevés tüskén akadt fenn, mire kiverekedte magát a társaihoz.

A wyvernek nem jöttek.

Vagy nagyon lehagyták őket és csak percek múltán érnek ide, vagy egyszerűen feladták az üldözést.

Arderston még mindig az eget kémlelte, aztán a tekintete megakadt egy hatalmas, magányos sziklán, mely leginkább egy lehajtott fejű emberre hasonlított.

– Helyben vagyunk – dörmögte. – A barlang sem lehet messze.

A sebesült fiú már teljesen eszméletén volt; de az első pillanatban összezavarodott attól, hogy nem tudta eldönteni, jelenleg ő ember vagy sárkány. A válla rettenetesen sajgott, véres kötés borította, és ez rádöbben tette, hogy ember.

– Jártam a barlangban – sziszegte. – A fiókák épp most kelnek ki... Arderston és emberei már– már halottnak hitték, most csodálkozva meredtek rá.

– Még mindig félrebeszél – állapította meg Bruce.

– Nem ölhetjük meg a sárkányokat!

– Merre van a barlang?

A fiú a fejét rázta.

– Nem mehetünk oda! Csontvázak, lidércek, varázslók, barbárok hemzsegnek ott. Sok százan... ezren is lesnek ránk... A Lidércvadászok összenéztek. Aztán Arderston vállat vont. –

A parancsunk egyértelmű – jelentette ki. – Minden körülmények között végrehajtjuk. Felrobbantjuk azt az átkozott barlangot!

Marv Fletch valami hihetetlen reflexszel oldalra rántotta a gépét, és sikerült elkerülnie a feléje zúduló, gigászi sárkánymancs csapását; a csapást követő légmozgás azonban jókorát taszított a gépen, és a pilótának minden tudására szüksége volt, hogy úrrá legyen a makrancoskodó helikopteren. És amikor a gigászi mancs ismét feléje nyúlt oly gyorsasággal, amilyenre csak egy vadmacska lenne képes, Fletch felfelé emelte a gép orrát, és csaknem függőlegesen zúgott a felhők irányába. A sárkány hatalmasat bömbölt, lángot okádott a menekülő után, ám a gép ekkorra már kicsúszott a sárkányláng hatótávolságából. A gigász azonban még ekkor sem mondott le a prédájáról. Hatalmas szárnycsapásokkal követte felfelé nagy magasságba.

A társgép, a másik Titán nem volt olyan szerencsés, mint Fletch helikoptere. Ő valamivel később fedezte fel a levegőben feléje úszó titáni szörnyeteget, és kissé megkésett a manőverekkel. A hatalmas mancs oldalba találta a gépet, és oly erős volt ez a csapás, hogy a harci helikopter tehetetlenül nekivágódott a húsz méterre lévő meredek sziklafalnak, a rotorok apró darabokra törtek, és a kabin belapuló fémfalai sikoltva, csikordulva csúsztak alá a negyven méteres mélységbe. Megközelítőleg húsz méteres zuhanás után a szétroncsolódott helikopter nekicsapódott egy kiálló sziklaperemnek, és a szörnyű robbanás kő– és fémzáport zúdított a nekihevült sárkányra. A roncs maradványai lángolva zúgtak alá a szakadékba. Marv Fletch csaknem függőlegesen kúszott felfelé az égen, és bár már legalább nyolcszáz méter magasan lehetett, mögötte a sárkány változatlan lendülettel igyekezett. Nem maradt le, de közelebb sem került reménybeli prédájához.

Arderston és emberei még tíz percen át lapultak a magas sziklacsoport árnyékában, aztán az alezredes kiadta a parancsot az indulásra.

A fiú megpróbálta meggyőzni őket arról, hogy semmi esélyük, de oda sem hallgattak rá. Ezek az emberek Főerőd legelitebb egységébe tartoztak, duzzadtak az erőtől és a magabiztosságtól, és mivel eddig a legnagyobb kutyaszorítóból is mindig kivágták magukat, most bíztak a tudásukban és a szerencséjükben.

– Itt maradhatsz, ha félsz! – vetette oda Matkens megvetően.

– Ez nem félelem – ágált a fiú. – Józan ítélőképesség. Olyasmit tudok, amit ti nem. Hallgassatok meg!

– Nincs idő a fecsegésre!

Emdal Voldean már egészen összezavarodott; a sebei fájtak ugyan, de nem akadályozták túlzottan a mozgásban, és mostanra úgy– ahogy a gondolatai is kitisztultak. Most már csak egyvalamit nem tudott hova tenni magában.

Mit akarnak a sárkányok? Miért épp engem választottak ki maguknak? Ki vagyok én?

Melan katonája! A Lidércvadász egység tagja! Melan katonája!

– Tudsz járni a saját lábadon, Voldean? – kérdezte Arderston. Emdal kihúzta magát, és kisöpörte a fejéből azt a kényszerképzetet, hogy az ő neve valójában Bergrah.

– Igen, uram.

– Tudod, merre van a barlang?

– Éppen előttünk... a sziklák egy völgyet rejtenek. A völgybe egy keskeny szurdokon át lehet bejutni, és épp szemközt van a Szat Barlang.

– Közvetlenül előttem fogsz jönni! – rendelkezett az alezredes, majd a sápadt pilótához és a másodpilótához is odafordult. – Ha életben akartok maradni, mindig azt tegyétek, amit mondok!

– Igen, uram.

Jeff Carvers még sosem járt a Kettes Zónában, de felvételekről jól ismerte a veszélyes területet, és napokat töltött el azzal, hogy memorizálja magában a jellegzetes tereppontokat. Becsukott szemmel is elvezette volna a könnyű

vadászgépet a megadott célszektorba, így hát csöppet sem aggodalmaskodott, amikor a kötelék többi tagjával megszakadt az összeköttetés.

Nem először fordult elő, hogy meghibásodott a fedélzeti rádiója, s a zúgás– sistergés miatt most is az elavult készüléket okolta. Egy csöppet sem esett kétségbe, hiszen repült, és nem a motorok hagytak ki, csupán a rádió mondta fel a szolgálatot.

Nagy ügy!

Végrehajtja a parancsot, aztán simán visszatér a Bázisra; nem fog eltévedni.

Egyenesen a Célterület északi hetes szektorába repült, a fölé a sűrű bozótos fölé, amelyben a megfigyelők szerint Choler egyik kapitányának, Indriqnek a hordái lapulnak. Ő nem látta, hogy van– e mozgolódás a bozótosban vagy sem, nem látott sötét alakokat mozgolódni, de habozás nélkül teljesítette a parancsot.

Egy pillanattal később a bozótost lángoló napalm borította be, és üvöltő, lángoló alakok rontottak ki a tisztásra.

Carvers diadalmasan felrikkantott, nagy ívben megfordította a gépét, és ráfeszítette mutatóujját az orrban rögzített könnyű gépfegyver ravaszára. Tudta, hogy ha a heveder nem akad be, a háromcsövű géppuskával négyszáz 12,7 mm– es golyót lőhet ki a menekülőkre egy perc alatt.

Elzúgott egy csapat ember formájú, idomtalan teremtmény fölött, és a gépfegyver lövedékei cikkcakkos vonalat rajzoltak a menekülők közé. Akit a golyók eltaláltak, azt valósággal cafatokra tépték. Azonban bármilyen alacsonyra ereszkedett is, ilyen sebességnél nem lehetett pontosan célozni.

Carvers elzúgott a lángoló bozótos fölött, és újabb ívet írt le, hogy visszafelé is megsorozza a lángoló napalm elől menekülő szörnyetegeket. Ahogy kipillantott az ablakon, jóval maga fölött és jobb kéz felé látta, amint a másik könnyű gép a közeli erdőt lobbantja lángra a gyilkos napalmmal. – Ez az! – motyogta Carvers, és újabb fogást keresett a géppuska markolatán.

Visszafelé egy csapat imbolygó, fekete alakot sorozott meg, és olyan mélyre ereszkedett, hogy a legmagasabb fák csúcsa csaknem horzsolta a gép hasát.

A pusztítással elégedetten füttyentett, és már épp fordult volna, hogy visszatérjen a bázisra, amikor a szeme sarkából egy fura jelenséget fedezett fel. Egy hatalmas termetű, barbár óriás tántorgott ki az erdőből, az egész testét lángok borították be, még a feje is égett, és a fickó úgy csapkodott maga körül hatalmas pallosával, mintha ezzel elolthatná a tüzet.

– Indriq! – füttyentett örömmel Carvers, és úgy döntött, hogy nem bízza Choler rettegett kapitányának sorsát a lángokra. – Kiváló célpont ezzel a díszkivilágítással…

Jobbra döntötte meg a gépet, hogy észak felől repülhessen rá a lassan mozgó célpontra, ám az ég kékje helyett egy bíborszínű árny takarta be a látómezejét.

Carvers már nem tudta megakadályozni az ütközést, és miközben az ujja valósággal görcsöt kapott a géppuska ravaszán, a könnyű vadászgép egyenesen belerohant az útjába kerülő, gigászi sárkányba.

Repülőgép és szörnyeteg együtt zuhantak alá a köze! ötven méteres mélységbe. A becsapódást azonban csak a sárkány élte túl.

Igaz, a hátnyeregbe szíjazott sárkánylovas a leérkezéskor kitörte a nyakát és tehetetlen rongybábuként csüngött oldalra, de a hatalmas bíborszínű bestia pár bizonytalan szárnycsapás után ismét a levegőbe emelkedett és még az sem tett benne túlságosan nagy kárt, hogy a repülőgépben a lőszerek és az üzemanyag közvetlenül alatta robbantak fel.

A parancsnoki gép elzúgott az oldalról arrafelé lebegő két gigász között, és az oldalsó fedélzeti géppuskások veszettül dolgoztak. A lövész– másodpilóta pedig a kettős orrgéppuskával próbálta elterelni az útból harmadik támadójukat.

A vaskos lövedékek szikrázva kaptak gellert a kemény pikkelyeken, és csak igen kevés fúródott közülük érzékenyebb felületekbe.

Mindenesetre annyit elértek, hogy a váratlan – darázscsípések" visszafogták kissé a gigászok lendületét.

– Ott van! – kiáltotta hirtelen Drúga, és előremutatott az őrnagy válla fölött. – Azt a sárkánylovast szedjétek le!

A másodpilóta gondosan célzott, és megpróbálta leszedni a homályos alakot a távoli sárkány hátáról, ám hiába próbálta az őrnagy egyenesben tartani a gépet, a célpont oly kicsiny volt, s javarészt még ezt is takarta a sárkány pikkelyes pofája.

– Elhibáztam!

– Gyorsan! – morogta Drúga. – Elég az idétlenkedésből! Nyírd ki a piszkot!

A másodpilóta veszettül kaszált a két háromcsövű géppuskával, de a célba vett Gruázg megérezhette a vesztét, mert lebukott a sárkánya fejének takarásába, ráadásul egy másik hatalmas gigász is beúszott elé, s így odalett a lehetőség.

Drúga veszettül átkozódott.

– Én vagyok a barom! Kellett nekem összeadni magam ilyen idiótákkal! Én ostoba! Miért nem maradtam inkább a seggemen?

– Nyughass már! – üvöltötte hátra a válla fölött az őrnagy. Fogd be a lepcses pofád! A gnóm dühösen hallgatott el. A még mindig sápadt Doriára pillantott és helytelenül rázta a fejét.

– Na, szépen vagyunk...

A Lidércvadászok egymástól négy– öt lépés távolságra szétszóródva, egymást fedezve, cikkcakkban közelítették meg a keskeny szurdokot, a völgy bejáratát. Dicky Dickers ért elsőnek a sziklafal tövébe, és hátát a falnak vetve intett, hogy jöhetnek a többiek, ő majd fedezi őket.

Mire a hátvédet alkotó páros is megérkezett, Dickers már behatolt a hat– nyolc méter széles és rettenetesen magas szurdokba, mely a függőleges oldalfalaival olyan volt, mint valami mesterséges átjáró.

– Ideális csapda – morogta rosszat sejtve a pilóta, de Arderston egyetlen pillantására elhallgatott. Alig ötven métert

kellett megtenniük a félelmetes sziklafalak között, amikor egy hajlat mögül kibukkanva feltárult előttük a hatalmas, tágas völgy vadregényes szépsége. A három hatalmas hegy közé ékelődött, elnyújtott ovális alakú völgy üde színfolt volt a maguk mögött hagyott kősivatag kietlenségéhez képest. Mintha nem is a sivatagos Senki Földjén járnának, hanem Cherubion legbujább, legtermékenyebb vidékén.

Arról a pontról, ahol álltak, remekül ráláttak a völgy belsején csillogó tavacskára, mivel legalább száz méterrel magasabban lehettek; a szemközti hegy havas csúcsai viszont felhős magasságokba vesztek. Csak pár pillanatig bámulták megigézetten a csodálatos látványt, a füves lankákat, a virágzó bokrokat, a zöldellő facsoportokat, aztán Bruce Matkens, aki a távcsövén át az erdők sötétjét fürkészte, rosszkedvűen fortyant fel.

– Intenzív mozgolódás.

– Mifélék?

A Lidércvadász vállat vont.

– Mindenfélék.

– Ott szemközt – mutatta Emdal Voldean. – Annál a kiugró sziklánál van a barlang.

Hazudott.

De ezt senki nem vette észre.

Nem akarta, hogy a társai megöljék a sárkányokat. És azt sem akarta, hogy a sárkányok megöljék a társait. Ezért adott meg téves irányt.

– Egyelőre nem ereszkedünk le a völgy belsejébe – döntötte el némi töprengés után Arderston. – A peremen, a sziklák között jobban tudjuk védeni magunkat.

– Én egy kis légi fedezetnek jobban örülnék! – sóhajtott Dickers vágyakozva, de máris indult arra, amerre az alezredes mutatta.

Félórán át haladtak a gyér növényzetű, köves hegyoldalon magányos sziklák tövében keresve fedezéket, és kidőlt fatörzsek mögött lapulva meg, amikor egy nagyon hosszú, csaknem vízszintes sziklaplatóhoz érkeztek, amelyen át kellett

kelniük, ha el akartak jutni a szemközti hegy oldalára, ahol a fiú a barlangot mutatta.

A plató nem kínált egy árva fedezéket sem, és még futólépésben is legalább öt percen keresztül lennének kitéve védtelenül egy esetleges támadásnak. Azonban nem volt más választásuk. Jobb kéz felől a sziklaplatót meredek szakadék határolta, ha pedig bal felé indulnak, fel kellene kapaszkodniuk egészen a csúcsig, hogy a hegy másik oldalán leereszkedve átjuthassanak a szomszédos hegyoldalba. És ki tudja, hogy ott fenn nem állja– e útjukat valami hasonló akadály?

– Nekem sem tetszik – összegezte az emberei tekintetéből sugárzó véleményeket Arderston – , de át kell jutnunk. A szokásos módon csináljuk. Matkens és Wemer maradnak hátra. Gyorstüzelővel biztosítják a terepet, és szükség esetén megtisztítják a többiek előtt az utat. Félúton, annál a keskeny kis ároknál Dickers és Shin vesznek fel megfigyelőállást, és bevárjuk a hátvédet... És az árokból majd kiszemeljük a következő állomást!

Dicky Dickers és Derek Shin nem vitatkoztak. A csapat legkisebb és legmagasabb embere megszokta már, hogy nekik kell előremenniük. Máris indulásra készen álltak.

A vaskos Bruce és a vékony Wemer megtámasztották a fegyverüket egy– egy sziklán, és úgy helyezkedtek, hogy fedezni tudják a társaikat.

– Most! – parancsolta az alezredes, és a két Lidércvadász a fegyverét maga előtt tolva lapos kúszásban indult meg az árok felé.

Hosszú, feszült pillanatok teltek egymás után, de aztán a páros rendben megérkezett, és jelezték, hogy felvették a megfigyelő pozíciót.

A többiek párosával, meggörnyedve rohantak az – árokig", amely valójában csupán egy keskeny horpadás volt, és ha támadás éri őket, nem sok fedezéket kapnak. Azonban a csupasz sziklán valósággal meztelennek érezték magukat, és ezután a kiszolgáltatottság után az – árok" kész megváltásnak

tűnt.

Hamarosan a hátvéd is megérkezett, és eddigre az alezredes már kiszemelte a következő állomást, egy jó nyolc méter széles, kavics alakú kőtömböt, mely valósággal kínálta magát alkalmas fedezéknek. Az egység megismételte az előbbi műveletet, és hamarosan a – kavics" mögött lapultak valamennyien.

Aztán még két újabb megálló következett, és eljutottak az utolsó fedezékig, egy viszonylag jól védhető, sziklahalomig, ahonnan az erdő már csupán egy rohanásnyira húzódott.

A kövek között egy friss vizű hegyi patak csörgedezett, és a tűző napfénytől kitikkadt Lidércvadászok felváltva tisztálkodtak.

– Mi az ábra? – kérdezte Dickers.

Bruce komoran megvakarta a fejét, és az erdő felé intett.

– Minden csendesnek és nyugodtan tűnik.., de valahogy mégsem tetszik nekem! – Jason Lymph sűrűn pislogott.

– Van valami hozzáfűznivalód, Jason? – kérdezte Arderston. Lymph vállat vont, és nem szólt semmit.

– Mondd, ha bármi ötleted van! – szólt rá Arderston. – Nagyra becsülöm a tapasztalatodat.

Lymph baljóslatúan elmosolyodott, de csak a fejét ingatta. Arderstonnak olyan érzése támadt, mintha egykori felettese tudna valami fontosat, amit – szándékosan nem kíván megosztani vele.

De miért titkolózik?!

– Felkészülni! – parancsolta az alezredes fagyosan. – Derek, most te leszel az utóvéd!... Matkens! Az eget figyeld! Nem szeretném, ha wyvernekkel ütnének rajtunk... Dickers, Wemer... induljatok!

A két megszólított kiugrott a kövek mögül, és meggörnyedve az erdő széle felé futottak. Itt már nem volt értelme kúszni, hiszen bőven akadtak kiálló tereppontok, és a két tapasztalt harcos ügyesen felhasznált minden fedezéket.

Feszült pillanatok vánszorogtak botladozva.

– Célba értek – motyogta a fiatal másodpilóta az orra alatt

jó fél perccel később. – Indulhatunk?

– Ti ketten! – parancsolta Arderston.

És mintha csak ez lett volna a jel, ebben a pillanatban elszabadult a pokol. Az erdőből állatias, vérszomjas üvöltések harsantak, és sötét alakok rontottak elő – nem is tucatjával, hanem százával. Félmeztelen, ágyékkötős barbárok voltak, primitív fegyverekkel; kőbaltákkal, bunkókkal, kezdetleges marokkövekkel.

Dickers és Wemer számítottak a támadásra, és fél térdre ereszkedve kaszálni kezdtek a gyorstüzelőikkel. Húsz méterre voltak az erdő szélétől, és hatékony fegyvereikkel komoly esélyük volt arra, hogy megtörjék a vad rohamot, mielőtt az első barbárok elérhetnék fedezéküket.

Dickers fennhangon szitkozódott, és úgy kaszált a fegyverével hosszú sorozatokkal, mintha azt remélné, hogy sosem fogynak ki a tárából a töltények. Wemer pedig egymás után lőtte ki a gránátokat.

A Lidércvadászok iszonyú pusztítást végeztek; legalább harminc barbár fetrengett a vérében másodpercek alatt, és egy pillanatra úgy tűnt, a primitív támadók sohasem érik el az ellenségeiket.

Azonban Dickers gyorstüzelőjéből kifogyott a lőszer, és hiába cserélt tárat az alacsony Lidércvadász rekordidő alatt, ez a fél másodperces késlekedés megpecsételte a sorsukat.

Egy vérben forgó szemű barbár ugrott közéjük, és iszonyatos kőbunkójával úgy loccsantotta szét a tárral – bíbelődő" kommandós fejét, mint egy dísztököt.

Wemer – mást nem tehetett – közvetlen közelről belelőtt a fickó mellkasába egy gránátot. A barbár csupasz mellkasa szétnyílt és véres, húscafatos zuhatag borította be a környező sziklákat. A robbanás azonban Wemert is ledöntötte a lábáról, és kissé elkábította. Mire feltápászkodhatott volna, egy ordító ördög rontott rá, és bár a távolból lövöldöző Bruce telepumpálta ólommal, a kőhegyű lándzsa valósággal odaszögezte Wemert a hátát megtámasztó sziklához.

A lándzsa hegye a hasán ment be és a hátán jött ki. A

barbár sikoltva, rángatózva vonaglott a földön Bruce lövéseitől, és Wemer hihetetlen életerővel megpróbálta kihasználni a pillanatnyi szünetet. Azonban a testét átjáró lándzsa kőhegye megszorult a szikla repedésében, és a szerencsétlen fickó csak vonaglani tudott.

A következő pillanatban azonban már legalább harminc vadember rontott rá, és a kőbalták csapásai nyomán Wemerből nem maradt egyéb, csupán egy sziklákhoz szögezett, véres húskupac.

– A jó anyátokat! – bömbölte Matkens, és mivel most már nem kellett a társai testi épségére ügyelnie, rövid sorozatokról átkapcsolt hosszú sorozatokra.

Iszonyatos pusztítást végzett a félmeztelen barbárok között, és azok hullottak, mint a legyek. Azonban az egymásra hanyatló hullát és sebesültek szolgáltattak fedezéket az újonnan érkező harcosoknak.

Bruce addig lőtt, amíg a második tára is ki nem ürült, s a fegyvere egy darabig még akkor is hangosan kattogott.

– Elég! – szólt rá az alezredes erélyesen. – Rajtuk már nem segíthetsz! Takarékoskodj a lőszerrel!

Azonban takarékoskodásra nem lehetett alkalmuk, mert a félpucér barbárok vad ordítással indultak, hogy megrohamozzák őket.

Marv Fletch egyik figurát a másik után mutatta be, próbált kitérni a nyomában szárnyaló sárkány elől, ám az úgy ragadt rá, mint valami véreb. Már ezerötszáz méter magasságban figuráztak.

– Jól van, haver – csikorgatta a fogait Marv, és intett a másodpilótájának. – A tátott pofába lőj! – A hallgatag társ rosszallóan nézett rá.

– Mit akarsz csinálni?

– Lehet, hogy egy kissé meleg helyzet lesz! – nevetett Fletch zord gondtalansággal. – Mondhatni…forró! Farkasszemet nézünk a bestiával. Felhagyott az emelkedéssel, és jó száz méteres előnyét kihasználva szembe fordult az üldözőjével.

– Mit gondolsz, elférek a hóna alatt? – kérdezte tréfásan Marv.

– Megvesztél?

– Csak vicceltem. Szembe repülök vele, de mielőtt ütköznénk, az utolsó pillanatban majd kitérek.

– Biztos, hogy menni fog?

– Miért? – nevetett Marv. – Hány gépet lőttek már ki alólam? – A mélabús képű másodpilóta a homlokát ráncolta.

– És a sárkányláng? – kérdezte inkább érdeklődve, mint aggályoskodva. Marv ismét röhögött.

– Mondtam, hogy forró lesz! De egyet se félj, pajtás! Te csak húzd a ravaszt, és célozz a tátott pofa közepébe! Csiklandozd meg a manduláját! A bíborszínű gigász gyors ütemben közeledett; Marv Fletch hányaveti hanyagsággal egyenesen szembe repült vele.

– Tűz! – mondta higgadtan, amikor lőtávolba értek. Az acélmagvas golyók szikrákat vetve röpködtek szerte a bíborszínű pikkelyekről – vagy inkább arról a mágikus védelemről, amellyel Choler sámánjai erősítették meg az amúgy is acélkemény pikkelyeket. A sárkány a fejét rángatta, és dühösen bömbölt, mert egy– egy kósza golyó befúródott a széles orrlyukakba, vagy éppen a szemhéját ütötte át. A harci helikopter utazósebességen közeledett, és a gigászi, bíbor test szinte a teljes látómezőt betöltötte. Egy hatalmas mellső végtag lendült feléjük.

– Most! – ordította Marv, és felfelé rántotta gépet, mintha el akarna repülni a sárkány válla felett.

A hatalmas szörnyeteg csattanó agyarakkal kapott utána, és úgy forgolódott a levegőben, mint egy saját farkát kergető kutya. Amikor a pimasz helikopter ismét a pofája elé került, már meg sem próbálta elkapni. Felbömbölt, és heves sárkánylángot fújt rá.

A helikopter egyenesen belerepült a lángok közepébe, és a géppuska kerepelése egy pillanatra sem hallgatott el. Aztán mire túl forró lett volna a helyzet, Marv máris kihozta a gépet, és a sárga lángok helyett a másodpilóta már csak a felhőket

lyuggatta a vaskos lövedékekkel.

– Hoppá! – rikoltotta Marv. – Azt nézd!

A sárkány megperdült a levegőben, eszelősen csapkodni kezdett a szárnyaival, majd mint valami szárnyaszegett madár féloldalasan zuhanni kezdett.

Marv Fletch elgondolkodva intett búcsút a bíbor húshegynek.

– Mit gondolsz, mi marad belőle, amikor leérkezik ezerötszáz méterről?

Emdal Voldean rövid sorozatokat lőtt ki a gyorstüzelőjéből, és bár korántsem volt olyan hatékony, mint a társai, elkapta a harci mámor, és fennhangon ordítozott, mindahányszor sikerült leterítenie egy ellenfelet.

A barbárok rohama hamar megtört. Csaknem kétszáz métert kellett volna megtenniük sík terepen, és a Lidércvadászok úgy ritkították őket, ahogy akarták. A legelszántabb harcosok sem jutottak a különítmény sziklafedezékéhez ötven méternél közelebb.

Amikor tíz perc múltán a vadak – legalább száz halottat hátrahagyva – visszavonultak az erdő rejtekébe, a kommandósok kifújhatták magukat.

Meg sem tudták közelíteni őket az ellenségeik, de két bajtársuk korábbi halála alaposan megrázta mindőjüket. Ráadásul a lőszerük is túlságosan megfogyatkozott, és félő volt, hogy még egy heves rohamot nem bírnának visszaverni.

– Fegyvereket átállítani egyes lövésre! – parancsolta az alezredes. – Takarékoskodjatok a lőszerrel!

– Nem kéne visszavonulni? – érdeklődött a langaléta Shin rosszkedvűen, miközben a körmét tisztogatta egy vérfoltos tőrrel.

Az alezredes a sivár sziklaplatót bámulta, amit részben már maguk mögött hagytak. A plató túlsó végén a szikláknál mintha sötét árnyékokat látott volna mozgolódni. A szeméhez emelte a látcsövét, és megszemlélte a lehetséges visszavonulási útvonalukat.

– Attól tartok, nem megyünk sehová – kommentálta a

látottakat, – Lidércek és csontvázak vannak mögöttünk.

– Ráadásul – fűzte hozzá kelletlenül a pilóta – fél tucat wyvern közeledik.

A parancsnoki helikopter éles kitérőt tett, aztán mit sem törődve a nyomába szegődő, két gigásszal úgy manőverezett, hogy a pályája végén épp a százötven méter magasságban lebegő vezérsárkány mögött bukkanjon fel, melynek nyergében a jaldzsha Gruázg ült.

– Ez az! – dörmögte Drúga mély elégtétellel. – Most elkaplak, pajtás! A gnóm egy pillanatra behunyta a szemét, és kiterjesztette a tudatát a sárkányok után. Tíz lüktető tudatot érzékelt, ami azt jelentette, hogy a gigászok közül kettő már elpusztult a küzdelemben.

Drúga mély sajnálatot érzett ez iránt; és nem csupán a veszteségeket sajnálta, de olyan szomorúság töltötte be a lelkét, mintha az unokatestvéreit veszítette volna el.

Mindjárt véget ér minden baj, testvérek!

Gruázg vagy a helikopter kerepelését hallotta meg, vagy Drúga kinyúló gondolatait érzékelte, mert megfordult a nyeregben.

Ó nem gnóm volt, mint Drúga, hanem egy markáns arcú, széles vállú férfi, kemény, szúrós tekintettel. Azonnal tudta, hogy nagy baj van, és hatalmasat rikoltott.

Ide mindenki! Az összes sárkány azonnal abba az irányba lendült, de már nem érhettek oda időben. És ezt Gruázg is tudta. Megrántotta a szörnyeteg gyeplőjét.

– Lőjétek szét a mocskot! – lehelte Drúga, és e pillanatban úgy érezte, mintha finom kezek hájjal kenegetnék a lelkét. – Szedjétek már le a nyeregből! – Még nincs elég közel... – motyogta a másodpilóta koncentrálva. – De már rögtön... A vezérsárkány egy erőteljes szárnycsapással felemelkedett, miközben a pofájába tépő, acéllal megerősített sárkánybőr szíjak vért fakasztottak. A sárkánylovas reakciója rendkívül gyors és élelmes volt, ám a lassú hátas ezúttal megbosszulta magát. Erősödő rotorzúgás hallatszott, majd a következő pillanatban egy ütött– kopott, terepszínű foltokkal borított

helikopter emelkedett fel közvetlenül a bestia mögött, és a kabin alatt elhelyezett gépfegyverek számolatlanul okádták magukból a halált. Az acélmagvas lövedékek végigszántották a szörnyeteg hátát, gellert kaptak a kemény pikkelyeken, és fájdalmas sebeket okoztak a nyeregbe szíjazott sárkánylovasnak.

Gruázgnak nem maradt több esélye…

A testébe tépő golyók valósággal szétfűrészelték, s csupán azért nem zuhant alá a mélybe, mert a lábai a kengyelhez voltak kötözve.

A sárkányúr halála olyan hatással járt, mintha egyszerre sújtottak volna le egy hatalmas pöröllyel valamennyi sárkány tudatára. Egyszerre bömbölt fel valamennyi szörnyeteg, és a bekapcsolva maradt rádióadókból olyan iszonyatos sípolás hangzott fel, hogy a közelben tartózkodó embereknek csaknem szétrepedt a dobhártyájuk.

Drúga behunyta a szemét, és ismét kiterjesztette a tudatát. Ez alkalommal azonban már úgy, ahogy az egy vérbeli jaldzshához, egy sárkányúrhoz illik.

Én vagyok az új uratok, és én vezetlek benneteket! Engedelmeskedjetek az új emdal voldeannak!

A sárkányok csak fokozatosan tértek magukhoz az iménti megrázkódtatásból, de sorra érkeztek a visszajelzések.

Köszöntelek, Mester!… Köszöntelek… Engedelmeskedek… A szolgád vagyok…

Kilenc határozott visszajelzést érzékelt. A tizedik sárkány haldoklott. Még élt, ám már a haláltusáját vívta. A mentális sikolyok mégis valahonnan felülről hallatszottak…

És rohamosan közeledtek a parancsnoki helikopter felé, amely egy helyben lebegett…

Drúga felsikoltott!

– A wyvernlovasokra lőjetek! – adta ki a parancsot az alezredes. – Bruce!

Csaknem tucatnyi wyvern közeledett vészjósló lassúsággal.

Bruce a vállához szorította a távcsöves puskát, és pokoli

türelemmel kivárta, amíg az elől haladó wyvern lőtávolon belülre ér.

Aztán meghúzta a ravaszt.

A hatalmas, libanyakú bestia hátán az apró a1ak előrebukott, és úgy maradt; a wyvern zavartan csapkodott a szárnyaival, majd kivált a többi közül, és mint egy megbokrosodott szörnyeteg rikácsolva, bömbölve zúgott a Lidércvadászok fedezéke felé.

– Gránátot!

Bruce azonban magától is tudta a dolgát. Mire az alezredes kiadta a parancsot, a gránát már repült is a támadó szörnyeteg felé. Telibe találta, és szétvetette a mellkasát.

A wyvern fájdalmas rikoltással zuhant le, és a fedezéktől alig tízlépésnyire csapódott a sziklaplatónak. Szívós jószág lehetett, mert még mindig pislákolt benne az élet. Meg–megremegő szárnyainak erőtlen csapásait még hosszú percek múltán is hallani lehetett.

Közben Bruce nem tétlenkedett; egy újabb lövéssel kilőtte a nyeregből a második wyvernlovast is. A gazdátlan szörnyeteg azonban ezúttal nem támadt rájuk, hanem biztonságos távolba repült a többivel együtt.

– A wyvernektől egyelőre nem kell tartanunk – sóhajtott Shin.

– Nem mintha békén akarnának hagyni bennünket – aggályoskodott a pilóta. – A közelben köröznek. Fúj, mennyire utálom őket!

– Lehet, hogy a közeljövőben még megbarátkozol velük – vetette oda Bruce. Damon Forgental határozottan ingatta a fejét.

– Én? Soha!

– Pedig lehet, hogy napokig itt kell kuksolnunk ebben az átkozott kutyaszorítóban – dörmögte Bruce. – És ha elfogy a kajánk, még ráfanyalodunk a húsára... – Ujjával az utolsó csapásait végző lezuhant wyvern irányába bökött. – Á végén még hálásak is lehetünk neki. Forgentalnak már a gondolatra felkavarodott a gyomra.

– Te... képes lennél megenni azt a dögöt? Bruce komoly képpel vállat vont.

– Ha a helyzet rákényszerít... inkább őt, mint téged.

– Uram! – kiáltotta a technikus a vezérlő teremben. – Megszűnt a zavarás az éterben... Melan azonnal közelebb sietett. Mivel gyakorlatilag az összecsapás kezdete óta a rádió süket volt,

– Teremtsen kapcsolatot Arderston egységével! A technikus izgatottan hajolt a készülék fölé.

– Bázis hívja Likvidátort!... Likvidátor, jelentkezz! Még kétszer el kellett ismételnie, amikor egy erélyes, recsegő hang szólalt meg a hangszórókban.

– Likvidátor jelentkezik.

A parancsnoki helikopter legénysége még mindig a dobhártyaszaggató sípolás hatása alatt állt, és nem értették, mi történt. Bambán meredtek egymásra. Csak azt látták, hogy Drúga egy pillanatig behunyt szemmel áll, aztán kinyitja a szemét, és iszonyodva felordít.

Azonban mire a dermedt lövészek cselekedhettek volna, a kis gnóm gyomron fejelte a hozzá közelebb álló lövészt, a másikat pedig iszonyatos erővel nekilökte a bal oldali fedélzeti géppuskásnak, és mielőtt Doria ocsúdhatott volna, felrántotta a kabin oldalsó ajtaját, és százötven méter magasból kivetette magát a mélységbe...

Bruce Matkens épp egy sebesültet vett célba a puskájával, aki megpróbálta elvonszolni magát társai hullái közül, és azon morfondírozott, hogy – tekintettel az egyre fogyatkozó lőszerekre – leszedje– e, avagy sem, amikor halk, recsegő hang hallatszott. – Bázis hívja Likvidátort. Likvidátor, jelentkezz!

A Lidércvadászok döbbenten meredtek egymásra. Josh Cartwin, a zöldfülű másodpilóta sietve kaparta elő a helikopter tartalék rádióadóját a hátizsákjából.

– Kiszereltem – motyogta.

Aztán amikor sikerült előásnia, Arderston vette kézbe.

– Likvidátor jelentkezik – mordult bele. – Vétel.

Pár pillanat múlva egy jól ismert, recsegős hang

hallatszott.

– Itt a Főparancsnok. Azonosítsa magát! Vétel…

– Likvidátor Vezér, ZDZl 1624. Vétel…

– Rendben. Jelentést kérek! Vétel… Arderston megköszörülte a torkát, mielőtt rászánta magát, hogy ismertesse a helyzetet.

– Célponttól egy kilométeren belül tartózkodunk, komoly ellenséges erőktől körülvéve. Két embert vesztettünk, a helikopter használhatatlan. Körül vagyunk zárva, de egyelőre visszavertük a támadásokat. Alkonyatkor megpróbálunk kitömi, behatolni a célterületre és végrehajtani a feladatot. Vétel…

– Új parancs, Likvidátor! – recsegett Melan hangja. – Parancsváltó kód:XX34C5…Vétel.

– Parancsváltó kód stimmel. Várom az új parancsot. Vétel…

– Akció lefújva. Ne hatoljanak be a célterületre! Próbáljanak kitörni az ellenséges gyűrűből, és haladéktalanul térjenek vissza a Bázisra! Elsődleges direktíva! Az életükkel felelnek Emdal Voldean testi épségéért! Megkülönböztetett személy! Minden körülmények között vissza kell juttatniuk a Bázisra! Ismétlem! Minden körülmények között! Vége.

Amikor a rádió elnémult, a kommandósok értetlenül, bambán meredtek egymásra; de legfőképpen a fiatal barbár fiúra, akinek „a testi épségéért az életükkel felelnek”.

– Ez azt jelenti – köszörülte meg a torkát Bruce Matkens és szarkasztikusan elvigyorodott – , hogy ha visszaérünk a Bázisra, engem haladéktalanul főbe lőnek, amiért belepuffantottam két golyót a kölyökbe?

– Nem kell félned a hadbíróságtól – morogta Derek Shin. – Ha megpróbálunk a parancsnak megfelelően – haladéktalanul” kitörni ebből a kutyaszorítóból, öt percen belül fűbe… akarom mondani sziklába harapunk!

Amikor a gnóm kivetette magát a helikopter fedélzeti ajtaján, Doriának olyan érzése támadt, mintha egy szemellenzős sapkát vettek volna le a fejéről, amiben eddig

semmit sem látott.

Egy csapásra kitisztultak a gondolatai, és amikor megértette, mi történt vele, felordított csalódottságában és nagy felindulásában.

Az az átkozott gnóm gazember manipulálta az agyát! Mindaz, amit mondott, hazugság! Doria Grassie sosem volt Sang kéme, egész életében hűséggel szolgálta a Technokratát. Ezeket a megtévesztő információkat, ezeket a galád és arcátlan hazugságokat Drúga plántálta az agyába, hogy felhasználja őt a saját érdekeire. És hogy miként volt képes áthatolni Drúga az ő örökké zárva tartott, mentális védelmén, a hadnagynő már arra is tudta a választ. Egy kicsiny, bíbor sárkány segítségével. E sárkány neve szintén Drúga pontosabban V'Drúga– és ők ketten szinte egyek; lélektestvérek.

A közös mentális erejük is kevés lett volna ahhoz, hogy áttörjék Doria védelmét és elmehajlításnak vagy tudatfacsarásnak vessék alá, azonban a különös sárkánymágia elegendő volt ahhoz, hogy átmenetileg finoman befolyásolják, téveszmékkel traktálják, manipulálják... Hazugság az egész! Hazugság a kémkedés! Hazugság a kettős játék! Hazugság az árulás! Hazugság az is, hogy ő imádja az életet és többre tartja saját életét, mint a hűséget! Hazugság az is, hogy őt és a gnómot bármiféle lélekkapocs kötné össze! HAZUGSÁG MINDEN! Doria csaknem sírt csalódottságában! Őt soha senki nem tudta még felhasználni semmire! És amikor eszébe jutott, miféle feladattal küldte őt a gép fedélzetére Melan, a falba tudta volna verni a fejét saját ostobasága miatt! Hogy engedhette kijátszani magát? Hogyan játszhatta el ily ostobán Melan bizalmát?

Mindezen gondolatok szinte villámcsapásként száguldottak át az agyán. És a gnóm lobogó üstöke még jóformán el sem tűnt a kabin ajtaján túl, Doria már torka szakadtából üvöltött, mint a fába szorult féreg:

– Megölni! Cafatokra lőni! Gyerünk! Gyerünk!

Doria hadnagynő tudta, hogy ha kudarcot vall, semmi mással nem teheti jóvá a bűnét Melan előtt, csak a saját

vérével. Ha kudarcot vall, öngyilkos lesz! Az őrnagy szakadt ki elsőként a kábultságából; mozdult hogy lefelé fordítsa a gép orrát, ám ekkor a magasból egy gigászi árnyék vetült a helikopterre, Megérkezett az a haldokló gigász, amit Marv Fletch sebzett halál rá ezerötszáz méter magasságban. A zuhanását már nem lehetett sem fékezni, sem megállítani... A pilóta csupán pár másodpercet késlekedett, ám ez több volt annál, mint ami megadatott a számára. A magasból alázuhanó sárkánytest a föld felé taszította a gépezetet, s miközben a szétrobbanó rotorok véres miszlikké aprították a támadó testét, a helikopter lángoló tűzgolyóvá változott.

Doria hadnagynőnek még az sem adatott meg, hogy önkezével vezekeljen a hibájáért...

Emdal Voldean idegesen feszengett.

– Én... én nem is tudtam, hogy... ennyire fontos vagyok – motyogta szégyenlősen az orra alatt, és lesütötte a pillantását. – És nem tudom, hogy miért...

Ám közben rettenetesen örült, hogy nem kell elpusztítaniuk a sárkánytojásokat.

– Mi a fene lehet ez? – dörmögte Derek Shin bosszúsan. – Nem lehet, hogy csak Choler trükkje?

– Choler nem ismerheti a parancsváltó kódot – morogta Arderston.

A titkos jelzésről még csak szót sem ejtett. Ő tudta biztosan, hogy Melan parancsát hallották.

– De miért kell visszafordulnunk a kölyökkel? – csodálkozott Forgental. Aztán, mint aki rádöbbent a megoldásra, és ripacskodva a homlokára csapott. – Tudom már!... Otthon elromlott egy retyó, és haladéktalanul szükség van egy ilyen tapasztalt munkaszolgálatosra, mint ez a kölyök... Vagy az is lehet, hogy feltalálták a holdkórosság szérumát, és sürgősen be akarják oltani... Vagy...

– Kussolj már! – mordult rá mérgesen Stanko. A pilóta sértődötten elhallgatott. Nyilvánvaló volt, hogy senki sem vevő az idétlen humorára.

Pedig csak jópofáskodni akart, mint a többiek.

Azért, hogy leplezze a félelmét.

De nem jött be neki…

Arderston töprengve meredt maga elé.

– Azért mégiscsak furcsa… – motyogta. – Ez az első eset, hogy Melan használta a parancsváltó kódot.

– Aha – morogta Bruce Matkens. – Én sem emlékszem, hogy valaha is változott volna a terv egy bevetés kellős közepén…

– Jelentős dologról lehet szó – bólogatott az alezredes. – Jason, te mit gondolsz?

Nem kapott választ.

Tíz másodpercnyi hallgatás után sem.

Arderston hátrafordult, mert az a döbbenetes érzése támadt, hogy egykori felettese azért nem válaszol, mert meghalt.

Ám nem hevert ott hulla.

Jason Lymph, a Lidércvadászok egykori legendás alezredese, aki botor módon fellázadt Melan ellen, és tíz éven át raboskodott börtönben, most – szőrén– szálán eltűnt.

Melan idegesen hallgatta a zörejeket az éterből. A technikus már sokadszor szólította a parancsnoki gépet.

– Itt a Bázis! Itt a Bázis! Jelentkezzen már valaki!

– Itt Fletch! Vétel.

– Mi történt a parancsnoki géppel? Miért nem jelentkezik senki?

– Attól tartok, uram, a parancsnoki gép már nem fog jelentkezni… Nagy magasságban vagyok, de mintha a parancsnoki gépet látnám lángolni…

– Mi? Hol van a gnóm? Hol van Doria?

– Fogalmam sincs, uram… Én csak…

De hogy mit akart még hozzáfűzni a pilóta, az már nem derült ki. Ismét olyan sercegés, sípolás töltötte be az étert, mint korábban. Minden rádiókapcsolat megszakadt.

Arderston a homlokát ráncolva meredt a védtelen plató felé, amerről jöttek. Ha Lymph arrafelé szökött volna, nem rejtőzhetne el a szemük elől… Ráadásul abban az irányban

lidércek és zombik gyülekeztek.

Az ellenség körülvette őket.

Ha Jason Lymph ezt az alkalmat szemelte ki arra, hogy kereket oldjon és cserbenhagyja társait, a lehető legrosszabb időpontot választotta.

Innen még ő sem menekülhet. Vagy lehet, hogy nem is szökött, hanem elrabolták? Lecsapott az égből egy wyvern, és elragadta? Arderston is tudta, hogy ez lehetetlen. Ha ez történik, valamennyien észlelték volna... Bruce Matkens kelletlenül szorongatta a karabélyát.

– Keressem? – sóhajtotta.

Arderston pillanatnyi habozás után határozottan nemet intett a fejével.

– Maradj veszteg! – intett figyelmeztetően. – Ha vigyázatlanul kidugod a fejed, kaphatsz bele egy nyilat!.. És ha ez történik, csökkented az esélyünket, hogy teljesíteni tudjuk az új parancsot:

Voldean hazavitelét.

– De Lymph alezredes...

– Lymph alhadnagy! – helyesbített Arderston határozottan. – Ütközetben eltűnt. Kevanaar legyen irgalmas lelkéhez!

Drúga nem tudott repülni, nem voltak szárnyai, de abban a pillanatban, amikor rádöbbent, hogy a haldokló sárkány egyenesen rá fog zuhanni a parancsnoki gépre, nem látott más esélyt, csak ezt az öngyilkos menekülési lehetőséget.

Még jóformán el sem hagyta a lába a helikopter fedélzetét, szinte önkívületben parancsolt rá az összes sárkányra.

Ne hagyjatok lezuhanni! Kapjatok el!

Azonnal érezte, hogy a haldokló sárkányon kívül mind a kilenc gigász feléje lendül, de tartott tőle, hogy egyik sem lesz elég gyors.

Aztán egy megnyugtató hangot hallott a fejében; a lélektestvéréét, V'Drúga voldeanét:

Megyek!

Azt nem tudta, hogy a kis sárkány odaér– e időben, de hogy mindent meg fog tenni a megmentésért, azt biztosra vehette. Ők ketten egy lélek voltak két testben. Amikor a kis sárkány kikelt a tojásból és öntudatra tért, az ő lelke született újjá sárkány formában is. És amikor ő negyven évvel ezelőtt kibújt az anyja hasából, egy öreg sárkány lelke látta meg gnóm testben ismét a napvilágot.

Ez volt az emdal voldean szimbiózis, mely a két különböző fajt egymáshoz láncolta. Generációról generációra, sárkánytestből embertestbe, emberből sárkányba örökítették át újra és újra az ősi lelkeket. Mert a test elpusztulhat, de a léleknek fenn kell maradnia örökkön örökké...

És a kis sárkány, V'Drúga meg fogja menteni őt, mint ahogy ő is megmentette Sang fogságából.

Ők ketten lélektestvérek.

Drúga zuhant... hatvan métert... nyolcvanat...

Az erdő fái vészes sebességgel közeledtek.

Már látlak! – hallotta a fejében a kis sárkány hangját. Ne aggódj! Elkaplak!

A föld veszedelmesen közeledett, de a gnóm szívében öröm rezzent, mert a szeme sarkából egy lila villanást vélt felfedezni a közvetlen közelében. Egy csapkodó szárny vágódott az arcának, és a következő pillanatban éles fájdalom mart a hátába.

Drúga felordított a kíntól és a diadalmámortól, mert a zuhanása megfékeződött, és a gnóm tudta, hogy elkapták.

– V'Drúga voldean! – harsogta őszinte örömmel. – Édes testvérem!

Azonban a válasz nem az agyában képződött, mint várta, hanem a dobhártyáit rezegtette meg.

– Valócínűleg öccetévectel – sziszegte egy erősen beszédhibás, torz hang a feje fölül, miközben elkapója heves szárnycsapásokkal suhant vele. – Ac én nevem Balamud...

És amikor a gnóm felpillantott, egy ronda denevérpofa bámult vissza ra, és a keskeny száj ismét torz hangokat formált:

– Cang mecter ceretne látni tégedet… Odaviclek…

Arderston alezredes nem vesztegette arra az időt, hogy egykori felettese titokzatos eltűnésével foglalkozzon; halálos csapdába kerültek, ám neki minden körülmények között teljesítenie kellett a parancsot. Megbeszélte a helyzetet a katonáival.

– Ki kell törnünk, mielőtt még jobban bezárul a csapda.

– Kitörni?! – makogta Damon. – Ha lenne nafta a verdában, elröppenhetnénk, de így… Te jó ég! Meg fogunk halni! Végünk van! Meghalunk. Meg fogunk…

– Ne rinyálj már, te tetű! – reccsent rá, Stanko idegesen, és kevésen múlott, hogy nyakon nem vágta a hisztiző pilótát. – Kussolj!

– Nekem feleségem van! – sikoltotta felháborodottan Damon. Hazavár engem… a feleségem! Stanko előhúzta fűrészes élű kését.

– Vajon ha most kiheréllek, akkor is kelleni fogsz neki?

– Te ááááááállllat! – sikoltotta a pilóta, és fel akart ugrani, de Bruce, aki számított erre, akkorát rúgott bele, hogy a szerencsétlen fickó csak vinnyogni tudott.

– Pszt! – emelte Stanko a szájához a kést. És udvariasabb modort erőltetett magára. – Ha szépen megkérlek, befognád azt a lepcses pofádat?

Damon Forgental érthetetlen szitkokat motyogott. Eközben Arderston elkúszott a szakadék széléig, majd amikor visszatért, a lehetőségeket mérlegelte.

– A függőleges sziklán felmászni semmi esélyünk, simán lenyilaznának. Az erdőben vagy kétszáz vérszomjas vadember les ránk, a plató túloldalán meg annyi lidérc hemzseg, hogy rágondolni is rossz. Egy út marad.

Mindannyian a szakadék felé pillantottak. A szakadék felőlük eső oldalfala jó húsz méter mélységig semmivel sem volt lankásabb, mint a túloldalon csaknem függőlegesen emelkedő sziklafal, de húsz méterrel lentebb volt egy széles párkány, és attól kezdve a szikla mászhatónak tűnt.

– Ha a wyvernek kiszúrják, hogy mászni kezdünk…

– Megvárjuk a sötétedést.

– Na, neeee! – képedt el a pilóta. – Még fényes nappal sem tudunk lemászni azon a meredek falon, nemhogy tök sötétben! Ennyi erővel most rögtön le is ugorhatunk.

Az alezredes megrovóan nézett rá.

– Te leugorhatsz, ha akarsz, érted nem kár, de Voldeant épségben kell a Bázisra juttatnunk.

Damon Forgental vigyorogni akart, de inkább csak vicsorgott kínjában.

– Na jó, tegyük fel, hogy lejutunk... De elárulná valaki, hogy a picsába... már elnézést a csúnya szóért... szóval, hogy teszünk meg több mint hatszáz kilométert üzemanyag nélkül? Gyalog? Hason csúszva? A kősivatagban? Muníció nélkül? Vérünkre szomjazó lidércekkel a nyomunkban? Háborodottan lövöldöző vakondpulykákkal minden irányban?

– Ne hisztizz már! – mordult rá mérgesen Bmce. – Magad is hallottad Melan parancsát. Hazavisszük a kölyköt, mert az a parancs, és kész...

– De a realitások, pajtás, a realitások...

– Te maradj csak, ha félsz velünk jönni – dörmögte Derek Shii megvetően. Aztán gúnyosan elvigyorodott. – Legalább lesz, aki fedez bennünket, ha a fenevadak utánunk akarnak jönni... Elintézzük, hogy kapj egy Hősi érmet, erre a szavamat adom.

– A feleséged miatt pedig ne aggódj – fűzte hozzá Stanko ügybuzgón. – Lehet, hogy bánkódni fog utánad, de majd én megvígasztalom! Ha pedig egyedül nem megy, majd besegít valaki. He, Bruce?

– Naná! – vágta rá Matkens. Aztán röhögött. – Rám számíthatsz, haver! A vígasztalás a specialitásom. Nem ennek a nyavalyásnak az asszonya lesz az első víg özvegy, aki a karjaim közt ficánkol.

– Lányod nincs? – érdeklődött Stanko komoly képpel. – Nem fontos, hogy ivarérett legyen... No, már csak a vigasztalás végett kérdezem.

– Tudjátok, mik vagytok ti?! – sziszegte a pilóta

döbbenten, – Érzéketlen állatok! Dögöljetek meg, bunkók! – Arderston lezártnak tekintette a vitát.

– Elég ebből!... Lássuk, mennyi kötelünk van összesen! Remélem, lesz annyi, hogy leérjen addig a párkányig!

Mindegyik Lidércvadász hordozott vékony, ám nagy teherbírású zsineget a derekára csavarva, ezeket kötötték egymáshoz többszörös biztosítással.

Az öt négyméteres zsineg épp húsz métert adott ki.

– Micsoda mázli! – örvendezett a pilóta. – Épp ennyi kellett!... Már amennyiben az alezredes jól saccolta meg a mélységet a párkányig...

Arderston vállat vont.

– Megközelítőleg húsz méter. Huszonötnél nem lehet több... Maximum harmincöt...

A pilóta idegesen megnyalta a szája szélét, és a fejét rázta.

– Utálom a humorodat, Arderston. De mi van, ha tényleg harminc méter?

– Majd ugrunk.

– Na, neeeee! – Arderston vállat vont.

– Elismerem, hogy a biztonság kedvéért jól jönne még néhány méter, de ha ennyi van, ennyiből kell gazdálkodnunk. Emdal Voldean felpillantott a töprengéséből.

– Hiszen van még két négyméteres darab – mondta csendesen, és abba az irányba mutatott, amerre Dickers és Wemer maradványai hevertek. – Csak el kell hozni őket. Ha fedeztek, én odakúszok, és...

– Nem! Te nem mehetsz! Hallottad a Főparancsnok szavait... épségben kell hazajuttatnunk! És egyetlen Lidércvadásznak sem engedélyezem. Lehet, hogy jól jönne még pár méter zsineg, de nem kockáztathatjuk használható emberek életét...

Forgental elvörösödött.

– Ha ezzel azt akarod mondani, hogy kússzak én oda, mert én úgyis csak haszontalan ballaszt vagyok, nagyon megsértesz!

– Senki nem mondta, hogy kússzál oda! – mordult rá Matkens. – De te ugatsz annyit a leugrás ellen! Ha neked kell a kötél, hozd el te!

– Tudod, Bruce, te egy gusztustalan állat vagy!

– Elég! – zárta le a vitát az alezredes. – Nem lesz több kötél.

– És ha én mennék? – kérdezte sápadtan a fiatal másodpilóta. – Ha fedeztek... én megpróbálhatom...

Miközben a bíborszínű óriásdenevér délnyugat felé száguldott vele, a gnóm kétségbeesett parancsokat küldözgetett a sárkányoknak!

Kapjátok e!! Mentsetek meg! Szabadítsatok ki!

És a sárkányok engedelmeskedtek. V'Drúga bíztató üzenetei a közvetlen közelből érkeztek, de a gnóm hiába forgatta a fejét, a kis sárkányt sehol sem látta.

A gigászok pedig túlzottan lassúnak bizonyultak az óriásdenevér sebességéhez. Egyszer– egyszer csaknem bekerítették, de Balamud ördögi ügyességgel manőverezett közöttük, és az utolsó pillanatban mindig sikerült kisiklania. A hatalmas sárkányok talán le tudták volna csapni a levegőből a pimasz fickót, mint egy legyet vagy felperzselhették volna sárkánylánggal, de hogyan is merték volna veszélyeztetni Drúga életét.

Azonban hatalmas szárnycsapásokkal suhantak utána, és szinte a sarkában lihegtek.

– A cudába! – sziszegte a denevér. – Micoda kitartác!

Balamud teljes erővel menekült, és miközben vonszolta a karmai közt az egyre jobban elernyedő gnómot, érezte, hogy mind jobban fogy az ereje, és a hatalmas sárkányok egyre jobban megközelítik.

Végül, mielőtt majdnem utolérték volna, az óriásdenevér alábucskázott a magasból, és a karmok okozta fájdalomtól félig alélt gnómol behurcolta magával egy sötét barlangba, ahová a hatalmas testű gigászok nem férhettek be.

Ő viszont ismerte a másik kijáratot a hegy túlsó oldalán.

Azonban mielőtt beröppent volna a hegy mélyébe, egy kis

időre el akarta dobni a terhét, hogy megpihenjen. Azonban épp hogy lelassított, amikor a háta mögül egy vele azonos nagyságú, karmokkal és agyarakkal rendesen ellátott, vérengző fenevad rohanta le, és Balamud testébe kegyetlen karmok vájtak. Az óriásdenevér csak azt érezte, hogy valami nekiütközik, a barlangfalnak préseli, aztán összevissza tépik, marják, cafatokra hasítják, és közben kénes lehelet fojtogatja.

Aztán az ismeretlen fenevad kiragadta az óriásdenevér karmaiból a foglyot, még egyszer rávisított megsemmisített ellenfele földre hanyatló testére, és kiszáguldott a barlangból.

Balamud épp csak hogy élt; V'Drúga olyan alaposan helybenhagyta, mint eddig még soha senki. Ha harcolni kellett, Balamud tudott olyan lenni, akár egy vérszomjas tigris, ám ez a mostani támadója olyan volt, akár egy kardfogú tigris – minden mozdulatából megzabolázhatatlan, elemi vadság áradt.

Az óriásdenevér a fejét rázta, hogy legalább egy kissé kitisztuljanak összerázott gondolatai. Hitetlenkedve meredt a barlangnyílásban kirajzolódó sárkányalakra, és elismerően csettintett.

– Ec actán nem cemmi! – Majd ismét a fejét rázta. – Cak act tudnám, hod a cudába zugorodott öcce ilyen picire...

A vérében fetrengő, sebesült denevér nem kereste a rejtély megoldását, legalábbis nem annyira, hogy kidugja a fejét a barlangból. Mára kapott eleget...

Pedig ha kinéz, láthatta volna, amint a félig kába Drúga felkapaszkodik a legnagyobb gigász nyaki nyergébe, és a kilenc bíborszínű óriás meg a – kistestvérük" gyors csapásokkal húznak el észak– északkeleti irányba...

Josh Cartwrin nem hagyta magát lebeszélni a veszélyes vállalkozásról. Mindenáron bizonyítani akart, és ráadásul ő is úgy vélte, hogy szükség lehet a kötélre. A gyorstüzelőt hátrahagyta, csupán a szuronyt vitte magával, és laposkúszásban, hullától hulláig kúszva közelítette meg azt két sziklát, ahol Dickers és Wemer teteme hevert.

Bruce egy kissé előrébb kúszott, az első hullákig, hogy

közelebbről tudja fedezni a társát, de a többiek is mind készenlétben várakoztak.

A fiatal másodpilóta rendületlenül kúszott. Sem az erdő felől, sem a plató túloldaláról nem látszott semmi mozgás, A fiatalember simán és gyorsan lecsavarta a halott Dickers derekáról a vékony zsinórt, de a másik halottal nem boldogult ilyen könnyen. A vadak annyira feldarabolták, hogy szinte lehetetlennek tűnt a véres húscafatok közt megtalálni a derékrészt. A másodpilóta azonban felbátorodott a kezdeti sikerén, és nem adta fel egykönnyen.

– Mit vacakol ez ennyit? – motyogta Damon dühösen, pedig tudta, hogy a társa őmiatta, őhelyette vállalta a veszélyt. Aztán hosszú percek után a fiatalember diadalmasan mutatta fel a társainak a kötelet.

– Gyere már, ne mutogass! – sziszegte a fogai között Shin, és még erősebben nyomta a szeméhez a fegyvere távcsövét, mert mintha mozgást észlelt volna a magányos kőtömb túloldalán. A másodpilóta kúszva indult meg visszafelé, de aztán megfordult, és visszafelé mászott.

– Mit művel ez?

– Ott hever Dicky karabélya gazdátlanul – morogta Derek Shin.

– Nyilván azt is el akarja hozni. Jó ötlet, fiú! Nagy vagy!

– Remélem – tette hozzá Stanko –, hogy a tartalék tárakról sem feledkezik meg! És... Hééé, a mindenit!

Ahogy a fiatalember a földön heverő fegyverért nyúlt, a kőtömb takarásából egy vaskos, szőrös kéz nyúlt ki, és megragadta Cartwrin csuklóját. Egy másik kézben pedig egy kőbunkó csapott le.

Egyenesen a szerencsétlen fiatalember fejére.

Bruce azonnal lőtt, és a jól célzott golyó a szőrös csuklóba fúródott. Azonban a lecsapó kőbaltát már nem tudta megakadályozni. A másodpilóta koponyája szétnyílt, és a szerencsétlen Josh Cartwrin nem mozdult többé. A következő pillanatban szőrös kezek ragadták meg a tehetetlen testet, és bevonszolták a kő takarásába.

– Neki annyi…

Bruce hiába keresett újabb célpontot, most már semmi sem mozdult. Csak az erdő felől harsant fel egy vérszomjas, diadalmas ordítás, amikor a kőtömb mögül egy lándzsára tűzve Josh Cartwrin félig szétvert, levágott feje emelkedett fel – mint valami győzelmi jelvény.

Bruce nem pazarolta tovább a lőszert; sietve mászott vissza a fedezékbe, és egy árva szót sem szólt senkihez.

Marv Fletch még mindig nagy magasságban körözött, és csodálkozva látta, hogy a gigászok elrepülnek délnyugati irányba. Bár a rádiós zavarás még mindig akadályozta a kommunikációt, a megmaradt négy helikopter – a megmaradt vadászrepülő már korábban visszatért a Bázisra – kötelékbe állt, és szisztematikusan vadászni kezdte a Kettes Zónában rohangáló lidérceket és más gusztustalan szörnyetegeket, amiket a napalm ugratott ki a fedezékből.

Félóra alatt szétzavarták valamennyit.

E munka közben ismét látták a sárkányokat. Kilenc gigász és egy kisebb – madár" érkezett vissza délnyugat felől, és Marv Fletch azt hitte, újabb kemény küzdelem vár rájuk. Azonban meglepetve látta, hogy a méltóságteljesen vonuló sárkánykötelék messze kitér az útjukból, és rendületlen magabiztossággal észak– északkeleti irányba tart.

Fletch alaposan szemügyre vette őket a gépe irányzó távcsövén keresztül, és bár a sárkányok nagyon messze voltak és még gyorsabb ütemben távolodtak, az az érzése támadt, hogy a kilenc gigász közül mindössze az egyik nyaki nyergében ül sárkánylovas. A többi nyereg vagy üres volt, vagy egy odaszíjazott hulla fityegett belőle oldalra.

Marv Fletch az egyetlen egyenesen ülő sárkánylovasra irányozta a távcsövét. Bár ebből a távolságból már nem látta pontosan, meg mert volna esküdni rá, hogy Drúga ezüstös haját látja lobogni a szélben…

– A Kettes Megfigyelő jelentkezik – kiáltotta az egyik technikus, és Tridion alezredes feszült arccal fogadta a jelentést.

A négy épségben maradt harci helikopter pár perce tért vissza a Bázisra, és Melan már a pilóták jelentését várta. Időközben újra helyreállt a rádióösszeköttetés, és a Kettes Megfigyelő jelentést tett a Kettes Zónából.

Melan kifejezéstelen arccal állt a térkép előtt, és a lehetőségeket vette számba magában. Iszonyatos veszteségeket szenvedtek – négy harci helikopter, egy vadászgép, Doria – , és azon kívül, hogy átmenetileg sikerült megtisztítaniuk a Kettes Zónát Choler mocskaitól, semmi kézzelfogható eredményről nem tudnak beszámolni.

– A Kettes Zóna szinte teljesen tiszta – jelentette Tridion alezredes rekedt hangon. – Csak egy– két kisebb csoport lidérc kószál a fák között. A sárkányok elrepültek és azóta nem mutatkoznak. Wyverneknek semmi nyoma...

Perceken belül megjelent Marv Fletch a többi pilóta társaságában, és megtették a jelentésüket.

– Mielőtt visszatértünk – fejezte be a sietős beszámolót – , láttuk a sárkányokat észak– északkelet felé repülni.

– Észak– északkelet felé? – kérdezte Melan nyomatékosan. – Nem Monarakh felé?

– Nem, uram, határozottan állithatom, hogy észak– északkelet felé repültek. És haj ól láttam, az a gnóm... Drúga lovagolt az élen szárnyaló sárkányon. Nekem az a benyomásom támadt, mintha ő irányítaná őket... Melan nem várt tovább a percek óta halogatott döntéssel. A technikushoz fordult.

– Azonnal lépjen kapcsolatba Arderston egységével! Új parancsot kapnak! Az eredeti parancs lép érvénybe! Semmisítsék meg a sárkánytojásokat! Haladéktalanul!

A technikus perceken belül próbálkozott, aztán kétségbeesett képpel fordult a repülősök részletes beszámolóját hallgató Főparancsnokhoz.

– Többször is próbáltam, uram, de nem jelentkeznek. Semmi válasz, csak az áthatolhatatlan zúgás... Lehet, hogy csak ezen a területen szűnt meg a folyamatos zavarás... Melan egy pillanatig csendben meredt maga elé, majd Tridion

alezredeshez fordult.

– Adjon utasítást a készenlétben álló egységeknek, hogy az előzetes tervek szerint azonnal kezdjék meg a raktár kiürítését a Kettes Zónában!

– Uram, nem túl kockázatos ez?

– Pillanatnyilag nem fognak komoly ellenállásba ütközni, de ha Choler átcsoportosítja oda az erőit, fel kell tartóztatni őket mindaddig, amíg az összes felszerelést Főerődbe nem szállitották!

– Értettem, uram. Azonnal intézkedem!

Melan szigorúan bólintott; mintegy önmaga meggyőzésére.

– Nem tudom, hogy az a Drúga nevű fickó miféle istent szolgál, de ha nem engem... szükségünk lesz minden fegyverre a raktárból! Főképpen akkor, ha Arderston kudarcot vall a barlangban és a tojások kikelnek! Akkor nem kilenc, hanem kilencven sárkány fog visszatémi... És ráadásul Arderston még nem is tudja, hogy mi lenne az új feladata – tette hozzá gondolatban. Pedig valahogy érintkezésbe kell lépni velük! Meg kell semmisíteni a tojásokat!

A nap már lenyugodni készült, de a csapdába esett Lidércvadászok még mindig alig– alig beszélgettek. Egy órával ezelőtt befalták a szárított hústartalékot, és gondos elővigyázatosság mellett felváltva ittak a forrás hűs vizéből. A korabban melléjük zuhant wyvern már rég elcsendesedett, bevégezte haláltusáját.

Ahogy a nap egyre inkább megközelítette a nyugati horizontot, mind az erdő szélénél, mind pedig a plató túlvégén nyugtalanító mozgolódás támadt. És úgy tűnt, az égen köröző wyvernek száma is megszaporodott.

– Rosszat sejtek – morogta Derek Shin. – Ezek készülnek valamire.

– Meddig várunk még? – kérdezte a pilóta zaklatottan. – Nem indulunk még?

– Mi az?! – morrant rá Stanko. – Az előbb még attól cidriztél, hogy ugrani kell! Már meg ennyire sürgős?!

– Veled nem beszélek – jelentette ki Damon Forgental. – Ne is szólj hozzám, te tahó!

– Ez az utolsó szavad? – érdeklődött a kopasz Lidércvadász kedvesen. – Csakhogy tudjam, mit suttogjak majd az özvegyed fülébe…

– A jó anyádéba! – Stanko vállat vont.

– Ő már meghalt. De mi a helyzet a te anyáddal?!… Ha már lányod nincs…

– Körülbelül egy óra múlva lenyugszik a nap – vágott közbe Arderston. – Ha már elég sötét lesz ahhoz, hogy ne fedezzenek fel minket, azonnal indulunk!

Emdal Voldean nem szólt semmit; a fájdalomcsillapító hatása elmúlt, a vállsebe kegyetlenül lüktetett, a bal karja pedig annyira elzsibbadt, hogy egyáltalán nem érezte. Mégsem panaszkodott; nem akarta a többieket az ő bajával terhelni.

Úgyis olyan sanda szemmel néznek rá a kezdetek óta, és a gyanakvásuk csak még inkább erősödött, amióta Melan kijelentette, hogy az életükkel felelnek a testi épségéért. Pedig ő azt szerette volna, ha nem különcként kezelik, hanem befogadják maguk közé, és a társukként bánnak vele.

A szeme sarkából lopva a többieket leste. Vajon mi járhat most a fejükben? Mi járhat egy Lidércvadász fejében, aki már oly sok vészes helyzetből győztesen került ki?

Az arcukból, a tekintetükből nem sokat tudott kiolvasni, Arderston alezredes a homlokát ráncolva töprengett, Bruce Matkens, Derek Shin és Roggerd Stanko pedig egyfolytában a beijedt pilótát heccelte, mintha jelen helyzetben ez lenne a legjobb szórakozás. Mintha csöppet sem izgatná őket, hogy csapdában vannak és valószínűleg pár órán belül meghalnak valamennyien.

Forgental szeméből viszont egyértelműen ki lehetett olvasni az idegességet – de hát Damon csak egy pilóta, nem pedig Lidércvadász!

– Mi a… nyavalya! – hörrent fel váratlanul Stanko, aki az erdő szélét tartotta szemmel.

Most már a többiek is hallották.

Az erdő belsejében már órák óta dobok puffogtak, és távoli kántálás hallatszott, de ezek a hangok egy csapásra felerősödtek és egyre közeledtek. A távoli fák közül ágyékkötős vadak áramlottak elő megszámlálhatatlanul, és a takarásukban fehérre mázolt képű, madártollakba öltözött sámánok rikoltoztak és ugrabugráltak. És a sámánok között díszesebb öltözetű, csúcsos süveges férfiak is felbukkantak.

A dobok egyre elviselhetetlenebbül puffogtak, és bár még világos volt, az erdő szélén kicsiny máglyák gyúltak. Ezek a máglyák nem sárga, hanem fekete lángokkal lohogtak!

– Újabb rohamra készülnek – lehelte idegesen Forgental. Arderston a fejét rázta.

– Nem hiszem.

– Neeeeeem? Dehogynem!

– Valami rosszabbra – ábrándította ki az alezredes a reménykedő pilótát. – Choler mágusait vélem felfedezni a vadak között…

Hirtelen olyan iszonyatos üvöltés hallatszott, hogy a fedezék mögött lapuló emberek valamennyien beleborzongtak. Az erdő széle felé meresztették a szemüket.

Azt hitték, hogy valami sosem látott szörnyeteg üvöltött, de rá kellett jönniük, hogy a rettenetes hangokat egy alacsony termetű, töpörödött gnóm sámán bocsátja ki magából. A kis fickó vadul hadonászott, és úgy csapkodott bele a fekete lángokba, mintha meríteni szándékozna belőlük.

És valóban merített!

Minden egyes csapásával egy maroknyi fekete lángot ragadott ki a kísérteties tűzből, a többiek kántálásának kíséretében megáldotta vagy megátkozta, aztán a maroknyi feketeséget abba az irányba hajította, amerre a fedezékbe húzódott Lidércvadászok lapultak.

Emdal Voldean először azt hitte, hogy ez valamiféle ártó varázslat, vagy valami olyasmi, mint egy kézigránát, hogy a fekete valamik közéjük repülnek, és szétrobbannak, vagy ilyesmi…

De nem ez történt.

A maroknyi fekete lángok lobogó, légies árnyékokként lebegtek feléjük, de egyikük sem ért el a kommandósokhoz; félúton fáradtan hullottak le a levegőből oly ráérős lassúsággal, mint ahogy egy tollpihe ér földet, ha már elvonult a lenge szellő, ami felemelte.

És ahogy a fekete lángpihék lehullottak a szétszórtan heverő hullák közé, az eleddig mozdulatlan testek mocorogni kezdtek. Egyik– másik csak megrándult, megvonaglott, oldalra vetette a kezét, felhúzta a térdét, de aztán fáradtan, bizonytalanul tápászkodtak fel a földről, és szörnyűséges sebeik ellenére, oldalra bicsaklott fejjel, monoton léptekkel körbe– körbe tántorogtak vagy botladoztak, mintha most tanulnának járni.

– A hullák zombikká válnak! – jelentette ki furcsán rekedt hangon Arderston. – Azonnal indulunk!

Az összekötözött zsineget Derek Shin már korábban odaerősítette a szakadék szélén egy kiálló sziklához, és ez a kötél hosszát jó egy méterrel csökkentette. A kötél vége jóval a sziklapárkány szintje fölött lebegett, de úgy saccolták, hogyha teljesen leeresztik a testüket úgy, hogy a kötél végét a fejük fölött markolják, mindössze két métert fognak zuhanni.

A sorrendet még nem beszélték meg, de Arderston már eldöntötte magában.

– Derek. te mégy előre! Amint leérsz, lőállást veszel fel. Utána Voldean, Matkens, Stanko és én. Végül...

– Én maradok utoljára? – hörrent fel a pilóta méltatlankodva.

Nem kapott választ, és belenyugodott a megváltoztathatatlanba. Hiszen jelenleg ő a legnélkülözhetőbb a csapatban.

Derek Shin máris a szakadék széléhez kúszott, megragadta a kötelet, és mászni kezdett lefelé.

Az erdő felől vérszomjas üvöltés harsant fel ezernyi torokból, és a plató túlsó vége felől fejhangú lidércvisítás válaszolt. Megszámlálhatatlan. sötét alak suhant feléjük. És az erdő felől a vadak támadásra indultak, mintegy védőpajzsként

hajtva maga előtt a zombikat – néhai harcostársaikat.

Megindult a végső támadás.

– Menj! – ordított bele Bruce Matkens Voldean képébe, és a szakadék felé taszította. – Ne kússz, te kis hülye!... Rohanj!

Emdal futott, ahogy a lába bírta; nagy buzgalmában csaknem beleszáguldott a szakadékba, alig bírt lefékezni.

Fegyverek ropogtak szüntelenül, gránátok robbantak, de mindezt alig lehetett kihallani a pokoli kakofóniából. Emdal nem akarta húzni az időt, de mivel nem hallott lábdobogást maga mögött, ösztönösen hátrafordult.

Senki sem követte!

A többiek megvetették a hátukat a fedezékben, és olyan heves össztűzzel fogadták a támadókat, mintha nem csupán hatan, de hatvanan maradtak volna. Azonban mindez olyan volt, mintha egy hömpölygő folyó árhullámait akarnák kiskanállal a mederben tartani.

Hiába kaszáltak veszettül a speciális gyorstüzelőkkel, hiába szórták ki az összes gránátjukat szinte egybefüggő repeszfalat alkotva a támadók előtt. semmit sem értek vele. A golyók nem tettek kárt a zombikban: még ha a lökés ereje ledöntötte is az élőhalottakat a lábukról, tántorogva tápászkodtak fel ismét, és folytatták félelmetes közeledésüket.

A vadak az élőhalottak takarásában közeledtek, és ha egy– egy kósza sorozat végez némelyikkel, azonnal tucatnyi üvöltő harcos tűnt fel a helyében.

A túloldalon a fekete lidércek úgy suhantak előre a sima sziklaplatón, mintha csupán önmaguk halott szellemei lennének. Vörösen izzó szemű, árnyfekete, folyékony mozgású, karmos, agyaras teremtmények voltak, amik elnyújtott, vonyító, visító fejhangokat hallattak, akár a vadászó farkasok, s bár a lidérceknek négyszer annyi utat kellett megtenniük a plató túlszélétől, mint az erdőtől induló kőbunkós harcosok, mégis egy lidérc volt az első, ami elérte a kommandósok fedezékét.

Stanko már az összes tárát kilőtte a zombikra és a vadakra, és csupán a csőre tűzött szurony maradt az egyetlen

védekező eszköze. Időben felfedezte a villámgyorsan feléje suhanó lidércet, és egyetlen fegyverét a félelmetes támadó hasába mélyesztette.

A lidérc még csak lendületet sem vesztett. A szuronyra felnyársalva közelebb nyomakodott az emberhez, és hosszú karmaival felhasította a kommandós torkát, hogy azon frissiben lefetyelni kezdje a kispriccelő vért.

Nem hangzott el több lövés. A kis számú védőcsapat sorsa megpecsételődött. Az utolsó lőszerük is elfogyott. Kézitusában pedig nem sok esély kecsegtetett…

Egyszerre legalább húsz fekete lidérc zúdult be a védelmül szolgáló sziklák közé. Emdal nem látta, hogy miféle borzalmas jelenetek játszódhatnak a kövek takarásában, de tisztán felismerte Damon Forgental elnyújtott halálsikolyát, és megborzongott.

Bruce ugrott ki a sziklák közül, és elkeseredett arckifejezéssel rohant a szakadék széle felé. A jobb karja hiányzott, és a vállából megállíthatatlan folyamban ömlött a vér. Egy sötét árnyék vetődött a tántorogva menekülni próbáló kommandósra, és egy wyvernpofa csapott le; agyarak csattantak.

Bruce valahogy elkerülte a harapást, ám a hirtelen lendülettől az egyensúlyát vesztette, botladozott, és hasra bukott.

Soha többé nem kelt fel.

Tucatnyi fekete árny vetette rá magát, téptékmarcangolták a prédájukat, és Bruce még élt, amikor falni kezdték a húsát…

Emdal elborzadva bámulta az iszonyatos jelenetet. Hirtelen azonban egy hosszúkás árnyékot pillantott meg, amely nyilegyenesen tartott felé. Először azt hitte, valamiféle lidérc vagy szellem. vagy kísértet közeledik, csak aztán döbbent rá, hogy egy rá vadászó wyvern árnyékát látja. Térdre vetette magát, és dühösen ordítva lőni kezdte a közeledő szörnyeteget. Az egész tárat kilőtte rá, minden golyó talált, és a halálra sebzett wyvern bömbölve, csapkodva zúgott el a feje

fölött, hogy aztán egy kétségbeesett rikoltással a szemközti sziklafalnak csapódjon és alázuhanjon a mélybe…

Emdal nem sokáig örülhetett a győzelmének, mert egy újabb wyvern szemelte ki prédájául, és a lövések csattogása a falatozó lidércek figyelmét is felkeltette.

A fiú valósággal átvetette magát a szakadék peremén, és miközben jóformán csak a jobb kezével tudott kapaszkodni, oly sebesen ereszkedett lefelé, hogy a zsineg véresre horzsolta a tenyerét.

Időközben a langaléta Derek Shin már rég leért; az alig méternyi széles sziklapárkányon térdelt, és rövid sorozatokat adott le a perem irányába, ahonnan sötét árnyak vetültek a sziklára.

Egy ordító alak hullott alá pörögve a mélybe, és csaknem magával sodorta a kötélen csüngő fiút.

– Ugorj! – ordította Shin. – Gyorsan!… Elvágják a kötelet! Mire Emdal elengedte volna a kötelet, hogy egy ugrással fejezze be a leereszkedés utolsó métereit, már nem volt rá szüksége. Az éles lidérckarmok elmetszették odafenn a zsinórt, és a döbbent fiú öt métert zuhanva csapódott a párkányra. A megtermett férfi az utolsó pillanatban kapta el, mielőtt a lendület tovább sodorta volna a szakadékba.

Ám ezzel a megpróbáltatásaik még nem értek véget. Kétségbeejtő helyzetbe kerültek félúton ég és föld között, a keskeny párkányon. A következő pillanatban ugyanis felülről a csalódott vademberek olyan kőzáport zúdítottak rájuk, hogy az ökölnyitől emberfej nagyságúig váltakozó kövek valósággal elhomályosították az eget.

– A falhoz! – ordította a Lidércvadász, és ő maga máris lapult.

Emdalt két kisebb kő találta el a fájós karján, egy pedig a koponyáján, és ez utóbbitól annyira megszédült, hogy majdnem térdre rogyott.

Azonban végül mégis sikerült a falhoz lapulnia, és a sziklafal egy kiugró része védte őket a kövektől.

Am a kőzápor még véget sem ért, siklórepülésben már

ereszkedtek is lefelé a wyvernek…

Marv Fletch és az épen maradt gépek pilótái nem sokat pihenhettek, hiszen rájuk várt a fegyverszállító csapatok légi fedezése. Épp csak szusszantak egyet, és mire feltöltötték a gépek üzemanyag tartályait, már indulhattak is.

Melan komoly földi erőket vonultatott fel, kockáztatva, hogy egy esetleges nagyobb csapással Choler elragadhatja tőle a mozgó ütegeit és a tankjait is, de kockáztatnia kellett.

A raktár kirakodása észveszejtő tempóban, egy előre megírt forgatókönyv szerint zajlott, és a folyamatosan járőröző földi egységek egyelőre nem ütköztek komolyabb ellenállásba. Megütköztek néhány kisebb csoporttal, elpazaroltak egy tucat gránátot lesből támadó lidércek cafatokra robbantására, és egy vigyázatlan embert is vesztettek, de ettől eltekintve minden messze felülmúlta a Technokrata várakozásait.

Már csak pár perc volt hátra a raktár teljes kiürítéséig, amikor Monarakh irányából fekete pontok tűntek fel az égen. Először mindenki azt hitte, hogy a gigászi sárkányok tértek vissza, de aztán megnyugodva látták, hogy wyvernek. Ez persze nem adott okot túlzott megnyugvásra… Bár ezek a lények kisebbek voltak a sárkányoknál, mozgékonyságuknál fogva a háború első éveiben sokkal jobb hatásfokkal harcoltak a repülők és a helikopterek ellen, mint most nagyobb testvéreik. De aztán a remek pilóták kitapasztalták a harcmodorukat és megtalálták az ellenszert…

És ezúttal semmiféle sárkánymágia nem zavarta a kommunikációt.

Marv Fletch gyors ütemben vonta vissza az egységeit, és sikerült maguk után csalni a fél tucatnyi wyvernt is a kényes területről; s ha elég hosszú ideig le tudják kötni a figyelmüket, jó esély kínálkozott arra, hogy a raktár kiürítése sikerrel végződjön.

Komor gondolatok cikáztak Fletch agyában, ám harc közben senki sem engedheti meg magának büntetlenül a figyelme csökkenését.

Hirtelen egy wyvern bukkant fel a Marv Fletch vezette

harci helikopter előtt, és vakmerően a gépezetre támadt. A dög gyors volt, ám ezúttal Melan legjobb pilótájával került szembe.

Fletch pillanatnyi késlekedés nélkül az oldalára döntötte a helikoptert, miközben az ujjai az elsütőbillentyűkre tapadtak. A gép hasa alatt elhelyezett gépfegyverek ontani kezdték magukból a halált, ám a kitérő manőver miatt a golyók ártalmatlanul süvöltöttek el a szörnyeteg mellett.

A wyvern felrikoltott dühében, amikor a biztosnak látszó zsákmány elkerülte az első csapását. Úgy tűnt, a helikopter biztonságos távolságba kerül, amikor a wyvernlovas egy acélbólát pörgetett meg a feje fölött, majd teljes erőből elhajította. A nehéz golyók süvítve szelték át a levegőt, és telibe találták a helikopter nyitott ajtajában ülő, beszíjazott lövészt. A szerencsétlen fickó betört koponyával hanyatlott hátra.

A helikopter szinte helyben fordult meg, s mielőtt a wyvern újabb támadásra szánhatta volna el magát, a gépfegyverek közel száz, acél– magvas golyót köptek a bestiába és lovasába. A nagy testű szörnyeteget nem védték olyan vastag pikkelyek, mint a sárkányokat, így néhány pillanattal később a halálra sebzett wyvern tehetetlen sziklaként zuhant alá a mélybe.

Monarakh felett sötét viharfellegek kezdtek gyülekezni, és a szinte percenként felvillanó villámok félelmetes kontúrokat rajzoltak a földre. A levegő gyorsan lehűlt, és a nappali világosságot valami szívdermesztő, szürkés homály váltotta fel. Először csak néhány csepp eső hullott, majd kisebb zápor kerekedett, s a semmiből percek alatt támadó szél orkán erejűvé duzzadt.

A Melan– egységek közötti kommunikáció egyre nehezebben működött. Szerencsére Marv Fletch mindig nagy gondot fordított a kiképzés során, hogy az emberei nehéz helyzetekben is feltalálják magukat. A helikopterek gyors ütemben távolodtak Monarakhtól, Choler erői pedig a közelgő győzelem reményében minden óvatosságról megfeledkezve vették üldözőbe a gépeket.

Marv Fletch egy sokszor begyakorolt, ám harcban még nem tesztelt csellel próbálkozott. Fényjelzéseire az összes helikopter nagyobb sebességre kapcsolt, mintegy magára hagyva az ő gépét. A pilóták különböző pontokon elhelyezett füstbombákat hoztak működésbe, melyek azt a képzetet keltették, mintha a gépek kigyulladtak volna.

A wyvernek felől bősz üdvrivalgás hallatszott.

Marv Fletch gúnyosan elhúzta a száját

Gyertek csak, gondolta, és szándékosan lelassított egy kicsit, hogy a szörnyetegek beérhessék. Gondosan megválasztott sebességgel haladtak, mert egyenes pályán a helikopterek jóval gyorsabbak voltak, mint Choler wyvernjei. S miközben a szörnyetegek erejük végső határait feszegetve közeledtek a gépek felé, addig a helikopterekben még jócskán volt tartalék.

A szörnyek pár perccel később bekerültek a gépfegyverek lőtávolságába, ám Fletch még nem lőtt. Egészen közel akarta csalogatni magához a wyverneket, hogy minél jobban megritkíthassa a soraikat

Az üldözők felől hangos üvöltözés hallatszott, s a wyvernlovasok már készítették a bóláikat a dobáshoz. Könnyen kezelhető, ám annál veszélyesebb fegyverek voltak ezek az összeerősített acélgolyóbisok hiszen egy pontos dobással egy embert is meg lehetett ölni, arról nem is beszélve, hogy mi történt akkor, ha a bóla a rotorlapátot kapta telibe.

A pilóták gyűlölték ezeket a fegyvereket, s bár a wyvernek közelharcban veszélyesebbek voltak, egy bólát forgató Choler– fajzat megpillantásakor aligha lehetett kétséges, kire irányulnak a fedélzeti fegyverek csövei.

Még ötven méter... negyvenöt... negyven...

A helikopterek egy pillanatra megtorpanni látszottak. A wyvernek felordítottak mohóságukban, lovasaik pedig éles hujjogásba kezdtek.

Harmincöt méter... harminc...

A helikopterek pár másodperc alatt megfordultak, majd

hirtelen folytatták a menekülést. A manőver a végsőkig terhelte a finom gépezetet, az alkatrészek szinte sírtak a nem mindennapi forduló nyomán. Csak a legjobbak tudták ezt megcsinálni, ám Marv Fletch és a kísérői szinte eggyé váltak már a számos összecsapás során a gépükkel. S ellentétben a wyvernekkel, a helikopterek háttal is képesek voltak repülni egy biztos kezű pilóta irányítása alatt.

Huszonöt méter…

Az üldözők vérszomjasan vicsorogva sarkallták a hátasaikat, az utolsó csepp erőt is kipréselve belőlük. Nem ész alapján válogatta őket össze Choler erre a feladatra, hanem vadságuk és kitartásuk miatt, így aztán egyikük sem döbbent rá időben, hogy a helikopterek immáron nem egyszerű menekülők.

Húsz méter…

Marv Fletch komoran elmosolyodott, s az ujjai rátapadtak a fedélzeti gépfegyverek elsütőbillentyűjére. Mivel a lövésze vérző fejjel hevert mellette, át kellett vennie a lövész szerepét is. Az első sorozat felerészben világító lövedékekből állt, s ez adta meg a jelet a másik két pilóta számára.

A komoran gyülekező viharfellegek alatt a három helikopter néhány másodperc alatt végzett az üldözőivel. A wyverneknek már nem volt erejük a kitérésre, hiába rángatták az acélzablákat a lovasok. Lövedékek tucatjai tépték fel a bestiák vastag bőrét, és pusztították el valamennyit.

A wyvernek egymás után zuhantak alá a mélybe. Egyetlen szörnyfajzatnak sem sikerült elmenekülnie. A csel bevált, ám Marv Fletch tisztában volt vele, hogy többet nem alkalmazhatják. Choler bestiái között több is akadt, mely állandó mentális kapcsolatban állt Monarakhkal. A Sötét Láng Ura már bizonyára tud a történtekről, s innentől kezdve egyetlen teremtménye sem fog még egyszer beleesni ebbe a csapdába.

A rádió recsegve szólalt meg:

– A hadművelet befejeződött. Fedezzék a visszavonulást!

Lehet, hogy a háborúnak még nincs vége, de ezt a

győzelmet már nem vehetik el tőlünk! – gondolta Fletch diadalmasan, és megpöccentette a kommunikációs csatorna kapcsológombját.

– Bázis, itt a Fővadász! A feladatot végrehajtottuk, a zsákmányt vacsorára fogjuk feltálalni! Ismétlem, a feladatot végrehajtottuk!

A keskeny sziklapárkány semmiféle védelmet nem nyújtott a szűk szakadékban lefelé manőverező wyvernek ellen. A kőzápor még most sem ért véget, és a két menekülő semmi mást nem tehetett, mint hogy továbbra is a falhoz lapult a kövek elől. Derek megpróbálta leszedni az egyik szárnyas bestiát, de még célra sem tartotta fegyverét, egy kő kiverte a kezéből, a gyorstüzelő pörögve hullott alá a mélységbe.

A fiú fegyvere ott hevert a párkányon elérhető közelségben, de már az utolsó golyót is kilőtte a tárból fenn a sziklaplatón a rátámadó wyvernre.

Két wyvern érkezett; nem siettek.

Tudták, hogy a zsákmány már nem menekülhet előlük, és óvatosak voltak.

– Ha oda tudnánk erősíteni valahová a kötél végét… – csikorgatta a fogát tehetetlenül Derek Shin, de nem tudott kimozdulni a sziklafal védelmező takarásából.

A zsineg ott hevert a lábuknál laza tekercsben, ahogy lehullott amikor odafenn a lidérckarmok elmetélték…

A legelső wyvern már csaknem egy magasságba került Emdal fejével. A szörnyeteg kitátotta félelmetes agyarakkal telezsúfolt pofáját, és a lovasa támadásra nógatta.

Ám mielőtt a wyvern támadhatott volna, a szakadék mélyéről, a középen csordogáló patak túlpartjáról süvítve érkezett valami…

Egy maga után füstcsíkot húzó, karnyi vastag rakéta, mely egyenesen a wyvern oldalába csapódott, nekisodorta a felbömbölő szörnyeteget a sziklafalnak, és amikor felrobbant, cafatokra tépte a szárnyas bestiát.

Még egy hasonló rakéta érkezett, és a másik wyvern is

szétkenődött a sziklafalon. A többiek rikácsolva, szárnyukat csapkodva, egymást hátráltatva veszett menekülésbe kezdtek, és ugyanekkor géppuskák kezdtek kerepelni, és ahogy a szűk kanyon visszaverte a hangokat, Emdalnak olyan érzése támadt, mintha a szélrózsa minden irányából fegyverek ropognának.

– Megmenekültünk! – üvöltötte mámorosan Derek, de még mindig nem mert elválni a sziklafaltól, mert most már nem kövek potyogtak, hanem félmeztelen harcosok, zombik és más ocsmány szörnyetegek, amiket a váratlan segítők golyói „segítettek át" a szakadék peremén...

– Ki? Mi? – kérdezte ostobán a fiú megsüketülve a dörgő visszhangoktól. – Miiii?!

– Te aztán igen fontos személy lehetsz! – kiabálta mámorosan a Lidércvadász. – Mert a nyakam rá, hogy Melan nem miattam vagy Arderston két szép szeméért küldött utánunk egy felmentő csapatot!

Emdal a szemét meresztette az egyre sűrűsödő homályba, próbálta megállapítani, honnan jönnek a lövések. A torkolattüzek nem közvetlenül a szűk kanyonban villogtak, hanem valamivel északabbra, a lejtős, füves hegyoldal felől, a kiszélesedő patak partján.

Ott már lazább volt a talaj, nem csupa szikla, és a bokrok tövében fura túrások emelkedtek...

– Itt vagyunk! – kiabálta Derek, és kézzel– lábbal integetett, ugrált, ordibált. – Ide! Ide! Itt vagyunk!

De csak most döbbent rá, mi történik.

– Ezek nem a mieink! – ordított rá a társára. – Vakondpulykák...

Derek megdermedt, és ahogy Emdal odanézett, tisztán látta, amint egy ZEX– 18– as lézeres irányzó vörös iránypontja végigfut a sziklafalon, majd megállapodik a Lidércvadász mellkasán. Aztán már csak azt látta, hogy Derek teste megrándul, és a széles mellkason a ruha három ponton is kiszakad, és a lyukakból vér fröccsen ki. A süvítéseket és a sziklákon gellert kapó golyók fütyülését csak ezután hallotta.

Emdal hasra vetette magát, és az a kényszerképzete támadt, mintha a sziklák is füttyögő, süvítő golyókat köpködnének a háta mögött, ahogy a kaszáló sorozat elhúzott a feje fölött.

A halálra sebzett Lidércvadász hangtalanul vágódott neki a falnak, aztán visszacsapódott, és a karjait széttárva zuhant előre. A hátán is látszott a három vörös folt. Az egyik éppen a szíve magasságában.

Egy újabb sorozat szántotta végig a sziklát Emdal feje fölött, de aztán a vörös iránypont tovasiklott és felfelé kalandozott, ahol zavaradott wyvernek röpködtek.

A vakondpulykáknak oly mindegy volt, hogy mire lőnek; minden célpontot jelentett számukra, ami csak mozgott.

Emdal még mindig nem mert felkelni, de óvatosan a párkány pereméhez kúszott, megkereste az ott heverő zsineg végét, és sietve egy kiálló sziklacsonkhoz kötözte. A másik végét ledobta a mélységbe, aztán nem várt tovább; amennyire sérült bal karja és válla engedte, a jobbjával és a lábaival kapaszkodva ereszkedni kezdett lefelé.

Félúton járhatott, amikor ugyanolyan érzése támadt, mint korábban. Ez alkalommal nem karmos kezek vágták el fölötte a zsineget, hanem a sietve felerősített hurok csúszott le a sima kőről, és a fiú hiába próbált kétségbeesetten megkapaszkodni egy repedésben, már ez sem segített.

Hanyatt zuhant – egyenesen a tátongó mélység felé.

Hirtelen azt érezte, hogy elkapták, és éles karmok markolták meg a zubbonyát. A kis sárkány egy pillanatig nem bírta megtartani a zuhanó súlyát, de aztán pár szárnycsapással stabilizálta a helyzetét.

Megmentettelek.

Egy vékonyka hang csivitelt a fiú fejében.

– Ki vagy te?

A lélektestvéred. V'Bergrah, Nem emlékszel? Együtt keltünk ki a tojásból.

A fiú emlékezett. És most már tudta, hogy nem Emdal Voldean a valódi neve.

– Bergrah vagyok. Egy jaldzsha. Egy… emdal voldean!

A kis sárkány alig bírta, de hurcolta magával, el a lövöldöző vakondpulykáktól, s egyre magasabbra emelte a sziklaplató felé.

– Ne arra! – kiáltotta a fiú, mert attól tartott, hogy wyvernek támadnak rájuk, de amikor felért, már látta, hogy ilyesmitől nem kell tartania.

Az alkonyi égen, a lenyugvó nap bíborvörös fényében gigászi testek úsztak és széttárt szárnyaik láthatártól láthatárig értek. Körülöttük – mintha apró rovarok lennének hozzájuk mérten – csaknem száz kicsi kölyöksárkány röpködött. A bíborszínű gigászok mellett ok parányok voltak; még nem hatott rájuk megfelelő mértékben Sang növesztő szere.

És szerte a platón, az erdőben félmeztelen vademberek, lidércek és más szörnyetegek menekültek, amerre láttak. A sárkányok nem üldözték őket, de aki az útjukba került, azt eltiporták, leütötték, szétégették, szétharapták.

Mire a vakondpulykák szórványos lövöldözése elhallgatott a völgyben, a platón és környékén már nem lehetett mozgó lényeket találni – sem élőket, sem halálontúliakat.

És sárkányokat sem.

A kilenc gigász és a parányok már messze délen jártak, hogy mielőbb maguk mögött hagyják ezt az elátkozott vidéket, ahol még az oktalan, földtúró állatok is a gyilkolásban lelik kedvüket.

Bergrah keresztben feküdt Drúga előtt a vezérsárkány nyaki nyergében, és közvetlenül a gigász mellett két kisebb sárkánykölyök repült; V'Drúga és V'Bergrah.

A gnóm csak arra várt, hogy a fiú magához térjen, máris nekiszegezte a kérdést.

– Hogy lehet az, hogy emdal voldean létedre nem ismered a csendes beszédet?

Bergrah órákon át hevert öntudatlanul, és közben álmodott. Álmában sok olyasmit megtudott a lélektestvérétől, amiről korábban sejtelme sem volt.

Most is tudta a választ a kérdésre.

– Melan agymosást hajtott végre rajtam, amikor hozzá kerültem. Csaknem kitörölte minden képességemet... Csupán az álmok maradtak, amelyekben a voldeanok üzentek nekem... Nem emlékeztem semmire a gyermekkoromból.

– De most már emlékszel?

– Még nem mindenre. Ám V'Bergrah majd segít emlékezni.

Drúga egy darabig hallgatott.

– Te a legmagasabb kaszt tagja vagy, Bergrah, az Emdar Voldean cím örököse, a Legfőbb Sárkányúr... én pedig a legalacsonyabbé... ám amíg vissza nem nyered minden képességedet, én szabom meg az utat és a voldeanoknak én parancsolok. Elfogadod ezt így, vagy vitatod a jogot?

Bergrah bólintott.

– Elfogadom. És ha magamhoz tértem, akkor is azt akarom, hogy maradj mellettem Tanácsadóként. A Legmagasabb Kasztba emellek. Rászolgáltál.

Drúga torz arcán öröm villant, aztán szomorúság telepedett a csúf vonásokra.

– Tudd meg, Bergrah, hogy a jaldzshák közül csak mi ketten maradtunk.

– És Gruázg? – lehelte a fiú egyre fáradtabban, ahogy megrohanták a keserű emlékek. – Az áruló... aki elárult bennünket Choler kannibáljainak... aki elárulta a saját népét, hogy ő lehessen a Legfőbb Sárkányúr... Ő már nem él?

– Én magam gondoskodtam róla, hogy örökre eltűnjön az élők sorából.

A fiú egy darabig töprengett, mielőtt újra megszólalt.

– Miért délnek tartunk? Miért nem nyugatnak, hogy bosszút álljunk a kannibálokon és a Gonosz Magiszteren, akinek a parancsára kiirtották a népünket?

– Mert a bosszú nem vezet semmire – felelte Drúga egyszerűen. – Elpusztíthatnánk a grorghákat, ezt az ostoba és primitív kannibál törzset,., de mit érnénk vele? Ők csak a Sötét Láng Urának, az Istenüknek a parancsát teljesítették... Nem,

fiam, az áruló már halott, Choler pedig túlságosan erős ahhoz, hogy ellene forduljunk. Ha háborút vezetnénk akár a Fekete Mágus ellen, akár Sang ellen, akár Melan ellen, újabb életekbe és újabb kiontott vérbe fúlna a próbálkozásunk. És nekem már elegem van a vérontásból... Délnek tartunk, hogy találjunk egy békésebb vidéket. Egy olyan földet, amelyet még nem fertőzött meg a csalárdság, a gonoszság és a pusztítás, és ahol nem dúl örökös háború. Keresünk egy ártatlan, tiszta szívű népet, hogy megfelelő emdalokat találjunk az ifjú voldeanoknak, és legjobb tudásunk szerint gondoskodjunk az eredendő lelkek végtelen vándorlásáról.

Melan arcán fikarcnyi érzelem sem tükröződött, amikor megszemlélte a behozott felszereléseket.

– Selejt csaknem valamennyi – szűrte a fogai között a dühét Tridion alezredes. – Egy halom, értéktelen ócskavas! Átvertek bennünket!

Mint a beszállítás utáni tüzetes vizsgálatnál és regisztrálásnál kiderült, valamennyi lőfegyvert módszeres alapossággal tönkretették, a csöveket eldeformálták, a huzagolást megrongálták, a mozgó alkatrészeket pedig fémszínűre mázolt, megfelelő méretre faragott fadarabokkal helyettesítették. A sok– sok ezernyi töltényhüvelyből áldozatos munkával kiszórták a lőport és finom humusszal helyettesítették, majd valami fura anyagot nyomtak vissza az acélmagok helyett, ami már testmelegre is kocsonyássá vált.

A nagyobb lövegek viszonylag érintetlenek maradtak, csak éppen a závárzat készült szivacsszerű, fekete taplóból. A frissen szerzett járművek egyike sem működött, de a fenti előzmények után a technikusok nem nagyon törték magukat, hogy megpróbálják megtalálni a hiba okát.

Főképpen azután nem, amikor az egyik gránátos ládából fémevő termeszek másztak elő, és kis híján elszabadultak egész Főerődben...

Melan szórakozottan bámulta a merő csődtömeget, és nem szólt semmit.

– Mennyi vér! Mennyi erőfeszítés! – kesergett az

alezredes. – Mennyi áldozat… a nagy– nagy semmiért!

– Hogy mondhat ilyet? – csodálkozott Melan szenvtelen kifejezéssel. – A katonáink nem hiába haltak meg, a gépeink nem hasztalanul vesztek oda… Az eredményeket nem szabad lebecsülnünk. Megtisztítottuk a Kettes Zónát, és olyan súlyos veszteségeket okoztunk Monarakh Urának, hogy azt nem heveri ki egyhamar. Ráadásul egy kis szerencsével sikerült meghiúsítanunk a terveit, és Varangy jelentései szerint nem kell attól tartanunk, hogy a gigászi sárkányok ismét Choler kezébe kerülnek vagy bármiféle szövetségre lépnek a Magiszterrel. Mielőtt elrepültek délnek, szinte teljesen szétzilálták a Sötét Láng Urának hadseregét… És bár ezek a fegyverek és eszközök jelen állapotukban használhatatlanok, de semmi esetre sem értéktelenek. Számosat közülük meg lehet javítani, a többit pedig be lehet olvasztani és újra önteni. Valóban sok munkánkba és erőfeszítésünkbe kerül majd, de a jelen helyzetben minden csepp fémet meg kell becsülnünk…

Tridion ilyen könnyen még nem tudta túltenni magát a csalódottságán.

– Sang… most valószínűleg röhög a markába, uram…

Melan nem zavartatta magát.

– Hadd röhögjön csak! Azért ha belegondol, alezredes, ezt a hamis holmit elkészíteni, átszerelni, titokban elhelyezni sem lehetett akármilyen egyszerű munka… És a Féleszű gyanúsan csendben van az utóbbi hónapokban. Most legalább már tudom, mivel töltötte el az idejét.

Melan a biztonság kedvéért még fokozott készültséget tartott fenn teljes másfél hónapig, ám miután a gigászi sárkányok végleg eltűntek, Főerőd élete visszatért a normális mederbe. A Kettes Zónát a Technokrata erői fél éven át tartották az ellenőrzésük alatt, de az első komolyabb támadásra visszahúzódtak az eredeti védelmi vonalaik mögé.

Eközben Melan feszülten várt valamire. Valami fontos dologra. Valami olyasmire, ami a háború szempontjából sorsdöntő lehetett volna.

Ám az a valami soha nem jelentkezett…

Sang – Tridion alezredes jóslata ellenére – nem röhögött a tenyerébe. Sőt, ha már ez a testrésze került szóba, másfajta ingerekkel hozható kapcsolatba. Sang tenyere ugyanis még hónapok múltán is rettenetesen elkezdett viszketni, ha valaki ki merészelte ejteni a jelenlétében Drúga nevét… De végül is Sang túltette magát mindennapi másfélórás dühöngésein, és lelkesen nekilátott, hogy kidolgozza újabb fondorlatos tervének részleteit. Ám az már egy másik történet…

És hogy miféle gondolatok fordultak meg a történtekkel kapcsolatban Choler agyában? Azt csak a Sötét Láng túlvilági hatalmai tudnák megmondani…

Daniel P. Campbell - INDRIQ

„Az élet, melyet eddig éltél, nem feltétlenül az egyetlen lehetséges életed”

Anna Quinn

I.

Monarakh.

Széles e világon nincs olyan szív, mely ne remegne meg e név hallatán. A Sötétség Erődítménye. A Gonosz lakhelye. A Fekete Láng vacka. Ilyen nevekkel illetik a Tornyot, s nem is ok nélkül.

A bástyán ácsorgó férfi szórakozott mosollyal figyelte a napkeltét Itt még ez is olyan hihetetlen.

A vár fekete köveit nem tudta megsápasztani a kelő nap fénye. Obszidián feketék voltak, minden fal, minden kapuboltozat, bástya, kőcsipke és kiszögellés. A vízköpők vicsorgó pofája, az árkádok oszlopai... Minden. Mintha egy őrült piktor az összes többi színt száműzte volna, hogy a vár minden szeglete tökéletesen egységes látványt nyújtson.

Időről– időre azonban rőt lobogás kélt, és megfestette a köveket. A sziklák mintha vért könnyeztek volna, a vízköpők torkában gonosz tűz izzott és a falakat behálózó faragványok kopott kőszemébe lángszikrát csempészett.

Monarakh egy tűzhányó torkában állt. Az izzó láva lomhán folyta körül a köveket, a lassan megszilárduló felszínen megfeketedett hártya úszott, ami idővel visszaolvadt a magmába. A forróság iszonyatos volt, a fölszálló füst kábító,

s torokkaparó.

Itt mindenki könnyű ruhákat viselt és senki nem fázott. Még a legcudarabb tél derekán sem. Az őrök, a szolgálók, a vermek lakói mind hozzászoktak a forrósághoz.

Ez a hely persze nem létezhetett volna. Az okoskodók hitetlenül rázták a fejüket, az ostobák babonásán takarták el a szemüket, ha Monarakh irányába néztek. Csak a bölcsek hallgattak.

Ugyan miért lenne ez lehetetlen?! Ez a hely Choler nagyúr palotája. Minden követ átjárja a mágia, s az ő kegyetlen, sötét akarata.

Choler isten. Egy a nagy Cherubiont uraló istentriászból.

Sang a zabolátlan, kiszámíthatatlan, az őrült.

Melan, aki csak a gépeinek, s a gépei által él.

S Choler, a Sötét Láng ura. A mágia mestere. Intésére megmozdulnak a holtak, kedve szerint szólítja harcba a démonokat és a wyverneket, lidérceket és a Sötét kreatúráit.

Hosszú háború dúlt már a három istenség között, seregek és szolgák légióit őrölték már föl a harcban, de... Még nincs vége. Még mindig nincs vége.

Talán nem is lesz soha.

A férfit ez nem zavarta, ő kifejezetten szerette ezt a háborút.

Magas, tagbaszakadt alak volt, majdnem hét láb és legalább négyszáz font. Valóságos óriás. Minden mozdulata hihetetlen fizikai erőt sejtetett. Minden moccanására rémisztő izomkötegek hullámzottak barna, olajosan fénylő bőre alatt. A ruha – szűk nadrág, könnyű saru és a nyitott selyeming – alig takartak el valamit gigászi mivoltából.

Előrehajolt, s vigyorogva hagyta, hogy a fölszálló forró levegő felborzolja hosszú, szőke sörényét. A vállára boruló fekete palást démoni, összecsukott szárnynak tűnt, ami meglebbent a melegben.

A férfi szórakozottan játszott a nyakában lógó, vastag ezüstlánccal. A füstön túl, amíg a szem ellát... azt mind ő hódította meg. Ő taposta véres sárba az ellenszegülőket, ő

verte szét Sang ribancokból álló zászlóalját, ő vezette harcba a csatasárkányokat, Melan tankjai ellen... Ő volt a hódító, s a győztes.

Ezért is volt éppen ő, aki a magiszter biztonságára vigyázott, Monarakh testőrkapitánya. Nem a zöldfülű KwYeor, nem a cselszövő Gan'yara, sem a denevérszárnyú Borag, vagy a titkos xinaf... Hanem ő! Éppen ő.

Indriq, a félelmetes.

Mert a többiek szolgálták Cholert, imádták, félték, engedelmeskedtek neki önként vagy muszájból.

De nem ő. Hiszen ő ismerte Cholert.

A barátja volt.

II.

A csata véget ért. Ameddig csak a szem ellátott, füstölgő romok, kiégett roncsok és holt tetemek.

Most még, mosolyodott el Indriq. A bűbájosok és szellemidézők már ott szorgoskodtak mindenfelé, torokhangú kántálásuktól megsűrűsödött a levegő. Hamarosan zombik és mozgóhullák ármádiája áll majd a rendelkezésükre, hogy tovább folytassák a hadjáratot Melan ellen.

Melan... A tagbaszakadt harcos undorral gondolt a technokratára.

Micsoda féreg! Gépeket, hideg fémet és elektromosságot küld harcba acél, izmok és vér ellenében. Ha a Tiszta Fejen múlik, a világ már régóta mértani pontossággal megtervezett utak, acélkaszárnyák, toronyházak és alagutak útvesztője lett volna. Egy hely, ahol a hideg tisztaság szorítja össze a torkot, amíg az ember meg nem fullad. Logika és rend érzelmek és bátorság helyett...

Sang... Ő talán megérti mindezt... talán igen... Csak hát... Ő teljesen őrült. Veszedelmes és kiszámíthatatlan. De a maga módján tisztességes ellenfél és messze elviselhetőbb, mint Melan.

A holtidézők tetemtől tetemig mentek. Amelyiket még használhatónak ítélték, mert többé– kevésbé egy darabban maradt, voltak izmai, hogy mozogjon és gyilkoljon, nos... azokba beleidézték az Ében Füstöt. A Sötét Láng gomolygó füstjét zárt tabernákulumokban cipelték utánuk az arctalan, kosszarvú wyvernlovasok. Ha egy hullát érdemesnek ítéltek a második létre – függetlenül attól, hogy életében kit szolgált – , annak arca fölött kinyitották a lezárt szelencék egyikét és a füst a lelket gúzsba kötő igékkel együtt beszivárgott a tetembe.

A feltámasztottak lomhán kezdtek éledezni, lassú vonaglással tápászkodtak föl, s némán, üres tekintettel várták végeláthatatlan létük új parancsait.

Azok pedig, akikből csak értéktelen húskupac maradt, azokat a sereg falta föl.

Indriq rezzenéstelen arccal nézte a rémséges lakomát. A cholerita sereg derekát alkotó torz, ragadozó alakok csontot és húst egyaránt fölzabáltak.

Ez így van rendjén, vont lélekben vállat a harcos. Melan gépei és harcosai fölégetnének mindent, tűzben hamvasztanák el a sebesülteket is és azt mondanák, hogy ez humánus cselekedet volt!

A testőrkapitány keze megszorult a heggyel a földnek támasztott pallos markolatán. Még hogy humánus!

Gyűlölte Melant, az átkozott számítógépeit, előre kiszámított, racionális hidegségét. Megvetette. Mindig is megvetette. Ezért is csatlakozott annak idején Cholerhez...

Az egyre erősödő reggeli szél szárnyként emelte meg fekete köpenyét és fölkavarta a hamvakat.

Tegnap este itt, a karsztforrásokat rejtő sziklák tövében még Melan előretolt erődítménye rejtőzött. Háromszáz katona, hat tank, páncélozott lőállások, infravörösben is érzékelő robotágyúk s két csatahelikopter. Lőszer és robbanóanyag bőséggel, a bunkerek vasbeton falai fölé krómacél– és titániumváz, s védőernyő magasodott.

Ez volt a Süllyedt Föld kapuja, ahol Melan legnagyobb erőssége emelkedett – persze nem számítva a látszólag

bevehetetlen Főerődöt –, a rettegett Thorgard. Akié az a szikla, az ellenőrzi az egész Süllyedt Földet, a folyókat, az erdőket, az ehető húst és a holt érceket föld gyomrában…

Mindent.

Thorgard… A leggyűlöletesebb név az utóbbi években minden Choler– imádó számára. Az a darab kő és az azt védő Melan harcosok már két hadjáratot akasztottak meg. Sok ezernyi jó katona, wyvernek és papok garmadája veszett oda. Eddig mindhiába.

Igaz, eddig még senki nem próbálta a karsztforrások felől támadni. Senki… senki nem jutott el ilyen messzire. Csak ő!

Indriq szemében szilaj jókedv csillant, és felkacagott. Ezek a kétbalkezes, botcsinálta hadvezérek mind elbújhatnak mellette! Csak a kötelességüket teljesítették, míg ő szeretett harcolni!

Ez volt az élete.

A torzak fosztogató hordái messze elkerülték a dombot, ahol seregük fővezére feszített a sátáncsillagokkal kihímzett, lila lobogók alatt. Indriq valóban félelmetesen festett a vérmocskos acélvértben, irdatlan pallosára támaszkodva. Vaskesztyűs öklével talán még az óvóhelyek falát is képes lett volna bezúzni.

Arcát a sisakjához illesztett szörnymaszk takarta el, amiről csak egy megcsomózott hajfonat lógott alá díszként.

A fekete lidércek moszkitó rajként lengték körül, a belőlük áradó dermesztő hideg csöppet sem zavarta a harcost. Akik látták, azok már nem kételkedtek a szóbeszédben, miszerint Indriq nagyúr sebezhetetlen és nem fél semmitől. Ha Thorgardot valaki is képes lesz bevenni, az csak is ő lehet!

– Nagyuram… – Rekedt, szörcsögő hang gazdája hétrét görnyedt a vezér előtt. Tömzsi, groteszk figura volt, úgy festett, mint egy soknapos, vízbefúlt gnóm. Másokat taszította a látványa, de Indriq csak mosolygott rajtuk. Gyengék és ostobák, akik a testi rútságon így megütköznek. A kiontott vér… vörös, sárga, zöld, vagy legyen akármilyen színű… csak vér marad, és a világon nem akad olyan csúfság, amit ne

lehetne egy jó acélpengével összekaszabolni!

Nem félt hát ettől a torz lénytől sem. Még akkor sem, ha tudta, hogy a vakarék elméje legalább olyan éles, mint az ő kardja és gyilkolni is legalább olyan hatékonyan tud vele.

– Nagyuram... – hörögte a gnóm –, a melanitákat megöltük, a források már a mi kezünkön vannak. Csak egy maroknyian védekeznek még odalent és megölték néhány harcosunkat. A holtakat eltakarítottuk, és összesen százhét mozgó holtat zsákmányoltunk...

Lesunyt fejjel várta a vezér parancsait.

Indriq elhessegette az izgatottan imbolygó, fekete lidérceket és intett a gnómnak, hogy fölnézhet. Néhány pillanatig kutatott az emlékei között, míg eszébe jutott a töpörödött rémség neve, majd elmosolyodott.

– Kiváló munkát végeztél, Ishabar! A holtakat tereljétek le a barlangokba, és kéttucat pap vigyázzon rájuk, amíg másként nem döntök. A romokat takarítsák el a fémevők...

A fűrészfogas sziklákon túl irdatlan, agyaras– pikkelyes behemótok várakoztak, és a gnóm megvillanó szemén látszott, hogy teljesen egyetért a kemény paranccsal.

Eltörölték ezt a helyet a föld színéről, s egyetlen túlélő, egyetlen fal sem emlékeztet majd arra, hogy itt valaha Melan emberei éltek.

– Én magam fogom megemlíteni a Fekete Anyának! – biccentet Indriq.

Tudta jól, hogy a gnómnak tehetsége van a mágiához. Nem egyszer tett már róla tanúbizonyságot. Azzal is tisztában volt, hogy a gnóm leghőbb vágya, hogy a Boszorkányanya mellett tanulhasson Ha beajánlja a nagyasszony figyelmébe, azzal veszít egy hasznos követőt, de nyer egy sokkal erősebb szövetségest.

Az efféle döntései miatt tartották sokan ostobának. Elszalaszt kínálkozó lehetőségeket, elveszteget erőforrásokat és nem mindig racionálisan dönt.

De ő ilyen volt, s jól érezte magát így. Senki nem kényszeríthette, hogy más legyen, s ez sokkal többet jelentett a

számára, mint bármilyen cím, rang vagy elismerés.

Ishabar nagyot nyelt, és mélyen meghajolt.

– Hűséges szolgád vagyok mindörökké, nagyuram! – mormolta megilletődötten.

– Ami pedig az odalent lövöldözőket illeti... – Indriq megemelte pallosát és zord mosolyra húzta száját – ...velük majd én foglalkozom!...

III.

Grashopper őrvezető úgy érezte, hogy a szíve kiugrik a helyéről. Mindenhol füst és robajlás, a szűk falak között megszorult a bűz és... és már mindent kihányt, így csak erőtlen öklendezésre futotta.

Valami megmozdult az árnyékok között, és riasztó gyorsasággal rohant a fedezékük felé. Lövés dörrent – rövid sorozat nagy– kaliberű géppisztolyból – , és a torz szörnyeteg lehanyatlott.

Enrico. Már megint gyorsabb volt, mint ő!

Az olajos bőrű katona vakító mosolyt villantott a parancsnokára és újratárazta a fegyverét.

– Szívesen, őrvezető! – vigyorgott szemtelenül.

– Ha sokat pofázol, én lőlek le! – mordult föl Grashopper, és meglazította az infravörös célzót, amit a szeme elé szíjazott.

A rohadt életbe! A cholerita mocskok egy része szinte semmiféle testhőt nem bocsátott ki és a füstködben szinte láthatatlanul ugorhattak az ember torkának.

Mint tegnap éjjel is. Este, az őrségváltásnál még minden rendben ment. Ezt a helyőrséget még soha senki nem tudta bevenni, a sziklák óvták a pusztító mágiától, a falakat wyvernláng sem tudta átégetni és volt önálló vízforrása, tehát a szomjhalál sem fenyegette őket.

Azok a szemetek a vízvezeték– rendszeren át jöttek. Beúsztak a szennyvízelvezetőn és... megöltek mindenkit, kinyitották a kapuk egy részét... De hát honnan a francból

ismerik a cholerikák egy szennyvízrendszer felépítését? Lehetetlen, hogy dezertőr lenne közöttük! Azt mindenki tudja, hogy Choler szörnyetegei senkire és semmire nincsenek tekintettel...

Azután csak dőlt befelé a láng, amit a csatasárkányok okádtak, szétolvadtak a kábelek, kiment az egész légelhárító rendszer, az infravörös érzékelők, a belső szűrők... Atyavilág! Minden második katona megégett, vagy álmában fulladt meg! Felrobbant a fegyverraktár, vagy ötvenen ott pusztultak a nagy semmiért...

A jó, kurva!... Valami megint elindult a liftakna felé, ahol a hevenyészett barikádot emelték.

Az őrvezető csak a mozgást látta a célzó– szemüveg vörös– fekete mintákat kirajzoló ernyőjén. A füstből lassú csoszogással. alvadt vérrel és korommal borított zombik bukkantak ki. Grashopper megrázta a fejét, hogy szabaduljon a szemöldökén ülő verítékcseppektől, és állított a fegyvere irányzékán. Úgy szorította a hosszú csövű puska tartókarmantyúit, hogy majd' az ujjait törte.

Négyszer tüzelt egymás után, s a gyújtólövedékek lángba borították az élőholtakat.

Lehunyta a szemét, és összeszorította a száját. Nem akarta látni a lángoló tetemeket. Az egyikük... az egyikük pont úgy nézett ki, mint Carol. Tegnap még együtt szívtak el egy cigit őrségváltáskor, látta, hogy a nő frissen mosta meg a haját és még a szappanillatot is érezte a bőrén, amikor...

– Főnök! Csönd lett hirtelen!

Henkvis volt az, a fekete kölyök. Alig volt még tizenhat, és máris harcol. Bár tulajdonképpen mi mást csinálhatott volna?! Talán üljön le a dögökkel egy parti sakkot játszani?!

Az alagsorra csönd telepedett. A füst lágyan, tejszerűen terült szét a megfeketedett beton fölött. Amióta az elektromos rendszerek kimentek, a parkoló csupa sötétség és kiégett roncs volt. A hullák bűze orrfacsaróan erősödött.

Grashopper a célzón világító kijelzőre sandított. Két órája kellett volna bejelentkezniük a thorgardi központnál.

Ha bedöglik az egész kommunikációs rendszer, elég néhány jelzőrakétát kilőni, hogy odaát lássák, minden baró, csak a gépekkel van gubanc. Ha három órán át nem adnak le semmilyen jelzést, akkor kiküldenek egy légi járőrt, hogy utánanézzen a dolgoknak.

Tehát még egy órát kell kitartaniuk. Egyetlen rohadt órácskát. Sőt, már csak ötvennyolc percet…

– Kávé – tett le mellé egy ócska bögrét Henkvis. – Még langyos. Rayner meghalt és Ducks sem húzza már sokáig…

Az őrvezető idegesen megnyalta a szája szélét. A támadás kezdetekor valahol itt akadt el a lift. Tizennégyen ragadtak itt: egy tank és egy dzsip legénysége, meg pár szerelő és karbantartó. A katonák, akik a tankkal indultak kifelé, csak a rámpáig jutottak, amikor berobbant a tető, és a páncélos gép egy óriási lánggömbben olvadt szét. A füst maró volt, a sisakokba épített gázmaszk nélkül valószínűleg bekrepáltak volna.

A generátorok leálltával a lift sem ment tovább, a félemeleten rekedtek sikolyai kúsztak végig időről időre a liftaknán.

– Mindenki meghal… – szürkült el Enrico arca és a fal mellé roskadt. – Hogy rohadnának meg azok a szemetek! Ó, én barom, barom.., mert, hogy az voltam, amikor átkértem magam ide Monterrából, ahol csak azt kellett lesni, hogy a cherubok éppen mikor járnak ki pitypangot szedni az erdőből! Merthogy itt jó a társaság és izgalmas az élet, meg… megdöglünk mind! Meg ám! Meg…

– Elhallgass! – vicsorodott rá a szőke őrvezető, és kiköpött. Más se hiányzik, minthogy a legjobb lövésze – az egyetlen igazi lövésze – hisztériázni kezdjen és bekattanjon.

Még negyvenhét perc. Vagy ha van egy csöpp szerencséjük, akkor kevesebb. Talán már tankolják is a helikoptert, jönnek értük.

Addigra majd ki kell innen jutniuk, de azzal még ráérnek vagy húsz percet.

Csönd. A kávé szinte ihatatlanul rossz volt – a túlélő

csomagokba csak ilyen szart raknak – , de fölrázta. A görcsös fáradtság érzését nem űzte el, de egy hajszálnyival bizakodóbb volt. Megúszhatják. Végül is megúszhatják! Miért is ne?! Ha már eddig kihúzták élve?!

Az igazság vak, a szerencse meg egy kurva, de valamelyikük igazán adhatna nekik egy kis segítséget, ha már a többieket hagyták elpatkolni!

Csönd, ami egyre kevésbé tetszett neki. Csak nagyon távolról hallatszott recsegés. Talán a bunkerek fémkupoláit akarják áttörni. A marhák!

Olyan roppanások hallatszottak, mint amikor irdatlan álkapcsok őrlik a fémet. Henkvis ült le az örvezető mellé, zubbonya átizzadva tapadt a hátához. A sisakot és a páncélt csak Grashopper hagyta magán, a többiek szabadultak a nehéz felszereléstől.

A fekete srác egy nagy, csúf pisztolyt ellenőrzött, és végül elégedetten lökte helyére a tárat. A cső alá szerelt fegyverlámpa bekapcsolódott, és a folyadékkristály kijelzőn zölddel a huszonötös szám villant föl.

– Hol szerezted? – húzta fol a szemöldökét a szőke.

– Ducksé – görbült lefelé a fiú szája. – Neki már nem kell... Hallgattak egy sort. A recsegés egyre erősödött, ahogy a fémevők irdatlan agyarai leszaggatták a krómacél külső védőlapokat.

Henkvis idegesen dobolt a halomba rakott fémládákon, amit a szerelők hoztak magukkal. Utánpótlás és alkatrész. Most csak barikádnak volt jó.

Az utolsó dzsip a nyitott liftajtó előtt állt. Idáig sikerült elvonszolni. Leengedték a benzint és szétlocsolták a koszos betonon. Ha túlerő jönne le, elég néhány pontos gyújtólövedék és...

– A jó életbe!

Enrico úgy pattant föl, mint a gumilabda, és félrependerítette Henkvist. A géppisztoly hosszú, matt, fekete csövét egy ládára támasztotta. kiengedte a tartólábakat és célzott. A páncéltörő lövedékek fölvillantak, és valami

súlyosnak ütődtek.

Mély, lávaszín fény lobbant, ahogy a lövések gellert kapva az egyik betonoszlopba csapódtak. A sötétből Indriq sétált elő mosolyogva. Közel kétméteres magasságával, rémisztő fekete vértjében ijesztően festett. Tenyérnyi széles, vériszamos kardját maga előtt tartva elindult a liftakna felé. Enrico újra lőtt, a töltényhüvelyek szerteszét záporoztak.

– Dögölj meg! – üvöltötte kimeredt szemmel.

Grashopper az utolsó gránátjukat hajította a vörös fénnyel övezett alakra. A detonáció fúlsiketítő volt, a füst csípős, fekete karokkal kúszott feléjük. Jókora darabok szakadtak ki a betonrámpából, de a véres alak mozdulatlan és sértetlen maradt.

Indriq elégedett volt. Erős, erősebb, mint három felfegyverzett katona. A mentális energia izzó magmaként vibrált körülötte, jóleső melegséggel és erővel töltötte le. Amíg ez óvja, közönséges fegyver nem sebezheti.

Fölemelte a kezét, és szabadjára engedte az erőit. Vakító, vörös láng lobbant, elsöpörte a dzsip maradványait, berobbantva a liftaknát, és mindent izzó infemóvá változtatott.

Grashopper és Enrico azonnal meghaltak, az energiahullám és a robbanás elemésztette őket. Henkvis a barikádon túl. az egyik sarokban guggolt és reszketett. Sírni már nem tudott, csak remegett és nyáladzott. Megpróbálta ráfogni a pisztolyt a benyomakodó rémségre, de a fegyverlámpa fénypöttye szédülten imbolygott padlótól plafonig. A véres jelenés megállt előtte, kardja hegyét a megfeketedett padlólapnak támasztotta.

– Téged meghagylak! – mondta lassan.

Olyan volt, mintha víz alól beszélt volna, mély robajló hangon. A rőt fények vékony pókhálóként lebegtek – Henkvis bénult agya aligha talált rá jobb szót – a teste körül. Fény, mint a hangulatlámpákban. Csak ettől elolvad a golyó és nem fogja a gránát…

– M… mi… – nyöszörögte a srác, és érezte, ahogy a felöklendezett epétől keserű lett a szája.

– Élhetsz – mondta Indriq. – Kitartottál a végsőkig. Harcos vagy. Ezért elengedlek. Elmehetsz Thorgardba, és elmondhatod, hogy Choler nagyúr seregei a földdel tették egyenlővé ezt a helyet, s rájuk is ez a sors vár! Nézz körül jól, hogy legyen mire emlékezz, amikor figyelmezteted őket, hogy Indriq eljön értük is!

Henkvis arca hamuszínűre vált, ahogy a föléje tornyosuló alakot nézte. Látta a mosolyt és a csontjaiban érezte, hogy többé soha, de soha nem fog tudni szabadulni ettől a látványtól.

IV.

Julie idegesen gyújtott rá a harmadik szál cigarettára. Már a harmadik szál húsz perc alatt. Hm... Ha jobban belegondol, ő tulajdonképpen már le is szokott a dohányzásról, szóval...

Az ágyrugók vészesen megnyikordultak, ahogy a mellette fekvő férfi ismét dobott egyet magán. Valamit motyogott is hozzá és elmosolyodott.

Nem... Inkább vicsomak tűnt.

Az istenit, Irvin, mi a franc van veled?!

Nem is néz oda, az lesz a legjohb. Mert ha még ez lenne az első alkalom, azt gondolhatná, hogy a férfi beteg. Vagy szívrohama van. Vagy csak túl sokat szívott az este.

Vagy akármi... De ez, ez valahogy... hátborzongató volt. Csak vonaglott az ágyon, néha vicsorgott, az izmai összerándultak... Irvin valami pszichoaktív szert szed, legalábbis a tanszékiek szerint. Amolyan serkentőfélét, hogy bírja a strapát, meg ilyesmi...

Baromság! Valami olyat szed, amivel teljesen kiüti magát! Ez, ez őrület! Bele fog bukni!

Julie kitámolygott a fürdőszobába, és megpróbált egy pohár hidegvizet engedni, de hiába. Nyár, turistaszezon, csőtörés. Helló, így jár a városi ember, aki nyáron fertelmesen

kirúg a hámból, és képes otthon maradni!

Nekik most Hawaii– on kellene süttetniük magukat a napon, ehelyett itt rohadnak! Szép, igazán szép! A jó életbe! A hűtő persze megint üres, sehol egy kis jég vagy hideg gyümölcslé!

Végül egy fél pohár tejjel volt kénytelen beérni. Hosszú, koktélos pohárba töltötte, és próbálta azt képzelni, hogy valami erős, ami oldja a szorongást.

Irvin... – A nő nagyot sóhajtott.

Kezdett elege lenni mindenből.

Bő két éve kerültek össze, amikor Irv az egyetemre került. Az elsőévesek tanár– diák bálján táncoltak először, s meg kellett állapítania, a férfiban volt valami... egzotikus. No nem a kinézetében, egyáltalán nem. Átlagos testalkat, középmagas, lófarokba fogott haj, mintha még mindig huszonkettő lenne és nem harmincnégy.

De... a szemei, a mosolya, a gesztusai és a lendülete... magával ragadta az embereket. Karizmatikus volt, zseniális fantaszta és mintha a múltban élt volna, vagy egy általa kitalált világban.

Rühellte az autót, ha tehette, gyalog járt és sokat kocogott. Nem szerette a modern zene javát, nem szerctte a televíziót, a számítógépet... egyáltalán az egész technokrata civilizációt.

A tehetség és az elszántság az, ami számít, s persze a fantázia. Azok a dolgok, amik előrébb viszik a világot. Nem a robbanómotor, hanem a bátorság, nem a szilícium chip, hanem az emberi kreativitás, s az üzenetrögzítő, a diktafon meg a xeroxgépek elmehetnek a francba, mert az adott szóhoz képest annyit érnek, mint pillangófing a tavaszi szélben!

A diákok imádták az anakronisztikus világszemléletét és a szókimondását. Népszerű tanár volt, a társadalomtudományi tanszéken nem is mindenki komálta emiatt.

Julie igen. Kél hónapra rá, hogy először randiztak, Irvin elvitte őt egy hosszú kerékpártúrára. Úgy tekert, mint aki soha nem fárad el. Mintha folyton azt akarná bizonyítani, hogy erős

és ér annyit, mint a nála tizessel fiatalabbak. Sőt, többet is.

Megkedvelte a férfit. Volt benne valami titokzatos. A tanszékiek azt pletykálták, hogy sokáig kendózott, és egy edzésen halálosan meg is sebesített egy nőt, de ez csak vad fantáziálás volt, nem több.

Valahogy az piszkálta a csőrüket, hogy Irvin Richards titokzatos és különc alak volt. Hogy jön ahhoz egy összehasonlító kultúrtörténettel foglalkozó egyetemi előadó, hogy esszét írjon a huszadik század elejének amerikai ponyvairodalmáról?!

A tej elfogyott, nekiállt, hogy valami ehetőt keressen a frigóban. Álmos volt, de nem akaródzott visszafeküdnie.

Valahogy... tartott Irvintől. A férfi megvállozott. Korábban sem volt minden dolga egészen világos, de mostanában ezek a rémálmok... Megijesztették. Igen, ő, a kultúr– antropológus – Miss Ashbuny Part, New Jersey ezerkilencszáz... akármennyi... – , aki a racionalitást és a feltöltött hitelkártyát bálványozta, józan perceiben pedig Camus– t olvasott, és jól kibőgte magát valamelyik szappanoperán... Igen, ő...félt... Tarfott Irvintől.

Volt valami vonzó, s egyben taszító a férfiban. Ahogy vad lendülettel és agresszióval fordult a körülötte élőkhöz, ahogy gyémántkemény és tndatosan kulturálatlan volt egy– egy partyn... Úgy viselkedett, mint az enciklopédisták érzelgős – nemes vadembere", aki tiszta, erős és önelégülten nézi le a civilizált nyomoroncokat...

A konyha járólapjai kellemesen langyosak voltak a falak közt megrekedt hőségben. Átkozott hőhullám!

Ettől mindig előjön a migrénje és a depressziós sötéten látása. Holnaputánra van bejelentkezve doktor Shrine– hoz, akkor majd mindent prímán kielemeznek. Talán még az Irvhez fűződő kapcsolatát is. Vagy pont azt. Legfőképpen azt.

Istenem, mennyi ideje vannak már együtt és még mindig nem ismerik egymást. Szakítsanak?!

Magának sem szívesen ismerte be, de a férfi szilaj életkedve fontos volt a számára, ahogy az is, hogy van otthon,

ahol várja valaki munka után, kávét főz és beszélget, ha kell.

A nyugalom és biztonság jóleső érzése volt ez, amit nem szívesen kótyavetyélt volna el.

Csak ne lenne Irv olyan átkozottul…fura!

Eperhabot is talált, meg pár ezeréves kekszet. No nem baj, egy kis éjszakai nasshoz megteszi.

Leült a konyhaasztalhoz, és maga alá húzott lábbal fészkelődött egy darabig a széken. Még így harminc fölött is jó lába van, ez biztos. Hét évig kézilabdázott rendszeresen, úszni ötéves kora óta úszott… A „Yodát elnöknek!” feliratú póló nem sokat takart a lábából, amit nem is bánt.

A kupacba rakott jegyzetek, könyvek és javításra váró zárthelyi dolgozatok fölött evett. Egy pillanatig erős vágyat érzett, hogy össze kenje a papírokat egy kis gyümölcshabbal. Pár másodéves nagyot nézne!

A könyvek között egy Robert E. Howard antológia és egy Lovecraft kötet pihent. Egy papírlapon széljegyzet: – Minden férfi erős, minden nő gyönyörű, minden probléma egyszerű és minden élet kalandos „ – L. Sprague de Camp.

Hideg kúszott végig Julie tagjain, pillanatok alatt libabőrös lett. Miért ezt az idézetet írta ki a férfi?! Miert pont ez volt számára fontos?! Ez lenne hát vágyai netovábbja?! Így látja – vagy legalább is így szeretne látni – a világot?! Hiszen a dolgok nem így működnek! Hiszen…

A falat megkeseredett a szájában, és kedve lett volna lesöpömi az összes papírt a padlóra.

Neszezést hallott a háta mögött, és ijedten kapta föl a fejét. A férfi állt a konyhaajtóban, kezét a kardja markolatán nyugtatta. Mosolygott, mint aki roppant elégedett mindennel.

Julie felnyögött. Az a rohadt kard! Hogy gyűlölte! Ott lógott a falon a nappaliban, akárki megnézhette. Díszkardnak volt kikiáltva, de ő nagyon is jól tudta, hogy Irvin naponta leveszi onnan, élezi, tisztogatja, pózol vele és talán nem is csinálja olyan rosszul, csak…

Csak néha több figyelmet szentel egy acéldarabnak, mint az ismerőseinek. Mint például neki.

„Egy kard soha nem csal meg, hagy el, vagy hivatkozik a migrénjére” – mondta egyszer a férfi, és fej fölötti támadó pozícióba emelte a pengét. – ,,Egy kard nem csap be!”

Azóta gyülőlte a kardot. Valami olyasféle szimbólum volt, amihez neki nem volt kulcsa, pedig érezte, hogy fontos lenne megértenie. Ha értené, jobban értené Irvet is.

A férfi meztelen teste csupa veríték volt. Nem a kora esti szeretkezésüktől, hanem a rémálmoktól. A fegyver hegye a csempék közötti fugacsíkba mélyedt és a pengén megcsillant a fegyverzsír.

– Arra ébredtem, hogy valaki mászkál kint – mondta lassan. – Tolvaj vagy betörő...

Arra bezzeg nem ébredtél föl, hogy nem vagyok melletted az ágyban! – gondolta keserűen a nő.

– Csak egy kis vacsorapótlás – vont válla Julie. – Bár.., ha már a betörőnél tartunk... Nem lett volna okosabb rendőrt hívni?! – Irv lassacskán elmosolyodott és megnyalta a száját. Megcsóválta a fejét.

– És ha az az idegen elkap itt kint a konyhában, miközben a fejemet tömöm és ő meg engem töm meg? – dőlt hátra a széken Julie gonosz mosollyal.

A férfi szemében rémisztő fény gyúlt, és a konyhaszekrény ajtajába döfte a kardot vagy harminc centi mélyre. Ennyi erővel egy húsvér embert is leszúrhatott volna. Julie nagyot nyelt és megpróbált lecsusszanni a székről, de a lábai nem akartak engedelmeskedni.

– Halott lenne! – mondta a férfi, és közelebb lépett. – Az én kincsem vagy, nem érinthet más!

Átölelte, és az asztalra döntötte Julie– t. Egy mozdulattal lesöpörte a könyveket a padlóra, s a lány látta, hogy a gyümölcshab a dolgozat– paksamétán landolt.

– De a könyvek, a dolg... – kezdte, de a férfi csókolni kezdte, hogy a szava is elakadt.

A rémálmok. A félelmei, a depressziója... A ... a... Irvin mosolygott, ahogy fölé hajolt – elégedetten, kiegyensúlyozottan, s mégis nyugtalanítóan – , s Julie érezte a

csontjaiban, hogy többé soha, de soha nem fog tudni szabadulni ettől a látványtól.

V.

– Elégedett vagyok! – Mély. zengő hang volt, szónokhoz vagy dalnokhoz illett volna inkább, ha nem hideg, mint az ezeréves jég. Choler magiszter hangja volt, a Sötét Láng Uraé, Monarakh birtokosáé, akit Cherubion népei közül számolatlanul sokan istenként tiszteltek.

Egyetlen pillantással ölt, szavára életre keltek a holtak, lelkek roppantak össze, érzelmeket korbácsolt föl, vagy oltott ki tetszése szerint, csak akarnia kellett, és seregei rohanvást igyekeztek kedvére tenni.

A tanácsteremben ülők – bármilyen nagy hatalom birtoklói is voltak – nem szerették volna tudni, hogy milyen az, amikor Choler mester elégedetlen.

A boltíves ablakon rőt derengés volt a keret, ahogy a fortyogó láva izzása idáig látszott. A füstölök enyhén kesernyés illattal árasztották el a termet. A mozaik berakásos falak és a padló igazi mestermunka volt, a sok ezernyi apró lap mozogni, örvényleni látszott, ha valaki sokáig szemlélte figyelmesen. Elesettek szívén lakmározó fenevadak, amint égig– érő tornyok között kószálnak... Akárki is készítette, volt stílusa!

A fali gyertyatartókba fekete kandeláberek – feltehetően kisgyermekek véréből és zsírjából öntött gyertyák az utolsó szálig –, amik alig füstöltek, mégis mélyvörös lánggal lobogtak. Ahová a fény elért, drágakő– berakásos polcokat, arannyal futtatott frízeket és gúlába rakott, megtisztogatott koponyákat világított meg. Sok koponyát.

Olyanokét, akik előttük szolgálták Choler nagyurat, s nem végezték elég jól a feladatukat.

A nagy, ellipszis alakú, fekete kőasztal körül foglaltak helyet a tanácskozáshoz. Az ébenfa trónszéken maga Choler ült. Magas, testét takaró köpenyére ezüstláncon sátáncsillag

csüngött alá, a közepén fekete kőből faragott szemmel. Bőre koromfekete volt, haja hófehér sörény, szemei izzó széndarabok, mélyükön rőt lánggal.

Jobbján Indriq ült fekete fél– vértben és vicsorgó szörnypofát ábrázoló váll– lapokkal. Szőke haja hátrafogva, és elégedetten mosolygott, mint mindig. Csak azt bánta, hogy kedvenc choraldját, ezt a pikkelyes, farkasszerű dögöt nem hozhatta ide magával. Nyílt titok volt, hogy a fenevadat többre becsülte, mint a legtöbb jelenlevőt.

Mellette KwYeor trónolt, barna bőrruhája, vörös hajzuhataga és csontos arcból kivillanó éles, hegyes fogai ellenére is némileg megszeppenten. Először volt hivatalos a magiszter tanácskozására, miután tanítója, a denevérszárnyú, démoni kinézetű Borag alig néhány hete sajnálatos balesetet szenvedett. Leesett a fémevők karámjába, s a fenevadak pillanatok alatt ízekre szedték. Micsoda szomorúság és veszteség!

Volt ugyan néhány kétkedő és akadékoskodó, de rövid úton, kiégetett aggyal dobták be őket a farkasverembe. Hamar elfogadták a fiatal, törekvő KwYeort, mint a magiszter Monarakh– beli ügyeiért felelős különleges intézőt.

A mesterrel majdnem pontosan szemközt Gan'yara, a Boszorkányanya foglalt helyet. Erőteljes, gyönyörű, sötéthajú nő volt, méregzöld selyemruhája és berillköves ezüst ékszerei tökéletesen kiemelték bőre hamvasságát.

Ő volt az átkok, rontások és a köznapi sötét praktikák felügyelője. Olvasott érzésekben, s nem egyszer a gondolatokban is, így nem sokan mertek vele tengelyt akasztani.

Borag megürült helyével szemben valami kuporgott a széken, amit Choler láthatatlanná tevő varázslata és megkötő büvigéi óvtak. A titkos xinaf, ahogy magukban nevezték. A külső síkok valamelyikéről megidézett bestia, valamiféle démoni teremtmény, ami sötét bölcsességével segítette urukat.

Ők voltak Monarakh irányítói, a Sötét Láng szolgái, akik Melan robotjai ellen harcoltak. Persze... nem mindig volt ez

így. Sokáig ők voltak a régikor, az Éjszaka kora előtti réges – rég letűnt emberi civilizáció örökösei. Emberek, akik megtanulták használni a világegyetemet mozgató erőket, amit az ostobák mágiának neveztek. Elméjük ereje félistenekké tette őket, leigázták a mutáns lényeket, az eltorzult humanoidokat és elkorcsosult, sugárfertőzött állatokat. Megpróbáltak egy új, különleges világot felépiteni, ami különbözött a régi gépkorszaktól, megkísérelték elkerülni azokat a hibákat, amiket elődeik elkövettek.

Igaz, közben maguk is torzultak, sokan pozörökké és a hatalmat meg a kegyetlenséget, torzságot bálványozó degeneráltakká lettek, s ott volt Melan meg a bandája a maguk régi technokrata álomképeivel.

Vegytiszta, gépesített világot! Talán rövidebb ideig élünk, de legalább kényelmesen!

Nem! Ezt nem engedhetik! Ezért folyik ez a háború immáron évszázadok óta!

Ezért fogják lerohanni Thorgardot, ezért fogják idővel leigázni a Főerődöt és írmagját is kiírtani a gépimádóknak!

Már eldöntött dolog volt, hogy Indriq vezeti a támadást.

A Boszorkányanya varázslatai pusztító porvihart kavamak majd, ami lehetetlenné teszi, hogy Melan helikopterei fölszálljanak, vagy, hogy katonái rádión kommunikálhassanak. Mire elül a vihar, már nem lesz idejük indítani a gépeiket. A rettegő, demoralizált katonákat könnyű lesz legyőzni.

KwYeor felel majd Monarakh védelméért, az esetleges ellencsapások és elterelő hadműveletek elhárításáért. Győzni fognak, ez kétségtelen!

„Indriq!”

Choler szellemhangja volt, az. elméje szólt az ő elméjéhez. A magiszter szemében gunyoros, elégedett fény villant.

„Szólni kívánok véled!”

„Rendelkezz velem!” – hajtotta egy hajszálnyit előre a fejét a tagbaszakadt harcos.

„Hamarosan” – hunyta le a szemét Choler –, –

hamarosan…”

VI.

– Sajnálom. Donna, de az idén nem vállalkoztam szakdolgozati konzultációra, úgyhogy… tényleg roppantul sajnálom, de… azt kell, hogy mondjam… szóval én doktor Saunderst ajánlanám… Már amennyiben nem riasztják a kopasz, pocakos ferfiak!

Ujra az az arrogáns és mégis kedves mosoly, ami némileg bosszantotta, ugyanakkor le is fegyverezte a tanítványokat.

A lány kicsit csalódottan tápászkodott föl és a jegyzeteivel bíbelődött még egy kicsit, hátha a férfi megis meggondolja mugát. A többi lány előre megmondta, hogy feleslegesen fárad, ha Irvin Richards a fejébe veszi, hogy ebben az évben senki konzulense nem lesz, akkor az így is lesz, ha mások belerokkannak is!

Donna bízott benne, hogy ő lesz a kivétel. Ó Istenem, ez bizonyos körökben annyit emelt volna az ázsióján, mintha Warren Beautyvel kefélt volna.

Kihívóan öltözött föl, no nem tolakodóan vagy ízléstelenül, ám akinek volt szeme, az kénytelen volt meglátni.

Nagyon rövid és szűk szoknya, fekete selyemharisnya, krémszínű blúz, ami kiemelte mellei vonalát.

Mr. Richards kedvelte a szép nőket, s ebbéli nézeteit nem is rejtette véka alá. Mindenesetre még nem kezdett ki a saját tanítványaival, s úgy néz ki, most sem fog.

Kár. Nagy kár.

Lassan, szexisen ment ki az irodából, ahogy a tévében látta valamelyik sorozatban. Örült volna, ha a férfi utána szól, visszahívja, de… nem hívta.

Irvin arcáról lassan lehervadt a mosoly és masszírozni kezdte a halántékát. Pokolian fáradtnak érezte magát. Az

elmúlt időszakban elég keveset aludt. Vagyis… eleget, csak… nem igazán voltak pihentetők az álmai. A saját agya ahelyett, hogy takarékra állt volna, egyre csak pörgött, dolgozott.

Úgy nézett ki, hogy a szer, amit Cole adott neki, egy kicsit… erős volt. Az álmai – a különleges. színes, plasztikus álmok, melyeket az akaratával formált, mint egy darab plasztikot – megváltoztak. Régen is almodott, de csak ritkán. Az ilyen álmok lélegzetelállítóak voltak. Minden egyes alkalommal pontosan emlékezett minden apró részletre. Mindenre. Élménynek számítottak ezek az álmok, életének emlékezetes eseményei közé sorolta őket. Álmaiban elmenekülhetett a valóság, a gonosz, a szürke és álnok valóság elől. Az lehetett, ami mindig is lenni szeretett. Harcos lett, s végre ellenfelekkel küzdhetett, nem csupán aktákkal, adóbevallással, a bürokrácia útvesztőivel, a mindennapos megélhetési problémákkal… Az unalommal és a rutinnal.

Reggel fölkelni, munkába menni, dolgozni, este hazamenni, szunya, indul a kövelkező nap. Mindig ugyanúgy.

Úgy viselkedni, ahogy elvárják tőle. Lehet, hogy soha nem lesz felelősségteljes, komoly, visszafogott… no az semmiképpen nem lesz!… És lehet, hogy köztiszteletben álló sem lesz. Tudta, hogy miket fecsegnek róla az egyetemen. Nem volt sem süket, sem ostoba. Pedig hányan annak tartották.

Összekevemi a saját véleményt a tényekkel… no az például ostobaság!

Mégis tuskónak tartják, hacsak… Hacsak nem változik meg előnyére. Némi visszafogott elegancia és konzervatív nézet jót tenne neki.

Elhúzta a száját, és vágyódva nézett a tejüveg ajtón túl gépelő títkámő sziluettjére. Ó Bridgit; ha van telepátia, most bejön és hoz nekem egy üveg olyan hideg ásványvizet, hogy már szinte kopog!

Lehunyta a szemét, és hátradőlt a régimódi, „Dallasos” forgószékben. Hiába, nincs telepátia. Vagy valamit ő meg a titkárnő nagyon nem jól csinálnak…

Mindig is álmodozó volt. Ezért is kezdett el a kultúrával foglalkozni. Az emberi kultúra nem más, mint egy nagy, színes, szélesvásznú álom sok spéci effekttel, csillogással, rengeteg könnyel és vérrel, amit Cameron és Burton együtt rendezhettek volna.

Csak a kultúrát sokan csinálták. Mindazok, akik szabályt akartak a zűrzavarban, vagy kapaszkodót a nyomorúságban. Mert itt, a kézzelfogható és kiábrándító valóságban a dolgok elég pocsékul működnek.

Azok, akiknek nincs hatalma – és egy egyetemi tanár szemében, hacsak nem pitiáner kispályás – , tehát nem befolyásosak, gazdagok vagy izomagyú állatok... nos... legfeljebb okosak lehetnek.

Az efféle emberek csinálják a civilizációt. Csak senkit nem érdekel. Mások legfeljebb belerondítanak, elcsenik...

Irvin a poros levegőt keverő ventillátort figyelte. Milyen meleg van idén nyáron! Vajon ott is meleg lesz?! Cherubionban?... Évekkel ezelőtt talált rá arra a helyre. Annyira, de arnyira vágyott kitörni innen, hogy önkéntelenül is meglelte ezeket a furcsa álmokat.

Valahol az emberiségnek van egy nagy, közös tudatalattija. Olyasmi, mint egy bankbetét, amiről szerencsére csak keveseknek van tudomása. Csak gyűlik benne a sok minden, szimbólumok, álmok, ősi toposzok, gesztusok, emlékek...

Egy hely, ami fizikailag nem létezik, így csak álmában érheti el pár szerencsés flótás.

Mint egy fura kábelcsatorna, amire nem lehet előfizetni, de páran akaratlanul is megtalálják a megfelelő frekvenciát, s onnantól jön az interaktív műsor...

Hogy Cherubion– e ez a hely, vagy csak része ennek... nem tudta. Cole sem tudta, pedig ő a legrégibb álmodók egyike volt.

Cole... Cole Haynes Raleigh. Így mutatkozott be neki, amikor jó másfél éve végre találkoztak. Ő volt Choler.

Furcsa dolog a véletlen. Ő maine– i volt, Cole New

Orleans– i, mégis itt találkoztak, félúton…

Magas, erősen őszülő, néger férfi volt, a nyakában okkultista jelvényt viselt. Ahogy elmondta, nem volt könnyű sora, amíg magiszterré lett…

Cole életében az álom és a valóság szerves egységet alkottak.

A nagyanyja még hitt a voodoo mágiában, a zombikban, a fekete imában és a sötétben lopakodó rémségekben, amiket lehet imádni, uralni, de megszokni soha.

Apja lelkész volt, még odaát Haitin és kemény neveltetésben részesítette Cole– t. A világmindenségben van hierarchia, van rend és erők, melyek kormányozzák a világot.

Ő volt az első a családjában, aki egyetemre járt. Lelkész akart lenni ő is, teológiát tanult, aztán árult pizzát, pucolt cipőt, volt nagy hangon óbégató bértapsoló hatodrangú bárok komikusai mellett. Egy darabig egy baloldali szektához csapódott, aztán…

Egyetemre került. Egy fickó segített neki eljutni az egyetemre, akivel a könyvtárban találkozott. Csak egy cigit akart tarhálni, szóba elegyedtek, kiderült, hogy a pasas egyetemi kutató. Az afrikai és karib feketemágiáról készült disszertációt írni. Cole meglepően sokat tudott ezekről a dolgokról és… hát… valahogy így indult a tudományos karrierje.

Azóta szerzett két diplomát. Egyet összehasonlító vallástörténetből, egyet szociológiából.

Eltelt tizenhét év, s közben rátalált Cherubionra. Vagy inkább az talált őrá. Volt valami szere, amiből Irvnek is adott. Valamifele szintetikus drog… talán… ami segített a tudatos álmodásban. Könnyebb volt tőle belépni Cherubionra, könnyebb megőrizni az irányítást önmaguk fölött. Ez is egyfajta hatalom volt – nem sodródtak az álom káprázatában, hanem formálni kezdték azt.

Álmában az ember bármi lehet. Akár isten is. Minden attól függ, hogy van– e elég képzelőereje és eléggé hiszi– e a dolgot.

Álmában az ember, ha akar, hatalmas lesz, legyőzhetetlen. Erős, szép, különleges… bármi. Akár az is, ami a valóságban soha. Még akkor is vonzó ez, ha alig jobb, mint a drog.

Álmában az ember nem hal meg.

Igaz, Cherubionon ez egy kicsit gázos dolog. A dolgok egy olyan álomban, amit sokan álmodnak, furcsán működnek. Például az idő, ugye…

Cherubionon nincs ilyen. Vagyis… van, de elég szubjektív dolog. Fölébred az ember, mások alszanak, s álmodnak tovább a világ más pontjain. Mire újra rátalál erre a világra, a dolgok már alakultak közben…

Mint egy intemetes levelezési lista.

Csak azért egy kicsit más.

Vagy inkább nagyon?!

Thorgard… az a következő lépés.

Csupán az zavarta, hogy ez az egész kezdi szétcseszni az életét. Nem tud rendesen aludni, nem tud rendesen tanítani, rendesen koncentrálni és.., és Julie… meg az egész élete, amit többé– kevésbé sikerült egyben tartania. Cherubion… olyan, akár egy álom. De lehet, könnyen meglehet, hogy ideje lenne fölébrednie.

Ezt a csatát még megnyeri, aztán kész. Kiszáll és annyi!

Tényleg?! …Csak úgy kiszállsz?!

Akkor holnaptól az olvasásról is leszokhatsz majd, holnap– utántól az evésről és a beszédről, no meg a gondolkodásról…

Szoktál aludni és álmodni, cimbora, márpedig Cherubionra eljutottál már azelőtt is, hogy Cole– lal találkoztál volna. Spontán. Magadtól. Ez bármikor megeshet.

Persze nem kizárt, hogy soha többet nem keveredsz oda. Feltéve, ha képes vagy meglenni alvás nélkül…

Lehunyta a szemét, és megrázta a fejét. A szemöldökén megülő izzadságcseppek szerteszét repültek. Istenem, mit meg nem adott volna egy jó lóért és egy éles acélkardért! Elég lenne felülni, nekivágni a világnak és lekaszabolni, aki ártani

próbál neki…

Tényleg ilyen egyszerű lenne? Cherubion egy új, friss, formálódó világ volt és mégis… mivé formálták!

Úgy tűnt, ő mindkét világban fantasztának számított. Milyen jó lenne, ha legalább Julie megértené, hogy mi is ez az egész! Nem kellene folyton pszichiáterhez járnia.

Hányszor próbálta már elmesélni neki. Elmagyarázni. Leírni, lefesteni és megvilágítani… Blabla az egész! Nem volt rá képes. Nem volt elég mersze, nem volt elég kitartása.

Végül is megpróbálta…

De végül nem sikerült…

Fölkapta az asztalon heverő bronz levélnehezéket, s mérgében teljes erőből a falnak vágta. Egy polc leszakadt, a súlyos irattartók és jegyzettömbök rémisztő csattanással zuhantak a padlóra.

Bridgit félve kukkantott be. Formás, húszas évei végén járó, barna nő volt. Mindig nagy gonddal öltözködött, s ő volt az egyetlen, aki Irvin kusza tematikáját és kartotékjait képes volt rendben tartani.

Richards kedvelte a nőt. Tudta, hogy Bridgit bal szemét elvesztette egy gyerekkori hógolyócsata közben, most üveg az egyik szeme, s azért hord napszemüveget, amikor csak lehet. A legkevésbé sem zavarta. Számára semmit nem vont le a nő erényeiből. Ezzel – úgy tűnt – egyedül volt a tanszéken.

Talán ezért is tartott ki mellette a titkárnő, amikor mások mindenféléket pletykáltak a háta mögött.

– Baj van, Mr. Richards? – kérdezte óvatosan.

Csak akkor volt ilyen formális, amikor igenis tudta, hogy baj van. Irvin a szeme sarkából látta, hogy a nő palástolni igyekszik szánakozó arckifejezését. Tudja. Mind tudják, hogy kezd összeomlani. Pedig köztük ő a legerősebb. Honnan is tudhatnák, hogy mi örli fel őt?!

– Leszakadt a polc, s akkora a kupleráj, hogy fél délután rámegy majd a pakolásra! – sóhajtott lemondóan Irvin.

– Miss Sullivan kereste – mondta halkan a titkámő, és izzadó tenyerét kényelmes, virágmintás szoknyájába törölte. –

És egy bizonyos Mr. Cole Raleigh is. Mindketten azt kérték, hogy estefelé hívja vissza őket.

Richards beharapta alsó ajkát, és ájtatosan az égfelé emelte a tekintetét.

– Hiába, a népszerűség átka!

Sírni lett volna kedve, vagy inkább üvölteni. Indriq... Ő milyen egyszerűen megoldaná ezeket a dolgokat. Pedig ő is... csak Irvin Richards... De mégsem egészen...

Nagyon jól el tudta képzelni, hogy mit is fog hallani, ha visszahívja őket.

Bocs, Irv, de... ennyi volt!...

Itt az idő, Indriq, rajta hát!...

– Bridgit... azt hiszem, ön az egyetlen ember széles e világon, akinek még a szemébe merek nézni és azt merem mondani, hogy... hogy... arra merem kérni, hogy...

A nő nagyot nyelt, nem tudta eldönteni, hogy most mi a csuda következik majd. Fölhívás egy keringőre?!

– ...hogy ez ellen az őrjítő hőség ellen hozzon nekem egy üveg hideg ásványvizet!...

Újra a régi, pimasz, s egyszerre bocsánatkérő mosoly. A nő megkönnyebbülten mosolyodott el, és már indult is beszerzőútra a hűtőhöz.

Irvin magára maradt sötét gondolataival.

VII.

A süllyedt föld fölött napok óta pokoli szélvihar tombolt. Iszonyú széllökések követték egymást, az emberfejnyi görgetegkövek úgy röpködtek, akár egy sáskaraj. A homok együtt vágtatott a vonyító viharral, és sisteregve mart csupaszra mindent, ami nem volt legalább gránitkeménységű.

Az ég sápadt arc volt csupán, a szél fültépő sikolya. A por és a parányi kőszilánk esőként hullt, a legcudarabb esőként, amit Melan katonái valaha is megértek.

Thorgard, ez a mechanikus kaptár az egyetlen magaslatra épült, ami a Süllyedt Földön található volt.

A szikla szürke volt és kemény, mintegy büszkén hirdetve, hogy eddig állta az idő próbaját. A katonák nem is mertek robbantani, vagy mesterséges alagutakkal kísérletezni. Minek csesznék el, ami máskülönben erős és védelmet nyújt?!

Összesen két liftakna és a földmélyi kutakhoz vezető csőrendszer kúszott alá a mélybe. Minden más – leszámítva a harci gépek raktárait – a szikla felszínére épült. Titániumötvözet védőkupolák, rakétakilövők, radartornyok, indítóállomások és harci rámpák. Az egész hely halálos fenyegetést sugárzott, s legalább annyira bevehetetlennek tűnt, mint maga a Főerőd.

A katonák hetek óta riadókészültségben éltek. Egészen pontosan azóta, hogy a csont– bőr, fonnyadt madárijesztő, Henkvis tizedes – harci érdemeire való tekintettel most már őrmester! – átvergődött a mélyföldön, és a kiküldött felderítők összekaparták a fickót.

Jóságos ég, hogy nézett ki a srác! Mint egy élőhalott! Nem sokon múlt, hogy nem napalmozták le ott helyben!

S amiket mondott! Hogy az előretolt helyőrségek elestek. Mind egy szálig. Nincsenek túlélők, de még talán romok sem. Olyan vérengzést rendeztek a Cholerita, ami egészen példátlan volt.

Sokan csak röhögtek rajta. Ja, hát persze. Kicsit bekattant a srác. Aztán Povych őrnagy kiküldött egy felderítő helikoptert, s a folyamatos jelentések hallatán az arcokról eltűnt a gúnyos vigyor. Valami rettenetes készülődik, érezték mind.

– Indriq! Jön Indriq! – üvöltötte Henkvis, amint rendszeresen fölriadt éjnek évadján, függetlenül a belédiktált szedatívumoktól.

Indriq... Choler hadura, Monarakh testőrkapitánya. Rémisztő hadüzenetet küldött, az szent igaz.

Povych nem értette a dolgot. Hadüzenet... az életben hagyott szemtanút még értette – kiváló demoralizáló tény, –

de a hadüzenetet nem bírta fölfogni.

A félistenek háborúja végtelenül kegyetlen dolog volt emberi szemmel nézve – mészárlások, csonkolás és kegyetlenkedés, fölégetett települések, éhínség, mérgek és járványok, ameddig csak vissza lehetett emlékezni –, de az embereknek, közönséges halandóknak nemigen volt joga bírálni az isteneket.

Pláne a Cherubion földjén járó isteneket, akik nem tűrték hús– vér vagy csont és lélek szolgáik moralizálását.

A katona neve – hallgass és engedelmeskedj!"

Jelentést akart tenni, mert a köpcös Povych lelkiismeretes katona volt, s a dolgok jelenlegi állása meg is rémítette, de... furcsamód éppen ekkortájt támadt föl a szél, s hamarosan tomboló porviharrá terebélyesedett.

– A kommunikációs vonalak halottak, uram!

Napjában éppen elégszer hallotta ezt. Óranként legalább egyszer, ami több volt, mint amennyit hallani szeretett volna.

A gyengélkedő megtelt migrénesekkel, gyomorpanaszosokkal, a magas vérnyomásosokba beültetett tónuskontrollálók sorra fölmondták a szolgálatot.

Az emberek egyre nehezebben viselték a nyomást, s egyre árgusabb szemekkel figyelték Povychot. Mintha az elszigeteltségük éppen az ő hibája lett volna!

Nevetséges!

Egészen addig, amíg egy éjszaka hárman meg nem próbálták megölni. Két rohamosztagos és egy technikus. Feltörték a szállását óvó zárakat, és ha nincs ott Házéöt, a személyi testőréül kijelölt harci droid, hát... kutyaeledelt csináltak volna belőle!

Az emberek őt hibáztatták. Az nyilvánvaló volt, hogy a vihar nem természetes eredetű, de ettől még nem lettek okosabbak. Hozzászoktak már, hogy ezt a régiót teljesen az ellenőrzésük alatt tartják, s szinte időtlen idők óta tart a nyerő szériájuk.

A vereség – ilyen sok, ilyen rövid idő alatt – sokkolta őket. Sokk és frusztráció, rögtön utána jött a hisztériás dühreakció.

Bűnbakot kerestek, lett légyen az bárki. Eleinte nem hittek Henkvisnek, most

mártírra magasztosult, akinek a szava szentírás.

Jön Indriq...

A katonák féltek, s ezen mit sem változtatott a tudat, hogy iszonyú romboló erő volt a kezükben.

Mit ér a kard az azt forgató kéz nélkül?...

Vártak hát fogcsikorgatva, rettegve, ugrásra készen, s remélték, hogy egy napon csak eláll ez a rohadt szél.

VIII.

...Bocs, Irv, de... ennyi volt!...

Richards a telefon mellett ült, kezében a már bő két órája szaggatottan búgó kagyló és kifejezéstelen tekintettel meredt maga elé.

Ennyi. Ennyi volt és vége?!

Conan most szilajon káromkodna, vagy harsányan hahotázna, esetleg magához szorítaná a nőt, s addig csókolná, amíg az megadja magát.

És Jirl?! És Comm, Imaro, Malkar meg a többiek?! Julie elment a pszichiáterhez, s végre sikevült földolgoznia magában az Irvinhez fűződő kapcsolatát.

Doktor Shrine, a jeles lélekbúvár és agyturkász! Az ám, kíváncsi lett volna, mit szól az orvos, ha egyszer magával tudja ráncigálni Cherubionba. No mi van, öreg, se köpni, se nyelni nem tudsz?! Hát látod, így mennek a dolgok! Te is jobban tetted volna, ha nem csapsz föl partnerkapcsolat–specialistának!...

Viszont most itt vannak. Itt és most, messze Cherubiontól, s itt és most Julie Sullivan úgy döntött, hogy ideje lesz befejezni kettőjük kapcsolatát.

– Érts meg engem is, Irv!

A hangja rekedt volt a sírástól és az elszívott cigarettáktól. – Érts meg!" Hát persze! Megértés, tolerancia,

kölcsönösség… aztán majd én úgy döntök, hogy vége. Comprende?!

– A kettőnk élete…

– Az én életem, Irv! Ideje, hogy kezdjek valamit vele! Doktor Shrine is azt javasolta, hogy…

– Ha kézre kerítem a te híres Shrine– odat, hát levágom a fejét és almával a szájában sütöm ropogósra! Mi fene köze van neki mihozzánk?! – kiabálta a férfi.

A tejüveg ajtó túloldalán Bridgit sziluettjét látta, amint a kilincs felé nyúl, aztán diszkréten mégis visszaül a számítógépéhez. Richards egy villanásig hálás volt neki ezért.

– Beszélnünk kell, kislány! – próbálta görcsösen tréfára fogni a dolgot, de érezte, hogy szavai csikorogva tiltakoznak.

– Már nem vagyok kislány, Irv – sóhajtott a vonal túlsó végén Julie. – Belefáradtam a kisded dolgaidba, a rémálmaidba, a drogokba és a folytonos pletykálásba. Megpróbálok a saját lábamra állni és élni, de… nélküled. Ezt el tudom mondani élőszóban is, de azt hiszem, tök felesleges ezért találkoznunk. Hogy megpróbálj nagy szavakkal megingatni, amikor… amikor olyan nehéz volt döntenem és… és…

Hallotta, hogy a nő sír, de nem érdekelte. Üvölteni lett volna kedve. Sírsz, bedőlsz egy pszichiáternek és melodrámát rendezel a telefonban, de… a rohadt életbe… képtelen vagy eljönni és ezeket a dolgokat a képembe mondani! Az arcodat szeretném látni, kislány, a szemedet! A te szemed nem tud hazudni, annyira nem vagy ügyes! A szemedet szeretném látni!…

A düh és a kiábrándultság összeszorította a torkát, hogy alig bírt megszólalni.

– Julie… én… – nyögte ki végül.

– Bocs, Irv, de… ennyi volt – mondta szipogva a lány, és letettea kagylót.

Búgás, ahogy a vonal süketté vált. A düh forrósága hideg flössökkel keveredett, s a gallérja pokolian szorított. Csak forgatta a kagylót, mint aki még soha nem látott ilyet.

„Bocs, Irv, de…”

Bocsánat! Mennyi időt töltenek az emberek bocsánatkéréssel? És miért?! Megbánta a döntését?! Ha igen, akkor miért telefonált? Ha nem, miért kért bocsánatot?

Nem… nem… nem…

– Nem!!!

Bridgit nyitott be kikerekedett szemmel, kezében egy műanyag tálcán pohár, ásványvíz meg némi aszpirin. Szó nélkül lerakta, és lábujjhegyen indult kifelé. A férfi lassan a helyere tette a kagylót, és a halántékához szorította a hideg ásványvizes palackot.

– Hány óra van? – kérdezte hirtelen.

– Fél nyolc – motyogta a titkárnő zavartan. – Sok munka akadt, pár dolgot le kellett másolni meg minden…

– Mr. Hobbs keresett, nem igaz?! Kiteszi a szűrömet?

A nő elpirult, és nem mert Richardsra nézni. Végül alig hallhatóan válaszolt:

– Dühös volt az elmaradt órák miatt, és azt kiabálta… azt kiabálta… én még soha nem láttam a dékánt ilyen dühösnek… azt mondta…

– Kiabált, Bridgit, Hobbs pukkancs ember és a helyében és is ki lennék bukva – dőlt hátra a férfi és benyelt két aszpirint. – Az elmúlt hetekben öt órából egyet, ha megtartottam… Tehát bejött. akkor sem talált itt, amikor jól le akart szúrni, ettől fölment benne a pumpa és kitette a szűrömet…

– Azt mondta, hogy el kellene mennie… szabadságra, amíg… amíg a… magánélete… rendbe nem jön… – A nő már csak suttogott.

– Annyira sajnálom, Mr. Richards! Borzasztóan kellemetlen volt végighallgatni és… én nem is akartam…

A férfi felkelt a székből, vette a holmiját és zsebre vágta a kocsikulcsot. Lassan, szomorkásan elmosolyodott.

– Nem tudom, hogy miért nem tegeződünk soha, Bridgit. Te vagy a legtapintatosabb nő, akivel eddig összeakadtam és büszke vagyok, hogy megismertelek! Most elmegyek.

Köszönöm az aszpirint!

– Hová megy... mégy? – nézett rá a nő zavartan.

– Haza. Elutazom. Jó messze és sokáig, ahogy Hobbs akarta. Fizetett szabadságon a világ végére is! – Az ajtóból még visszafordult, és szokásos vigyorával nézett vissza.

– Majd küldök képeslapot...

Az egyetem parkírozójában beült a megbütykölt Cabrióba, és letekerte az ablakot. Ideje indulni.

A kesztyűtartóból apró cukros dobozt kotort elő, kivett belőle egy drazsét, és víz nélkül leerőltette. Keserű, de legalább itt egyetlen erkölcsös sem keresné.

Cole ajándéka. Mire hazaér, már fél lábbal Cherubionon lesz, s most éppen megfelelő a lelkiállapota, hogy szétszabdalja vagy egymillió Melan– hívő orcáját! Az Úristen – vagy éppen az, aki ráér – legyen irgalmas hozzájuk!

IX.

A porvihar éppen olyan gyorsan szűnt meg, mint ahogy elkezdődött. A Thorgard sziklján kuksolók egy darabig föl sem fogták, hogy vége az ítéletidőnek. Aquila tizedes, akit mindenki csak Kukkolónak szólított – munkaköri ártalom egy hírközlős tisztnél – , álmosan bámulta a fél falat betöltő monitorokat. Minden frekvencián és csatomán szemcsés vibrálás és idegtépő sistergés, amióta a vihar szétrombolta a reléket és az antennákat. Mintha időtlen idők óta a hangyák háborúját adták volna.

A többiek – Rick meg Sephyr, a huncut kis mosolyával – valahová elvonultak, hogy az időt valami értelmesebbel üssék el, mint a kiment monitorok bámulásával.

Hiába, szerencsés srác ez a Rick!

Annyi jóindulat azért csak szorult beléjük, hogy hagytak neki egy kancsó vizet meg egy marék koffeintablettát. Így nem sok hiányzott, hogy leragadjon a szeme. A francba is, már tizenegy óraja volt szolgálatban, előtte rosszul aludt, a belei

rakoncátlanul morgolódtak…

Talán ez volt az egyetlen, ami miatt nem dőlt horkolva a kontrollpanelre…

Fények villantak, ahogy a még működőképes külső érzékelők újra sugározni kezdték a képet. A hang nullára le volt véve, de Aquila kivételesen nem bánta.

A szemei csészealj nagyságúra tágultak, és hirtelen roppant ébernek érezte magát.

– Hogy az a jó!… – suttogta, és riadójelet küldött a központi toronyba.

Az erőd körül, földön, s égen egyaránt végeláthatatlan sorokban nyüzsögtek a Choleriták.

Balamud. a karmazsinszínű óriásdenevér Indriq mellett ácsorgott, és a hömpölygő, fekete áradatot figyelte.

Élőholtak, csontvázak, zombik, rothadó tetemek, ghoulok, fekete lidércek, s nevenincs, torz kreatúrák lépdeltek néma csendben a sziklaerődítmény felé. Hátrébb a rémséges fémevők és Choler bunkós– baltás, rongyos szolgái, barbár csürhe.., de legalább sokan voltak. Az égen wyvernek köröztek és idegtépő hangon rikoltoztak.

– Hidd el, nagy harcosz, ez kiugrasztaná a nyulat abból a bizonyosz bokorból! – selypegte Balamud.

Indriq mogorván bámulta az erődöt. Vért akart, sok vért, tengernyi vért, s nem stratégiát meg körmönfont terveket. Azt azonban még így, pokolian lüktető fejjel és keserű szájízzel is be kellett látnia, egy jó terv csak megkönnyítheti a dolgukat.

– Mit is mondtál ezekről a földmozgásokról?! – nézett a hatalmas denevérre sötéten.

Balamud volt Choler hírnöke, s légi ütközetek esetén az ő véleménye volt mérvadó. Származását, s képességei eredetét – akárcsak a legtöbb magasra fölkapaszkodott Choleritáét – jótékony homály fedte.

– Esz tulajdonképpen nem közönszégesz foldrengész. Tudod, esz a féreglyuk– paradoxon miatt van. Eszek asz eksztradimenszionálisz járatok átfúrják a világot, mint egy darab szajtot, és ha megfelelő helyen, megfelelő mennyiségű

energiát köszlünk, akkor.., de nem akarlak untatni, nemesz harcosz, cak...

Indriq vaskesztyűs öklét nyitotta– zárta pár pillanatig, aztán összehúzott szemmel sandított föl a denevérre.

– A lényeget! – morogta.

– Ha a megfelelő helyre dobjuk le a Choler mesztertől kapott, pokoltűzzel teli gömböket, akkor egy olyan folyamatot gyorszíthatunk fól, aminek földrengész ész nagy rombolász lesz a vége! – summázta Balamud.

– Hová kell dobni a gömböket?! – kérdezte a seregvezér komoran.

– Szemmi perc alatt kiszámolom Szieges négydimenziósz– téregyenletével. Ez amolyan Melan– féle feketemágia, de... mindegy, nem érdekesz... – motyogta a denevér. – Egy rövid ideig minden gépük jól fog működni a plusz energiától, de asztán...

Hatalmas, hártyás szárnyaival olyasféle mozdulatot tett, mint amikor valaki vállat von és lemondóan széttárja a karját.

– Csináld! – intett Indriq, és a letűzött pallosa markolatára támaszkodott. Néhány fekete lidérc reménykedve surrant közelebb, hátha szétszaggathatják a denevért, de a harcos elhessegette őket. Tűnődve figyelte, ahogy Balamud a magasba emelkedik, s rövid idő múlva egy wyvern– raj élén indul meg Thorgard felé.

Az erőd robotágyúi lomhán követték az óriáshüllők és a denevér cikkcakkos szárnyalását, túl nagynak ítélték a távolságot, hogy tüzet nyissanak. Hirtelen tucatnyi, ragyogó fénypont hullt alá a koszos, kora esti égboltról, s lángoló kométaként száguldott a sziklás talaj felé. Tompa dörej, némi morajlás, hatalmas porfelhő, de csak ennyi.

Indriq mégis sötéten mosolygott. – Óvakodj a görögöktől – mormolta – , még ha ajándékot hoznak is...

– Uram, ez... ez hihetetlen – makogott a technikus. – Olyan energiatúlcsordulás, amilyet még életemben nem pipáltam! Minden rendszer csúcsra jár, kifogástalanul működik!

Povych értetlenül meredt a képernyőkre és a kijelzőkre. Mi a franc történhetett?! Az egyik pillanatban még a porvihar tönkretette gépekkel kínlódtak, jött az a wyvern támadás, robbanás és... most hirtelen minden működni látszott. Gyanús és riasztó, de mi a csudának vetné el magától a lehetőséget?!

– Légvédelem és szárazföldi ellencsapás! – hadarta. – A tornyok tartsák távol azokat a sárkánygyíkokat, a levegő– föld ütegek pedig szórják meg azt a gennyes hordát odalent! Utána indítsák a robottermeszeket! A szárnysegédek szélsebesen és elégedetten továbbították a parancsokat. Végre vége a tétlen várakozásnak, és úgy fogják újra hazazavarni a Cholerita csürhét, hogy igazából ők idebent nem is kockáztatják az életüket!

Az esti égbolt színpompás és halálos virágokat nyitott, ahogy a tornyok lőni kezdték a wyverneket, és még a lassan köröző dögök úszták meg olcsón.

A rakétazápor pokoli volt. Öles tölcséreket vajt a kemény talajba minden detonáció, de az élőholt sereg csak menetelt tovább némán. Rőt lángok nyaldosták az eget, s a másodszor meghaló testek vonagló bogarakként hamvadtak el a tűzben.

Bomló végtagok szakadtak le, testeket tépett szét minden robbanás, és alig fertályóra leforgása alatt a síkság üszkös hullahalmokkal telt meg.

A földmélyi raktárak méhéből teherliftek emelték a magasba azokat a gépi rémségeket, amiket Melan, a Technokrata szórakozottan csak robottermeszeknek nevezett el.

Bakarasz magasságú, jó kétlábnyi fémszerkezetek voltak és kecses, mégis masszív krómlábakon mozogtak. Otromba, funkcionális érzékelők, páncélzat és beépített lézervető, ami leégeti a húst a csontokról, mielőtt magukat a csontokat is elhamvasztaná.

Ahol a pokoli ármádia átvonult, ott semmi élő – vagy élőholt nem maradt. Mint egy valódi sáskajárás vagy termeszinvázió után.

A félholtak foggal– körömmel, rozsdás fegyverekkel

csépelték és marcangolták a gépeket. Egyik fél sem érzett fájdalmat, nem kért, s nem is adott kegyelmet.

Mint valami gonosz, gusztustalan sakkjátszma, ahol a játékosnak nem fáj, ami a futóval történik... – gondolta Indriq.

Elege volt. Csalódott volt, dühös, kiábrándult. Ölni akart, nem ezt a tüzijátékot bámulni. Már az sem érdekelte, hogy vajon Balamud terve beválik– e.

Megmarkolta a pallosát, teste körül fölizzott az örvénylő, magmaszín elmepajzs, és intett a feketelidérc– testőröknek.

Amerre jártak, a robotok szétolvadtak, megfeketedett alufóliaként pöndörödtek össze. A lidércek bénító érintése nem sokat ért, a lézervetők hamar széttépték őket. Hamarosan már egyedül tört előre a gépek sorai között.

Ostoba! – gondolta, és összeharapott ajkai véres, fájó vigyorra húzódtak. Most biztosan tompaagyú baromnak titulálnak mind.

Ettől valahogy jobban érezte magát. Vértjével és fegyverével zúzta szét a droidokat. mentális erejével szörnyű rendet vágott közöttük. Vért akart, de csak szivárgó, fekete olaj volt és pattogó szikrák.

Lassan apadni kezdett a mentális erő, gyengült az őt óvó pajzs. Hátrálni próbált, de körülötte csak robottermeszek örvénylő fémtömegét láthatta. Csapdába sétált. A saját magáéba.

A feje pokolian fájt, lüktetett és a halántékában dobolt a vér. Alig bírt koncentrálni. Az elmepajzs még utoljára föllobbant, mint valami kihunyni készülő csillag, maga körül vagy negyven gépet olvasztott szét, aztán kialudt. Lézervetők emelkedtek meg, s álltak villámgyorsan célra. Néhány robotot szétzúzott, vagy a kardjával söpörte el őket, de százak és ezrek nyüzsögtek körülötte. Legalább kétszáz sugárnyaláb – vékony, mint a tű, de átégeti a követ, húst, páncélt egyaránt – fúrta át, s döntötte a földre. Azonnal meg kellett volna halnia, de emberfeletti erővel kapaszkodott az életbe.

Iszonyú robaj, remegés és távoli üvöltés... A föld... maga a föld nyílt meg és Thorgard sziklája, ami a rengés

epicentrumában volt, kártyavárként omlott össze. Vakító, kékesfehér tűzgyűrűk indultak koncentrikus körökben a síkság irányába, letarolva mindent és mindenkit.

Indriq érezte saját égett húsának bűzét. A megolvadt páncél fémcseppjei belerágták magukat a testébe, csak vonaglott, s üvölteni próbált, ahogy a lézer keresőfények, mint izzó szemek befogták...

X.

A Ford Mustang szabályosan közlekedett és a sebességkorlátozást is betartotta. A volán mögötti srác mozi után hazavitte a barátnőjét, s most maga is hazafelé tartott. Most már nincs kinek imponálni, hacsak nem Gibbson seriffnek, aki tudvalevőleg egyáltalán nem komálta a gyorshajtókat. Könnyű, nyár eleji este volt, az útszéli csalitosban valami neszezett és nyomokbun még virágillatot is lehetett érezni.

A rádióban egy Queen– szám ment, s a srác, aki ezen az estén tulajdonképpen egészen jól érezte magát, arra lett figyelmes, hogy valami iszonyú sebességgel száguld felé. Akárki is ül annak a Cabriónak a volánjánál, az vagy elaludt, vagy be van tépve, de ezerrel! Egy villanásig mintha még látta is volna a rémült, üveges tekintetű férfit, aki görcsösen markolta a kormányt, s mintha nem is látta volna a szembejövőt... A Ford lámpái lángoló fényekkel tapogatták a szemberohanót... a fiú pedig megpróbulta félrerántani a kormányt...

XI.

– ...és azt mondta, hogy elutazik. messzire... meg, hogy majd képeslapot... Ó Istenem, hogy történhetett mindez?!

– Kérem. jöjjön, kisasszony, nem szabad fölizgatni a

beteget… erre… erre jöjjön…

Távolodó női hangok, elkent szavak és sírás. Fertőtlenítő és ammóniaszag. Gyógyszerek. Keserű szájíz. Hófehér minden, mint valami elfuserált és szürreális menyországban. Csövek, amik belévezetnek, vagy éppen belőle indulnak ki. Elágazó csövek, vért és vegyszereket keringetnek.

A világ homályos, egy műanyag sátor falán keresztül nézve elég undok dolog. Pláne, hogy minden tagja hűvös és merev.

A pislogás már elég jól ment, de a nyaka még minden moccanásra iszonyúan fájt, amikor nyílt az ajtó. A nővér Cole–t kísérte be.

– Csak öt percet kap, Mr. Raleigh! Mérni fogom az időt!

Cole…

Choler…

Ott állt az oxigénsátor túloldalán, fekete zakója és a hófehér ing úgy illettek rá, mint odaát a meltóságteljes magiszteri köpönyeg. Ajka vonallá keskenyedett, ahogy feszülten figyelte Irvint.

– Mi… történt…

Suttogás volt csupán, de Cole meghallotta. Közelebb lépett.

– Tényleg tudni akarod?!

Egy gyors pislantás. Igen, hát persze.

– Baleset. Útközben csúsztál át Cherubionba, és nem voltál magadnál. Karamboloztál. A másik kocsit egy egyetemista vezette. Ő meghalt, te megúsztad. Csak a gerinced kapott meg a mellkasod, de az nagyon. A fejedet és talán a bal karodat tudod majd mozgatni. Ha a tüdőd rendbe jön, kiengednek innen. A pénzre ne legyen gondod, minden kezelést én fizetek. A barátom vagy, te foglaltad el Thorgardot, és ez minden pénzt megér!…

Irvin szája kiszáradt. Cole… az őszintén kegyetlen… vagy inkább kegyetlenül őszinte Cole… hát nem tökölt a finomságokkal, mindent elmondott egyszerre.

Össze kellene omlania, de a nyugtatóktól túl kábának

érezte magát egy idegösszeroppanáshoz. Élőhalott lett, roncs, ideszögezve egy ágyhoz.

Gépek tartják életben. Gyenge nyomorék lesz élete végéig.

Nem akarta ezt istenigazából végiggondolni. A hisztéria és a téboly… Nem, ezt nem akarta.

– Újjászületek… Cherubionban… – suttogta. Vigyorogni próbált, de az arcizmai zsibbadtak voltak.

– Nem tudom – hajtotta le a fejét Cole. – Lehet, hogy már nem. A test és az elme egysége annyira megsérült, hogy ki tudja, lehetséges– e még ez… Nem… nem tudom… – A pénzre ne legyen gondod… Thorgard… ez nekem minden pénzt megér… – Számára – Irv csak most értette meg – ez egy játék volt, fantáziálás. Cole számára az élet része. Ugyanolyan fontos, mint maga a valóság. Mármint ez a valóság… vagyis… Voodoo és kereszténység… már miért ne férne meg a valóság több arca egymás mellett? Oda kell jutnia. Cherubionba. Ott erős, képes járni, beszélni, cselekedni. Ott erős, nem csupán egy roncs. Ez az egyetlen reménye maradt.

– Segíts! – motyogta Irv.

– Nem tudom, hogy tudok– e – hajtotta le a fejét Coler.

– Tartozol…

A nővér lépett be egy újabb Braunülével és egy intravénás csodakoktéllal. Az intenzíven az élet mozgalmas. Itt ez a tanár is. Drogos, gondatlanságból ölt, és ha szerencsés, az orrával majd tudja kezelni a tévé– távkapcsolót… Szerencsétlen flótas!

– Lejárt az ideje Mr. Raleigh! Erre fáradjon ki, kérem!

Tekintetük egy villanásig összekapcsolódott, s most is Cole volt az, aki feszengve elfordult. Tartozol…

XII.

A szolgák félmeztelenül dolgoztak, de még így is csorgott róluk a veríték. A hatalmas kőkádban láva bugyborékolt, s felszínén a kísérteties Fekete Láng cikázott. Az, ami

mozgásban tartja a holtakat is. A magiszter legrettenetesebb varázsszere. Choler hófehér haja csatakosan lapult a pánt alatt a koponyájához.

Szemei pokoli fénnyel izzottak, ujjai karmokká görbültek, ahogy intett a szolgának. A tucatnyi akolitus és a húsz szolgáló minden izmukat megfeszítve kínlódtak a pokoltüzben kovácsolt láncokkal, melyek fémkeretet emeltek ki a lávafürdőből. A rúnadíszes lapon egy hatalmas, emberi csontváz feküdt. Choler órákig járta a thorgardi harcteret, amíg össze nem tudta gyűjteni a csontokat. Ha nincs az a rengés, ennyi sem marad belőle!... A Fekete Láng kísérteties glóriát vont a csontkoponya köré, belé folyt, fényt gyújtott a világtalan szemüregekbe, láng kúszott a néhai nyelv, és fekete parázsgömb bújt az egykori szív helyére. A varázslat köti össze a lelket, elmét, és tartja mozgásban azt, ami a testből megmaradt. Az olvadt magma adja erejét, ez táplálja majd örökkön örökké...

Indriq újra látott. Rekedten felhőrdült, s a sóhajt öles lángnyelvek kísérték.

Felült, hátraszegte a koponyáját, és üvölteni kezdett.

XIII.

Az éjszakás nővér nagyon utálta a munkáját, de az ilyen melóért egy hajszállal több pénz járt. Csinos, huszonéves lány volt, sötét haját vállig eresztve hordta, és félálomban már a holnapon töprengett.

Jó félóra múlva nehézkesen föltápászkodott, hogy körbejárjon. A kettesben ott van az a kislány, akit saját apja vert félholtra, és persze a drogos tanár a négyesben...

Az oxigénsátornál elidőzött egy darabig. Az infúzió szép csöndben lecsöpög reggelig. Az EEG hullámhegyei és völgyei normálisak...

Hirtelen a szinuszgörbe az égig ugrott, majd olyan mélyre zuhant, hogy ott már lámpással kellene keresni az embernek a saját orrát, aztán megint magas.., és ismét beállt a normál

hullámmozgás.

A nővér kimeredt szemmel nézte az élőholt férfit. Peregtek az arcán a könnyek. Sírt, hangtalanul, kitartóan, de ugyanakkor a szája szögletében arrogáns, pimasz mosoly bujkált.

A nő megbabonázva állt. Látta ezt a mosolyt, és a csontjaiban érezte, hogy többé soha, de soha nem fog tudni szabadulni ettől a látványtól…

Allen Newman– Míg a halál el nem választ

Azt hiszem, soha nem járhattam volna szabadon a világban, soha nem hajthattam volna más helyeken álomra a fejem, és soha nem találkozhattam volna más emberekkel, ha Montero báró sasfészkét ki nem füstölik az elfajzottak.

Az ostrom kezdetekor nem sejtettem, hogy számomra bármi jó származhat belőle. Sokáig nem is tudtam. mi folyik a falakon kívül, nem tartották fontosnak, hogy felvilágosítsanak – , csak gyanitottam, hogy komoly baj történhetett. Különben nem csökkentették volna őreim számát, és nem zárnak a szobámba. Előtte legalább a belsőkertben szabadon sétálhattam, és élvezhettem a napfényt, a szél érintését az arcomon, valamint a várat ebéd után megülő bágyadt csendet, de most kényelmes börtönöm fehérre meszelt falait bámulva töltöttem napjaimat. Nem beszélhettem senkivel, csendes motyogásom enyhíthette csupán a magányom.

Őreim arcát is csak akkor láttam, amikor beengedték az étekhordó inast. Ebből tudtam, hogy még mindig ott strázsálnak az ajtóm előtt, de már csak ketten, és nem négyen. Az ijedt szemű fiút bizonyára óvva intették, nehogy szóba elegyedjék velem, mert nem válaszolt a kérdéseimre – letette a tálcát, majd sietősen távozott. Rab voltam, bár aranykalitkában. Azt ettem, amit a báró és családja, puha ágyban aludtam, finom selyemből varrt ruhákat viseltem, és rendelkezésemre állt egy különszoba testedzés céljából, mégis rabnak éreztem magam.

Amikor az első katapultlövedékek becsapódtak, nem csak arra jöttem rá, hogy ostrom alatt állunk, hanem arra is, hogy nem a szomszéd várbeliek rontottak ránk. Nekik nem voltak ostromgépeik, sem elegendő emberük, hogy

megkockáztassanak egy támadást. Hiába reménykedtem, hogy csak földrengésről van szó, a kőtömbök süvítő hangja és az, hogy a torony mindig csak pillanatokra rengett meg, szélvészgyorsan eloszlatta ezen tévhitemet. Válaszképpen felropogtak a fegyverek, de csak egyes lövések, mert takarékoskodni kellett a lőszerrel.

Hamarosan megéreztem az égő szalma torokkaparó bűzét. A várfalhoz tapadó házak teteje lángot fogott, talán a gyújtónyilaktól, melyek felhője időnként elsötétítette az eget, talán a naftával és szurokkal telt tömlőket dobáló ballisták találatai következtében – nem tudhatom. Mindenesetre odakintről behallatszott a pánikba esett szolgák rikoltozása. Szinte semmijük sem volt, de azt is elvesztették.

A láthatatlan ellenség két héten át folyamatosan rombolta a falakat, reggeltől estig hullottak az ökölnél nagyobb, csiszolt kőgolyóbisok, szurokba mártott végű gyújtónyilak, pajzsátszakító, hosszú lándzsák és formátlan sziklakoloncok. Az ostrom csak az éj leszálltával csendesedett, amikor a ballisták kezelői már nem látták a célt, de azért néhány kósza lövést ilyenkor is eleresztettek, hogy megzavarják a várbeliek békésnek amúgy sem nevezhető álmát.

Montero báró és emberei – magamat is beleértve – alig várták, hogy végre abbamaradjon a kövek zápora. Ám amikor eljött ez a nap, visszakívántuk a lövedékek süvítő hangját, a dermesztő recsegéseket és a felcsapó lángokat, mert a csend azt jelentette, hogy a támadók elszánták magukat a rohamra.

Csupán egy, a várudvarra nyíló, lőrésszerű ablakon át nézelődhettem, mely raadásul olyan keskeny volt, hogy a karom is alig fért ki rajta, azt azonban láttam, hogy minden katona a várfalak felé rohan, ki puskával, ki karddal hadonászva. Csizmás lábak csattogtak keresztül a belső kert ápolt gyepén, és a vasalt sarkak a földbe tiporták az ostrommal dacolva is virágzó rózsákat. Elhullajtott, vörös szirmok maradtak utánuk, vércseppekként szétszórva a sárban.

Biztosra vettem, hogy e végső órán a báró fia sem rejtőzik tovább, és ő is a falakon harcol.

Átok!

Nem akartam úgy meghalni, hogy nem látom, merről közelít felém a veszély. Sürgetést éreztem, hogy kitörjek, és magam küzdjek meg a végzetemmel. Ha eljő értem a halál, hadd nézhessek egyenest a szeme közé, és ne settenkedve, hátulról rontson rám akkor, amikor mit sem sejtek!

Régebben is törtem már szökésen a fejemet, de mindig elvetettem az ötletet. Odakint csak a járhatatlan, burjánzó dzsungel várt, melyből szigetekként emelkedtek ki a hegyteraszokon megbújó erődítmények. Állítólag egy kihalt nép építette őket, és sokáig lakatlanul álltak, mígnem nyolcszáz évvel ezelőtt a Katasztrófa idején újra benépesültek. Az emberi túlélők ide húzódtak vissza az Amrikot elborító káosz és pusztulás elől. Mindegyik sziklaerőd egy– egy önkényúr fennhatósága alatt állt, akik semmivel sem voltak kíméletesebbek vagy jobbindulatúak Montero bárónál. Rajtuk kívül szinte semmi nem maradt az emberi civilizációból.

Tudtam, hogy ha megszököm, akkor sem menekülhetek el a végzetem elől: nincs mágus, aki segíthetne rajtam. Hsaq'ma megmondta. Másban lehet, de ebben biztos, hogy nem hazudott. Mennyire gyűlöltem pedig ezért!

Reménytelennek tetsző helyzet kellett ahhoz, hogy elhatározásra jussak. Az ostrom kezdetéig mindig elodázhattam a döntést azzal, hogy voltaképpen nincs is olyan rossz dolgom, de most már nem áltathattam tovább magam. Hiú remény lett volna abban bíznom, hogy az ostromlók megkímélik az életemet – de ha mégis, a báró fiáét aligha. Így hát cselekednem kellett.

Hatalmas termetű és erejű férfi voltam, ennek most végre hasznát is láttam. Ezen tulajdonságom végett választottak ki ugyanis a sok jelentkező közül. Persze akkor még nem tudtam, hogy mire jelentkezem. De ha tudom, az sem változtatott volna a dolgokon.

Nem volt más választásom.

Az egyik széket széttörtem a térdemen, és a szilánkos végű lábat bunkóként megsuhogtattam a levegőben. Jó húzása

volt – jelen helyzetemben nem kívánhattam jobb fegyvert magamnak. Az ajtó kifelé nyílott, talán azért, hogy a szobába belépők elől ne bújhassak el, és ne lephessem meg őket. váratlanul kiugorván az ajtószárny mögül, Ez most megkönnyítette a dolgomat: nekirugaszkodtam, és vállal rontottam a kétembernyi, vasalt tölgyfa ajtónak. Az ajtószárnyak majd' leszakadtak a zsanérjukról, midőn hatalmas szájként feltárulva kiokádták a folyosóra a testemet. A márvány padlólapon megcsúsztam, de a lendület továbbvitt, és esetlen botladozásomat csak a szemközti fal fékezte meg.

Minden harcosra szükség lett volna a falakon, ennek ellenére egy őr még mindig ott posztolt a szobám előtt. Kissé meglepte a felbukkanásom, de hamar összeszedte magát, és fegyverét előreszegezve rám ordított:

– Ramírez! Takarodj vissza a szobádba! Azonnal!

Magamban csak vigyorogtam harciasságán. Rég kitapasztaltam, hogy nem kell attól tartanom, hogy az őrök komolyabb kárt akarnának tenni bennem. Ha bántódásom esik, ők kínnal telibb halált halnak, mint én. Úgy vigyáztak hát rám, mint Alonsóra, a báró fiára. Illetve majdnem úgy.

– Csak nem akarsz megölni, ha nem engedelmeskedem? – kérdeztem felegyenesedve, és közelebb léptem a katonához. Két kezemet oldalam mellett leengedve tartottam.

A puska csöve a mellkasomnak nyomódott. Az őr arca tanácstalan volt, az ujja megfeszült a ravaszon, a mosoly mégsem fagyott le az arcomról.

Jól számítottam. Nem látott bennem fenyegetést, ezért a katona inkább ismét szép szóval próbálkozott.

– Montero báró megtiltotta, hogy elhagyd a szobádat! Nem akarlak lelőni, de engedelmeskedned kell urunk parancsának!

Váratlanul, bal kezem alulról indított, félköríves mozdulatával félrecsaptam a puskacsövet. Az őr ujja magától mozdult, és reflex– szerűen megrántotta a ravaszt, a golyó azonban a hátam mögött, gellert kapva pattant le az egyik márványoszlopról. Több lövésre nem maradt ideje, mert

lesújtottam a jobbomban szorongatott bunkóval.

A katona rozsdás fémsisakot viselt, mely nagyot kondult, de hiába tompította az ütést, az így is elég erősre sikeredett. A sisak úgy horpadt be, mintha gyertyaviaszból készült volna, az őr pedig egy hang nélkül csuklott össze.

– Nem sok hasznodat vették volna a falakon! – mondtam az ájult férfinak, és felragadva az elejtett puskát, átléptem a szétvetett végtagokkal heverő test felett.

A Katasztrófa előtt állítólag több magamfajta járta Amrik földjét. Azt hiszem, többnyire fogságban tartották őket – úgy mint engem – , mert túl értékesnek számítottak ahhoz, hogy szabadon kószáljanak és életüket kitegyék mindenféle veszélynek. Bár lehet, hogy akkoriban könnyebb volt fájdalomtestvért kreálni. Akkor még éltek a nagy mágusok – tudósoknak is nevezték őket – , aki olyan dolgokra voltak képesek, melyekről mi már álmodni sem merünk. Megzabolázták a folyókat és az időjárást, az égen hatalmas fémmadarak szárnyaltak, a művelt földek pedig tengerparttól–tengerpartig nyújtóztak. Legalábbis a legendák szerint…

A tudósok és Amrik többi lakója majdnem mind ottvesztek a Katasztrófában. Tűzvihar söpört végig a kontinensen, lerombolva az égig érő palotákat és felégetve a termékeny mezőket. Nem maradt utána más, csak a kiégett, megfeketedett föld és fehérre szikkadt, húsnélküli csontvázak. Az elnéptelenedett városok utcáin rongyos túlélők csúsztak–másztak, és leölték egymást az élelemért. Azok, akik megőrizték emberi méltóságukat, délre, a hegyek közé menekültek, a háborítatlan dzsungel rejtekébe, és birtokba vették a sziklából épült végvárakat. Fegyvereket és gyógyszereket vittek magukkal, ám az eltelt századok alatt a lőszer elfogyott, csakúgy, mint a medicina, és újra kézzel, gépek nélkül kellett feltörni az erdőtől elhódított földet. Az erődökbe zárt emberek azonban túlélték. A dzsungel mélyén sokasodtak, és új civilizációt hoztak létre.

Mindezt Hsaq'ma, a mágus mesélte nekem, aki a báró parancsára felkutatta a fájdalomtestvér varázslatot. Hogy miért tette mindezt? Talán mert megbánta, amit velem cselekedett, vagy mert én voltam az egyetlen, aki meghallgatta. Senkit nem érdekeltek a régmúlt idők.

Hsaq'ma különleges mágus volt. Nemcsak mentális képességekkel rendelkezett, de a régiek tudása is érdekelte. Amikor visszatért titkos útjáról – senki nem tudta, merre járt – , bezárkózott a báróval, és másnap összetrombitálták Palenc összes fiatal férfiját. szolgákat és katonákat. aztán kezdetét vette a válogatás. A báró, a mágus és a felcser félmeztelenre vetkőztettek, és megvizsgáltak mindenkit, mint a lovakat szokás. Ezt azért tudom ilyen jól, mert akkoriban az istállóban dolgoztam: én lapátoltam ki a ganajt a lovak alól.

A báró kissé fintorgott, amikor megállt előttem – én is ezt tettem, mikor először léptem be az istállóba – , de nem rettent vissza. Megtapogatta a karizmaimat, miközben a felcser a számban turkált – felhúzta az ínyemet, megvizsgálta, nem mozognak– e a fogaim, és van– e közöttük lyukas.

– Mondd, fiam! – kezdte a báró. – Élnek még a szüleid?

– Szajdosz dem – válaszoltam kissé érthetetlenül, mert a felcser még mindig a pofámban matatott. A báró türelmetlen intésére azonban végre elengedett.

– Mi történt velük?

– Ottvesztek az amazonok legutóbbi rajtaütése során.

– Jó, nagyon jó – veregette meg elégedetten a vállamat a báró. Nem értettem, miért okoz számára örömöt, hogy a vérszomjas nőszemélyek éjszaka rajtaütöttek apámék erdőszéli házán, és minden élő rokonomat lemészárolták. Ennek ellenére nem szóltam semmit, Montero báró azt tett, és azt mondott, amit kedve tartotta.

– Szeretnéd, ha ezután nem kellene dolgoznod, kényelmes szobában laknál, finom ételeket ennél, és úgy élnél, mint egy uraság?

– Ki nem? – kérdeztem vissza vigyorogva, de a várúr szeme villanását látva hozzátettem. – Igen, báró úr.

– Akkor a mágus felvisz a szobájába, és elmondja, mit kell tenned. Mert te sem gondolhatod, hogy mindez ingyen a tiéd lehet...

Nem gondoltam, de azt sem, hogy ennyi kínnal jár uraságnak lenni. A fájdalomtestvér varázslat következtében testem a báró fiának, Alonsónak testévé vált. Azaz nem egészen. Hogy' magyarázzam meg? A régiek varázslatai felfoghatatlanok és borzalmasak. Elmondom az egészet részletesen...

Hsaq'ma engem és a báró fiát hassal egymás mellé fektetett, és láttam hogy egy kristálygömbből kihalászott nyálkás, lepényhalra emlékeztető lénnyel a kezében felém közelít. A tenyérnyi valami várakozóan tekergette hosszú csápját. Megkövülten, védekezésre képtelenül figyeltem, ahogy a mágus mögém kerül, és a lényt a hátamra, közvetlenül a tarkóm alá helyezi. Azután erős, szúró fájdalmat éreztem, mintha a lény tűhegyes csápja hatolt volna belém, és elvesztettem az eszméletemet.

Amikor magamhoz tértem, Hsaq'ma figyelmeztetett, hogy ne piszkáljam a hátamat – és valóban, ha csak megérintettem a kocsonyás, lüktető valamit, hasogató fejfájásom támadt.

A mágus más dolgok felől is felvilágosított. Minden külső behatás – így mondta Hsaq'ma – ami a báró fiát éri, engem sebez meg, nekem okoz fájdalmat, de természetesen ez nem kölcsönös. A tarkónk alatt meglapuló lények révén közvetlen kapcsolatba kerültünk egymással. Alonso lett az adó, és én a vevő. Más szóval, ha behúzok egyet Alonsónak, az ütés őt találja, az ereje hátra is tántorítja, de azt érzem majd, mintha magamat ütném, és az én orrom törik be.

Szerencsére az öregedés és egyéb belső folvamatok, gondolatok, érzések terhét nem veszem át, de minden kívülről jövő fájdalmat és sebesülést igen. Talán könnyebb lesz megérteni, ha elmesélem, mi történt az első héten, a beavatkozás után. A báró fia tizennégy éves volt – kései gyerek– és az apja nem akarta elveszteni, úgy mint két bátyját. (Egyiket megmérgezték a szomszédos földesúr által felbérelt

szolgák, a másikat amazonok ölték meg. Bár többen rebesgették, hogy az ő halála is a szomszéd lelkén szárad – de biztosan senki sem tudhatta, mert egy szemtanú sem maradt életben.) Alonso pusztakezes harcot tanult minden héten. Én a szobámban, az ágyamon heverésztem, és egy tálból tejszínhabbal nyakon öntött epreket eszegettem, amikor váratlanul fültövön vágtak.

Furcsa élmény volt (akkor – azóta már megszoktam), mert a fejem nem lódult félre az ütés erejétől, a fájdalom viszont szétsugárzott az agyamban. Mintha egy szellemlény packázott volna velem. Még magamhoz sem tértem a meglepetésből, mikor úgy éreztem, mintha fejjel futottam volna a falnak. Eleredt az orrom vére, és belefolyt a kezemben tartott tányérba.

A vörös cseppek elkeveredtek a pirosló eperdarabkákkal.

Megrémültem, nem tudtam, mit tegyek. Az ajtó felé indultam, hogy kérdőre vonjam a mágust, de nem értem el a bejáralig, mert a gyomorszájam táján hullámokban terjedt szét a kibírhatatlan fájdalom. Térdre estem, és a perzsaszőnyegre öklendeztem gyomrom tartalmát. Kijött az ebédre fogyasztott vaddisznósült és az áfonyás mártás, csakúgy, mint a kolibri–pecsenye, és az egész gusztustalan rakást a még emésztetlen, krémmocskos eperdombok koronázták meg.

Többre abból a napból nem emlékszem.

Amikor magamhoz tértem. az ágyamban feküdtem, és a felcser hajolt fölém aggodalmas arccal. Mögötte Montero báró állt, az ő szeméből bosszúság sugárzott.

– Megmarad, nem? – kérdezte.

– Igen. Egy bordája és az orra törött, valamint bedagadt a szeme és rengeteg véraláfutás borítja a testét, de erős a szervezete. Hamarosan felépül.

– Hogyan történt? – szólalt meg a mágus, akit eddig észre sem vettem. hogy a szobában tartózkodik. A báró feszengve válaszolt.

– A fiam kissé elragadtatta magát. Amikor látta, hogy a mestere nem képes őt megsebezni, addig folytatta a harcot,

míg be nem vitt néhány találatot. Közben számtalan ütést kapott, mint láthatod, de ez nem tudta megállítani...

– Mondtam, hogy így lesz – rázta a fejét gondterhelten Hsaq'ma. – Túl fiatal, túl szertelen ahhoz, hogy felfogja, meddig mehet el. Megrészegítette a sebezhetetlenség érzése... Talán várnunk kellett volna még pár évet, ahogy javasoltam.

– Nem várhattunk. Rengeteg ellenségem van, és csak egyetlen fiam. Bárnikor lecsaphatnak rá.

A mágust azonban ez sem nyugtatta meg.

– Ha nem tanul türelmet, elveszítjük a fájdalomtestvért azelőtt, hogy bármi hasznát vehettük volna.

– Majd én beszélek a fiammal – mondta a báró elkeskenyedő ajkakkal. – Mostantól mindig lesz egy felügyelő Alonso mellett, aki megállítja a harcot, ha az elmérgesedik. Másrészt felcser te is küldj ilyenkor egy ápolót Ramírezhez, nehogy baja essen!

Természetesen felépültem, és túléltem Alonso féktelen ifjúkorát, különben nem tudnék erről mesélni. Nehéz volt, de kibírtam. Hetente kétszer pusztakezes harc és háromszor vívás. Nem beszélve a vadászatokról és a verekedésekről. A fiú egyáltalán nem vigyázott magára. Amikor fára mászott, kificamítottam a bokám. Amikor levettette a ló, magam alá törtem a kezemet. Többször beverték az orromat – a végére teljesen formátlanná torzult –, a homlokomon horzsolásnyomok, a mellkasomon kés– és kardpenge hagyta forradások. Úgy éltem, mint egy uraság. De melyik uraság tölti a fél életét sínbe rakott végtagokkal, bekötözve és ágyban fekve?

A palenci vár elesett.

Nem is történhetett másképp, hisz' több mint húszszoros volt a túlerő. Az elfajzottak először a szomszéd földesurat és háznépét hányták kardélre, de a báró csak rövid ideig örülhetett legfőbb ellensége vesztének.

Az elfajzott mutánsok, akik eemsiknek nevezték magukat,

egész Amri– kot elfoglalták. Miután Otoaak, az elfajzottak hatalmas testű, potrohos, négylábú vezére leszámolt legfőbb vetélytársával, Rőt Asbarddal, a fejébe vette, hogy a dzsungel mélyén megbúvó emberi erődítményeket is a földdel teszi egyenlővé. Sorra felkutatták a hegyek között épült várakat, és egymás után esett el Titlan, Chitza és most Palenc.

A báró mágusa erős volt, varázspárbajban megölte az ostromot irányító főkodót, de az életben maradt alkodók ráomlasztották a fellegvár tornyát. Hsaq'ma utolsó erejével ködöt idézett, mely hömpölyögve körbefonta a romokat.

A gőzfürdőben kavargónál is vaskosabb és tömörebb füstpamacsok pillanatok alatt nyúlós masszává álltak össze. A tejszínű homályban vakon ténferegtek a támadók és a védők egyaránt, teljesen elveszítve tájékozódó képességüket. Amíg kartávolságnyi távolságba nem ért, senkiről nem lehetett megállapítani, hogy melyik félhez tartozik. Minden ember homályos árnyék volt csupán, alig látható körvonal, vagy még az sem, ha tíz lépésnél távolabb járt.

A fegyverropogás elhallgatott, és a támadók mindenütt özönlöttek be a lerombolt falak résein, senki nem törődött többé a megállításukkal. Az utcákon közelharc tombolt, de akik összecsaptak, sokszor a pengék összecsókolódzásáig nem tudhatták, hogy akivel harcolnak, az ellenség– e vagy barát.

Én is mentettem az irhámat, és közben reménykedtem, hogy a báró fia szintén ezt teszi. A gyomromban jeges gombóc mocorgott, és hideg ujjakat növesztve a gerincemet simogatta. Bármikor, bárhonnan lesújthatott rám a halál, úgy, hogy nem láthattam, nem félhettem, nem készülhettem fel fogadására. Mindenesetre lopakodva haladtam előre, és ha szembe jött valaki, egy összeomlott házba húzódtam, vagy ha ilyen nem akadt a közelben, lekuporodva, mozdulatlan vártam, hogy elcsörtessenek mellettem. A puska ott volt ugyan a kezemben, de ha használom, azzal odacsődítem az összes mutánst.

A ködből egymás után bontakoztak ki a vakon tántorgó, idomtalan alakok, az elfajzottak. Sosem láttam még őket, csak meséket hallottam róluk, mint távoli fenyegetésről. Úgy

hírlett, hogy az eemsik minden más fajnál többre tartják magukat, s elvetnek minden szabályt. Idegen isteneknek áldoznak, elfogyasztják egymás húsát, s a gyilkolásban, a pusztításban lelik élvezetüket.

A báró mindig legyintett, ha szóba kerültek.

– Mitikus lények, távoliak és veszélytelenek – mondta.

Hát most eljöttek.

Rengetegen voltak: ember formájúak, mégsem emberek. Legtöbbjüknek két feje volt, kettőnél több lába, vagy a melléből nőtt ki a többi karja. Sötétek voltak és iszonyatosak. Hajlott háttal jártak, mint az ősemberek, durva íjakat, otromba fabunkókat vonszoltak maguk után. Többször úgy tűnt, hogy megérezték a szagomat, ilyenkor csak álltak fenyegetően, szimatolva, mintha emberi testrészekből összerakott ocsmány szobrok lennének.

Egy alkalommal a vadállati bőrt viselő, csapzott hajú, szakállas eemsi bedugta a fejét a vályogból összetapasztott ház ablakán, és szemét meresztgetve próbált áthatolni a sötéten. Két lába és két karja volt, de a ruhája alól polipszerű csápok meredtek elő, s émelyitően mocorogtak. Annyi időm maradt csak, hogy behengeredjek az ágy alá, melyen egy betört koponyájú öregember feküdt – a leomló mennyezet egy darabja zuhant rá.

Visszatartottam a lélegzetem, és imádkoztam, hogy az elfajzott ne vegyen észre.

Tűnj el, randa pofa!

Talán az ágyon heverő holttest. talán a távolabbról hallatszó kardcsattogás vette rá az eemsit, de visszahúzta a fejét, és tovacsörtetett. Vártam egy ideig, hogy megbizonyosodjak, nem csapdáról van szó, aztán előbújtam rejtekhelyemről, és folytattam az utam.

Egy örökkévalóságnak tűnt, míg elértem a várfalat. Nem túlzok, tényleg annak éreztem. Végigtapogatóztam a habarccsal egymáshoz tapasztott kövek mentén, míg egy omladékhoz nem értem. A túloldalról csizmás lábak dübörgését hallottam, de aztán a zaj elhalt, és én átléptem a

földre omlott szikladarabokon.

Nagyjából sejtettem, hogy hol lehetek, ezért amennyire a körülmények lehetővé tették, egyenesen haladtam tovább. Két kezemmel kaszálva. vakon törtettem előre, a földgöröngyökben és a kifordult fűcsomókban meg– megbotolva. Rengeteg mutáns lába és patája taposta szét, túrta fel a talajt. Távolabbról kiáltozás hangja és kürtök rivallása ért el hozzám. Arra buzdították az elfajzottakat, hogy formáljanak kört a vár körül, nehogy Montero báró emberei megszökhessenek.

Elvigyorodtam. Kissé elkéstek a paranccsal.

Reménykedtem, hogy ha én kijutottam az egérfogóból, a báró fiának is sikerül majd. Mindenesetre nem várhattam tétlenül a végzetemet: mindent meg kellett tennem, hogy mentsem a bőrömet. Alonso sorsáért hiábavaló lett volna aggódnom, így hát megpróbáltam nem is gondolni rá. Lóra volt szükségem, és tudtam, hogy azt legközelebb az erdőben rejtező szentélynél találhatok.

Montero báró talán számított rá, hogy egyszer jó hasznát veszi, vagy csak azt szerette, ha a vadászat végeztével kipihent lovon érkezhet haza, mindenesetre mindig hagyott váltáslovat a dzsungel mélyén, az ismeretlen isten szentélye mellé épített istállóban. Sokat hallottam ezekről a vadászatokról. Ilyenkor mindig kutyaugatás vert fel az álmomból: a báró pecérei kiengedték a vadászebeket. A vadászok lovon indultak a nyomukban, és a nyeregből később sem igen szálltak le, ha úgy jött sora, fürgén vágtattak a menekülő amazonok, vagy más, erdőlakó, vörös bőrű vademberek nyomában...

Úgy terveztem, hogy a szentélynél váró lovakkal elmenekülhetek az elfajzottak elől. Amennyiben életben maradok, és Alonso is élve megússza, a Füstölgő– hegy felé szándékoztam venni az irányt, de előbb el kellett tűnnöm a környékről.

Félúton járhattam, amikor hirtelen éles fájdalom hasított a vállamba. Olyan érzés volt, mint ha tűt döftek volna belém. Egy hihetetlenül éles, ujjnyi vastag kötőtűt. A lapockám felett

hatolt be, és a kulcscsontom alatt bukkant elő a hegye.

Egy nyílvessző!

Megtántorodtam, és a sebből, mely látható ok nélkül nyílt a bőrömön, elkezdett ömleni a vér, teljesen eláztatva az ingemet.

Akaratlanul is a bal vállam felé kaptam, hogy kihúzzam a vesszőt a sebből. A kezem persze csak a levegőt markolta. A fájdalom kibírhatatlan volt, és egyre fokozódott. Azt mondják, egy bizonyos határon túl az ember nem érez már semmit, de nem tudom, hol lehet ez a határ, mert bár majdnem elájultam, a fájdalom nem tompult. Beharaptam az ajkamat, hogy fel ne ordítsak.

Alonsót eltalálták, ez azt jelenti, hogy nem sikerült észrevétlenül kicsúsznia az ostromló elfajzottak gyűrűjéből. Lehet, hogy most ott állnak körülötte, és nemsokára mindegyikük belédöfi pengéjét, vagy lesújt rá göcsörtös bunkójával. Esetleg, ha már kitombolták magukat, életben hagyják estig, s akkor tálalják fel a győzelmi lakomán.

Mit mondjak: egyik gondolat sem lelkesített igazán.

A vállamból szivárgó vér megalvadt, és a durva gyolcsing beletapadt a sebbe, mire elértem a szentélyt. Nem volt nehéz dolgom: miután sikerült leráznom a bénultságot magamról, és ráébredtem, hogy még mindig élek, elindultam, és követtem a fák között kanyargó ösvényt.

A lépcsőzetesen egymásra tornyozott, bazaltkövekből álló építmény körül kivágták a fákat, és úgy emelkedett ki az erdő sűrűjéből, mint egy világítótorony. A romos szentély mellett állt a fagerendákból összerótt, hosszú építmény. Belestem a megvetemedett gerendák közötti réseken: nem késtem el, mert öt ló állt bekötve a félhomályos hátsó traktusban. Fejük hosszan megnyúlt, homlokuk kidomborodott a szemük fölött. Zömökek voltak, vaskos, görbe lábúak, a kitartó fajtából.

Az ajtót erős, kovácsolt keresztpánt védte, a végén hatalmas lakattal. Mivel nem volt kulcsom. előhúztam késemet, és megpróbáltam meglazítani a keresztpántot rögzítő szegecseket. Fertályórája dolgozhattam már, amikor ismerős

hang csattant fel a hátam mögött.

– Megállj, kutya! Mit csinálsz?!

Megfordultam, és Montero báró fiával, négy testőrrel, valamint öt kivont pengével találtam magam szemközt. Ők is felismertek.

– Fájdalomtestvér! Hogy kerülsz ide?

– Hosszú történet – válaszoltam egy legyintés kíséretében. Alonso orrba bokszolta magát. Nem túl erősen, csak annyira, hogy könnybe lábadjon a szemem a fájdalomtól. Egyszer úgyis megöllek!

– Kérdeztem valamit, kutya! – köpte felém a szavakat. – Válaszolj!

Megdörzsöltem sajgó orromat, és monoton hangon beszélni kezdtem.

– Az ablakból láttam, hogy mindenki a falakra siet, gondoltam, nekem is ott a helyem. Az ajtóm elől eltűntek az őrök, ezért senki nem állított meg, akadálytalanul jutottam ki a várudvarra.

– Aztán eszedbe jutott a szentély, valamint az istálló, és a szökés mellett döntöttél igaz?

– Nem, uram. Téged akartalak megkeresni. Láthatod a sebet a vállamon. Nem tudnék előled megszökni.

Alonso elvigyorodott.

– Kár, hogy nem láthattam az íjász képét! Céloz, talál, a prédája meginog, aztán a vállában fityegő vesszővel eliramodik, mintha mi sem történt volna!

Udvariasan együtt nevettem a ficsúrral, pedig legszívesebben jól behúztam volna neki. De ha megteszem, csak nekem lesz rosszabb.

– Uram – mondtam, miután a jókedve csillapodott –, láttam, amikor Hsaq'ma, a mágus tornya összeomlik, és maga alá temeti őt. Én voltam az egyetlen, aki a mentéssel foglalkozott, mindenki más a falakon harcolt. Amikor átküzdöttem magam az omladékon, rátaláltam a mágus összeroncsolt testére. Még volt benne élet, és azt hörögte. Füstölgő– hegy... Jelent ez valamit?

Alonso megdermedt, mintha villám sújtotta volna.

– A Füstölgő– hegy! Hát persze! Hsaq'ma, te beképzelt kurvapecér! Most már tudom, hogy állhatunk bosszút apám gyilkosain!

– A nagyúr... halott? – próbáltam egy kis fájdalmat és megdöbbenést csempészni a hangomba, de nem nagy sikerrel.

– Igen. Egy négykarú szörnyeteg merítette belé a pengéit, de nem sokáig örülhetett, mert apám, mielőtt kiszenvedett, pisztolyával közvetlen közelről golyót röpített az elfajzott fejébe, és szétloccsantotta az agyát. Gyászolni azonban nincs időnk. A bosszú most fontosabb. Itt vannak a lovak?

– Itt.

– Akkor indulunk a Füstölgő– hegy felé – mondta Alonso, és intett egyik testőrének. – Jose, te itt maradsz, és megvárod, amíg viszszaérünk. Fájdalomtestvér, te velem jössz! Szeretném látni, ha esetleg kilehelnéd a lelked, hogy tudjam, eljött az idő, amikortól csak magamra számíthatok!

Egy alkalommal, miközben felhólyagosodott talppal hevertem az ágyamban – mert a báró fia a barátai előtt azzal hencegett, hogy tud a parázson járni – , megfordult a fejemben az öngyilkosság gondolata.

Hogy miért nem tettem meg'? Mondhatnám, hogy nem akartam megszegni Xemun parancsolatát, de az igazság az, hogy félek a haláltól. Nem tudom, mi vár rám odaát, az ismeretlen azonban félelmetes. Az élet, amit élek, az enyém, és fájdalomtestvér– létem dacára szeretek élni. A halál biztosan eljön értem, hát minek siettetni?

Alonso azonban gondoskodott róla, hogy életemet ne élvezzem annyira. Montero báró nagy formátumú ember volt, mondom ezt annak ellenére, hogy végül Otoaak mutánsai elpusztították. A környékbeli erődök urai között sok volt a haragosa, még több az irígye. Nem csoda, hogy amikor Hsaq'ma visszatért a Füstölgő– hegy belsejéből a fájdalomtestvér varazslattal, azonnal kapott az alkalmon.

Ennél többet nehéz volt megtudni Montero báró indítékairól, mert terveibe nem avatott be minden jöttmentet, legyen az akár fia fájdalomtestvére is. A mágus sokkal közlékenyebb volt, még azt is elmesélte, hogy honnan származik a varázslat.

– Megküzdöttem a bejáratot őrző szömnyel, hatástalanítottam a mágikus csapdákat, aztán rábukkantarn a kristálykoporsókra. Onnan hoztam magammal a varázsgömböket – emlegette Hsaq'ma büszkén, ha egy kicsit felöntött a garatra.

Ennél többet azonban nem volt hajlandó elárulni. Amikor a csapdákról, vagy arról faggattam, hogy mi mindent hagyott ott, megvonta a vállát, és elküldött, hogy foglalkozzam inkább a magam dolgával. A báró fia bizonyára többet tudott nálamnál, mert mióta célt talált magának – méghozzá olyan célt, melynek révén apja nyomdokaiba léphet, és elhallgattathatja végre a képességeiben kételkedőket, magabiztosan haladt előre. Lovaink gyorsaságát kihasználandó, az aljnövényzet benőtte, töredezett kőutakon haladtunk, de csak éjjel, nehogy az elfajzottak dél felé menetelő csapataiba ütközzünk. Lehetséges, hogy az íjász beszámolt Alonso megmeneküléséről, és hajtóvadászatot indítottak utánunk, de az is lehet, hogy nem, és egyszerűen elkönyvelték győzelmüket. Mi azonban nem kockáztathattunk.

Egy alkalommal óvatosságunk ellenére majdnem rajtavesztettünk. Alonso volt a hibás, de ezt egyikünk sem merte megmondani neki. Néhány méterre táboroztunk le az úttól, és alkonyattájt szekérzörgésre riadtunk. Kilestünk a bokrok között, és láttuk, hogy több száz fős, elfajzott sereg halad észak felé, diadalmasan, a szekerek mögött láncra fűzött embereket terelve. Az lett volna a józan megoldás, ha meglapulunk, és kivárjuk, míg elvonulnak, ám Alonso nem tudott várni.

Utasítására lovainkat kantárszáron vezetve, mélyen behatoltunk a vadonba. Alonso terve az lehetett, hogy az úttal párhuzamosan haladva az elfajzottak elé vágunk, és éjjel lovagolva tetemes előnyre teszünk szert. Ám nem számolt

azzal, hogy a sűrűn összefonódó, szinte áttörhetetlen aljnövényzettel harcolva igen nehéz tartani az irányt és az úttól való távolságot, ráadásul sokkal lassabban haladtunk, mint az eemsik.

Nem lett volna semmi baj, ha megállunk, és felhagyunk a hiábavaló és fárasztó meneteléssel, ám Alonso túl makacs volt ahhoz, hogy beismerje a hibáit. Mentünk előre fáradhatatlanul és esztelenül. Talán még így is mind túléljük a dolgot, ha bele nem futunk az amazonok egy kisebb csapatába. Tucatnyian lehettek, és a tűz körül ültek. Teljesen váratlanul bukkantunk ki a tisztásra. A félmeztelen, ágyékkötős nőszemélyek meglepetten felkapták a fejüket. Egy pillanatig mindannyian mozdulatlan egymásra meredtünk.

Néhányszor láttam már amazont, amikor Montero báró embrei visszatértek a vadászatból. Gyengének tűntek és ártalmatlannak, nem úgy, mint szabadon élő társaik. A bebörtönzöttek nem sokáig bírták a rabságot, hiába bántak jól velük, hiába etették– itatták őket, hamarosan elpusztultak.

Férfiszemmel nem nyújtottak túl szép látványt. Testüket vékonyszálú, rövid szőr fedte mindenütt, leginkább sárga színű, mint a jaguároké, de akadt köztük rozsdabarna és fekete is. Szemük is ferde vágású és zölden csillogó – állítólag jól láttak a sötétben – , az arcuk csinosnak volt mondható, de kivillanó, reszelt végű, hegyes fogaik baljóslatúvá változtatták, ha mosolyogni vagy vicsorogni támadt kedvük.

Alonso tért magához leghamarabb, az oldalához kapott, és pisztolyával rálőtt a legközelebbi amazonra. A nő az ég felé dobta karját és vérszökőkút fakadt a melléből, ahol a golyók átszaggatták bőrét.

A következő pillanatban elszabadult a pokol. Az amazonok oldalt vetődtek, és felkapták obszidián– hegyű lándzsáikat. A három testőr, Guzman, Vasco és Gomez felemelték a puskájukat, és szintén tüzet nyitottak. Újabb amazon terült el holtan a földön, a duplacsövű vadászpuska golyója szinte letépte a koponyája tetejét. Egy lándzsa elsuhant a fülem mellett, egy másik Alonso lába előtt fúródott

ártalmatlanul a földbe.

Guzman azonban nem volt ilyen szerencsés. A kőhegy átütötte a gyomrát, és a háta közepén kibukkanva a mögötte álló fába fúródott Az amazonok igyekeztek eltűnni a tisztás túloldalán a fák között. Alonso vadul tüzelt a menekülőkre, még egy amazon felbukott, de akkor kifogyott a pisztoly tára, és Gomez is felszisszent, mert egy lándzsa súrolta a combját.

– Vissza! – ordította Alonso, és maga járt elől jó példával. Gomez és Vasco követték, bár az előbbi egy kissé húzta a lábát. Mögöttünk léptek nesze hallatszott, az amazonok látván, hogy hátrálunk, követtek minket, bosszút akarván állni elesett nővéreikért.

– Mit csináljunk? – kérdezte kétségbeesve Gomez. – A lovak lelassítanak bennünket!

Vissza kell jutnunk az útra! – mondtam.

– Megőrültél?! Ott a mutánsokba ütközünk! – ripakodott rám a báró fia, aztán farkasvigyorba húzódott az arca, midőn elértette szándékomat. Nyeregbe pattant, és lova nyakára hajolva egyenesen a kövezett út felé vágtatott. A fák között lassan haladtunk, az amazonok kezdtek beérni bennünket, de szerencsére nem álltak meg, hogy újabb lándzsákat hajítsanak utánunk. Bizonyára a markukban érezték a győzelmet, és csontkéseikkel akarták kivájni a szívünket.

Kiugrattunk a fák közül, egyenesen az elfajzottak seregének közepébe. Átvágtattunk két meglepett eemsi között, és nekem még arra is maradt időm, hogy a nyeregből kihajolva elmetsszem az egyik bőrszíjat, mely a szekérhez kötötte a foglyokat. Az emberek kihasználták a lehetőséget, és megpróbáltak eltűnni a fák között. Még át sem értünk az út túloldalára, amikor megérkeztek az amazonok. Vérszomjasan rontottak az útjukat álló elfajzottakra, akik felvették velük a harcot. A küzdő felek körül az emberek rohangáltak eszeveszetten. tovább fokozván a zűrzavart. Többet nem láttam, mert lovaink beértek a fák közé, és a lombok eltakarták előlem a csata helyszínét.

Egész éjszaka menekültünk, nem mertünk megállni, attól

félvén, hogy esetleg egy amazon mégis átjutott, vagy az elfajzottak indultak utánunk. Reggel visszakanyarodtunk a kőútra, de nem találkoztunk senkivel, mégis sikerült hát a lassan haladó mutánsok elé kerülnünk.

A szokásokkal és az óvatossággal szakítva aznap délig lovagoltunk, és csak azután álltunk meg pihenni. Alonso megfogadta, hogy ha kezében lesznek a Füstölgő– hegy gyomrából megszerzendő hatalmas varázsszerek, akkor visszatér és az elfajzottak után az amazonokon is bosszút áll…

Tulajdonképpen az út további része említésre méltatlanul unalmas volt. Ellenséges vidéken vágtunk át, ez igaz, de eseménytelenül teltek a napok. Néha láttunk a távolban füstcsíkot az ég felé kígyózni, ami lehetett elfajzott tábor, vagy felgyújtott falu is, de ezeket a helyeket messze elkerültük.

Egy hét telt el, mire megérkeztünk a Füstölgő– hegy lábához. Már két napja ott tornyosult előttünk a horizonton, mint egy kuporgó vénember, akinek a szél lefújta a csúcsos sapkáját. Gúnyája poros, szürke köpeny, néhol zölddel foltozott, arca repedések szántotta, kortalan sziklaarc.

Azt hittem, megmásszuk, és megkeressük a barlangot, mely a belsejébe vezet, de nem ez történt. Alonso letért az útról, és a hegyet megkerülve a tengerpart felé vezetett bennünket. Kihűlt salakon, lehangolóan sivár tájon, fekete és hamuszín lyukacsos kőzeten tapodtunk. Lépésünk nyomán aprószemcsés, szürke por kavarodott fel, és követett minket felhőként lebegve.

Alászállt a nap, mire elértük a tenger felé kinyúló szirtperemet. Letáboroztunk éjszakára, de nem gyújtottunk tüzet, mert a sík vidéken messzire ellátszott volna a lángja. Kétszersültet ettünk vacsorára, és bort ittunk hozzá. Aztán lepihentünk.

Nem tudtam elaludni. Főképp azért, mert harsogva zúgott a tenger, és a hullámok vadul ostromolták a mélyben a sziklákat, ráadásul nagyon nyomtak a kavicsok a derékaljam

alatt. Átfordultam a másik oldalamra, és láttam, hogy a báró fiának is nyitva még a szeme.

– Mire számítasz, uram? – kérdeztem tőle. – Miféle varázsszereket találhatunk, és vajon tudjuk– e majd használni őket?

A báró fia rám nézett fürkészően.

– Miért érdekel ez téged? – kérdezett vissza.

– Megbocsáss, uram, csupán kíváncsiság. Sorsunk összefonódott, ha sikerül győznöd, én is felemelkedem, ha veszítesz, sírba szállok.

– Azt meghiszem! – röhögött föl Alonso. – De ne félj, tudom, mit csinálok.

Ennyit vetett oda nekem, aztán a fejére húzta a pokrócát. Eszembe jutottak a mesék a nyolcszáz évvel előbbi Földrengésről. A tengerparton, a hegy lábánál virágzó kereskedőváros feküdt, melyet C'iudadnak hívtak. Lakói nagy vagyonokat birtokoltak, kereskedőhajóik bejárták egész Amrikot, és állítólag még egy távoli földrészre is eljutottak messze Keleten. Persze ezek csak legendák, ma már híre– hamva sincs C'iudadnak, a kihűlt salak vastag rétege borítja a város helyét.

Magáról a Földrengésről azonban maradtak fenn híradások a túlélők tollából. A városban ugyan mindenki elpusztult, de az öbölben tartózkodó hajók fedélzetén sokan túlélték az esetet, és papíron is megörökítették, hiszen előjelnek gondolták, az istenek figyelmeztetésének. Az is volt, mint kiderült, hiszen nem sokkal később bekövetkezett az igazi Katasztrófa, és a civilizáció a tudósokkal együtt megsemmisült.

Magam is olvastam egy megsárgult, töredezett lapokból álló könyvet (apám valamikor papnak készült, ő tanított meg olvasni), mely leírta a borzalmas nap eseményeit. Senki nem készült fel rá. Jósok nem jelezték, próféták sem prédikáltak róla. Váratlanul megrázkódott a föld, a mélyből fájdalmas nyögés hallatszott, aztán elszállt a hegy teteje. Több tonnányi kő és homok repült a levegőbe – még a kikötőtől távol is volt

hajó, melyet elsüllyesztettek a tüzes sziklalövedékek – , és az égre szöktek a bíborvörös lángok. Utána végtelen korom és hamufelhő lengte be a vidéket egészen a tengerig, mely elsötétítette a napot is. Végül a lejtőkön megindult a forró láva. Ahogy piócaként araszolt lefelé a hegyoldalon, kiszívta az életet minden élőlényből. Már közeledtére lángra kaptak a fák, aztán füstölgő roncsként, megadóan tűrték, hogy a magma magába olvassza, vagy eltemesse őket.

Az állatok és emberek sem menekülhettek, a portól és a mérges gázoktól fuldokolva, görcsbe rándult tagokkal várták a halált, mely nem váratott magára sokáig. Falak és tetők egymás után omlottak össze, a vízzel vegyes hamuáradat pedig eltörölte az élet minden nyomát. A láva futása a Füstölgő– hegy tövébe érve meglassult annyira, hogy ragyás felszíne több helyen megszilárdult, de aztán újra széttöredezett, és a forró massza, mint vörös lepel beterítette a vidéket. Futása csak a tengerparton torpant meg, amikor füstölögve érintkezett a vízzel, és összetorlódva gátat képzett a megszilárdult salak. A pokoli tombolás földrengések, villámok és tengerárak kíséretében három napig tartott, majd mindenre csend borult. A hegy körül járóföldnyi távolságra három embernyi vastag, halotti lepel terült a világra.

Azóta is lakatlan volt a környék, mert bár a természet kezdett magához térni, s a láva borította lejtőkön újra fák és virágok pompáztak, a hegy torka időről– időre füstfelhőket eregetett, mintha ráérősen pipázna. Senki sem mert a közelében letelepedni.

A sós víz egész a lábunkig felcsapott, miután leereszkedtünk a meredélyen és megálltunk a parton. Alonso nem szólt, a tengert fürkészte. Fogalmam sem volt, mi járhat a fejében. Én azt gyanítottam, hogy a hegy gyomra rejti a varázsszereket, de vezetőnk másképp gondolta.

Tovább sétáltunk a tengerparton, néha meg– megállva, mintha sirályok lennénk, akik tollukat szárítják a napon. Végre

a báró fia megszólalt.

– Itt lesz a bejárat.

Többet nem mondott, azt sem, hogy kövessük, hanem felgyűrte a nadrágját, és begyalogolt a habokba.

A hullámok majdnem feldöntöttek, miközben derékig a vízben caplatva megkerültünk egy hatalmas sziklát, mely mögött szabályos kör alakú nyílás tárult fel. Félig víz alatt volt – dagály idején teljesen ellephette az ár –, peremére hínárszálak és moszatfoltok tapadtak.

– Én megyek elől, utánam a fájdalomtestvér, majd Vasco és Gomez zárja a sort – mondta vezetőnk, majd fejét lehajtva előre lépett.

Zsákjainkból előkerültek a fáklyák, és beóvakodtunk a nyitott szájként sötétlő bejáraton. Egyre hidegebb lett, ahogy a nyirkos alagútban előre haladtunk. A talaj csúszós volt, főleg mivel kissé felénk lejtett. Lábunk kezdetben tengervízben, később poshadt csatornalében tocsogott és a nyakunkba bűzös víz csöpögött. Az eltelt évszázadok valamit javítottak ugyan a csatoma tisztaságán – újabb mocsok nem került bele az utcáról, és a szerves anyag elbomlott, ám a dohos szag megmaradt. Beette magát a kövekbe, és nyolcszáz év sem volt elég, hogy tompuljon. A járat kevéssé szellőzött, ezt jelezte az is, hogy a magasba emelt fáklyák lángja alig remegett. A láva befolyt a repedéseken, és törékeny cseppkövekbe szilárdulva elzárta a levegő útját.

Alonso számolta a lépéseit. Hallottam a motyogását, de a számokat már nem tudtam kivenni. Elhaladtunk egy feljárat mellett, aztán elmaradt mögöttünk egy másik.

Sovány patkány iszkolt el visítva az utunkból, ez is azt jelezte, hogy mostanában nehéz táplálékhoz jutnia. A báró fia olyan hirtelen állt meg, hogy nekiütköztem az előttem haladó Gomez hátának.

A falba ágyazott vaslétra egykori helyét csak vörösesbarna rozsdafoltok jelezték az egymásra rakott kövek között. Az ujjnyi vastag résekbe faékeket vertünk, és ezek segítségével kapaszkodtunk fel a felszínre.

Amikor kimásztam a csatorna nyílásán, feltérdeltem, és körülnéztem. Aztán eltátottam a számat, és nem mozdultam. Mintha egy barlangba kerültem volna, egy szabályos félgömbre hasonlító üregbe. Fölöttem és körülöttem ott tornyosult a megkövült láva lehangolóan szürke tömege, olyan érzést keltve, mintha rám akarna omlani. Odébb a házak falát körbefolyta a vulkáni kőzet. úgy türemkedtek ki a salakbuborék peremén, mintha szorgos kezek vájták volna őket odúként a sziklába. A kör alakú tér közepén roskadozó kőfal emelkedett, ami fölött átpillantva hosszú oszlopsor látszott, mely háromszögletű oromzatot tartott.

– Mi a fene... – motyogtam.

– Benson Ledger, a tudós fenomén háza – mondta a báró fia. Állítólag midőn látta, hogy nincs menekvés a láva karmai közül, védőkört vont a háza köré. A hegy mélyéből feltört magma ezt a burkot folyta körül, és mesterséges barlangot alkotott. Csakhogy a fenomén a mérgező gázokkal nem számolt, és nem sok hiányzott hozzá, hogy szolgáihoz hasonlóan ő is megfulladjon. A láva később megszilárdult, és bár a mágikus erőtér elenyészett, a megkövült salak boltívet képezett Ledger sírhellyé vált háza körül.

– Miért nem repült el, vagy teleportált máshová a mágus? Miért várta be a végzetét? – kérdeztem értetlenül.

Alonso elvigyorodott, és lesajnálóan végigmért, mintha bárki által megválaszolható, egyértelmű dolgot kérdeztem volna.

– A legendák mágusai sem voltak mindenhatóak. Nem ismerték a mágia minden ágát. Például legtöbbjük úgy utazott, mint más, közönséges ember, ezen a téren nem kellett többet tudniuk, hiszen rendelkezésükre álltak a vasmadarak. Ledger is másra fordította energiáit, például arra, hogy megalkossa a fájdalomtestvér varázslatot!

Pedig több hasznát vette volna a teleportálásnak... – gondoltam magamban, de szólni nem szóltam.

Elindultunk az oszlopos építmény felé. Átmásztunk az alacsony, málladozó kőfalon, és újabb csoda tárult a szemünk

elé. Az építményt tágas kert ölelte körül, melyben elfajzott, kifakult növények virágoztak. Mindegyikük hideg fényt árasztott magából, ezzel űzve el az örök sötétséget.

Alonso tovább fitogtatta tudását.

– Ledger mágus különleges növényekkel telepítette be a kertjét.

A katasztrófa után azonban csak azok maradtak életben, melyeknek nem volt szükségük napfényre a növekedéshez.

– Honnan tudsz te ennyit? – kérdeztem most már kíváncsian. – Azt hittem, Hsaq'ma a tudását megtartotta magának.

– A nagyját igen. Ám a könyv, mely C'iudad végzetéről szólt, és tartalmazta Ledger utolsó üzeneteit is, melyet láva körbezárta otthonából küldött, a Montero család birtokában volt már évszázadok óta. Hsaq'ma épp azért állt a szolgálatunkba, hogy beletekinthessen az ősi krónikákba. Nem kérdezősködtem többet.

Átvágtunk a fluoreszkáló, zölden és neonsárgán ragyogó, szeszélyesen tekergő indák és kacsok között, melyek úgy ingadoztak testünk melegét érzékelve, mintha szél lebegtetné őket. Vagy esetleg fáklyánk lángja vonzotta őket – nem tudom.

Az oszlopok lábánál kétembernyi, tárva– nyitva álló bronzkapu sötétlett, melyet teljesen belepett a zöld penészhez hasonlító rézrozsda. Felmásztunk hozzá a töredezett, repedések szántotta kőlépcsőkön.

Közelebb érve láttam, hogy az épület tetejét tartó hatalmas, szárnyas emberalakot formázó oszlopok sincsenek jobb állapotban, néhol öklömnyi darab hiányzott az oldalukból és megroggyanva, viharverten álltak, elkeseredetten küzdve az idő ellen.

Alonso nem adta jelét, hogy félne a bármikor összeomló épületbe lépni, kemény, kimért léptekkel haladt át az előtéren, és tűnt el a pókháló– vékonnyá aszalódott ajtószárnyak között.

Hatalmas, festett mennyezetű csarnokba jutottunk. Pontosabban valamikor festett lehetett a mennyezet, de mára a freskók megrepedeztek, és lehullottak. Most emberfejnyi

darabokban a márványpadlót borították. Azóta a festék is megfakult, és szinte kivehetetlenné vált, hogy mi volt az, amit a régmúlt idők mesterei megörökítésre méltónak tartottak. A lezuhant mennyezet– darabokat kerülgetve haladtunk előre. A fáklyafényen kívül, a fal mentén emberszerű, csillogó fémharcosok sorakoztak. A sor azonban egy helyen foghíjas volt. A báró fia hátrafordult, és észrevette, min akadt meg a szemem.

– Látom, nem kerülte el a figyelmedet. Egy gólem, vagy ahogy a régiek hívták: robot, a mágus szolgái közül még mindig él és mozog. Hsaq'ma alig tudott elmenekülni előle. Mostantól vigyázzatok minden lépésetekre!

A testőrök kibiztosították fegyvereiket, és hiúztekintettel nézelődtek jobbra– balra. A fémember azonban nem állta utunkat, és akadály nélkül értük el a terem túlsó végén sötétlő ajtót. Újabb szobába jutottunk, melyben bútorok porrá omlott maradványait és szövetszálakat találtunk. Lépteink zaja fülsüketítő dübörgésnek hangzott a néma csendben.

A következő szoba hátsó részéből fehér fény áradt felénk. – Megérkeztünk végre! – lehelte a báró fia, és előrelépett. A következő pillanatban az életre gyalázott fémszobor lépett elő az egyik oszlop mögül, és sziklakemény alkarja ütése oldalba találta Alonsót. Úgy éreztem, mintha egy vasalt végű petrencés rúddal vágtak volna oldalba. A bal vállamat könyörtelen szellemkezek kifordították a helyéről, és első pillantásra láttam, hogy a karomat talán soha többé nem tudom majd használni. A gólem súlyos ökle használhatatlanná sajtolta. Alonso a levegőbe emelkedett, és a falnak csapódott, alig pár lépésnyire tőlem. A fejét és a hátát is beverte, mert eszméletlen fájdalom nyilallt végig a lapockámból kiindulva, szerencsére azonban nyomában enyhet adó zsibbadás járt. Hátranyúltam és ujjaimmal ragacsos foltot tapintottam ki a koponyám hátulján. Elvesztettem az egyensúlyomat, és félig öntudatlanul a földre omlottam.

Xemun, adj erőt! Nem láttam, csak hallottam, ahogy az egyik testőr géppisztolya felkelepel, a golyók süvítve gellert kapnak, és lepattannak a tömör fémről. Súlyos lábak dübbenése hallatszott, aztán csontrecsegés hangja. Összeszedtem magam, és felemeltem a fejem. Láttam, hogy Gomez a gólem markában vergődik: lába méternyivel a talaj felett rángatózott, és hiába igyekezett a teste köré fonódó fémujjakat lefeszegetni magáról, azok egyre szorosabban zárultak köréje. Aztán véreső zubogott alá a magasból, és a gólem elhajította a rongycsomóra emlékeztető, élettelen testet, melyet kifacsart, mint egy citromot. Vascót megrendítette társa végzete, ezért eltáncolt a monstrum útjából. Az egész tárat a gólemre ürítette, teljesen hatástalanul. Utóbb eldobta a fegyvert, és kardot rántott. A fémember hatalmas léptekkel követte. Vasco néhányszor lecsapott, ha kockázat nélkül megtehette, azonban az éles penge szikrákat pattintva elvásott a gólem testén, nem tudván komolyabb sebesülést okozni neki. Közben a báró fia is talpra állt, és elgondolkodó arccal azt latolgatta, mit is tegyen. Siessen– e embere segítségére, vagy próbáljon meg a gólem mögé kerülni, és a varázslatokat megszerezni, bízva a testőr ügyességében. Ahogy ott feküdtem, láttam, hogy az egyik oszlop társainál is roggyantabban áll, és fölötte a mennyezetet is mély repedés vágja ketté. – Az oszlop! – nyögtem a kérdéses kődarab felé mutatva ép kezemmel. – Ha azt sikerülne kidönteni, a kövek maguk alá temetnék! – Alonso bólintott, és kiáltott emberének is.

– Hátrálj a hátad mögötti oszlop felé!

Vasco nem látta át a helyzetet, de engedelmeskedett. A harc hamarosan a roggyant kődarab tövében folytatódott. Ekkor a báró fia hátulról rárontott a gólemre. Csapásai nem okoztak nagy kárt, de ahhoz elegendőnek bizonyultak, hogy felbőszítsék a fémmonstrumot. A gólem ingerülten hátracsapott, hogy szétlapítsa az emberi szúnyogot. Alonso azonban hátraugrott, és a csapás az oszlopot találta telibe. A kődarab nem bírta tovább – az idő ellen talán még küzdhetett volna egy darabig, de most olyan erővel találkozott szembe,

mellyel képtelen volt megbírkózni. Méltóságteljesen – igazi hőshöz illőn dőlt el, és a támasztékát vesztett mennyezet hatalmas kőtömbjei, mint óriási könnycseppek, utána hullottak.

A báró fia a földön gurulva időben kitért a lezúduló sziklák útjából, de Vasco és a gólem nem voltak ilyen szerencsések. Felkavarodott a por, és egy pillanatra látni véltem, ahogy az óriási, életre kelt fémszobor feje megbicsaklik, vezetékek szikráznak, és gigászi teste az oszlop mellé dől, Vasco sorsára azonban csak abból tudtam következtetni, hogy amikor leülepedett a porfelhő, ő nem bukkant elő belőle.

– Porból lettünk, porrá leszünk – jegyezte meg cinikusan Alonso, és elindult a terem végéből áradó, fehér ragyogás felé.

Nagy nehezen talpra küzdöttem magam, és utána botorkáltam. A bolthajtás alatt áttetszően fehér, üvegfedelű koporsók hevertek, mint csiszolt, vízfényű gyémántok. A legelső koporsó tárva– nyitva állt, üresen ásítozott a világra, ez volt, amit Hsaq'ma pár évvel ezelőtt kifosztott, de a többiben mindenféle tárgyak látszottak. Papírdobozok, fémeszközök és fekete téglalapok – állítólag a régiek könyvtárnyi tudást tároltak bennük – , üvegamforák sárga folyadékkal telve, melyekben mindenféle furcsa élőlény lebegett, konzerves dobozok (ezek nem voltak felpuffadva és elrozsdásodva, mint amiket mi találtunk), kisebb állatok tetemei, kik leginkább a patkány és a macska keresztezésének tűntek.

Alonso széttárva a karját, körbefordult a helyiségben.

– Mennyi felmérhetetlen értékű varázsszer! És ott fekszik a sor végén az, aki létrehozta, Ledger, a fenomén. Örök sztázisban hever, arra várva, hogy valaki kiszabadítsa.

– Mégsem fulladt meg?

– Nem. Ledger, midőn érezte vesztét közeledni, felhasználta a kristálykoporsókat, melyeket pár évvel ezelőtt Észak– Amrikból hozatott magának. Kedvenc háziállatait és ételt– italt, valamint legértékesebb kutatási eredményeit, feljegyzéseit helyezte el a mágikus alkalmatosságokba,

melyekben megáll az idő folyása, és legvégül maga is befeküdt az utolsóba. Sajnos, az embereinek már nem jutott hely, és hogy elkeseredésükben nehogy ellene forduljanak, gólemeket állított nyughelye védelmére. A nemtelen szolgákkal vagy a fémharcosok végeztek, vagy görcsbe csavarodott tagokkal, kínlódva megfulladtak, és testüket felfalta az enyészet. A mágus pedig azóta várja, hogy koporsóját valaki megtalálja. Hiába, mert bekövetkezett a Katasztrófa, és a feledés homálya borult az elpusztult városra.

– Hsaq'ma hogyan tudta megszerezni a fájdalomtestvér varázslatot?

– Mozdulatlanság– varázst bocsátott a gólemre, és míg az moccanatlan állt, felnyitotta a legközelebbi koporsót, majd elmenekült a tartalmával. Tulajdonképpen szerencséje volt. Az csak mese, hogy a fájdalomtestvér varázslatért indult volna útnak. C'iudadot, az elveszett város kincseit kereste, és két kristálygömbbel tért vissza, melyeknek útközben sikerült megfejtenie a titkát. Apám azonban elégedett volt, főleg miután a varázslat működött. De gondold el, milyen hatalmas varázsszerek rejtezhetnek a többi koporsóban!

– Te akarod majd használni a varázsigéket? – kérdeztem kétkedve.

– Természetesen nem. Felébresztem Ledgert, és ő bizonyára lerója majd háláját nekem és cserében elpusztítja az ellenségeimet.

– De hát egy ilyen mágus az egész világot uralhatja varázserejével! A báró fia megvonta a vállát.

– Felőlem megteheti. Csupán Amrik trónját hagyja meg nekem. Alonso elindult a leghátsó koporsó felé. Arcán kevély félmosoly ült, mintha máris királynak képzelné magát.

Beképzelt ficsúr! A báró fia türelmetlen léptekkel, az útjába kerülő üvegkoporsókra ügyet sem vetve a terem vége felé igyekezett. Amikor azonban pár lépésnyi távolságba ért, lépte meglassúbbodott, és válla is megroskadt. Az ujjnyi vékony, átlátszó fedelet repedések szántották keresztül kasul, és az odabent heverő mágus nem volt más, mint egy

összeaszalódott múmia. Bőre az arccsontjára szikkadt, szeme töppedten bújt meg szemüregében, izmai elsorvadtak, fogsora megsárgult, és ruhái elporladtak. Kődarabok hevertek a tartály mellett a földön, bizonyára a mennyezetről zuhantak alá, és betörték az üvegtetőt. Nem sokkal Hsaq'ma távozása után történhetett a dolog, és annak már több mint tíz éve. – Átok! – kiáltott fel hisztérikusan Alonso. – A sors a szemembe kacag! Hát hiába tettük meg ezt a keserves utat?!

Nem válaszoltam, a halott mágus arca merült föl az emlékeimből. A báró fia nem tudhatta, hogy hazudtam neki Hsaq'ma utolsó szavaival kapcsolatban. A mágus néhány szónál jóval többet mondott a halála előtt...

A torony az orrom előtt omlott össze. Ha egy kissé gyorsabban szedem a lábam, a boltív a fejemre szakad, és csúf véget ér földi pályafutásom. Szerencsére nem így történt. A záporozó kövek elől visszahőköltem, de aztán a téglaportól félig vakon, a mágus nevét kiáltozva felhágtam a törmelékkupac tetejére. Azon a helyen, ahonnan elhaló nyögést hallottam, két kézzel nekiálltam szétdobálni a köveket. Körmöm kicsorbult, ujjam kisebesedett, de hamarosan láthatóvá vált Hsaq'ma arca. Fehér volt, mint a fal, mely maga alá temette.

– Segíts! – hörögte.

– Előbb te segíts rajtam! – mondtam neki keményen. – Tartozol nekem!

– Miért tartoznék?

– A fájdalomtestvérségért. Te is tudod, hogy több kárt okoztál, mint hasznot. A báró fia félelmet nem ismerő, elvakult őrülté vált, aki fejjel ront a falnak. Az apja bizonyára meghalt, vagy ha nem, hamarosan az elfajzottak végeznek vele, és én sem élek sokáig, ha egy ilyen őrült fájdalomtestvére vagyok! Tíz évet szenvedtem, de nem bírom tovább. Szabadíts meg a kötelektől!

– Nem tehetem.

– Nem akarod, vagy nem vagy rá képes?

– A lényt nem tudom leszedni rólad. Ha elpusztul, vagy a csápját kihúzzák az agyadból, te sem éled túl.

– Senki nem tud segíteni rajtam?

– Talán Ledger, a mágus, akitől az igét loptam. De lehet, hogy ő sem. A Füstölgő– hegy alatt megtalálod a koporsóját...

– Nekem most kell a segítség! – ordítottam kétségbeesetten. Nemsokára betör az ellenség, és mindenkit kardélre hánynak. A báró fiát pedig kettőzött erővel fogják keresni!

– Mondtam, lehetetlent kérsz tőlem...

A kétségbeesés új ötleteket fogantatott meg a fejemben.

– Nem kell feloldani a kötést. Elegendő lenne, ha örökké tartó álmot bocsátanál a báró fiára, vagy mozdulatlanság– varázst!

– Ezeket megtehetném, de képtelen lennék fertály óránál tovább fenntartani. Nem érnél vele semmit.

– Szóval nem tudsz segíteni?!

– Nem. – A mágus rövid válasza úgy koppant, mint földgöröngy a sírba leeresztett koporsó fedelén.

– Akkor támassz átláthatatlan ködöt, hogy mindnyájan megmenekülhessünk! Ha megteszed, kiszabadítalak.

A mágus lehunyta szemét, erőt gyűjtött, aztán kántálni kezdett. Szavára a föld mint miazmás mocsár, gőzölögni kezdett, és átlátszatlan, piszkosszürke ködpamacsok szivárogtak elő a rögök közti résekből. A köd hamarosan sűrű gomolyaggá állt össze, mely háromembernyi magasan betakarta a várat, és emberi szemek elől elrejtette romos maradványait.

– Siess! – mondta kimerülten Hsaq'ma. – Dobáld le rólam a törmeléket és a gerendákat! A köd talán ezer szívdobbanásnyi ideig marad csupán meg, és nincs több erőm megújítani.

Megráztam a fejem.

– Törlesztettél az adósságodból, de nem eleget. Viszont én is adósod vagyok. Elvetted az életemet. És én meg szoktam

adni a tartozásaimat. Kezem egy hegyes kődarabot tapintott ki a halom tetején, ezt emeltem most a magasba.

– Várj! A báró akarta a kötést, nem én!

– Valóban? – kérdeztem. – Megszerezted a kristálygömböt, és használni is akartad. Mi értelme egy soha fel nem használt varázslatnak? Semmi. Mint ahogy az életednek sem.

Lesújtottam. Aztán magasra emeltem a követ, melyet vér és abba ragadt hajszálak borítottak. Újra lesújtottam, aztán újra, meg újra, míg a kezem el nem zsibbadt. Utána elindultam, hogy megkeressem a Füstölgő– hegyet és Ledger koporsóját…

Ledger halálával az én reményeim is füstbe mentek. Nincs már, aki megszakítaná a kettőnk közötti köteléket, és örökre fájdalomtestvér maradok. Nem tudtam, mit tegyek.

A céltalan düh fortyogva tört felszínre bennem, de visszafogtam magam, hiszen a báró fiát nem tudtam leütni, sem megölni. Mégis, tehettem valamit, és az ötlet egyáltalán nem tűnt esztelenségnek.

Megnyomtam a Ledger koporsója melletti ép tartály oldalán a zöld színű gombot. Az alkotmány zümmögni kezdett, aztán halk szisszenéssel feltárult a fedele. Odabentről fehér, jéghideg köd gomolygott kifelé, de hamar szétoszlott a levegőben.

– Mi az, mit csinálsz? – kérdezte Alonso szinte álomból ocsúdva.

– Megvizsgálom a varázstárgyakat! – válaszoltam, és elkezdtem kipakolni a konzerves dobozokat és a fekete, kristálykijelzős könyveket. – Talán valamelyiket mi is használni tudjuk…

– Lehet, hogy igazad van – mondta a báró fia bizonytalanul, és ő is előrehajolt, hogy segítsen nekem.

Erre vártam. Hátraléptem, mintha távolabb akarnám letenni a zsákmányaimat, majd nekiszaladtam, és ép

vállammal nagyot taszítottam Alonsón.

Támadásom meglepte a báró fiát. Megtántorodott, és esetlen mozdulattal, orral előre belehuppant az üvegkoporsó párnázott belsejébe. Megpróbált megfordulni és kimászni, de én teljes erőmből állon vágtam. Igaz, hogy az ütés nekem fájt, majdnem eltörött az állkapcsom, de ő volt az, aki hátrazuhant, én pedig rögvest rázártam az átlátszó kristályfedelet.

A koporsó belsejét uraló varázs a fedél kattanásával aktivizálódott. Nem is kellett volna ezen meglepődnöm, hiszen így kellett történnie, különben Ledger, a mágus nem tudta volna saját magát sztázisba zárni.

A báró fia kétségbeesetten nyújtózott, hogy megakadályozza a bezárását, de a fedelet már soha nem érhette el. Fehér füst terjengett a hengerben, melynek hidegét a tetőt lenyomva tartó ujjaim is érezték. Alonso megfagyott a mozdulat közepén. Teste lehetetlen pózba merevedett, arca a düh és az őrület jeges maszkjába dermedt.

– Előre sajnálom azt a kincsvadászt, aki kiszabadít téged, fájdalomtestvér! – mondtam a sztázisban pihenő szobornak. – Addig is lesz néhány békés évem, ha megérem. Valahol a hegyek között talán találok még egy eldugott zugot, ahová nem ér el az elfajzottak keze…

Nem vizsgáltam meg a többi tartályt, és gyorsan elhagytam a kriptát, mielőtt kísértésbe estem volna. Ha megpróbálnám eladni a nyolcszáz éves könyveket vagy varázsszereket, egyrészt átvernének, mert nem ismerem a valódi értéküket, másrészt megkínozhatnának, hogy kiderítsék honnan szereztem. Ezt pedig mindenképp el akartam kerülni. Így hát szinte üres kézzel távoztam a láva borította romvárosból. Csupán a tengerparton kikötött lovakat vittem magammal.

Na és az Alonso arcára dermedt kifejezés emlékét…

Nick Wraith– Kardilon

A wyvern lassított a szédítő iramon, majd szárnyainak egy apró mozdulatával lejjebb ereszkedett a csillagfényes éjszaka felhőkkel szaggatott égboltján. A sziklás hegyoldal fölött – mint egy lecsapni készülő ragadozó madár – körözve ereszkedett lejjebb és lejjebb. A hátán, közvetlenül az első csigolya mögött, egy hosszú köntösbe burkolózott sárkánylovas alig látható körvonala látszott, akinek az arcából a fejére húzott csuklya miatt semmit sem lehetett kivenni.

A wyvern a sárkánylovas határozott utasításának engedelmeskedve két magasba szökő szikla között, egy kicsiny, eldugott sziklateraszon ért földet.

A köpenyeges alak fürgén lekúszott az állat hátáról, megállt mellette, s a múlt ködös homályából előkúszó emlékek hatására nagyot sóhajtva nézett körül. A csuklya mélyén megvillanó tekinteten látszott, hogy nem ismeretlen számára ez a hely, de a mélyről feltörő sóhajból azt is jól lehetett érzékelni, hogy régen járt erre.

Ám gyorsan lerázta magáról a múlt egyre jobban felszínre törő ragacsos hálóját, s máris a jelennel kezdett el foglalkozni. Tettre készen, szemernyi időveszteség nélkül, energikus mozdulattal a wyvern felé fordult. Rövid, morduláshoz hasonló parancsszavának engedelmeskedve az állat rögtön elindult a két szikla között megbúvó, sötét folt irányába. A sárkánylovas tisztában volt azzal, hogy a wyvernnek az itt található, eldugott barlangtól tökéletesebb búvóhelyet ezen a környéken nem találhatott volna, ezért megnyugodva megfordult, s szemét máris a sziklaterasz szélénél kezdődő, lankás lejtő felé irányította. A csillagfényes éjszakában jól kivehetőek voltak az egyes terepszakaszok.

A köpönyeges alak vörös színűvé lobbanó szemei arról

árulkodtak, hogy a tájékozódásban számára az éjszaka sötétje nem jelenthet akadály. De még mielőtt mágikus látásával alaposabban szemügyre vehette volna a tajat, váratlanul úgy pördült meg, mintha a hátsó felébe egy alattomos kígyó mélyesztette volna a méregfogát. Ugyanis mögötte a sárkány felvillanyozódva óriásit bömbölt.

A hang orkán erősséggel dübörgött végig a sziklateraszon, aminek hallatán még a kicsontozott hullák is riadtan kapkodnák a fejüket. Ezek után nem is lehet azon csodálkozni, hogy a barlangból előlépő mintegy féltucatnyi alak, a föléjük magasodó szörnyeteg láttán földbe gyökerezett lábbal, falfehérré váltan merevedett meg. Amire érzékelhették volna a wyvern vörös parázsként izzó szeméből áradó mohóságot, addigra a sárkány hosszan kilógatott, nyáltól csöpögő nyelvvel rájuk vetette magát.

Mintha csak ez lett volna a jel, a sziklateraszon elszabadult a pokol...

Váratlanul – közvetlenül a sárkánylovas előtt – a levegőben négy borjúnagyságú, denevérformájú, agyarakkal, karmokkal felfegyverkezett szárnyas szörnyeteg tűnt fel. Ezzel egy időben a wyvern már szét is tépte első két áldozatát, s a felocsúdó túlélőkre – még mielőtt azok bármit tehettek volna – egy több méteres sárkánylángot köpött. Az egymáshoz közel álló alakokat telibe találta a sziklát is megolvasztó sárkányláng. Abban a pillanatban elszenesedett hullaként omlottak a kavicsos talajra.

A wyvernek az utóbbi évtizedekben, amióta – Leon Silver alatt az utolsó királynőjük elpusztult, s – szaporodásuk megritkult, nagy kinccsé váltak az avatottak kezében. Épp ezért a sárkányokat eldugott, titkos barlangokban tartották, s csak nagyon ritkán alkalmazták őket. Ez a wyvern is több hónapja nem volt a szabadban. És már nem is emlékezett arra, hogy mikor evett utoljára friss húst. Ezért most a gazdájáról teljesen megfeledkezve, csurgó nyállal esett neki az elszenesedett, de még rángatózó áldozatainak, s nagy falatokat szakított ki a testekből.

Így a sárkánylovas teljesen egyedül maradt a levegőből lecsapó, négy ellenfelével szemben, de ezen most nem volt ideje rágódni. A köpönyege rejtekéből gyorsan előrántott egy másfél méteres kardot. És egy magasba szökellő lendülettel lecsapta az első rázúduló támadójának a fejét. Sikere ellenére a mozdulatai nem tükrözték egy mély tudású kardforgató precizitását. Ennek legfőbb bizonyítékaként az aláhulló test ki is sodorta kezéből a kardot.

A fegyvertelenné váló alak visszahőkölt a három rárepülő szörnyeteg örömteli rikoltása hallatán, ám cseppnyi időveszteség nélkül hátradobta a csuklyaját, s a fejét kicsit előrehajtva az első támadója felé pördült. Vállig érő hajkoronáján elektromos sercegéssel, vörös színű mentális burok képződött, mely rohamos gyorsasággal körbeölelte a fejét, majd valamennyivel halványabban az egész teste körül felvillant, s állandósult. Legélénkebben a fejéből kinövő két szarv izzott, amelyeket körkörösen vöröseslila lángnyelvek nyaldostak.

A két szarvból – ívet húzva – fél méteres, sötétlila lángcsóva vágódott a lecsapni készülő támadó felé. A szárnyas lény megpördült a levegőben, olyan erő taszította hátra, hogy szédelegve, kábán nézett körül. De még mielőtt a szárnyai egy újabbat libbenhettek volna; teste egy éles villanással hamuvá égett. Az éjszakában nem maradt utána más árulkodó nyom, csak néhány lassan szálldogáló pernye.

A megmaradt két szárnyas szörnyeteg egyszerre érkezett, már– már épp lecsaptak védtelennek tűnő áldozatukra, amikor a sárkánylovas két szarván táncoló lángnyelvek egy sötétlila villanással újra fellobbantak.

A támadók fel sem foghatták, hogy mi történt, egy szempillantás alatt nekivágódtak a tíz méterrel mögöttük magasodó sziklatömbnek... Testükből nem maradt más, csak egy– egy szétroncsolódot, lassan füstölgő óriási véres folt.

De a sárkánylovas nem örülhetett sokáig a győzelmének, mert a barlangból két tucatnyi, fekete csuklyás, kopasz cholerita tódult ki a szabadba, fáklyákkal, botokkal,

buzogányokkal és kardokkal felfegyverkezve. Elszenesedett társaik láttán vad üvöltéssel vetették rá magukat a jó étvággyal lakomázó wyvernre. És indulattól túlfűtötten legalább féltucatnyian ugrottak a sárkánylovas irányába.

A köpenyeges alak látva a choleritákat, mérgesen toppantott egyet.

– Szóval már ilyen mélyen behatoltatok a cherubok foldjére! – fröcskölte villámló szemmel. – Hát a nemrég feltámadt Sötét Láng Urának még nem volt elég a bosszúból?

Persze a kérdésével senki sem törődött, de a magányos alak nem is várt válaszra, hiszen Choler váratlan feltűnése óta a choleriták annyira megvadultak, hogy egyszerűen nem lehetett velük szót érteni.

Az új birodalomban évtizedek óta nem volt ilyen pusztítás, amilyet a Sötét Láng Urának nevében a szolgálói – a formálódó városokban, s településeken – elkövettek. Felégetett falvak, feldúlt települések, megcsonkított holtestek jelezték a choleriták pusztítását. És az a tény, hogy itt a cherubok fővárosától, Keoraththól nem messze is feltűntek, arra utal, hogy Choler hatalma sokkal nagyobb, mint azt eddig bárki gondolta volna.

A sárkánylovas – látva támadóit – gyorsan félresöpörte gondterhes gondolatait, és a barlang irányába fordította a szarvait.

A következő pillanatban a sziklaterasz kavicsai, apróbb szikladarabjai puskagolyóként kezdtek záporozni a közeledő, s a barlang előtt harcoló choleritákra. A támadók egy csapásra támadottakká váltak. Az első sorban közeledőknek fogalmuk sem volt arról, hogy mi okozta a halálukat, szétrobbanó testtel, véres rongycsomóként zuhantak a talajra. Aztán a többiek is sorra buktak fel a halálos lövedékektől. Iménti indulatuk könnyű párafelhőként illant tova, olybá tűnt, mintha soha nem is létezett volna. Kétségbeesésükben, zavarodottságukban, rémületükben most már semmilyen más cél nem lebegett a szemük előtt, csak a túlélés. Attól függően, hogy ki mennyire sérült meg az első támadásnál, rohanva,

futva, mászva, csúszva próbálta elérni a barlangot. Ám a menekülőkre lecsapó újabb lövedékek nem kegyelmeztek.

Egyikőjük sem érte el élve a menedéket…

Amikor percek elteltével a kőzápor abbamaradt, a choleritákból nem maradt más, csak sok– sok felismerhetetlenségig összeroncsolódott, mindent beterítő, véres péppé zúzott húscafat. Persze a wyvern sem úszta meg sérülés nélkül. Több helyen fekete, bugyborékoló vérfolyam áztatta az oldalát. Ám kemény pikkelyei megvédték a súlyosabb sérülésektől. A sárkány – a sebeivel (és a gazdájával) nem törődve – hosszú, érdes nyelvével gyorsan, örömtől fénylő szemmel lefetyelte az áldozatok patakokban ömlő vérét… A sárkánylovas behunyt szemmel, minden boszorkányérzékét kiélesítve körbekutatott a környéken, de újabb élőlényekre vagy fenyegetésre utaló jelre nem talált. Megnyugodva fordult újra a hegyoldal felé, s tekintetét a messzeségbe fúrta. Hadat üzenve az éjszakát beborító árnyat rejtő lepelnek, szeme vörös fénnyel újra felizzott. De hiába erőlködött, a messzeségben nem sikerült megpillantania egykori otthonát, Keorathot. Be kellett látnia, hogy még túlságosan messze van. Ám ez egy cseppet sem riasztotta vissza a tervétől, ruganyos léptekkel – az iménti támadás miatt a környezet sötét foltjaira fokozottan figyelve – máris megindult lefelé a domboldalon. A természet olyan csendben fogadta magába, mintha csak az egyik elkóborolt gyermeke lenne…

A hajnal világosságot hozó szárnyaival még csak éppen ébredezett, amikor a sárkánylovas elérte Keorathot. Csuklyáját a hosszú út végén olyan gondosan a fejébe húzta, hogy csak szemének egy– egy villanása látszott ki alóla. A város környékén járőröző őröket elérve gondolkodás nélkül felmutatta a Chlovis klán titkos jelét. Az őrök szó nélkül szabad utat biztosítottak számára. Az idegen céltudatos határozottsággal, egyenesen a főtéren álló, főnöki sátorhoz sietett. Magabiztos lépteiből egyértelműnek tűnt, hogy jól ismeri a cherubok fővárosát. Egy pillanatra megállt a

háromemeletes, gerendákkal megerősített lombsátor előtt, majd nagyot sóhajtva belépett az épületbe. Gyors mozdulattal bezárta maga mögött az ajtót, s csak akkor dobta hátra megnyugodva a csuklyáját, miután alaposan körbepillantott. Rajta kívül csak egy személy tartózkodott a teremben; a klán vezetője, a három méter magas, mutáns óriás, aki teljes egészében elfoglalta a – valamikor régen megnagyobbított – főnöki széket. Roppant széles hústoronyként, maga alá húzott cölöpszerű lábaival nem mindennapi látványt nyújtott. Hosszú, fehér hattyúnyakán a belépő fejének a pontos mása ingadozott. A mutáns vezér boldogan felugrott, és megölelte a vendégét.

– Chlovia nővérem! Örülök, hogy újra látlak – lelkendezett. Pontosan hajnalhasadtára érkeztél, ahogy telepatikus üzenetváltásunkkor azt megígérted.

– Tudod, Chlovis egy uralkodónak az egyik legfőbb erénye a pontosság – válaszolta a nő, aki közben máris levette úti köpenyét és csuklyáját, ami alól előtűnt előkelő ruházata.

– Bevallom, alig vártam, hogy ideérj – vallotta be a férfi. –Mi az a halaszthatatlan ügy, mely ilyen titoktartást követel, és aminek végrehajtásához a lányomra, Kardylonra van szükséged? – tért azonnal a lényegre, miután mindketten leültek a helyiség közepén álló, hosszú asztal mellé. – Alig három hónapja engedted csak haza az uralkodói székhelyről – folyatatta a férfi – , ahol gyermekkorától te magad tanítottad a boszorkányok mágiájára. Bevallom, nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar szükséged lesz a szolgálataira – sóhajtott fel a mutáns óriás.

– Most ezekben a nehéz időkben feltétlenül szükségem van azokra, akikre igazán számíthatok – szólt komolyan a nő. – Cholernak,a Sötét Láng Örökös Urának a feltűnését követően Kevanaar tisztázatlan körülmények között halálát lelte. Ezért jelenleg csak én vagyok az, aki dacolni tud és mer a sötét magiszter hatalmával. Te is tudod, hogy régi nagy ellenfelei, a félistenek és szeretett uram, Leon harmincöt évvel ezelőtt eltűntek az utolsó nagy háborúban vagy az azt követő

zűrzavaros időkben… Sajnos, Choler ereje olyan mértékű, hogy örökre én sem tudom száműzni a világunkból. Ezt annak ellenére állítom, hogy most még csak árnyéka egykori önmagának. Azonban nem szabad híú ábrándokat kergetnünk, be kell ismemünk, hogy a Sötét Láng Urának túl sok a túlvilági segítője, ami erőssé teszi. Éppen ezért váratlanul és nagy erővel kell lecsapni rá, úgy, hogy ne legyen ideje felkészülni az összecsapásra… Ám ehhez segítségre van szükségem.

A nő hirtelen hallgatott el, de testvére mégis teljesen átérezte a nő vállára nehezedő irdatlan súlyt, amit – Kevanaar halálát követően az uralkodás terhével együtt Choler jelenléte okozott. A nő szavai nyilvánvalóvá tették azt, amit ő is rég sejtett, valakinek addig kell leszámolnia a Sötét Láng urával, amíg lehet. Fiatalkorában nem egy halálontúli kreatúrával találkozott, akiket a Sötét Magiszter teremtett. Még most is, ha több mint három évtized távlatából rájuk gondolt, hideg borzongás futott végig a gerince mentén. Bizonyos volt benne, ha Choler erőre kap, és nem lesz, aki gátat szabjon a hatalmának, akkor ezek a lények el fogják lepni egész Cherubiont. És ezt mindenáron meg kell akadályozni.

Amire a gondolatai végére jutott, bizonyossá vált benne, hogy minden támogatást megad a nővérének, amit kér tőle. A hosszúra nyúló csend vékony falát végül a nő törte át. – Tudod, sokáig töprengtem azon, hogy mit tegyek, s a harcomban kire támaszkodjak. Egyszerűen nem tudtam eldönteni, hogy most, amikor birodalmunk már kezd felvirágozni, vajon megengedhetek– e Cholerral egy kétséges kimenetelű párharcot? De be kellett látnom, hogy egyszerűen nincs más választásom, szembe kell szállnom vele, s meg kell próbálnom egyszer és mindenkorra kiiktatni Cherubion életéből… De van egy másik lehetőség is… – folytatta halkan.

– Mi az?

– Szert kell tennem egy olyan segitőre, aki Cholernak méltó ellenfele lehet… Az élők között rajtam kívül nincs olyan, akire számithatok, ezért a halottak között keresgéltem. Hónapokig böngésztem a régi írásokat, könyveket, utazási

naplókat. Végül Kevanaar hagyatékában találtam meg azt a személyt, aki tökéletesen megfelel erre a feladatra. Ő a halála előtt legalább olyan mágikus hatalommal rendelkezett, mint maga Choler. Hajdanán ezzel tisztában volt mindhárom félisten, ezért közös riválisuk elől lezárták az éteri létsíkról visszavezető utat.

– És ki volt ez a hatalmas mágus?

– Ő volt Kevanaar negyedik tanítványa, egy cherub, aki minden tanítvány között a leghatalmasabbá vált.

– Te Gilgaratra gondolsz! – hápogott döbbenten Chlovis.

– Igen – helyeselt a nővére. – Otoaak ölte meg őt Kaskah völgyében, és ott pusztultak el a varázshatalmú követői is. Az ő halálukat követően senki sem tudta megmondani, hogy pontosan hol található Gilgarat titkos szentélye... És tudomásom szerint azóta sem talált rá senki... A szentélyben Gilgarat lelkének a lenyomatának halvány formában a mai napig jelen kell lennie. Éppen ezért ha van hely Cherubionban, ahol Gilgaratot meg lehet idézni az éteri létsíkról, akkor ez a szentély az. A lányodnak, Kardylonnak az lesz a feladata, hogy egy kisebb csapattal a legnagyobb titokban kutassa fel a szentélyt, és ha megtalálta, akkor végre kell hajtania a megidéző szertartást. Ő az, akinek a hűsége irányomban megkérdőjelezhetetlen, s a boszorkányereje képessé teszi a küldetés végrehajtására, ezért esett rá a választásom...

Kardylon még a cherubok között is nem mindennapi jelenségnek számított. Chlovis egyik hreeir szeretője volt az anyja, akitől zöld színű bőrt, négyujjú kezet, taréjos fejet, apró fülkagylókat, széles, gyíkszerű szemeket örökölt. Azonban két és fél méteres magasságával, széles, de ugyanakkor arányosan izmos felsőtestével, cölöpszerű lábával már az apjára emlékeztetett. Erőszakosnak tűnő alkatával ellentétben a szeméből ravasz intelligencia sugárzott, amelyet sem a barátai, sem az ellenségei nem mertek figyelmen kívül hagyni.

Ahogy felhúzta magát a lapos sziklateraszra, vastag karjain az izmok megfeszültek. Diadalmasan, győztes hadvezérként fordult meg, hiszen alatta negyven méteres mély

szakadék tátongott. A sziklafal olyan merőlegesen zuhant alá, hogy a sima felületén alig lehetett látni egy– egy kiálló reszt vagy hasadékot, ezért lehetetlennek tűnt felkapaszkodni rajta. Ám az a szó, hogy „lehetetlen”, Kardylon szótarában nem szerepelt. Épp most bizonyította be, hogy nyaktörő mutatványokkal lehetséges a sziklafal megmászása.

Lassan letekerte a derekán és a jobb vállán átvetett, hosszú kötelet, miközben megtörölte verejtékező homlokát. Az imént végrehajtott nem mindennapi erőpróbát csak ilyen hajlékony, gyíkszerű mozgással párosult, bivalyi erővel lehetett végrehajtani. Persze azzal tisztában volt, hogy testi adottságai ellenére is nagy kockázatot vállalt, hiszen elég lett volna egyetlenegy rossz mozdulat…

Tizenkét napja indult el tizenöt harcossal, akiket az apja adott melléje kísérőül, és akik semmit sem tudtak a feladatról. Az induláskor látta a harcosokat életében először, de megbízott az apja választásában. És ezt jól tette, mert cherubjai még itt a senki földjén is hűen követték minden utasítását, ahol vad törzsek, szörnyszülöttek és még ki tudja, milyen más lények laknak.

A tegnapi napig nem is volt semmi baj…

Chlovia Úrnő Gilgarat szentélyének helyére csak egyetlenegy megkopott bőrtekercsen talált utalásokat; mely szerint a szentély valahol ezen a környéken, egy eldugott völgyben található, ahol a sárkány szája rejti a bejáratot. Hogy ez az utóbbi leírás pontosan mit jelent, azt Chlovia Úrnő sem tudta megfejteni, ám sejtése szerint egy sárkányszájra emlékeztető, természeti képződményt kell keresni.

A feladat okozta szellemi teher, miután elérték ezt a hegységet, napról– napra jobban nehezedett Kardylon lelkére. Tisztában volt azzal, hogy csak homályos ködben tapogatózik, ő mégis a lehető leghamarabb szerette volna végrehajtani a feladatot. Hiszen tudta, hogy Choler megvadult követői napról– napra több áldozatot szednek a birodalomban, ezért minden pillanatát, minden percét betöltötte a feladatra való koncentrálás. Az útjuk soran folyton a sziklák alakzatát

tanulmányozta, s közben többször messzire eltávolodott a harcosaitól.

Tegnap is ez történt, amikor elérték azt a völgyet, és a távolban megpillantott egy sárkányra emlékeztető sziklát. Társait hátrahagyva rohant előre a sziklák takarásában, már– már azt hitte, hogy elérték a célt. De közben túlságosan eltávolodott a harcosaitól, így nem hallhatta meg a néhány száz méterre mögötte előrontó hegyi trollok elfojtott harci kiáltásait. Harcosai bátran szembeszálltak a nem mindennapi támadókkal, de mágikus támogatás nélkül szorult helyzetbe kerültek, mert a túlerő bekerítette őket. A trollok sokkal nagyobb csapatokat is könnyűszerrel szétszórtak volna, de most olyan válogatott harcosokkal hozta őket össze a sors, akikkel még ők sem bírtak. A cherubok kihasználva a támadók meglepődését, összeszokott mozdulatokkal egy kicsiny körbe tömörültek, s megindultak. Mint kés a vajon, úgy vágták át magukat a trollok sűrű rendjén. Ám most is beigazolódott azon aranyigazság, hogy sok lúd disznót győz. Harcosai közül csak kilencen érték be őt…

A cherubok véresen, szakadozott ruhákban álltak meg előtte, mind a kilenc harcosnak a szemében végtelen fájdalom tükröződött. Nem szóltak semmit, de vádló tekintetük önmagáért beszélt. Amikor a legjobban szükségük lett volna a mágikus támogatására, ő nem volt sehol. Bizonyos fokig őt hibáztatták a társaik haláláért…

Talán igazuk is volt… A nyomukat kutató trollok miatt gyorsan el kellett hagyniuk a környéket. De míg bújdosva menekültek, Kardylon megfogadta, hogy bebizonyítja harcosainak a merészségét, rátermettségét, harciasságát és elszántságát. Ma kora reggel érték el ezt a meredek sziklafalat, és fél napig hiába kutattak egy feljáró után. Ekkor ötlött fel benne a gondolat, hogy most jött el az idő a bizonyításra. Amikor a cherubjaival közölte, hogy megmássza a sziklafalat, harcosai csendes fejcsóválással megmosolyogták, szavait nem vették komolyan. Még álmukban sem gondolták volna, hogy akad olyan őrült, aki önként vállalkozik erre az

öngyilkosságnak tűnő feladatra.

De mosolyuk jól látható döbbenetté fagyott az arcukon, amikor teljes felszereléssel, szó nélkül megindult a függőleges falon felfelé… A nő a gondolatait kiszakitotta a múlt ködéből, és a kötél egyik végét hozzákötözte egy nagyobb sziklához, majd a kötél szabad végét aláeresztette a mélyben várakozó harcosainak.

Ebben a pillanatban mozdulatlanná válva megmerevedett. Kifinomult ösztönei figyelmeztetően jelezték, hogy hátulról perzselő szemek tapadnak védtelennek tűnő hátára. A gerince mentén végigkúszó – semmivel össze nem téveszthető – bizsergés, mely nála mindig a veszély előhírnökeként jelentkezett, most is tudatta vele, hogy mire számíthat. Éppen ezért, amikor háta mögött a kavicsos talaj megcsikordult, egy párduc ügyességével, felkészülten pördült meg. Amire a lába a földre érkezett, addigra már a jobb kezében markolta két méteres, acéltüskékkel kivert, óriási buzogányát.

A sziklaterasz végét lezáró töredezett sziklák felől, körülbelül ötven – fabunkót lóbáló – kunigaami közeledett. Termetük a százötven centimétert is alig érte el, hosszú karjuk szinte súrolta a földet, testüket fekete szőr borította. Kardylonnak elég volt egy pillantás a gyűlölettől eltorzult, vérszomjas arcokra ahhoz, hogy megértse, a közeledtüket nem békés szándék vezérli. A mutáns óriásnő harciasan, szinte örömmel lóbálta meg a buzogányát, torkából rekedtes, de annál félelmetesebb kacaj tört elő, mely rengve száguldott végig a piciny sziklateraszon, és aminek visszhangja még másodpercekig rezegtette a megszeppent támadók dobhártyáit. A meghökkent kunigaamik még magukhoz sem térhettek az állatias boszorkányhang okozta sokkból, amikor Kardylon előrelendült. Szeme lobot vetve zöldes fényben foszforeszkálni kezdett, arcát a gyomra mélyéről felszínre törő, harci láz vicsorgó pofává torzította. Tűhegyes, hüllőszerű fogai élesen csattogtak, miközben sziszegve csapott ki szájából hosszúkás, villás nyelve. A kunigaamik alig értek a nő derekáig, aki higanyszerű mozgással és óriási léptekkel,

tornádóként söpört végig közöttük. Hosszú, vaskos buzogányát úgy forgatta, mintha csak egy könnyű sétapálca lenne. Ám amerre elhaladt, ott csak szétloccsantott koponyák, péppé vert testek maradtak.

A támadók megrettenve, félelemmel telített szemekkel, reszkető lábakkal, megigézve bámulták a pusztítás démonát, aki csak vérbe fagyott áldozatokat hagyott maga mögött...

Aztán egy emberként. Győzelemittasan, örömteli fényben csillogó szemekkel ordítottak fel, amikor csapatuk legerősebbje, legrettegettebbje, legyőzhetetlen vezére ugrott a démon elé. Toporzékolva siettek a segítségére.

Aztán bénultan, szoborra merevedve álltak meg. Dermedtségükben néhányan még levegőt is elfelejtettek venni, ezeknek az alakoknak csak az elcsöppenő nyáluk mutatta, hogy nem szobrokról, hanem élőlényekről van szó. Hitetlenkedő ábrázatukra falfehérre fagyott maszkot festett a döbbenet.

Ugyanis törzsük büszkesége szétloccsantott koponyával feküdt a földön.

Nem is lehetett látni azt a villámgyors mozdulatot, amivel az idegen letaglózta a vezért.

Kardylon megérezve a hangulatváltozást, fenyegetően feléjük lépett, két karját a magasba lökve óriásit bömbölt. Úgy állt ott, mint egy megveszekedett, vérszomjas félisten, aki nem ismer mást, csak a pusztítást. A kunigaamik meggyötört idegei ezt már nem bírták elviselni, úgy dobták el a fegyvereiket, mintha tűz égetné a kezüket, és ahányan voltak, annyi felé futottak.

A nagydarab nő nem üldözte a menekülőket. Ennek legfőbb oka annak az öt újabb kunigaaminak a feltűnése volt, akik eddig csendben és észrevétlenül meghúzódtak a sziklák árnyékában. Szőrük ugyanolyan fekete színű volt, mint a menekülőké, de a szemükben csillogó értelem, egyenesebb tartásuk, ékesebb ruházatuk, s a kezüliben tartott kardjuk, mind– mind az előkelőbb származásra utaltak.

A boszorkány meghökkenve vette szemügyre újabb

támadóit, mivel kunigaamiban még soha nem látott ilyen előkelő megjelenésű alakokat.

Félkörívben, néhány méternyi távolságban, villámló tekintettel álltak meg a nő előtt. Ha a szemük ölni tudott volna, akkor Kardylon azonnal száz halált halva esik össze. A középső, akinek a legpompásabb, a legdíszesebb volt a ruházata, merészen előre lépett.

– Alattvalóinkat sikerült megfélemlítened, s megfutamítanod, betolakodó, ám velünk, a kunigaami faj bátor nemeseivel már nem lesz ilyen könnyű dolgod – fröcskölte indulatos szavakkal, miközben kardját harciasan megrázta. – Készülj a halálra, idegen!

Ebben a pillanatban halk zörej hallatszott a sziklaterasz peremének irányából, és egymás után három cherub kúszott fel a sziklateraszra. Jankon Yurg: a néma, Burd Koyon: az egyszemű, s Hampszutin: az óriás. A harcosok egy pillantással felmérték a helyzetet, s gyorsan felsorakoztak az Úrnőjük mellett. Aztán a hirtelen beállt, néma csendben sorban megérkeztek a többiek is; Wargz, Belt Worg, Kowask, Boordyl, Zakaw és Yewdom.

A kunigaamik összeszükült szemmel, meghökkenve vették tudomásul, hogy az erőviszonyok hirtelen teljesen átrendeződtek.

– A kunigaami faj mindenek felett! – kiáltott az iménti szószóló, miközben a kardját harciasan a feje fölé emelte. – A mutánsok kora lejárt, a hatalom a miénk lesz!

Kardylon böszen megpörgette roppant méretű buzogányát, majd egy hirtelen mozdulattal az Övébe tűzte. Ugyanis az ellenfeleik váratlanul megpördültek, s kurta lábukat a nyakukba kapva eltűntek a sziklák között.

– Hagyjátok őket! – kiáltott Kardylon az előrelendülő harcosaira.

– Kik voltak ezek? – kérdezte Yewdom, aki az alvezéri posztot töltötte be a csapatban. – És miért támadtak rád?

– Nem tudom – válaszolta az Úrnő, miközben elégedetten nyugtázta, hogy harcosai a földön fekvő, másfél tucatnyi hulla

láttán elismerő pillantásokkal méregetik. – De van egy olyan érzésem, hogy gyorsan el kell tűnnünk innen.

Ebben nem tévedett…

Kardylon – talán, hogy szavainak nyomatékot adjon – máris eltűnt az egyik szikla takarásában. Ám a cherubok nem bírták megállni, hogy ne vizsgálják meg a halottakat. A veterán harcosok a nyomok alapján tisztán látták maguk előtt a teraszon történteket.

– Hihetetlen – suttogta elismerően Hampszutin, az óriás, aki három méteres magasságával, robosztus alkatával kiemelkedett a többiek közül. – Az Úrnő mindezt egy perc alatt vitte végbe. Ha nem a saját szememmel látom, el se hinném.

A társai nem szóltak semmit, a buzogányütések félelmetes nyomai önmagukért beszéltek. Hitetlenkedve rázták a fejüket, miközben megnövekedett tisztelettel tekintettek a nő után. Ez volt a legtöbb, amit az Úrnő ezektől a válogatott harcosoktól jelenleg kaphatott.

A cherubok nem időztek sokáig a csata színhelyén, sietve indultak a vezetőjük után. A szikla mögött egy meredek kaptató következett. Néhány perc alatt felértek a tetejére, ahol egy bokros– cserjés rész állta az útjukat. Kardylon itt várta be őket.

Miután a cserjésen átverekedték magukat, egy hosszúkás völgy tárult a szemük elé. Előttük kétszáz méternyi távolságban egy falut pillantottak meg, mely mellett legalább háromszáz fegyveres kunigaami táborozott. A sík terepen épp odatartott az az öt nemes, akik az imént futamodtak meg.

Kardylon a harcosaival együtt gyorsan visszahúzódott a cserjésbe. De a bokrok mélyéről is jól látták, hogy miután az öt menekülő elérte a sátrakat, a tábor megpiszkált méhkasként bolydult fel.

Az Úrnő még hátrább parancsolta a cherubjait, és percekig gondterhelten szemlélte a tábor szabályos alakját, a kardokkal, lándzsákkal felfegyverkezett, s egyenes derékkal járó harcosokat.

– Több kunigaami lázadásról hallottam már – mondta halkan a mögötte álló órási cherubnak. – A kunigaamikat eddig úgy kezeltük, mint egy alsóbb népcsoportot.., mely közeli rokonságban áll a lenézéssel. Ám ez a szabályos katonai tábor szervezettségükről, az egyenes derékkal járkáló alakok pedig a fejlődőképességükről árulkodnak. Az pedig, hogy egyesek már nemeseknek nevezik magukat, a formálódó hierarchiájukra utal. Ha ezt párosítjuk a hataloméhségükkel, akkor beláthatjuk, hogy egyszer még komoly problémát okozhatnak Cherubionban... Amint visszatérünk a küldetésről, az első dolgom az lesz, hogy felhívom erre a Hajnal Királynőjének, Chloviának a figyelmét.

– Azt hiszem, igazad van, Úrnőm – helyeselt Hampszutin. – Még én sem láttam soha ennyi felügyelet nélküli, önállóan táborozó kunigaamit egyben.

Az óriási cherubba a tábor szélén megjelenő féltucatnyi, tíz– tizenöt fős, járőröző szakaszok látványa fojtotta bele a szót, akik legyező alakzatba formálódva szétszóródtak, s egyenesen feléjük indultak el. A látszat egyértelműnek tűnt, őket keresik.

Kardylon intésére teljesen visszahúzódtak a bokrok sűrűjébe, s néma csendben várakozni kezdtek. Az Úrnő gyorsan egy kört húzott a cherubjai köré, és a vonalra valamilyen kékeszöld port szórt, miközben érdes, mély hangon folyamatosan mormogott. Harcosai értetlenül figyelték, fogalmuk sem volt arról, hogy a vezetőjük mit csinál. Amikor a boszorkány az összes port kiszórta, a kör közepébe sietett, s nyugodtan megállt a harcosai mellett.

Csendes várakozásba kezdtek...

A bokrok között perceken belül feltűnt egy szakasz kunigaami, akik egyenesen feléjük tartottak. A cherubok azonnal a fegyvereik után kaptak, de Kardylon halk, fojtott hangon rájuk parancsolt.

– Ne mozduljatok! És legyetek csendben!

A szakaszt az a nemes vezette, aki az imént olyan indulatosan szólt a nőhöz. Amikor a harcosok elérték a

boszorkány által felrajzolt kör szélét, megálltak. Vezetőjük tűnődve bámult előre. A tőle két méterre álló cherubok visszafojtott lélegzettel figyelték. A nemes a fejét vakarva nézelődött, majd ahogy oldalra nézett, felcsillanó szemmel intett a harcosainak.

– Itt át tudunk hatolni a bozóton. Erre gyertek!

A cherubok leesett állal figyelték, hogy a kunigaamik megkerülik a kört, és sietve tovább indulnak a sziklaterasz irányába. Amikor teljesen eltűntek a szemük elől, és a csörtetés zaja is elhalt, Yewdom csak akkor mert megszólalni.

– Mi... mi... a fene történt itt az imént, Úrnőm?

– Egyszerűen álcáztam magunkat – válaszolta a nő mosolyogva, amitől Yewdom hátán felállt a szőr, hiszen a mosoly inkább vicsorításnak tűnt a nő szájából kiálló éles fogak miatt, amit csak félelmetesebbé tett a fogak között mozgó, villás nyelv látványa. – Nem minket láttak maguk előtt, hanem egy sűrű bozótot. De ennek ellenére azt hiszem, jobb, ha tovább megyünk, míg vissza nem térnek – fejezte be, s szokásához híven megelőzve társait máris elindult a bokrok között. – Csendben kövessetek – szólt vissza figyelmeztetően.

– Ez egy nem mindennapi nő – jegyezte meg Boordyl élénk szemekkel. – Nem tudom, honnan van olyan fura érzésem, de azt hiszem, csak a kezdetén tartunk a meglepetéseknek.

A harcosnak fogalma sem volt arról, hogy mennyire pontosan fogalmazott...

Mivel a bokros terület kiszélesedett, így annak rejtekében könnyedén, s észrevétlenül meg tudták kerülni a tábort és a falut.

Aztán gyors léptekkel hagyták maguk mögött a kilométereket...

Estére a völgy másik végébe értek, ahol a völgy két oldalát meredek sziklafalak határolták. Sokáig keresgéltek egy– egy barlang vagy üreg után, de mivel kutatásuk eredménytelen maradt, ezért a jobb oldali sziklafal mellett, egy keskeny horpadásban vertek tábort. Kardylon, mivel

ismeretlen és veszélyes területen voltak, nem engedélyezte a tűzgyújtást. Harcosai zokszó nélkül rágcsálták a szárított élelmet, aztán szép sorban nyugovóra tértek. Csak a horpadás végeiben gubbasztó két őr csapdosott néha a rájuk szálló bogarak és szúnyogok miatt...

Az Úrnő a hátát a sziklafalnak vetette, így figyelte a sötét égbolton sorra megjelenő csillagokat. Amikor a harcosok végre abbahagyták az elalvás előtti mozgolódást, s egyenletesen szuszogni kezdtek, csak akkor engedte meg magának, hogy az agya mélyéről felszínre törhessenek a küldetéssel kapcsolatos kétségei. Tudta, hogy nehéz feladatot kapott. Azzal is tisztában volt, hogy egyáltalán nem biztos, hogy megtalálják a szentélyt. És ha megtalálják, hogyan jutnak be? – vetődött fel benne rögtön az első kérdés. Lesznek– e mágikus csapdák? Vajon előttük mások is bejutottak már a szentélybe? És ha erre igen a válasz, akkor mennyire lesz kifosztva? Vajon az ilyen helyen fellelhető mágikus rúnák a fosztogatók által mennyire lesznek összezavarva, és ez mennyire növeli meg a megidézés bizonytalansági tényezőjét?

Oly sok megválaszolatlan kérdés, amelyek mindegyike újabb kérdést szül, és amelyekre csak a jövő adhat választ...

Töprengését végül az álmosság egyre jobban elhatalmasodó folyama szippantotta magába, észre sem vette, hogy mikor zuhant álomtalan alvásba...

A meredek sziklafal tövében a hajnal világosságot és ébredést hozó időpontja sokkal később köszöntött a tíz vándorra, mintha egy síkságon lettek volna. Ám Kardylon nem bánta ezt a kényszerpihenőt, hiszen így – a gyorsan elfogyasztott reggeli után – frissebben, pihentebben folytathatták az útjukat az egyre keskenyebbé váló völgyben...

Délre a völgy keskeny, kanyargós szurdokká szűkült. A meredek sziklafalak a legtöbb fénynek útját állták, ezért a kanyon aljában félhomály uralkodott. Mivel itt egy esetleges támadás könnyen a sarokba szoríthatta volna a csapatot, ezért Kardylon két felderítőt száz méterrel a csapat elé küldött, ketten pedig száz méterrel mögöttük, hátvédként haladtak. A

nő a boszorkányhatalmának segítségével is folyamatosan fürkészte a környezetüket, nem szerette volna, ha váratlanul valamilyen meglepetésbe botlanának.

Amikor a nő a boszorkányhatalmát aktivizálta, a harcosai kicsit félve húzódtak távolabb tőle, mivel a félhomáiyban foszforeszkáló halványzöld szemek ebben a sejtelmes, kísérteties fényben úgy hatottak, mintha a pokol egy kreatúrája vagy démona költözött volna a nő testébe.

Szerencsére ezen a veszélyes területen minden gond nélkül, alig egy óra alatt túljutottak. A sziklafalak egy váratlan forduló után megszakadtak, és a kanyon kijárata egy lapos, körülbelül másfél kilométer átmérőjű sziklaterasszá szélesedett. Előreküldött felderítőik itt várták be őket. Előttük hétszáz méterre a sziklaterasz közepén – dobok, üstök és még kitudja, milyen ütőhangszerek zajára egy nagy ovális körben – táncoló alakokat pillantottak meg. A kör közepén félkörívben halalmas máglya lobogott. – Mintha egy áldozati szertartás lenne – suttogta Kardylon önkéntelenül az első eszébe jutó gondolatot. – Várjátok meg két hátul jövő társunkat. Addig én megnézem, hogy kik vannak előttünk adta ki az utasítást a harcosainak. – Három nyíllövésnyi távolságból kövessetek! A legtöbb kalandozó ezen a veszélyes, ellenséges területen biztos nem zavarta volna meg egy ismeretlen szertartás menetét. Ám Kardylonban olyan erős kíváncsiság ébredt, mely háttérbe szorította a megfontoltságát. Cölöpszerű lábaival máris megiramodott az idegenek irányába... Később többször eltöprengett azon, hogy talán nem kellett volna annyira sietnie... Már a félutat megtette, amikor a táncoló alakok kaotikus formáit látva rádöbbent, hogy eemsik vannak előtte. Egy pillanatra megtorpant, de hátranézve máris megnyugtatta az a tudat, hogy harcosai megindultak utána. Hirtelen felvillant benne a gondolat, hogy biztonságosabb lenne, ha megvárná a társait, de valamilyen belső kényszer, egy megérzés hajtotta, űzte előre, aminek nem tudott, és nem is akart ellenállni. Kezébe kapta hű társát, a buzogányát. Aztán tovább indult. Ahogy lépésről lépésre megközelítette a

táncolókat, lassan már ki tudta venni az apróbb részleteket is. Körülbelül harminc alak vad extázisba esve ugrált– táncolt körbe– körbe. A „zenét” kidülledt szemű, kopasz fejükön megkülönböztető tetoválásokkal díszitett eemsik biztosították. Középen egy madártollakkal felcicomázott sámán ugrált, aki az egyik kezében egy koponyát, a másikban egy lefejezett kígyót tartott. Amikor a kígyó vérét a koponyára csurgatta, a körülötte táncolók egy emberként ordítottak fel. Erre valahonnan mélyből iszonyú, velőtrázó bődülés válaszolt. Kardylon az állatias démoni hang hallatán megborzongott, hátán dermedt bénultság kúszott végig, szívét erős, jéghideg marok szorította össze; a hirtelen rátörő fájdalomtól összegörnyedt. Önkéntelenül újra bekapcsolta boszorkányerejét, aminek taszító hatásától a bénultság úgy pergett le, mintha csak egy sziklának vágódott esőcsepp lenne. A nő indulattól túlfűtötten, dübörgő léptekkel, futva indult a táncolók irányába, akik rohanó alakját csak most vették észre. Kardylont az imént annyira meglepte és fájdalommal töltötte el az üvöltéssel együtt járó mentális támadás, hogy most dühtől tajtékozva vicsorított. Kitátott szájából előtűntek tűhegyes fogai, szeme zöld lobot vetve parázsként felizzott, miközben füléből sötét füst szivárgott elő, és homályos ködbe burkolta az alakját.

Puskagolyóként röppent be a körbe. A táncolók csak annyit láttak, hogy egy kísérteties alak vágódik be közéjük, s a következő pillanatban az addig halhatatlannak hitt sámánjuk kiloccsant agyvelővel zuhan a sziklás talajra. A zene abban a pillanatban úgy elhallgatott, mintha elvágták volna. Az eemsik egy pillanatra bénultan megmerevedtek, majd felüvöltve, hanyatt– homlok menekülésbe kezdtek.

Kardylon kicsit lehiggadva nézett körül, ide– oda villámló szemekkel kereste ellenfelét, ugyanis tisztában volt azzal, hogy az iménti mentális támadás nem a sámántól érkezett. Megérzését csak alátámasztotta az a tény, hogy egyre erősebben érezte azt az ősi, gonosz kisugárzást, mely átitatta az egész környéket.

Ám még mielőtt bármit tehetett volna, ismét felhangzott az imént hallott üvöltés, amivel egy időben újra egy mentális ostorcsapás vágódott az agyának. A térde megroggyant, agyába millió tűszúrás mélyedt, szeme előtt vörös karikák táncoltak. Az idegen hatalom nem evilági kisugárzása a lelkében olyan félelmet ébresztett, aminek jeges csápjai úgy megborzongtatták bensőjét, hogy még a csontjai is fájdalmas lüktetéssel remegtek. Ehhez foghatót még az életben nem érzett. A fájdalom vörös hulláma eluralta az agyát, végigkúszott a testén, vére dübörögve száguldott az ereiben, szívében a fájdalom jégszilánkjai mély sebet ütöttek. Kuszává váló gondolattal adott hálát a boszorkányvédelmének, mert ha nem lett volna aktivizálva, akkor most kiégett aggyal, füstölgő testtel feküdne a talajon.

Erős akarattal próbálta kizárni tudatából a fájdalmat, miközben szédelegve nézett körül; a félkörívben lobogó máglya üresen hagyott részén azonnal megpillantott egy körülbelül háromszor– három méteres lyukat. A nyílás szinte vonzotta magához a tekintetét. Az idegen kisugárzás onnan áradt, botladozva botorkált a lyukhoz. Az agyában dübörgő fájdalomhullám az elhomályosult szeméből könnycseppeket sajtolt ki. Ahogy a feje egyre jobban elnehezült, az orrából néhány vércsepp csöppent a sziklára. Tisztában volt azzal, hogy nem sok ideje van hátra, és ha nem talál ki gyorsan valamit, akkor menthetetlenül elájul.

Ahogy billegő testtartással állt a nyílás peremén, valahonnan a mélyből egy ifjú fájdalmasan szűkölő hüppögése ütötte meg a fülét, Talán ez adott neki erőt vagy ellenfele meggyengült, ezt maga sem tudta. Csak annyit érzett, hogy hirtelen a mentális ereje felduzzad, és a tudatáról egy fuvallattal sikerül lesöpömie a ragacsos bénultságot. A következő pillanatban kitisztult fejjel nézett körül.

Csak szerencséjének és gyors reflexének köszönhette az életét, mivel kábult aggyal már a rés peremén táncolt, ahonnan már– már majdnem a mélybe vetette magát, de kijózanodásával egy időben épp az utolsó pillanatban –

sikerült hátradobnia magát.

Úgy maradt kinyúlva a földön, ahogy megérkezett. De néhány nagyobb lélegzetvétellel máris kényszerítette magát arra, hogy megnyugodjon. Tisztában volt azzal, hogy egy életveszélyes ellenféllel hozta össze a sors, és ha enged az ereiben dübörgő harci örület csábításának, s agyát vérvörös köd önti el, akkor könnyen pórul járhat. De mégsem a veszélyérzet volt az, ami miatt egyre számítóbb pillantásokat lövellt a nyílás iranyába, hanem az a bizonyosság, mely egyre nagyobb teret nyert a lelkében, nem távozik innen addig, amíg el nem pusztítja azt, aki az imént ilyen orvul támadt rá.

Lüktető tagjait megmozgatva megkönnyebbülten állapította meg, hogy nem tört el semmije. Lassan mozdulva kúszott vissza a nyiláshoz, s fejét óvatosan föléje emelte. Egy félhomályba burkolózott, öt méter magas barlangot látott maga alatt. A lyuk alávetülő fénykörében meglepve fedezett fel egy vékony, nyúlánk eemsi kamaszt, aki gúzsba kötve feküdt a talajon. Ekkor balra valami mozdult, s a boszorkány azonnal odakapta a tekintetét. A félhomályból egy sötét testű szörny hátborzongatóan visszataszító, fekélyekkel borított, óriási alakja bontakozott ki, akinek vörösen világító szemei mohón tapadtak a nőre. A teremtményből áradó gonoszság fenyegető aurája az egész barlangot betöltötte, mely hátrahökölésre késztette a nőt. Még mielőtt a boszorkány alaposabban szemügyre vehette volna az ellenfelét, a lény egy óriási bődülés kíséretében mágikus támadásba lendült. Egy vörös színű energiaháló vágódott a nő irányába.

Ám Kardylont ezen a napon többet nem lehetett meglepni egy üvöltéssel együtt járó támadással, főleg úgy, hogy a tudata mélyén valamilyen hasonló dologra számított. A boszorkány az ordítás első hangjára varázsszavakat kiáltott; az orrából, a füléből azonnal sötét füst tört elő, mely éjfekete köpönyegként rögtön beboritotta egész alakját, ám ennek villózása egészen másfajta volt, mint az előző – látszólag hasonló – varázslatnak.

Az energiaháló belevágódott a Kardylont körülölelő sötét kavargásba, aminek ereje hátravetette a nőt, de különösebb

kárt nem tudott tenni benne. A sötét massza felszívta a mágikus támadást, miközben egy villanással ráégett a nő testére. A leginkább koromhoz hasonlítható fekete anyag a boszorkány egész testét vékony rétegként fedte be, mely teljesen leárnyékolta a nő életerejének a kisugárzását. A boszorkány mozdulatlanul feküdt a talajon, miközben a mélyből elégedett szuszogást hallatszott. Kardylon szinte teljesen kikapcsolta a tudatát, s másodpercekig feküdt mozdulatlanul. Halványan érezte egy telepatikus tapogatócsáp jelenlétét, majd visszahúzódását. A mélyből pikkelyes súrlódás hallatszott, a teremtmény nem foglalkozott vele tovább, mivel halottnak hitte. A csel bevált, de a boszorkány a biztonság kedvéért néhány másodpercig továbbra sem mozdult.

Ekkor a mélyből velőtrázó, fájdalmas sikoly harsant fel.

Amíg a nő óvatosan visszacsúszott a sziklaperemhez, jól hallotta a szörny elégedett csámcsogását, és az eemsi kamasz elfojtott zokogását. A boszorkány a nyílás mellett felguggolt, és a peremben megkapaszkodva mélyen behajolt a nyíláson. Tudta, hogy ez a legveszélyesebb pillanat, de vállalnia kellett a kockázatot.

A nőt annyira mellbe csapta a mélyből feltörő tömény szag kénköves bűze, hogy – annak ellenére, hogy egyébként nem volt kényes az orrára – hányingerével küszködve kapta vissza a nyílásból a fejét.

Annyit látott, hogy az eemsi fiú vállait a zokogás rázza. A kamasz egy véres tócsa közepén hevert, a jobb lába térdtől lefelé egy véres csonkban ért véget, és az oldalából is hiányzott egy nagy darab. Mindkét seben jól látszott egy– egy óriási fogsor lenyomata.

Amíg a nő a történteken rágódott, a homályba visszahúzódott szörny elégedetten böffentett egy nagyot, aztán pikkelyes súrlódást hallatva újra megindult áldozata felé. A fiú megérezvén, hogy a véres drámának szemlélője akadt, kétségbeesetten felnézett. A boszorkánnyal egy pillanatra összekapcsolódott a tekintete. A sebesült nem szólt semmit, de Kardylon fejében mégis felvillant egy telepatikus szó: Segíts!

A szörny megérezhetett valamit, mert hosszúkás kígyófejével ő is a magasba tekintett. A nő láttán visszahőkölve kivillantotta hosszúkás villásnyelvét, miközben kocsonyás szemére jól láthatóan kiült a döbbenet, mely hűen tükrözte meglepődését. Ugyanis nem számított arra, hogy ellenfele túlélhette az iménti támadását.

A boszorkány gondolkodás nélkül, ösztönösen cselekedett. Egy határozott ugrással, egy zuhanó kő sebességével vetette le magát a nyíláson. A sebesült és a szörny közzé érkezett, s azonnal támadásba lendült. A lényt ez a tény talán jobban meglepte, mint a nő hirtelen feltűnése. Kardylon ennek köszönhetően akadály nélkül csaphatott le a buzogányával ellenfele egyik cölöpszerű, méteres vastagságú lábára.

Az irtózatos erejű ütés nyomán, mely egy bikát is letaglózott volna, izmok roncsolódtak össze, véres húscafatok, csontszilánkok repültek szerteszét. A lény fájdalmasan felüvöltött, majd bőszen kiegyenesedett. A nő hitetlenkedő tekintettel bámulta a homályból előtüremkedő gigászi testet, melynek számtalan lába, csápja, karja és hosszan elnyúló pikkelyes kígyóteste betöltötte a fél barlangot, a feje pedig a mennyezetet verdeste. Őrült tempóval csépelte a szörny testét, miközben a szemét ide– oda kapkodva menekülési útvonalat keresett. Tisztában volt azzal, hogy ilyen gigászi teremtmény ellen nincs esélye. A szörny közben lerázva magáról a hitetlenkedés döbbenetét, fájdalmával nem törődve, számtalan kezének egyikével máris ütött.

A boszorkány úgy vágódott a tíz méterrel hátrább lévő barlang falának, mint egy nyeletlen balta. A legtöbb harcos véres ronccsá kenődött volna a falon, de ő a szívósságának köszönhetően, igaz kicsit szédelegve és kábultan, de máris talpon termett. Felrepedt homlokából patakokban ömlött a vére, mely hosszan folyt végig arcának a jobb oldalán. A sebével, az izmaiban lüktető fájdalomhullámmal nem törődve nézett körül. Azonnal látta, hogy innen nincs menekvés. Zöld szemében gyilkos indulat kelt életre, miközben a feléje nyomuló ellenfelére nézett. A szeme sarkából megpillantotta

az eemsit is, aki közben a barlang faláig csúszott, s a hátát a falnak vetve, félig ülő helyzetben megtámaszkodott a falban. Egy véres csík jelezte a fiú útját. A nő magában elismeréssel adózott a kamasznak, aki hihetetlen életerővel és akarattal rendelkezett. Más talán már rég feladta volna, de a fiú valahogyan kiszabadította megkötözött kezét, és a kötéldarabbal egy fájdalmas fintor kíséretében elkötötte a véres csonk fölötti részt.

Amikor végzett, felemelte a fejét, s bágyadt pillantással a nőt kereste.

– Csaaaa…kkk tűzz… zzzel… tudod… elpuszt… – hallatszott a boszorkány fejében a telepatikus üzenet, melynek a végét ájulás vágta ketté. Az eemsi a vérveszteségtől elgyengülve, oldalra billent fejjel elernyedt.

Közben a szörny elérte a barlang közepén elhelyezkedő nyilást, és magabiztosan tovább közeledett.

A boszorkány kapkodva nyúlt be számtalan zsebeinek egyikébe, és előrántott egy bőrzacskót. Egy határozott rántással letépte a zacskó száját összekötő zsineget, és a benne található ezüst színű port idegesen a bal tenyerébe öntötte. Közben a gigantikus teremtmény egyre közelebb ért. Ám a nő nem várt tovább. Bátran előrevetődött, és a port a fejét lehajtó szörnyeteg pofájába vágta, majd egy varázsszót kiáltott. A mágikus keverék bordóvörös színben fellobbant, amivel egy időben a boszorkány oldalra vetődött, s a lendülettől hajtva tovább gurult. A szeme sarkából látta, hogy a lény feje izzó fáklyává változik.

A szörny akkorát orditott, hogy a nő másodpercekig megsüketült. A lény eszelős táncot járva, ide– oda kapkodó fejjel egyfolytában sikoltozott, ordított, visított és bömbölt, így kürtölte világgá fájdalmát. Végső kétségbeesésében úgy próbálta eloltani a tüzet, hogy a fejét a mennyezetbe verte. De a mennyezet nem bírta sokáig az ütéseket, nagy dübörgés közepette szakadt le.

Kardylon a rázúduló törmeléktől letaglózott baromként nyúlt el a talajon. A szemébe került portól pedig nem látott

semmit, de néhány másodperc múlva, amikor a lezúduló kövek dübörgése elhalt, a kezét és a lábát meg tudta mozdítani. Nagy nehezen lerázta magáról a törmeléket, kitörölte szeméből a port, s feltápászkodott. Szerencsére megúszta néhány zúzódással, nem sérült meg komolyabban. Ám ugyanezt a szörnyeteg nem mondhatta el magáról. Az igaz, hogy a leszakadó kődarabok nem tettek benne komolyabb kárt, mivel a pikkelyes, száraz szaruréteg megvédte a súlyosabb sérülésektől, de a hatalmas máglya, mely közvetlenül a barlang fölött égett, mind rázuhant. A szaruréteg úgy kapott lángra, mintha csak száraz tapló lenne. A szörny eszeveszetten vonaglott, mivel egész felső teste lángokban állt, ott, ahol nem égett, az időközben megérkezett cherubok kaszabolták a testét.

A boszorkány látva, hogy már nincs szükség a segítségére, nem kapcsolódott be a küzdelembe, hanem az eemsi kamasz felé vette az irányt, akinek a segítsége nélkül nem győzhetett volna. Amikor a szikladarabokon és a törmeléken átvergődött, megnyugodva állapította meg, hogy a mennyezet azon része, ahol a fiú fekszik, nem szakadt le. Leguggolt a sebesülthöz, s a mellkasára hajtotta a fejét. Valahol mélyen, tompán, már– már alig hallhatóan, ki– ki hagyó dobbanással vert a fiú szíve.

Kardylon gondolkodás nélkül leszakított az övéről egy kisebb fiolát, és a tartalmát a sebesült szajába öntötte. Az italból néhány csepp lecsurgott a fiú állán, de a többséget köhögve, prüszkölve nyelte le.

A hihetetlenül erős gyógyító folyadék hatása másodperceken belül érezhetővé vált. A fiú sebein vékony, piros bőrréteg képződött, sápadt, véreszteségtől kifehéredett színe visszanyerte rózsaszínű árnyalatát.

Közben cherubjai végeztek a haláltusáját vívó teremtménnyel, s megálltak a nő mögött. Döbbenten, de némán figyelték vezetőjük ténykedését.

– Nem kár ebbe a féregbe ez a ritka varázsszer? – jegyezte meg Belt Worg. – Elvégre ez egy szemét eemsi.

Kardylonban a szörnnyel vívott feszültség erre a

mondatra Vezúvként robbant ki. Villámló szemekkel ugrott a harcos elé, mellkasánál fogva megragadta, és a levegőbe emelte.

– Ne probáld kétségbe vonni a döntéseimet! – sziszegte fagyos hangon. – Én döntöm el, hogy mit és miért teszek. Ha úgy látom szükségét, ölök. De ha kell, akkor gyógyítok.

A boszorkánynak nem állt szándékában bántani a harcosát, de az iménti megjegyzést vezérként nem hagyhatta szó nélkül, hiszen a tekintélyéről volt szó. Könnyedén hanyatt dobta a másfél mázsás alakot, aki hosszú ívű repülés után fájdalmas nyekkenéssel ért talajt öt méterrel arrébb.

– Ha ez a fiú nem segített volna nekem, akkor én már holtan feküdnék itt – magyarázta a többieknek. – Tartozom neki annyival, hogy megpróbálom meggyógyítani.

A cherubok szinte meg sem hallották Kardylon szavait, mivel még mindig a társuk „repülésének” a hatása alatt álltak. Egyszerűen nem akartak hinni a szemüknek. Hiszen a boszorkány olyan könnyedén repítette arrébb Belt Worgot, mintha nem is az egyik legnehezebb tagja lenne a csapatuknak.

– Ne bámuljatok olyan értetlenül! – szólt rajuk a boszorkány. Inkább nézzetek körül ebben az átkozott barlangban. Nem szeretném, ha valamilyen újabb remséges meglepetés érne bennünket.

A harcosok sietve engedelmeskedtek.

– És keressétek meg a buzogányomat – szólt utánuk a nő.

Az eemsi csak percek elteltével tért magához. Épp kinyitotta a szemét, amikor a nő mögött megjelent Boordyl és Hampszutin.

– Úrnőm, itt a buzogányod – mondta Hampszutin. Amíg átnyújtotta a nőnek a fegyvert, a kamasz összehúzott szemmel, némán vizsgálta a harcosokat, de váratlanul a szeme fátyolossá változva ködössé vált. Pillanatok alatt transzba esett, de ebből a három cherub semmit sem vett észre…

– Köszönöm – sóhajtolta örömmel a boszorkány.

– A barlang másik vége egy alagútrendszerbe torkollik –

jelentette Hampszutin. – Jankon Yurg, Burd Koyon és Yewdom most derítik fel, hogy mennyire biztons…

– Vigyázatok! – kiáltott fel magához térve a fiú. – A fennsíkon több száz eemsi harcos közeledik. – A nő gyorsan felkapta a fejét, de a leszakadt mennyezet nyílásában egyelőre nem látott senkit. Ennek ellenére ő is megérezte azt a fojtott, egyre határozottabbá váló fenyegetést, melyet egy rohamos gyorsasággal közeledő varázstudó sugárzott ki magából.

– Azonnal szóljatok a többieknek, visszavonulunk az alagútrendszerbe! – kiáltotta Kardylon idegesen. Két harcosa megérezhetett valamit a nő hangjából, mert máris rohantak teljesíteni a parancsot. A boszorkány az eemsire nézve, csak egy pillanatig töprengett azon, hogy mit tegyen. Számtalan zsebeinek egyikéből egy újabb fiolát húzott elő, és a tartalmát óvatosan rákente a fiú sebeire. A friss hegeken másodpercek alatt egy hajlékony, barna védőréteg alakult ki. – Ez megakadályozza a friss varratok felszakadását – magyarázta a nő. – Egy újabb vérveszteséget nem bírnál ki.

Ekkor a magasból csörtetések, hörgések, lihegő fújtatások hallatszottak. A boszorkány abbahagyva a magyarázkodást, szó nélkül a hátára kapta a fiút, és megpördült. Csak egy villanás erejéig látta, hogy a nyílás körül eemsi harcosok tucatjai bámulják hitetlenkedve a szörny tetemét, mivel a barlang túlsó végét megcélozva azonnal fatásnak eredt. Többet nem mert felnézni, mert minden figyelmét a törmelékek átugrása, a kőtömbök kerülgetése kötötte le.

Ám az eemsik döbbenete csak egy pillanatig tartott, máris gyilkos dühvel, vérszomjas vadállatként ordítottak fel. Kardylont az állatias hangok olyan ösztönzésre serkentették, hogy hegyi kecskét megszégyenítő szökellésekkel kezdett ide–oda ugrálni a leszakadt mennyezet kövei között. Ám mégsem lehetett elég gyors, mert sűrű jégesőként, hosszú nyelű lándzsák és nyilveszők kezdtek el körülötte kopogni. A boszorkány mint egy megveszekedett harci mén, úgy robogott az alagútrendszer irányába, ahová időközben mindegyik harcosának sikerült bemenekülnie.

A szeme sarkából látta, hogy oldalt néhány eemsi leugrik a barlangba, és dárdáikat meglóbálva, nyilaikat felhúzva, célzásra emelik fegyvereiket.

– Ne törödj semmivel, csak fuss! – suttogta a hátán kucorgó kamasz.

A fiú szavaival egy időben zöld színű, mentális rács burkolta be mindkettőjük testét, amiről sorra pattantak le a közelről feléjük hajított dárdák és a süvítve érkező nyílveszők. A nő nem tudta megállni, hogy a válla fölött egy villanás erejéig ne pillantson hátra a fiúra. A sebesült kamasz szeme csukva volt, kínkeserves képpel koncentrált.

– Rendelkezem a kodók hatalmával, de túl gyenge vagyok. Nem bírom sokáig fenntartani a pajzsot. – Érezte agyában a telepatikus gondolathullámokat. – Siess!

A nő ha meg is lepődött. nem mutatta. Mindenesetre azt megállapította magában, hogy mint már oly sokszor, most is érdemes volt a megérzéseire hallgatnia, amikor úgy döntött, hogy megmenti a fiút.

Az üldözők elmaradtak mögöttük, s a boszorkány a barlang egy hirtelen kanyarulata után elérte az alagutat. Egy macska ügyességével ugrott be a harcosai által feltartott pajzsok mögé, majd meglepődve megmerevedett. Az alagút falait egy igen ritka növényfaj fedte, mely élénkzöld ragyogással világosságot teremtett. Ezt a növényt csak mágiával lehet előállítani, és nem lehet más módon szaporítani. Ahol előfordul, ott valahol a közelben varázstudók laknak.

A hátuk mögött felhangzó eemsi csatakiáltásoktól magához térve gyorsan félbeszakította a gondolatait, és megpróbált valamit kitalálni, amivel lelassíthatná az üldözőket, amíg egérutat nyemek. Tisztában volt azzal, hogy nincs sok ideje, mert a többszörös túlerőben lévő eemsik másodperceken belül a nyakukon lesznek. A harcosai is érezték a nő őrlődését, mert feszült arccal várták a parancsait.

Kardylon gyorsan alvezérére, Yewdomra bízta a kamaszt, majd visszafordult a barlang irányába, aztán számító

pillantásokkal két, legközelebb álló harcosára mordult.

– Hampszutin és Burd Koyon, ti ketten itt maradtok velem! Feltartjuk az ellenséget, addig a többiek megpróbálnak valamilyen búvóhelyet keresni az alagútrendszerben. A két cherub azonnal a nő mögé állt. Hampszutin egy bárdot szorongatott a kezében, míg Burd Koyon egy kardot markolt. Harciasan fürkészték az alagút száját, miközben a többiek sietve eltűntek az alagútban. De a boszorkány nem vette elő a buzogányát, inkább egy újabb zacskónyi varázsport kapott elő számtalan zsebeinek egyikéből, és fürge mozdulatokkal a mennyezetre szórta. A por a sziklát pillanatok alatt meglágyította, mely olyan bugyogásba kezdett, mintha csak egy kitörni készülő lávafolyam lenne.

– Húzódjunk hátrébb – mondta a boszorkány. – Figyelmeztetlek benneteket, hogy nagyon vigyázatok, az elkövetkező percekben még véletlenül se lépjetek a varázspor alá!

A két harcos engedelmesen hátrébb húzódott, másra nem is maradt idejük, mert az alagút szájában máris feltűntek az eemsi harcosok, akik mint egy elszabadult, hömpölygő áradat, úgy zúdultak be az alagútba. A három cherub láttán vérszomjasan ordítottak fel, hogy az azt követő pillanatban még bőszebben vetődhessenek előre. És ekkor elérték azt a helyet, ahová Kardylon a varázsport szórta. És a mennyezet kocsonyássá változva, lassú szitálással csöpögni kezdett.

Az elől haladó támadók ordítva kaptak a hirtelen felhólyagzott arcukhoz, testükhöz. Az aláhulló cseppek mindent átégettek; vértet, ruhát, bőrt, húst és csontot. Az égések környéke egy pillanat alatt megfeketedett, és azonnal üszkösödni, gennyesen váladékozni kezdett, mely hatás rohamosan terjedt végig az egész testen. A sebesültek első reakciójukként megpróbálták visszafogni a lendületüket, de a mögöttük törtetők maguk előtt tolták őket. A boszorkány kísérői leesett állal bámulták a másodpercek alatt megfeketedett, összetöpörödött eemsiket, akik tántorogva léptek még néhányat, hogy közvetlenül a lábuk előtt

eshessenek össze.

Ezzel a támadók első sora megsemmisült.

A második hullámban jövők amire rádöbbentek, hogy meg kellene állniuk, addigra szintén a veszélyes részhez értek. Csak néhányan tudták úgy visszafogni magukat, hogy ne kerüljenek a csöpögős folyam alá. Ők nagy levegőt véve lélegeztek fel, aztán sikítva zuhantak előrébb, mert a mögöttük nyomulók őket is előrébb tolták.

Néhány perc alatt legalább harrninc eemsi esett a gonosz csapda áldoztául. Ám a szűnni nem akaró halálsikolyok végül is meghozták az eredményt; a hömpölygő áradat lelassult, és visszahőkölve állapodott meg a felismerhetetlenségig összeroncsolódott hullák előtt. A harcosok toporogva álltak a csapda határánál, és bosszúszomjasan dobták lándzsáikat a három cherub irányába, de a fegyvereket is szétmarta a szitáló savas oldat.

– Na mi van, féltek három harcostól? – ingerelte őket Hampszutin. – Gyertek csak, gyertek, gyáva nyulak, hadd ontsam ki a beleteket!

Az eemsik vadul üvöltöttek a piszkálódásra, de nem mertek a csöpögő folyam alá lépni.

Ekkor hátulról egy három méter magas, négy lábon járó eemsi tört előre, aki messziről kimagasodott a társai közül. Izmos felsőtestéből kinövő kezeiben, csápjaiban különböző tipusú fegyvereket tartott, a teste körül pedig vörös színű mentális pajzs lüktetett. Határozott mozgásából Kardylon azonnal látta, hogy őt egy pillanatra sem fogja megállásra késztetni a még mindig sűrűn csöpögő savas oldat. Ezenfelül a nő meg mert volna rá esküdni, hogy ez a varázstudó könnyedén semlegesíti majd a varázslatát.

Úgy döntött, hogy ezt ők már nem várják meg.

– Itt az ideje tovább állnunk – adta ki a parancsot két kísérőjének, és megpördülve futásnak eredt.

A sok harcot megélt Hampszutin a tekintélyt parancsoló hatalmas eemsi láttán nagyot nyelve lépett hátra. Soha nem félt semmitöl, de az idegen szeméből áradó jéghideg, számító

pillantástól most mégis megrettent. Úgy érezte, mintha magával a halállal nézett volna farkasszemet. Épp ezért gyorsan megfordult, és társával vállvetve szó nélkül rohantak Úrnőjük nyomában.

Néhány száz méter után egy kiöblösödő, keskeny barlangba érkeztek, aminek a túlsó falán – egymástól egyenetlen távolságokban kilenc alagút torka ásítozott. A cherubok itt vártak rájuk.

– Nem mertünk tovább menni, mert nem tudtátok volna, hogy melyik utat választottuk – magyarázta az elébük lépő Yewdom.

– Helyesen döntöttél – vakkantotta gyorsan a nő, aki máris aktivizálta a boszorkányérzékeit, s közben örömmel állapította meg, hogy a harcosai már nem húzódnak el mellőle a szemében fellobbanó zöld láng láttán.

A boszorkány csak egy pillanatnyi megtorpanást engedélyezett magának, hiszen jól tudta, hogy az üldözők miatt sietnie kell. Gyorsan előrelépett, s feszült testtartással néhány másodpercre megállt mindegyik alagút előtt. A balról számított negyediknél mágikus kisugárzást vélt felfedezni. Ennek a hatásnak nem tudott és nem is akart ellenállni.

– Erre haladunk tovább! – adta ki a parancsot.

Harcosai máris előresiettek, Kardylon maradt utoljára. Ekkor a távolból felhangzott az eemsik diadalmas csataordítása, mely jelezte, hogy hatástalanították az akadályt.

A boszorkány magasra tartott kézzel gyorsan kántálni kezdett.

Amikor a rövid mondókát befejezte, az előtte húzódó alagút szája megremegett, és egy villanással tömörnek tűnő sziklafallá változott. A nő elégedett képpel nézte művét, majd sietve átlépett az illúzión, és a társai után sietett. Ám azt még jól hallotta, hogy a következő pillanatban mögötte az eemsik vad csörtetéssel beözönlöttek a keskeny barlangba. A boszorkány előtt az alagút hamarosan éles kanyarban folytatódott, és ahogy ebben tovább haladt, a mögüle jövő zajok lassan elhaltak. Itt már sokkal vékonyabb és keskenyebb

volt a világító növény, ezért a folyosón félhomály uralkodott. A nő megmerevedett, miközben a hátán jeges bénultság kúszott végig; mereven bámulta a nyilegyenesen folytatódó folyosó messzeségbe vesző torkát. A harcosait sehol sem látta, úgy eltűntek előle, mintha a föld nyelte volna el őket. A boszorkány ösztönösen maximumra élesítette az érzékeit, aminek köszönhetően rögtön feltedezte a körülötte hullámzó mágikus folyamot. Zavarodottan pillantott körül, mert a mágikus rezgés annak ellenére, hogy átitatta az egész környezetét, olyan idegenül hatott, amihez foghatóval még soha nem találkozott. A megfoghatatlanság érzete mellett mégis kialakult benne egy határozott feltevés, aminek hatására – miközben óvatos léptekkel sietett tovább – izgatottan tekintett körül. Ám váratlanul a sziklás talaj ragacsos masszává változott, és mindkét lába bokáig belesüllyedt. Rögtön próbált tovább lépni, de a massza olyan erősen fogta a lábait, hogy meg sem tudta mozdítani. Kétségbeesett rángatózásával mégis elért valamit, egyre jobban belesüllyedt az ingoványná változott talajba. Megragadta az alagút oldalából kiálló köveket, de ezek a kövek cseppfolyóssá válva szétmálltak az ujjai között. Ekkor döntött úgy, hogy a mágiáját hívja segítségül, ám döbbenten tapasztalta, hogy boszorkányerejét valamilyen ismeretlen hatalom teljesen kioltotta.

Most kezdett csak igazán folyni a hátán a víz.

Rémülten próbált továbbra is szabadulni, de nem tudott. Tehetetlen bábként, egyre nagyobb sebességgel süllyedt alá az ingoványban, amiben pillanatok alatt elmerült. Levegő híján tüdeje hamarosan oxigénért kiáltott, agyára sötét köd telepedett. És ekkor eltűnt a lába alól a talaj, s a következő pillanatban zuhanni kezdett... Felszabadultan, nagy kortyokban nyelte az életet adó levegőt, mi közben nagy nyekkenéssel ért földet.

Egy újabb, félhomályos folyosón találta magát.

Ruhaját teljesen befedte a sikamlós, sáros massza, de nem törődött vele, inkább a szeméből gyorsan kitörölte a sarat, és

körbetekintett. Néhány méternyi távolságban örömmel fedezte fel a harcosait. De még mielőtt szóra nyithatta volna a száját, valahonnan az alagút végéből súrlódó zörejek zaja visszhangzott végig a folyosón. Úgytűnt, mintha hatalmas kövek fordultak volna el egymáson.

A boszorkány haja e sejtelmes hangok hallatán égnek állt, s ezzel egy időben olyan erős és minden gátat átszakító félelemhullám söpört végig a lelkén, amihez foghatót sohasem érzett. Ijedt szemekkel pattant fel, és hisztérikusan felkiáltott.

– Futás, nyomorultak, mert mindannyian itt pusztulunk! – A nő hangja nem tűrt ellentmondást, de nem is ez, hanem a benne bujkáló ijedtség volt az, ami ösztönzően hatott a cherubokra. Hiszen ilyen rövid idő alatt a boszorkányt sikerült annyira megismerniük, hogy tudták, kevés az olyan ellenfél, aki Kardylon lelkében félelmet ébreszt.

Ebből következik, hogy amitől a nő most megijedt, attól nekik egyenesen rettegniük kell. Ezért aztán úgy pattantak fel, mit a rugó. Nagy dübörgéssel, eszeveszett tempóban kezdtek el vágtatni a folyosó mélyén született hangokkal ellenkező irányba.

Mindannyian tudták, hogy az életükért futnak.

Kardylon rohant leghátul. Közvetlenül előtte Yewdom vágtatott, akit még az sem tudott lefékezni, hogy a hátára szíjazva ott feküdt ájultan egy holt teher, az eemsi kamasz.

És ekkor mögöttük, mintha az ég szakadt volna le, hatalmas moraj hallatszott. Az egész alagút, talán az egész hegy megremegett. A boszorkánynak hirtelen az villant az eszébe, hogy maga a Földanya haragudhatott meg rájuk azért, mert ilyen mélyen lemerészkedtek a birodalmába. Mindenesetre senki sem mert hátranézni, inkább tajtékos habot köpve hajtották magukat előre.

A lábuk alatt rohamosan fogytak a méterek, s végül megpillantottak egy világos foltot, az alagút végét. Kardylon maga se tudta, hogy miért, de ekkor hátranézett; az arcából azonnal kifutott minden vér, s váratlan erőre kapva pillanatok alatt maga mögött hagyta a harcosait, és úgy futott legelől,

mint amikor egy egész farkascsorda üldöz egy szál nyulat.

Csak ő tudta egyedül, hogy mögöttük az egész alagutat betöltő, hatalmas szökőár közeledik.

A nő már– már elérte az alagút végét, amikor a szökőár beérte. Iszonyú erő kapta fel, megpörgette, és kirepítette a semmibe. Kardylon egy pillanatig érzékelte, hogy körülötte magas sziklafalak emelkednek, de máris zuhanni kezdett egy kitátott sárkánypofára emlékeztető, kisebb tó felé…

Prüszkölve tempózott fel a felszínre, majd lihegve úszott ki elsőként a tavat körülölelő, keskeny sziklateraszra. Zöld bőréről a víz teljesen lemosta azt a koromszínű védőréteget, melyet a szörnnyel vívott harc során varázsolt magára.

A vízben tempózó harcosai megrökönyödve bámulták a parton kacagó nő zöld lángokban égő szemét…

Kardylon mereven állt a kövekkel borított, két halom előtt, mely Belt Worg és Wargz holtestét fedte. A szökőárban a két cherub nekicsapódott az alagút falának, s mindketten elvesztették az eszméletüket. Amire a tóban rájuk találtak, addigra sajnos megfulladtak.

A nő nem szólt semmit, inkább egy percnyi néma tiszteletadás után magára hagyta gyászoló harcosait, akik évek óta ismerték az elhunytakat. A szemükben a fájdalom jól látható lángja lobogott, amit szavakkal nem lehetett csillapítani. Kardylon a tó mellett üldögélő eemsihez sietett, aki bal lábát a sziklaperemről a vízbe lógatta, s mereven bámulta a tompán csillogó vízfelületen életre kelő hullámok fodrozódását. A két méter magas kamasznak az alkata nem volt annyira kaotikus, mint a legtöbb eemsié. Jobb karjának a könyökéből egy csuklóban folytatódó hannadik kézfej nőtt ki, melyen négy hosszú, köröm nélküli ujj helyezkedett el. A bal kézfejen csak négy ujj látszott, am azon a helyen, ahol a hüvelykujjnak kellett volna lennie, két, fél méter hosszú, izmos csáp nőtt, melyek laza karkötőként csavarodtak a fiú alkarjára. Ezenfelül már csak a fejformája volt szokatlan. A koponyája sokkal szélesebb és magasabb volt, mint egy „átlagos” eemsié, ha lehet egyáltalán egy eemsire az átlagos szót alkalmazni. A

tarkóját és a feje tetejét különböző dudorok és kitüremkedések borították, amely részeken haj nem nőtt, ezért – mivel ezek a kitüremkedések majdnem beborították az egész fejet – csak itt– ott lehetett látni egy– egy kisebb, fekete hajcsomót. Ebben kivételt képezett a fiú tarkója, ahonnan egy lófarokba kötött, hosszú tincs lógott alá a véraláfutásokkal borított háta közepéig. A hátán látható lilás, szederjes foltok azt mutatták, hogy egykori fogva tartói az áldozati szertartás előtt alaposan megkínozták. Amikor a fiú meglátta a feléje közeledő nőt, kamaszarca felderült, a szeme vidáman csillogni kezdett.

– Itt az ideje, hogy néhány szót váltsunk – tért azonnal a lényegre a boszorkány, miközben lehuppant a fiú mellé. – Annyit tudok rólad, hogy egy bátor, rátermett, a mágiában jártas ifjú vagy.

Azt egyelőre még nem vallotta be, hogy ezen tulajdonságok – annak ellenére, hogy a fiú eemsi volt – rokonszenvessé tették a szemében.

– Legelőször szeretném megköszönni, hogy megmentetted az életemet! – hálálkodott az eemsi.

– Azt hiszem, ugyanezt a köszönetet te is megérdemled – válaszolta mosolyogva a boszorkány. – Az én nevem Kardylon.

– Én Wulbdy Kaart vagyok – mondta a fiú gyógyuló csonkját vakargatva.

– Mi történt veled?

– Az egyik pillanatban még magányos kalandozó voltam, a másikban már a környező hegyoldalt birtokló nagykodó, Wendpoór Knisk foglya. A nagykodó a mentális hatalmamat tollpiheként söpörte el, majd miután ideiglenesen leblokkolta, rábízott a sámánjára, aki egy áldozati szertartás keretében odavetett a szörnynek. Ekkor érkeztél te, és az utolsó pillanatban megmentetted az életemet... Később, amikor a szörny pusztulását követően menekülnünk kellett, az eemsi támadók élén azonnal felismertem Wendpoór Knisk nagykodót. Szerintem azóta is bennünket keres, nem olyannak ismerem, aki könnyen futni hagyja a prédáját. Ennek ellenére

az a határozott érzésem, hogy ez a barlangrendszer neki is ismeretlen. Remélem, legalább olyan meglepetésekben lesz része, mint amilyen nekünk volt – mondta vigyorogva. – Tényleg te tudod, hogy hová kerültünk?

Kardylon erre pontosan tudta a választ, de egyelőre csendben maradt, mert egy halványan körvonalazódó terv kezdett kibontakozni az agyában, amihez szüksége volt az eemsi segítségére…

– Lehetne ezzel a csonkkal kezdeni valamit? – kérdezte váratlan témaváltással a fiú, aki közben majdnem véresre vakarta a frissen sarjadt bőrt.

– Talán igen – felelte a nő furcsa éllel a hangjában. Az eemsi a boszorkány feszültté váló arcvonásai láttán megborzongott. a nő iménti kedvessége olyan hirtelen tűnt tova, mintha soha nern is létezett volna. Az arca jeges maszkká fagyva, számító pillantással kísérve megkeményedett. Úgy látszik, döntésre jutott, mert a fiú felé fordult.

– Kaphatsz a régi lábad helyett egy újat, de csak akkor, ha segítesz nekem egy feladat végrehajtásában.

– Hallgatlak.

– Készítek neked egy műlábat, mely a tested részévé válik. Nem lesz olyan, mint az eredeti, de tudsz majd vele járni, fogod tudni mozgatni, s tompa érzékelésre is alkalmas lesz. Ennek fejében te segítesz nekem behatolni egy rég elfeledett mágus szentélyébe. Az lesz a feladatod, hogy néhány méterrel előttem haladva megpróbálod felfedni a mágikus csapdákat.

– Miért nem küldöd be helyettem az egyik harcosodat? – kérdezte feszült mocorgással az eemsi.

– Azért, mert ők nem jártasak a mágiában, és biztos vagyok benne, hogy az első métereken elbuknának. Neked sokkal jobbak az esélyeid.

– Szóval nekem szánod a faltörő kos szerepét, hogy te biztosabban előrejuss – jelentette ki a fiú. – Hmm… elgondolkoztató az ajánlatod. A boszorkány elismerően pillantott végig az eemsi kamaszon.

Okos, nagyon okos, jegyezte meg magában; ezt jól lesz megjegyezni. A fiú összeráncolta a homlokát, az arca komollyá változott, miközben töprengve bámult maga elé. Aztán hamar döntésre juthatott, mert a szemében pajkosan huncut fény villant, s újra a nőre emelte a tekintetét. Kardylon csodálkozva bámulta a fiú átalakulását; a határozottságot sugalló szemek, a komolyságot tükröző arcvonások már nem egy kamasz arcára hasonlitottak, hanem egy egyre inkább férfiasodó, fiatal férfi arcvonásaira emlékeztettek.

– Nekem is volna egy ajánlatom – mondta a fiú komolyan. – Elkészíted nekem a lábat, de a szentélyben nem engem küldesz előre, hanem a harcosaid közül valakit. Én melletted haladok, de bevetem az egyik különleges képességemet, aminek következtében lényem egy részével együtt haladok a felderítő harcosoddal. Így egy időben leszek melletted és előtted is. Minkét helyen tudok figyelni a mágikus csapdákra, és a testem nem lesz kitéve közvetlen életveszélynek. Ha így sikerül a behatolás, akkor a későbbiek során továbbra is számíthatsz a mágikus támogatásomra.

– De hát hogyan tudsz egyszerre két helyen is lenni? – kérdezte döbbenten a nő.

– Vannak különleges képességeim, ez az egyik...

– Hm., hm... – morfondírozott magában a boszorkány, miközben felugrott, és töprengő szemekkel kezdett fel– alá járkálni a sziklapárkányon. Végül szigorú tekintettel a fiú felé fordult. – Rendben van – mondta határozottan. – Elfogadom az ajánlatodat. De figyelmeztetlek.., ha becsapsz, megöllek. – A nő nem foglalkozott tovább az eemsivel. Sarkon pördült, és odakiáltott a harcosainak.

– Itt az ideje, hogy feltárjam előttetek a célunkat. Jöjjetek közelebb! A cherubok fegyelmezetten, élénk mozgással, a kíváncsiságtól hajtva vették körbe vezérüket, s feszült testtartással emelték rá tekintetüket. A nő jó vezetői érzékkel megfelelő időpontot választott arra, hogy felrázza harcosait a rájuk telepedett melankolikus hangulatból.

– Társaink egy nemes célért áldozták az életüket, melynek

sikere vagy sikertelensége talán Cherubion egész jövőjét meghatározhatja – kezdte Kardylon. – A Hajnal Királynőjének, magának Chloviának az utasítására keltünk útra. Célunk egy mágus szentélyének a felkutatása, ahol nekem végre kell hajtanom egy megidéző varázslatot. Ha a tervünk sikerrel jár, akkor egy olyan varázslót keltünk életre, aki képes elpusztítani a Sötét Láng Urát, Cholert. És így egy csapásra megszabadulhatunk ettől a bosszúálló démontól. Érezzétek magatokat kiválasztottaknak. Ugyanis ha a küldetést sikerül teljesítenünk, s Choler eltűnik a világunkról, akkor Chlovia királynő egy olyan birodalom alapjait rakhatja le, melynek az irányítását csakis oly hű alattvalók végezhetik, akik már bebizonyították hűségüket és rátermettségüket.

A cherubok egymás között izgatott suttogásba kezdtek, parázsló tekintetükből szinte sütött a tettrekészség. Eddigi megpróbáltatásaik elhalványultak a hirtelen vállukra szakadó küldetés felelősségének súlyától, s a jövőben rejtőző lehetőségektől. Kardylon bizonyos volt benne, hogy harcosai mostantól a tűzbe mennének érte.

– A szentély helyéről a mai napig csak annyit tudtam, hogy a sárkány szája rejti a bejáratot, és itt a senki földjén található – folytatta a boszorkány. – Bevallom, mindaddig a pillanatig fogalmam sem volt arról, hogy ez mit jelent, míg a szökőár ki nem repített e tó fölé. Ahogy a magasból alázuhantam, egyből feltűnt a tó sárkánypofára emlékeztető alakja. Azonnal tudtam, a szentély bejárata valahol a tóban van. Semmi más dolgunk nincs, mint megkeresni a bejáratot, és végrehajtani a feladatot. Ebben semmi sem akadályozhat meg bennünket!

Ebben a pillanatban valahonnan a távolból, meghatározhatatlan irányból, mintha eemsi csatakiáltások visszhangzottak volna végig a sziklafalakon, majd halványan mágikus robbanólövedékek hangjai hallatszottak.

A harcosok izgatott suttogása úgy elhalt, mintha vértől csöpögő kaszájával maga a pokol fejedelme jelent volna meg előttük. Idegesen kapkodták ide– oda a fejüket, de sehol sem

láttak senkit. Azt pedig lehetetlen volt megállapítani, hogy a hangok a barlanglabirintus melyik szakaszából érkeznek...

– Azt hiszem, hogy az üldözőink nem adták fel – jegyezte meg Hampszutin.

– Mostantól mindenki csak halkan beszélhet! – jelentette ki suttogva Kardylon. – Nem szeretném, ha az eemsik épp most, a cél előtt találnának ránk. Nincs vesztegetni való időnk, gyorsan kutassátok át a tó medrét, s keressétek meg a szentély bejáratát!

A cherubok a parancsnak engedelmeskedve máris belegázoltak a vízbe...

– Én pedig kezelésbe veszem a lábad – mondta a nő a fiú felé fordulva.

A boszorkány még néhány másodpercig figyelte a tóban le– le merülő harcosait, majd derékig begázolt a vízbe, s kihalászott belőle egy ölnyi száraz faágat, amelyek a magasba törő meredek sziklafal tetején álló fákról zuhanhattak alá. A faágakból a sziklateraszra visszatérve kicsiny máglyát emelt. A fiú csodálkozó tekintetétől kísérve fehér port szórt rá, amely egy halk morgásra emlékeztető varázsszó nyomán rögtön fellángolt. A mágikus tűzben a vizes fa szemernyi füst nélkül, másodpercek alatt hamuvá égett. Ekkor a boszorkány összekotorta a hamut, és a fiú földre fektetett csonkja körül kupacba rakta. Az övéből egy negyven centiméter hosszú, fekete pálcát húzott elő, amiből letört néhány darabot, egymás után a szájába kapta, és jól megrágta. Ezt a nyálas pépet beleköpte a hamuba, s elkeverte benne. Végül különböző színű varázsporokat öntött rá, és percekig keverte az így kapott masszát. Amikor úgy érezte, hogy a komponensek állaga megfelelő, a pálca maradékával megrajzolta benne az alsó lábszár, s folytatásaként egy lábfej körvonalait. Miután ezzel végzett, megvágta a karját, és a sebből ömlő, sűrű vérével megöntözte a masszát. Sebével nem törődve az eemsihez hajolt, s az időközben megkeményedett védőréteget ügyesen lefejtette a kamasz csonkjának varratáról, majd egy gyors mozdulattal belevágott a fiú csonkjába. A kamasz felszisszent

a hirtelen rátörő fájdalomtól, de erőt véve magán nem szólalt meg, sőt még a lábát sem kapta arrébb.

Kardylon a lecsöpögő vércseppeket belegyúrta a masszába. Keze nyomán a pépből határozott formát öltött egy alsó lábszár, majd egy boka, végül a lábfej. A boszorkány megelégedve nézte a művét, de a röpke pillanat tovaszálltával máris varázsszavakat kezdett mormolni, amelyeket olyan halkan suttogott, hogy a fiú semmit sem tudott belőle kihámozni. Ám Kardylon hangja folyamatosan emelkedett, és az ütemesen ismétlődő mondóka szavai egyre gyorsabban hagyták el az ajkait. A szavak egybefüggő monotonsága közben a nő arca kipirult, szeme zöld lobot vetve kísérteties lángba lobbant, amivel egy időben bőre hirtelen megráncosodott, majd orra megbarnulva hihetetlen hosszúra megnyúlt, egészen a mellkasát verdeste. Izmai elsorvadtak, a vállai beestek, ahogy a boszorkányvarázslat mellékhatásaként összetöpörödött, vénséges, aszott banyává változott.

Az eemsi fiú leesett állal bámulta a nő átváltozását, s pillanatnyi kétségek között vergődve agyában óhatatlanul felszínre tört az a gondolat, hogy valóban jól választott– e, amikor a boszorkányra bízta magát?... A nő rekedtté váló, rikácsoló hangja nyomán végül a pépes massza megmozdult, most már magától formálódott tovább. Az anyag önálló életre kelve rákúszott a vérző csonkra, mely viszkető bizsergésbe kezdett. A fiú döbbenten figyelte, ahogy a massza összenő a csonkkal; sohasem látott még ehhez foghatót. Amikor az anyag véglegesen felvette egy láb formáját, a remegése megszűnt, s a fiú lassan kezdte érezni az új testrészét. Érezte puhaságát, lágyságát, ám a massza folyamatosan megkeményedett, és a puhaság érzete hamarosan tovaillant. Ekkor a boszorkány rekedt hangon felkiáltott, az ég felé lökte mindkét kezét, majd elernyedve úgy esett össze, mint akit villám sújtott.

A fiú megtapogatta az új lábszárát, melynek külső felülete az ő fehér bőrétől ellentétben sötétbarna színű volt. Új lábával érezte kezének simogatását, de távolról sem annyira, mint hús– vér láb esetén. Ám tudta mozgatni a lábujjait, a lábfejét,

és az új testrészére ráállva érezte a testsúlyát is. Örömében néhányszor leguggolt, majd a magasba ugrott, de a talajhoz ütődve az új lába tompán döngött. Ujjával kíváncsian megkopogtatta a lábszárát, mely úgy kongott, mint egy üres pléhdoboz, ám ez cseppet sem zavarta, öröme olyan határtalan volt, hogy ilyen apróság nem foglalkoztatta.

Kardylon magához térve, fáradtan ült fel. Testének, arcának a formája folyamatosan nyerte vissza fiatalos kinézetét. Elégedetten szemlélte a boldogan ugraló eemsit, amire meg is volt minden oka, hiszen a varázslat tökéletesen sikerült.

Kardylon idegesen járkált a sziklaperemen. Néha– néha megvakarta kopasz tarkóját, majd töprengve folytatta tovább le– föl az útját. Már több mint egy órája járkált így. Cherubjai kicsit távolabb húzódva figyelték. A nő egyszerűen nem értette, hogy több órai keresés után miért nem találtak rá a szentély bejáratára. Az összes ismert álcázó varázslat feloldó litániáját aktivizálta a tó körül, de semmi sem történt. Pedig bizonyos volt abban, hogy jó helyen járnak. Lüktető agygyal próbált rajönni a megoldásra, de be kellett vallani magának, hogy semmilyen épkézláb ötlet nem jut az eszébe....

Fogalma sem volt arról, hogy egy olyan ősi varázslat zárja le a szentélybe vezető utat, amelyet az ő korában már csak kevesen ismernek...

A boszorkány váratlanul megmerevedett, töprengő gondolatait félresöpörve, feszült testtartással, kitágult orrcimpákkal nézett körül. De a hirtelen rátörő veszélyérzettel ellentétben nem látott semmilyen veszélyre utaló jelet. Harcosai nem messze tőle nyugodt hangvételű beszélgetésbe merültek. Az eemsi kamasz pedig kihasználva az alkalom szülte szabad időt – kicsit oldalra húzódva – . csukott szemmel, keresztbe rakott lábakkal, a földön ülve meditált.

A boszorkány a látszólagos nyugalom ellenére meg volt róla győződve, hogy valamilyen veszélyes, veszedelmes dolog van kirobbanóban. Az idegpályáin egyre nagyobb erővel dübörgött a riasztójelzés, melyhez foghatót csak a nagyobb

veszélyek előfutáraként szokott érezni. Tisztában volt azzal, hogy baj van, nagyon nagy baj van... A fejét ide– oda forgatva próbált rájönni, hogy merről, milyen irányból várható a fenyegetés, amikor tekintete – egy belső késztetéstől hajtva az egyik pillanatról a másikra – Wulbdy Kaarton állapodott meg; az eemsi szemei épp riadtan pattantak fel, a fiú arcából egy pillanat alatt kifutott minden vér, elfehéredett arca jelzésként kiáltott a nőnek, hogy ő is érez valamit (vagy valakit)...

A nő valamilyen megfoghatatlan, megmagyarázhatatlan belső késztetéstől vezérelve a közeli sziklafalhoz sietett; kiélesített érzékekkel a fülét óvatosan a falra tapasztotta. Aztán döbbenten tántorodott hátra, a fájdalom olyan erősen lobbant a fejében, mintha az agyát tüzes vassal sütögetnék. A fal túloldalán hatalmas mágikus energiák kisülései visszhangzottak, s csapódtak a sziklafalnak, melyet eemsi harcosok ordításaival fűszerezett csatazaj kísért...

A boszorkány szédelegve tért magához, s dühös fúriaként Wulbdy Kaarthoz rohant. A harcosai látva az indulattól majd' szétrobbanó nőt, kíváncsian gyűltek köréjük.

– Azt hiszem, itt az ideje elmondanod az igazságot! – kiáltott Kardylon indulattól túlfűtötten. – Hogyan talált ránk Wendpoór Knisk nagykodó? Mivel bizonyos vagyok benne, hogy ő az, aki a fal túloldalán csatázik. Kik azok a láthatatlan ellenfelek, akikkel összetűzésbe került? Ismered– e őket? És az utolsó, de a legfontosabb kérdésem, miért akar téged annyira megkaparintani a nagykodó, hogy érted kész mindenen és mindenkin keresztülgázolni, aki az útjába kerül?

– Mindenre én sem tudom a választ – hangsúlyozta őszintének tűnő képpel a fiú. – És ne feledd. nekem is lehetnek titkaim. Te sem mondtad meg azt, hogyan hívják, s ki volt az a varázsló, akinek a szentélyébe be akarsz hatolni. Arra a kérdésedre pedig, hogyan talált ránk a nagykodó, sejtem a választ, csakis egy helymeghatározó varázslattal találhatott ránk. De talán most nem ezen kellene rágódnunk, hanem gyorsan egy menekülési útvonalat kellene keresni.

– Ne tereld más irányba a beszélgetést – kiáltotta

robbanékonyan, haragtól izzó szemekkel a boszorkány. – Már széltében– hosszában átkutattuk a tó környékét, és sehol sem találtunk kivezető utat. Inkább arra válaszolj, ha én elárulom azt, hogy kit keresünk, akkor te is elmondod, hogy a nagykodó miért kutat utánad ilyen kitartóan?

Az eemsi idegesen toporgott előttük.

Ekkor minden eddiginél nagyobb ütés remegtette meg a sziklákat. A sziklafal néhány helyen megrepedt, itt– ott kisebb szikladarabok váltak le a falról.

A cherubok, akik csak most szembesültek a közeledő veszéllyel, a fegyverüket markolászva, feszülten pislogtak; nem értették, hogy mi történik körülöttük...

Ezzel nem voltak egyedül...

– Rendben, áll az alku – nyögte ki az eemsi. – Mondd meg, hogy ki az az elfeledett varazsló, aki méltó ellenfele lehet Cholernak. Aztán én is elárulom, hogy miért üldöz olyan kitartóan a nagykodó.

A nő e válasz hallatán megelégedve bólintott.

– Gilgarat, Kevanaar negyedik tanítványa az, akinek a szentélyét keressük.

Ebben a pillanatban egyszerre több váratlan és hihetetlen dolog történt.

Nem messze tőlük a sziklafal óriási dörejjel berobbant, és átadta helyét egy hatalmas nyílásnak, melyen keresztül a robbanás széllökése egy tucatnyi alakot röpített át a sziklateraszra. Amikor a robbanás okozta por elült, nyolc csontvázharcos vált láthatóvá, akik megpróbálták feltartani az utánuk özönlő eemsi harcosokat. A túlvilági kreatúrák hősiesen küzdöttek a sokszoros túlerő ellen. Egyikőjük egy varázspálcát lóbált, amiből színes lövedékek vágódtak az előretörő eemsik tömött sorába. Minden egyes találat során felbukott néhány támadó, de a foghíjas sorba azonnal újabb harcosok tódultak. Így a túlerő egyre hátrább szorította a csontvázharcosokat, akiknek a sorsa megpecsételődni látszott.

– Meghalsz, Wulbdy Kaart! – bődült fel egy állatias hang.

Mindannyian a hang irányába kapták a fejüket. Az eemsi

sorok közül egy tagbaszakadt alak magasodott ki, aki körül fényes mentális pajzs lüktetett, s aki megszállottan, ellenállhatatlanul törtetett feléjük.

Wendpoór Knisk nagykodó volt az.

A nagykodó elől félve ugrottak félre az emberei. Aki nem volt elég gyors, azon a vezér gondolkodás nélkül átgázolt.

Ekkor három csontvázharcos ugrott a nagykodó elé, aki gyilkos indulattal vetődött az útjában állókra, s a lábával tiporta szét az ellenfeleit. A három csontvázharcosból nem maradt más, csak három öszszetört, szilánkokra zúzott csontkupac. Már csak a varázspálcás csontvázharcos állt közte és a cherubok között. A csontvázharcos néhány lövedéket küldött az ellenállhatatlanul csörtető alakra, de a halálosnak tűnő lövések felszívódtak az energiapajzson. Így a támadónak csak épp annyi ideje maradt, hogy félreugorjon a gyorsvonat sebességével közeledő nagykodó elől, aki ügyet sem vetve rá, máris tovarobogott mellette.

Wendpoór Knisk egyenesen Wulbdy Kaart irányába rohant, s ahogy közeledett, egyre jobban ki lehetett venni vörösen izzó szemét, amelyek olyan intenzív gyűlölethullámot tartalmaztak, mely láttán a fiú mellett álló – sok mindent megért – cherubok torka is összeszorult, s a hátukon futkározni kezdett a hideg. Ezt a hatást csak fokozta, hogy a nagykodó állatias hangon egyfolytában üvöltött, és az állán a tajtéktól habzó nyálcseppek úgy csurogtak alá, mintha nem is értelmes lény, hanem egy veszett kutya lenne.

Közben Kardylonék alatt a talaj, amely a boszorkány legutolsó szavai óta folyamatosan remegett, egy négy méteres körben hirtelen elvált a talajtól, és öt méternyi magasba lódult. Ez olyan váratlanul történt, hogy két harcos: Boordyl és Zakaw nem bírtak megkapaszkodni az emelkedő sziklatalapzaton, s lecsúsztak róla.

Aztán a sziklaterasz ugyanolyan hirtelen állt meg, mint ahogy megmozdult. Még mielőtt a döbbenten hápogó csapat tagjai bármit tehettek volna, a magasból lecsapott rajuk egy légelementál, mely forgótölcsérré növekedve, könnyű

szalmaszálként kapta fel mindannyiukat. A magasba röppenve száraz falevélként, kicsavarodva, kiszolgáltatva sodródtak a semmiben. Kardylon utolsó pillantásával még látta, hogy a két hátramaradt harcosára rátámadnak az előretörő eemsik. A gyors pörgésnek köszönhetően a környék képe összefolyt a szeme előtt. Ám még mielőtt elszédültek volna, a légelementál letette őket a tó közepére. Aztán olyan hirtelen, ahogy megjelent, tovatűnt. Az események annyira felgyorsultak, hogy az elképedésre még csak most maradt idejük. A víz tetején álltak, és nem süllyedtek el, pedig körülöttük – egy ötméteres kör kivételével, ahol a víz teljesen nyugodt volt – a tó erősen hullámzott. A lábuk alatt a víz felszíne nagy buborékokat eregetve pezsgett. Ennek a hatásnak a természetellenességét mutatta, hogy a buborékok felfelé emelkedve – mielőtt végleg eltűntek volna a magasban – több méter átmérőjűvé híztak. Úgy tűnt, mintha a tó nagy lélegzetvétellel épp most szabadulna meg a felesleges oxigéntől. Ám a csapat tagjai a meglepetéseknek még csak az elején tartottak. Közvetlenül az orruk előtt a víz felszíne az egyik pillanatról a másikra megtört, egy óriási, tíz méteres hullámheggyé formálódott, aminek alaktalan formája ellenére Kardylon tudta, hogy egy vízelementált látnak. A vízelementál néhány másodpercig mozdulatlanul „állt” előttük, majd középen kettévált. Az így keletkezett hasadékban egy óriási, mélybe nyúló örvény vált láthatóvá, mely szinte azonnal megmerevedett. Az örvény meredeken lejtő oldalából lépcsők formálódtak ki.

A tó kész volt előttük feltárni a titkait…

– Azt hiszem, valamelyik szavunkkal ráhibáztunk a szentélyt megnyitó varázsigére – jegyezte meg Kardylon. – Ti ketten mentek előre! – mutatott Burd Koyonra és Hampszutinra.

Mindkét harcos a kezébe kapta, s erősen megmarkolta a fegyverét, majd óvatos léptekkel megindultak a lépcsőfokokon. A boszorkány – mielőtt cherubjai nyomába eredt volna – egy utolsó pillantást vetett a part felé, de a háborgó víztől nem látott semmit. Így nem láthatta, hogy a parton a nagykodó

megtörli véres fegyverét az egyik cherub hulla ruhájában, miközben szikrázó szemmel bámulja az előtte akadályként háborgó tavat, majd elgondolkozva – a még mindig öt méter magasban álló – sziklatalapzatra tekint…

A két lépcsőfokkal Kardylon előtt ereszkedő Koyon és Hampszutina tó alját elérve töprengve torpant meg. De még mielőtt megszólalhattak volna. a köves meder szétnyílt előttük, s a sziklás talajban tovább folytatódtak a lépcsőfokok. Néhány újabb méter után egy kisebb barlangban találták magukat.

Ahogy az elől lépkedő két harcos a barlang talajára lépett, a talpuk alatt mágikus rúnák izzottak fel. Abban a pillanatban – közvetlenül előttük – a semmiből két csontvázharcos robbant ki, akik a kardjukat lóbálva máris rávetődtek a két meglepődött harcosra.

Burd Koyon fel sem foghatta, hogy mi történik, szívét azonnal fűrészfogas penge járta át, s mint egy letaglózott barom, holtan nyúlt el a talajon. Hampszutin, a csontvázak megjelenésének pillanatában gondolkodás nélkül oldalra ugrott, így az éhesen lecsapó penge csak a hűlt helyét találta el. Ám a csontváz máris feléje fordult, s felemelt fegyverrel újra támadott. A cherub még életében nem látott ilyen gyors mozdulatsort, a kard olyan lendülettel vágódott feléje, hogy nem lehetett belőle semmit sem látni. Ennek ellenére ő egy veterán harcoshoz illő rutinnal és kifinomult mozgással ugrott félre a süvítve érkező fegyver útjából. Azzal tisztában volt, hogy egy újabb támadást nem valószínű, hogy túlélne, épp ezért – még mielőtt átgondolhatta volna, hogy mit is tesz – egy jól begyakorolt mozdulatsorral kétségbeesett ellentámadásba ment át. Teste önálló életre kelve átvette izmai fölött az irányítást, egy ügyes csellel kifordult, s máris az ellenfele oldalába került. A csontváz érzékelve a higanyszerű mozgást. rögtön megpördült, de még mielőtt a fegyverét csapásra emelhette volna, a cherub bárdja felülről lefelé, keresztirányban – egy mesteri mozdulattal – végighasította a mellkasát. Hampszutin diadalmas hangon üvöltött fel. De ez a

hang máris a torkára forrt, ugyanis a csontváz figyelembe sem vette a bőrfoszlányokkal telített bordái között szakított rést és két bordacsontjának hangos roppanását. A bárd – mivel alig ütközött ellenállásba – nagy lendülettel zúgott tovább a föld felé, aminek a lendülete Hampszutin felső testét előrerántotta. A cherubnak félig meghajolva csak annyira maradt ideje, hogy gyorsan felpillantson. Ez épp elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy lássa a csontváz szélvészgyorsasággal előrelendülő kardját.

Hampszutin szemében soha nem látott félelem lobbant, mivel tisztában volt azzal, hogy ezt a csapást már nem kerülheti el.

Ekkor oldalról egy gyorsan mozgó alak vágódott neki, aki olyan lendülettel érkezett, hogy száraz kóróként lökte félre a harcost. A cherub eldobott kőként vágódott a szemközti falnak, s fejét úgy beverte a kemény gránitba, hogy a szemei előtt vörös karikák táncoltak. Megszédülve roggyant meg, de fájdalmai ellenére mégis örömmel csúszott le a fal mellett, hiszen megmenekült, és számára abban a pillanatban semmi más nem számított. Közben az eemsi fiú – mert ő volt az, aki a segítségére sietett egy rövid varázsigét kiáltott, amivel egy időben a jobb kezét az ellenfelei irányába lendítette. A csontvázharcosok abban a pillanatban kimerevített képként mozdulatlanokká merevedtek. A testükön jégcsapok kúsztak végig, melyek másodpercek alatt egy– egy jégtömbbé híztak. Hampszutin szédelegve állt talpra, de hamar magához tért, s gyorsan az eemsihez lépett.

– Életem a tiéd. Köszönöm neked!

A fiú értetlen tekintettel bámulta a cherubot. Fogalma sem volt arról, hogy Hampszutin az imént halálig tartó hűségéről támogatta.

Kardylon megfontolt mozdulatokkal körbejárta a kör alakú barlangot, melynek szabályossága mutatta, hogy mesterségesen vájták a sziklába. Megállt a barlang végéből nyíló, rövid folyosó torkolatánál, majd intett két harcosának.

– Jankon Yurg és Kowask, most ti jöttök. Menjetek előre!

A folyosón mágikus fény lüktetett, mely a sötétséget félhomállyá varázsolta, ezért tűrhetően ki tudtak venni maguk előtt minden részletet. Amíg a két harcos elindult előre a folyosón, a nő mellett álló eemsi félig becsukott szemmel koncentrált. Tudatát előre küldte, s ahogy láthatatlanul a harcosok mellett lépkedett, megpróbálta felderíteni a mágikus kisugárzások helyeit.

– Nem érzékelek semmilyen mágikus csapdát – jegyezte meg suttogva. – De valahogy mégis… mintha tompán… megfoghatatlanul… az egész folyosót átitatná a mágikus kisugárzás… Fogalmam sincs arról, hogy ez mit jelenthet. Sohasem éreztem még ehhez foghatót.

A két felderítő közben elérte a folyosó végét. – Ezt nézzétek meg! – kiáltott Kowask meglepődött hangon. Kardylon a boszorkányérzékeit kiélesítve azonnal megindult előre. Ám a mágikus örvények olyan idegenül hatottak, s oly ősiséget sugárzó kavargással itatták át a környéket, amit nem mert figyelmen kívül hagyni. Gyorsan visszafogta az iramot, s inkább az óvatosságra és az éberségre figyelve osont tovább előre. A boszorkány mellé időközben felzárkózott Wulbdy Kaart, aki a nőhöz hasonló zavartsággal fürkészte a folyosót – miközben tudatának másik felével a két felderítő mellett haladt. Mögöttük a két megmaradt harcos: Hampszutin és Yewdom lépkedtek.

Annak ellenére, hogy a rövid folyosón a két felderítőt nem érte bántódás, a négy betolakodó nem érezte magát biztonságban. Ehhez nem csak a levegőben vibráló feszültség járult hozzá, hanem azok az élethűen kifaragott, négy– öt méter magas kőszobor harcosok is, amelyek fenyegető testtartással, teljes harci díszben sorakoztak a folyosó két oldalán.

Mind a négyen megkönnyebbülve léptek ki a rövid folyosóról, Aztán döbbenten, tágra nyílt szemekkel merevedtek meg. Ugyanis egy nappali világosságban fürdő, gigantikus csarnokba jutottak. Előttük egy kisebb tér terpeszkedett, aminek a túlsó végében egy hatalmas,

sziklatömbökből épített erőd magasodott. Ez az erőd töltötte be a csarnok háromnegyed részét.

A látvány miatt elfeledkeztek a legelemibb szabályokról is. Eszükbe sem jutott hátrafordulni, pedig a folyosón álló szobrok szemében lassan vörös fény gyulladt.

A két felderítő közben elérte a tér túlsó oldalát. Néhány méternyi távolságban előttük magasodott a bronzból készült várkapu, aminek a homlokrészét különböző szörnyek és túlvilági kreatúrák szobrai díszítették. Ezek az alkotások az ismeretlen kőfaragó művész olyan képzelőerejéről árulkodtak, melyhez foghatót a két cherub még sohasem látott. Hitetlenkedve bámulták az életszerű alkotásokat.

– Gyorsan forduljatok vissza! – kiáltotta az eemsi kamasz, akinek előreküldött tudatrésze az egyik pillanatról a másikra egy erős kisugárzású, mágikus csapda aktivizálódását észlelte.

Azonban elkésett a figyelmeztetéssel, mert a kiáltásával egy időben Kowask lábai alatt mágikus rúnák izzottak fel. Jankon Yurg kicsit lemaradva követte társát, ezért neki időben sikerült visszatáncolnia a lángoló rúnák elől. Yurg egy pillanatra megmerevedett, de amikor felfigyelt arra, hogy a várkapu homlokzatán lévő szobrok lassú nyújtózással megelevenednek, úgy pördült meg, mintha egész nap ezt gyakorolta volna. Aztán olyan őrült vágtába kezdett, mint aki ki akar rohanni a világból.

Idöközben Kowask is rádöbbent a veszélyre, de hiába próbált menekülni, a talpa alatt izzó mágikus rúnák lebénították a lábát. A merevség alattomos kígyóként kúszott végig a combján, majd birtokba véve a felső testét, teljes bénultságot okozott. Kowask a mozdulatlansággal együtt fokozatosan elveszítette minden érzékelő képességét. Még a szemét sem tudta mozgatni, csak mereven, pislogás nélkül bámult előre. Teljesen kiszolgáltatottan, védtelenül állt a kapu előtt.

Így az sem adatott meg neki, hogy láthassa gyilkosát, aki egy szárnyas szörnyeteg képében vetődött rá a homlokzatról. A karmos lábak egy könnyed mozdulattal leszakították a fejét,

melyet a szörny diadalmas rikácsolással ragadott magával. A fej nélküli torzó még állt egy pillanatig. majd erőtlenül elterült a talajon.

Ekkor a mágikus rúnák – minden előzmény nélkül – nagyobb, vakítóbb ragyogásba kezdtek. A ragyogásból apró lángnyelvek keltek életre, amelyek gyors hízással másodpercek alatt több méter magas tűzfallá nőtték ki magukat. Ez a mágikus láng – azon felül, hogy a holttestet elégette – meggátolta, hogy bárki is a várkapu közelébe jusson. Jankon Yurg ekkor ért Kardylonékhoz. Lihegve lépett Úrnője elé, de még mielőtt megszólalhatott volna, döbbenten megmerevedett. A vészterhes pillantásától hajtva, társai élénken pördültek meg. Aztán leesett állal, falfehérré váltan bámulták, ahogy a mögöttük húzódó folyosóról egymás után előlépnek az életre kelt kőszobrok, s elállják a visszavezető utat. A hideg zuhanyként rájuk telepedő néma csend vékony fátylát Kardylon csak hosszúra nyúlt másodpercek után merte átszakítani, miután látta, hogy a szoborharcosoknak egyelőre nem áll szándékukban támadni.

– Azt hiszem, hogy a nyitóvarázslattal csak bizonyos pontokig lehet eljutni épségben – jegyezte meg halkan. – Egy adott területen túl újabb nyitóvarázslatok szükségesek a továbbhaladáshoz, aminek az ismerete nélkül a betolakodók váratlan nehézségekbe ütköznek. Az egyik ilyen pontot akkor értük el, amikor a tó medrén keresztül beléptünk a barlangba, a másodikat a bronzkapu előtt.

– Hm... és... te ismered ezeket a nyitó... varázslatokat? – kérdezte tágra nyílt pupillákkal Wulbdy Kaart.

– Nem.

– És most mi lesz? – kérdezte idegesen Yewdom, aki nem merte levenni szemét a folyosó torkolatában mozdulatlanul álló óriásokról.

– Ha ezek a... a... valamik ránk támadnak...

– Akkor harc lesz – jegyezte meg Kardylon csendesen. – Csak egy megoldás létezik – sóhajtott, miközben övébe tűzte óriási buzogányát. – Húzódjatok a tér közepére, és várjatok ott

rám!

– De mi lesz, ha ezek a szörnyek megtámadnak bennünket? kérdezte Yewdom. A nő hideg, kemény pillantással mérte végig az alvezérét.

– Akkor utolsó leheletünkig harcolunk... és... szinte bizonyos, hogy meghalunk. – Társai erre nagyot nyelve, szó nélkül csendben maradtak.

Ehhez a tervhez nem lehetett mit szólni...

A boszorkány közben óvatos léptekkel előrébb sietett. Áthaladt a téren, megállt a mágikus tűz előtt, melynek hőjétől pillanatok alatt izzadságcseppek kezdtek gyöngyözödni a homlokán. Ám ezzel most nem volt ideje törődni, hiszen tisztában volt azzal, hogy gyorsan kell cselekednie, még mielőtt a szentély őrei újra rájuk nem támadnak.

Társai közben behúzódtak a tér közepéig. Aztán csodálkozva bámulták a vezérüket, aki a várkapu felé fordulva – közvetlenül a lángfal előtt – nyugodtnak tűnő mozdulatokkal leült a talajra, s laza testtartással meditálni kezdett.

A nő néhány rutingyakorlattal pillanatok alatt lezárta tudata előtt a külvilágot, és szellemét teljesen kiürítette. Az anyag és a tudat fokozatosan távolodtak egymástól, s amikor a tudat teljesen lerázta magáról az anyag megkötő erejét. Kardylon átlépett a szellemi síkra. Gondolatainak tapogató csápjaival máris kinyúlt az erőd irányába, majd a láthatatlan rezgések hátán elküldte az üzenetet. Aztán olyat cselekedett, amihez foghatót életében még soha nem tett, a válaszadás megérkezte előtt leengedte a tudatpajzsát. Ha egykori tanítója ezt az esztelenséget látta volna, bizonyosan a haját tépve, szörnyűlködve veri magát a talajhoz, és végleg befejezi a boszorkánytanoncok okítását.

Azonban most messze volt a tanítója, s neki a cél érdekében el kellett felejtenie minden alapvető szabályt. Hiszen a körülmények olyan különleges helyzetet teremtettek, amivel neki most és azonnal meg kell bírkóznia; vagyis cseppnyi időveszteség nélkül be kell bizonyítania az üzenetének valósságát, még mielőtt mindannyian elhullanak a

mágikus csapdákban. Mivel más megoldást nem látott maga előtt, ezért szánta rá magát erre a kétségbeesettnek tűnő lépésre. Persze közben tisztában volt azzal, hogy óriási kockázatot vállalt. Egyelőre csak abban mert reménykedni, hogy jól következtetett. Ha tévedett?! Nos, akkor csak pillanatok vannak hátra az életéből…

Váratlanul egy idegen jelenlétét érzékelte, aki érzelmek nélkül, hideg számítással, könyörtelenül, faltörő kosként vágódott be az agyába. A nő a védekező reflexeit visszaszorítva, eltorzult, elkékült arccal tűrte a behatolást, amelyet egyáltalán nem lehetett finomnak nevezni.

Ám amint az idegen meggyőződött arról, hogy a boszorkány az üzenetében igazat állított, finoman kihátrált a nő tudatából. Kardylon pedig megnyugodva fújta ki tüdejéből a visszatartott levegőt.

Néhány szívdobbanás elteltével a boszorkány előtt lobogó, mágikus tűz lejjebb lohadt, aminek a szélén, közvetlenül a nő előtt egy homályos folt kezdett kavarogni, mely lassan tágulva egy három méteres dimenziókapuvá nőtte ki magát.

A boszorkány felpattant, és bátran a dimenziókapu elé lépett. De amikor a homályos folyam közepén megjelent két vörösen világító szem, visszahőkölve megtorpant.

– Bizonyosságot akarok arról, hogy valóban rendelkezel Gilgarat egyik testrészével. E nélkül a megidézés nem sikerülhet – követelte a jelenés rekedtes, színtelen hangon. A boszorkány ruhájának béléséből szó nélkül letépett egy csíkot, s a rejtett zsebből előrántott egy gondosan összehajtogatott csomagot. Kibontotta, és a benne lévő tárgyat a magasba emelte.

– A kezemben tartom Gilgarat egyik hajtincsét, mely Kevanaar hagyatékából származik! – kiáltotta. – Szándékaim valóságának ez a végső bizonyítéka! A két vörös szem erre pulzáló lüktetésbe kezdett, majd egymásba folyva megnagyobbodott, s egy áttetsző, vörös gömbbé formálódott, aminek a szélén lila színben, intenzív mágikus energia

bugyogott. Ennek sercegése a nő négy társához is eljutott, akik kicsit hátrább, a tér közepén álltak. A gömb elején egy halványsárga fénysugár kelt életre, mely éles fénycsóvában folytatódva körbefolyta a hajtincset. A hajszálak egy villanásnyi ideig vakító fénnyel izzottak fel. Kardylon önkéntelenül becsukta a szemét, és csak másodpercek elteltével merte kinyitni. Ám addigra a halványsárga fénysugár teljesen visszahúzódott a vörös gömbbe. A gömb körül a mágikus energia ugyanúgy bugyogott, mint néhány szívveréssel korábban. Látszólag semmi sem változott, de mégis történhetett valami, mert a boszorkány ezután sokkal barátságosabbnak ítélte a vörös jelenés villózását.

– Jöjj, idegen! Megnyitom előtted Gilgarat belső szentélyébe vezető utat. Idézd meg Urunkat!

Kardylon határozottan előrelépett, s máris eltűnt a homályos foltban. Cherubjai a váratlan fordulat láttán idegesen toporogtak, fogalmuk sem volt arról, hogy mit tegyenek. Most kövessék vezetőjüket vagy várjanak rá? Egyedül az eemsi fiú nem teketóriázott. Sietve a dimenziókapuhoz rohant, s máris eltűnt benne.

A három harcos egymásra nézett, majd Yewdom vezetésével kicsit közelebb húzódtak a dimenziókapuhoz. Ám a kaputól néhány méterre ijedten torpantak meg, ugyanis a homlokzaton álló szobrok vörösen világító szemei egyre érdeklődőbben pásztázták a három közeledőt. A sokat tapasztalt harcosok a szobrok irányából áradó túlvilági fenyegetés hatására reszkető lábakkal csücsültek le a földre, és mozdulatlanná merevedtek. Ezek a máskor oly bátor és rettenhetetlen harcosok most nem tudtak úrra lenni a lelkükben eluralkodó páni félelem ellen.

Több percig ültek így mozdulatlanul. Szoborrá merevedett arcukon semmi sem látszott abból az iszonyú küzdelemből, mely a lelkükben dúlt. Mindhárman érezték, hogy ilyen intenzitású félelem nem lehet természetes, csakis valamilyen mágikus hatásnak lehetnek az áldozatai. Ám ezt a véleményt nem tudták megosztani egymással, mivel teljes

energiájukat lekötötte ennek az érzésnek a kiszorítása a bensőjükből. Ha egyenként kerültek volna ilyen helyzetbe, akkor már rég ordítva menekültek volna messzire. Ám egymás előtt nem merték bevallani a félelmüket, inkább fogcsikorgatva küzdöttek ellene…

A csendet egyszer csak a bejárati folyosó torkolatánál mozdulatlanul álló kőszobor harcosok törték meg, akik sarkon fordulva, egymás után bemasíroztak a mögöttük húzódó folyosóra. Dübörgésük messzire visszhangzott a barlangban. A bronzkapu homlokzatán mocorgó szörnyek feszült testtartással, egyként fordultak a bejárat irányába.

Ezzel egy időben a három harcos lelkéből a félelem olyan hirtelen szívódott fel, mintha soha nem létezett volna. Csak a verejtéktől csurgó testük és ziháló tüdejük jelezte azt az óriási erőfeszítést, amelyen az utóbbi percekben átestek.

– Mi volt ez? – nyögte Hampszutin suttogva. Azonban erre a kérdésre egyikőjük sem ismerte a választ.

– Úgy látom, óriási szerencsénk van – jegyezte meg Yewdom. A szörnyek figyelmét most már nem mi, hanem valamilyen más dolog köti le.

– Remélem, nem jutunk újra az eszükbe – sóhajtott fájdalmas hangon Hampszutin.

Erre a felvetésre mindhármójuk hátán végigfütött a jeges borzongás. Még a lehetőségétől is borsózott a hátuk.

– Ne féljetek! A nehezén már túl vagyunk – bíztatta harcosait Yewdom. – Most már nincs más dolgunk, mint megvárni Úrnőnket.

Yewdom élete egyik legnagyobb tévedését fogalmazta meg e pár szóban…

A két cherub fellélegezve hallgatta az alvezér szavait, hiszen hinni akartak Yewdomak. Ám váratlanul meghűlt bennük a vér, ugyanis a bejárati folyosó mélyéről eemsi csataordítás visszhangzott végig a barlangon, melyet olyan állatias düh itatott át, amihez foghatót még az életben nem hallottak. Az ezt követő csörgések, mágikus robbanások, fájdalmas kiáltások, vicsorítások, halálhörgések jelezték, hogy

az eemsik nagy hévvel csaptak össze a kőszobor óriásokkal.

A három cherub idegesen pattant fel. Aztán döbbenten hallgatták azokat a menydörgésre emlékeztető robajokat, amelyeket egy– egy eldőlő kőszobor hallatott.

Egyszerűen elképzelni sem tudták, hogy ki lehet az, aki ezeket a felelmetes monstrumokat le tudja győzni. Ám még mielőtt bármilyen ötlet felmerült volna az elméjükben, a folyosó mélyéről Wendpoór Knisk nagykodó robogott elő. A nagykodó teste körül vörös színű mentális pajzs izzott, mely alig látszott a rátapadt csontszilánkoktól és a szétrobbantott kőszobrok porától. A nagykodó csak egy pillanat erejéig torpant meg. Amint meglátta a három döbbenten álló alakot és a mögöttük pulzáló dimenziókaput, rögtön megindult feléjük. Dübörgő léptekkel vad vágtába kezdett, s kilőtt nyilvesszőként suhant ellenfelei felé. Tekintetében sötétvörös, gyilkos indulattal túlfűtött láng lobogott, mely láttán a három cherub gondolkodás nélkül a dimenziókapu felé vetődött. Tülekedve, párducot megszégyenítő ugrásokkal tűntek el a dimenziókapuban. Azt azonban az utolsó pillanatban még látták, hogy a bronzkapu homlokzatáról a megelevenedett szörnyek egyszerre vetődnek a nagykodó irányába...

Egy homályos helyiség padlójára pottyanttak. Néhány méterre tőlük Kardylon állt széttárt karokkal, aki előtt egy pentagramma varazsporral kiöntött szabályos alakja látszott, aminek közepén egy hajtincs feküdt. A pentagramma csúcsaiban egy– egy szál gyertya világított. A boszorkány épp a megidéző varázslatot kántálta. Ha érzékelte is harcosainak az érkezését, ezt semmivel sem mutatta, mivel torkából megállás nélkül törtek elő a varázsszavak. A félhomály rejtekéből az eemsi fiú toppant eléjük.

– Sokáig tartott, míg megérkeztetek – jegyezte meg halkan.

Yewdom nem foglalkozott a megjegyzéssel.

– Az eemsik betörtek a barlangba – hadarta kapkodva. – A nagykodó épp a nyomunkban volt, amikor a megelevenedett szoborszörnyek lecsaptak rá. Nem tudom,

hogy mennyi ideig tudják feltartóztatai. De állítom, hogy az az alak egy démon, aki mindenen átverekedi magát. Úgy érzem, hogy előle nem bújhatunk el.

A fiú arcán egy pillanatig félelem hullámzott végig, de ezt a félhomályos helyiségben alig lehetett látni. Ám, még mielőtt reagálhatott volna a közlésre, az addig homályosan kavargó dimenziókapu egy villanással tovatűnt, és a semmiből egy sötét csuklyás alak gigantikus körvonala bontakozott ki. Mindannyian összeszorult torokkal, falfehéren bámultak a négy méter magas alakra, akinek egész testét egy fekete színű köpeny takarta. A fejét mélyen előrelógó kámzsa fedte, amin csak a szemek helyén volt egy– egy nagyobb nyílás. Ezekből leginkább egy halott merevségére emlékeztető, világtalannak tűnő, két kocsonyás szemgolyó bámult a vándorokra.

A szokatlan pillantás olyan túlvilági kisugárzást hordozott magában, hogy mindannyiukban meghűlt egy pillanatra a vér. Amikor a mágiában jártas eemsi orrát megcsapta az a bizonyos illat, agyában a felismerés szikrája pattant. Az idegen egy lich, vagyis egy élőhalott varázsló. Ettől a fiút még jobban kiverte a verejték, és egy pilianatra irígykedve gondolt társaira, akiknek fogalmuk sem volt arról, hogy ki áll előttük.

A mélán bámuló szemekből egyértelműen sugárzott az évszázadok komor terhe, melyben dermedten fagyott meg a halál hosszan tartó csókja, ami a szemgolyókat évszázados mozdulatlanságba taszította.

A félelmetes jelenés nem tűnt ellenségesnek. inkább tűnt kíváncsinak. Persze a mozdulatlan szemekből semmit sem lehetett kiolvasni. De amikor rekedtes, színtelen hangon megszólalt, azormal felismerték benne azt a hangot, aki a dimenziókapunál a boszorkánytól bizonyosságot követelt.

– Az idegen eemsi varázsló, aki egyáltalán nem foglalkozik harcosainak a pusztulásával, lassan minden ellenállásunkat felőrli. Ellenállhatatlanul törtet előre, és sorra töri fel a mágikus kelepcéinket. Egyszerűen nem értjük, honnan van ilyen ősi tudása. Évszázadok óta nem találkoztunk hozzá hasonlóval. Mi, Őrzők, Urunk évszázadokkal ezelőtt

hátrahagyott tanítványai és harcosai, akik Gilgarat mágiájának köszönhetően még halálunk után is védelmezzük a szentélyt, már csak néhányan maradtunk. Most mégis gondolkodás nélkül felvesszük a betörő nagykodó ellen a harcot. És ezt annak a reményében tesszük, hogy a megidézés sikerül.

A lich varázsló maga köré tekerte épp lecsúszni készülő köpönyegét, és elteleportált előlük.

A négy, döbbenten álló alakot a hátuknál felhangzó éles sikoly rántotta vissza a valóságba, mindannyian rugóként pördültek meg. Aztán földbe gyökerezett lábbal megmerevedtek.

A varázskör körül vad extázisban ugrált egy sötétzöld bőrű, kopasz, mélyráncokkal barázdált, töpörödött vénasszony. A boszorkány vaskos orra a mellét verdeste, és makogó hangon rikácsolt. Csak az inas testén lógó bő ruha emlékeztette az egykori Kardylonra. A banya épp felvágta bal karján az ereit, és feketén csurgó vérét körbeöntözte a pentagramma vonalán. Aztán diadalmas hangon felüvöltött, majd ájultan, véres rongycsomóként esett össze.

Az eemsi fiú volt a leggyorsabb. A varázslástól legyengült nő mellé ugrott, és azonnal a szájába öntötte az addig kezében tartott fiola tartalmát. Ezt Kardylon még a szertartást megelőzően nyomta szó nélkül a kezébe. Most már tudta, hogy a boszorkány miért tette.

A fiú felnyalábolta a törékeny testet, amely talán harmada volt fiatalkori önmagának, és a pentagrammától kicsit távolabb vitte. A vén boszorkány kinyitotta a szemét, és a föléje hajoló eemsi láttán rnosolyogva nézett körül, de emiatt cherubjai félve léptek hátrább, s hátukon a hideg futkározott. Kardylon a szúvas fogaival, hosszú orraval, ráncokkal barázdált, halálfejre emlékeztető, sovány koponyájával úgy nézett ki, mint aki most tért vissza a halálból.

Ám az arca máris rohamosan nyerte vissza az eredeti színét. A ráncai lassan kisimultak, nagy orra is visszahúzódott, fogai újra fehéren és épen virítottak, s a testén a petyhüdt

izmok feszesekké váltak. Közben a pentagramma közepén – a hajtincs körül – valamilyen sötét gomolyfelhő kezdett kialakulni, aminek nem evilági kisugárzása ádtatta az egész termet.

A nő megpróbálta összeszedni az erejét, hiszen tudta, ha a megidézés sikerül, akkor majd meg kell törnie a varázspor vonalát, különben Gilgarat soha nem lesz képes elhagyni az idéző kört.

Ám még mielőtt megmozdult volna, a terem oldala – mintha csak papírból lenne, és nem gránittömbökből lett volna emelve – beszakadt egy kívülről nekivágódó testtől. A „lövedék” annak a lich varázslónak a megpörkölődött, szakadozott köpennyel takart teste volt, aki nemrég tűnt el előlük. Az élőhalott mágus nyöszörögve csúszott végig a talajon. Ezt a becsapódást halandó nem élhette volna túl, de a lich mágus nem tartozott a halandók közé. Alighogy végigbuckázott a földön, máris rugóként pattant fel, és útját állta a résen berontó nagykodónak. De az eemsi száraz falevélként söpörte oldalra a lich varázslót, és egy elemi csapással nekivágta a falnak.

Az élőhalott csontjai száraz kóróként roppantak el. A köpönyege teljesen lecsúszott róla, és láthatóvá vált kiszáradt, múmiává aszalódott teste. A lich mágus lassú mozdulatokkal ült fel. Szemében gyilkos láng izzott fel, melynek lobbanása kiolvasztotta kocsonyás szemét, miközben testét lila színű mágikus láng borította be. Váratlanul eltűnt a fal mellől, és a levegőben, a nagykodó feje fölött jelent meg. Elkapta az eemsi fejét, és nagyot rántott rajta. Mindez olyan gyorsan történt, hogy az eemsinek a feleszmélésre sem maradt ideje. Nyakcsigolyája hatalmas roppanással tört el, feje oldalra billent, nyelvét a fájdalomtól jól láthatóan összeharapta, mely hosszan lógott ki a szája sarkán, szeme pedig máris megüvegesedett.

Az eemsi mozdulatlanná merevedve állt egy helyben. Mindenki azt hitte, hogy mindjárt összeesik. Azonban más történt…

A nagykodó szíve fölött egy sötét massza jelent meg, mely óriási ökköllé formálódva nekivágódott a fölötte lebegő élőhalott varázslónak. A lich mágus előtt egy pajzs villant fel, mely felfogta a támadást, így komolyabb sérülés nem érte, de a támadó erő hátraröpítette. Ahogy pörögve repült a levegőben, az eemsi mellkasából nőtt ököl megnyúlt, és egy sötét hálóvá szélesedve körbefogta a pörgő varázslót. A háló sisteregve ejtette foglyul ellenfelét, és könyörtelen satuként szorítani kezdte.

Az élőhalott körül lüktető mentális pajzs megremegett, rohamosan fakulva vesztette el az erejét. Végül a sötét massza szorítása úgy roppantotta össze, mint egy lezúduló kő a tojáshéjat. A védőháló egy villanással megsemmisült, és az élőhalott varazsló millió darabbá robbant szét.

Mintha csak a szentély védőjének végleges pusztulását akarnák kifejezni, távolból tompa moraj hallatszott. A terem falai megremegtek, és kisebb– nagyobb kődarabok kezdtek aláhullni.

A mágikus párharcot tátott szájjal bámuló cherubok hitetlenkedve bámulták a nagykodót, akihez a győzelme után azonnal visszakígyózott a sötét massza, és a nyakán körbefolyva őrült módon lüktetni kezdett. A furcsa kavargás néhány másodperc után megszűnt, és a sötét folyam végleg visszahúzódott az eemsi mellkasába. Ezzel egy időben a nagykodó nyaka megmozdult, és a feje visszabillent normális tartásba. Az eemsi szemei kinyíltak, melynek tompaságába az élet fénye költözött, majd lassan, de határozott léptekkel elindult a cherubok irányába, akik elzárták előle a pentagrammához vezető utat.

– Ez hihetetlen! – kiáltott döbbenten a visszafiatalodott Kardylon. – Wendpoór Knisk szíve körül sötét láng van, mely azt jelenti, hogy a nagykodón keresztül Choler is bármikor megjelenhet.

Csak most döbbent rá. hogy a nagykodó talán nem is az eemsi fiú miatt eredt a nyomukba...

A boszorkány gyorsan a pentagramma irányába kapta a

fejét, melynek a közepén egy hatalmas alak sziluettje vált lassan láthatóvá. Aztán egy határozott ugrással a közeledő eemsi elé vetette magát. Tudta, hogy időt kell nyernie ahhoz, hogy a megidézés befejeződhessen…

A nagykodó szája gúnyos mosolyra húzódott.

– Nem állíthattok meg! Végrehajtom a mester utasításait. – Ekkor a magasból újabb tompa moraj hallatszott. Önkéntelenül felkapták a fejüket, és ezt épp időben tették ahhoz, hogy lássák a csarnok tetején végigfutó széles repedéseket. A következő pillanatban nagy csattanás hallatszott, és az egész mennyezet leszakadt…

Kardylon a cherubjai segítségével prüszkölve mászott ki a törmelék alól, a jobb karja bénultan lógott mellette. Érezte, hogy szétroncsolódott karjában a csontok szilánkokra zúzódtak; az egész karja eleven sebként lüktetett. A fájdalom olyan erős hullámban tört rá, hogy a nyelvét is összeharapta kínjában. Társai szerencsésebbek voltak nála, mert időben sikerült félreugraniuk a leszakadó mennyezet alól. Most serénykedve álltak körülötte, s míg a nő szédelegve támaszkodott Jankon Yurg vállára, addig a karját óvatosan bekötözték. A boszorkány csillagokat látott a fájdalomtól, és halkan nyüszített, mivel a kín elviselhetetlen érzete egyelőre minden gondolatot kiírtott az agyából.

Amikor Hampszutin végre befejezte a kötözést, a nő valamennyire összeszedte magát, és körbenézett. Ott, ahol nemrég a nagykodó állt, most egy hatalmas, nyolc méter magas és hat méter széles kőszikla hevert. A terem tetején ütött lyukon keresztül jól lehetett látni a gigantikus csarnok mennyezetét, ahonnan alázuhant a hatalmas sziklatömb. A nőt az események annyira megzavarták, hogy csak most jutott eszébe a feladata, gyorsan a pentagramma irányába nézett. Ám néhány méterre előtte egy másik hatalmas kőszikla hevert, mely keresztben az egész termet betöltötte, és szinte bizonyosnak látszott, hogy a pentagrammát is befedi. – Van még gyógyító főzeted? – kérdezte ekkor tőle Yewdom. Mert nagy szükséged volna rá.

A nő kitágult pupillákkal bámulta a sziklatömböt, mely rázuhanva a pentagrammára meggátolta a megidézést. A kudarc keserű epeként tódult fel a boszorkány torkán, aminek következtében meg sem hallotta a kérdést. Lábából hirtelen kifutott minden erő, és szédelegve huppant le a talajra. Ködös tekintettel, kábán bámulta a sziklatömböt. A megidéző szertartás minden erőtartalékát kiszívta, melynek negatív hatása most hideg zuhanyként zúdult rá. Pihenésre lett volna szüksége, de a kudarc olyan fájdalmas lüktetésbe borította az agyát, hogy a sikertelenségen kívül nem tudott semmi másra sem gondolni. Tompuló gondolatainak köszönhetően végül olyan mély révületbe süllyedt, hogy teljesen elvesztette kapcsolatát a külvilággal. És arról a szintről az eszmélés már igen nehéz, ezért nem hallotta alvezérének megismételt kérdését.

Az eemsi fiú viszont azonnal megértette a boszorkány befelé fordulásának az okát. Tudta, hogy innen általában csak mágikus ráhatással lehet az önmagukba fordulókat kirángatni. Azonban azzal is tisztában volt, hogy erre most nem lesz idejük, mivel a leszakadt mennyezeten keresztül tisztán ki lehetett venni a gigantikus csarnok tetején végigfutó óriási repedéseket, amelyek egyre szélesebbé váltak. – Meneküljünk, amíg lehet – kiáltotta. – Úgy látszik, a szentély őreinek a pusztulásával valamilyen ősi, ismeretlen mágia aktivizálódott, s az egész barlangcsarnok hamarosan beomlik. Mintha csak a szavait akarná alátámasztani, a következő pillanatban elszabadult a pokol. A gigantikus csarnok mennyezetéről kisebb– nagyobb kövek váltak le, s puskagolyó sebességgel hullottak alá. Közben az épület kupolájának egyik nagyobb darabja is lezuhant, mely alig egy méternyire a csapattól vágódott a talajnak. A por felkavarodott, ami miatt alig lehetett látni valamit.

– Meneküljetek! – kiáltotta a fiú a cherubok irányába, akiket a por a láthatatlanság köpönyege alá rejtett. – Mindjárt megyünk Kardylonnal mi is utánatok.

A harcosok, akik soha nem hagyták volna magára a

vezetőjüket, azt hitték, hogy időközben a boszorkány magához tért. Nem tudhatták, hogy az eemsi ezzel a félreértelmezhető utalással csak esélyt akart adni nekik a túlélésre.

Szerencséjükre éltek a lehetőséggel.

Amikor Kaart hallotta társainak a távolodását. a nagy testű boszorkányra tekintett. Eszébe sem jutott, hogy magára hagyja, mivel rövid együttlétük alatt egészen a szívébe zárta a nőt. Egy varázsszót vakkantott. A következő pillanatban a pihekönnyűvé váló nőt könnyedén a hátára kapta, egy szíjjal lazán magához erősítette, s így indult el az egyre sűrűbbé váló sziklazáporban arra, amerre a kijáratot sejtette.

Annak ellenére, hogy a boszorkány súlya nem nyomta a vállait, sokkal lassabban haladt, mint a cherubok, mert a becsapódások következtében egyre romosabbá váló vár összedőlt épületei között nem mindig fértek át ketten, és ilyenkor kerülőkre kényszerült. Szerencséjének és különleges intuíciójának köszönhetően azonban mindig megérezte, hogy merre kell tovább haladnia. Így nemcsak a nagyobb aláhulló köveket kerülte el, hanem mindig talált továbbvezető utat is.

Ám a haladás monotonságában a percek lassan egybefolytak... Wulbdy Kaart az ezt követő percek (órák?) eseményeire utólag alig emlékezett. A felkavarodott por elhomályosította a szemét, a kövek véresre verték a testét, többször zuhant a talajra, ahonnan csak kitartó akarata vitte tovább. Aláhulló nagyobb szikladarabokat kerülgetett, rázúduló törmelék alól mászott ki, többször úgy érezte, hogy eltévedt, azonban néha– néha a távolban megpillantotta az egyre közelebb kerülő barlang oldalát, és ebből erőt merített, mely az élni akarással együtt elegendő volt ahhoz, hogy ne adja fel. Előfordult, hogy megszédült, de mindig sikerült leráznia magáról a homályos ködöt.

Egyszer mégis olyan erővel találta homlokon egy kődarab, hogy a lába megroggyant, a teste elernyedt. De még mielőtt teljesen összeesett volna, bekapcsolt agyának hátsó része, mely különálló agyként növekedett a fejében, és valamennyire elhatárolódott az elülső résztől. Azonban a két

agy – annak ellenére, hogy külön– külön is tudott működni – mégis csak egy személyiséget tartalmazott, köszönhetően annak, hogy úgy kapcsolódtak össze, mint két sziámi iker. Amikor a hátsó agy átvette az irányítást, az eemsi kamasz megrázta magát, s tovább lépkedett.

Végül elérte a barlang falát, ahol viszonylag biztonságban volt az egyre sűrűbben aláhulló kőtömböktől. Az egyik kezével a falat fogta, a másikkal a nőt tartotta a hátán, és vakon elindult arra, amerre a kijáratot sejtette. Remélte, hogy megérzései nem vezetik tévútra, mert ha rossz irányba indul el... Maga sem tudta, hogy meddig botorkált az egyre vastagabbá váló törmelék között, míg megtalálta a rövid folyosót, és a felszínre vezető lépcsőket. Ahogy tovább haladt, fellélegezve állapította meg, hogy a vízelementál még mindig fenntartja a magasba vezető, vízből készült lépcsőfokokat. Ám ekkor a lába alatt a szikla elkezdett összszezáródni, s csak az utolsó pillanatban sikerült kivetődnie a nyílásból. A tó medrének az alján állva, baljós előérzettől hajtva még annyi ideje maradt, hogy felpillantson. A következő pillanatban a tó vize összezárult körülötte, s iszonyú erő préselte össze a tüdejét. Olyan hirtelen érte ez a hatás, hogy prüszkölve krákogott, mert az első pillanatban félrenyelt. Ám váratlanul egy erő ragadta meg, és a magasba rántotta. Mire ráeszmélt, hogy Kardylon könnyű teste húzta őt a magasba, már majdnem a felszínen volt. Ám a hirtelen emelkedés miatt teljesen elszédült, orrából vér szivárgott, miközben kábultan levegőért kapkodott. Mivel tüdejében kevés oxigén maradt, ezért most nem tudta kamatoztatni kettős agyának az előnyeit, mert az oxigénhiány mindkét agyára egyformán hatott. És ekkor a Kardylonhoz rögzítő szíj elszakadt, s a nő tovatűnt mellőle. Kaart tüdeje majd' szétpattant az oxigénhiánytól, és kézzel– lábbal próbált tovább emelkedni. Ám a mozdulatai lelassultak, szeme előtt sötét foltok jelentek meg. De még mielőtt a kábaság teljesen eluralkodott volna rajta, segítő kezek ragadták meg, a víz fölé emelték a fejét, és a partra húzták. Ereje végére ért, homályos tekintettel még látta a

föléje hajoló Yewdomot, Hampszutint és Jankon Yurgot, akik mögött örömmel pillantotta meg a sápadtan álldogáló Kardylont is. Aztán megadta magát a mindkét agyán elhatalmasodó bágyadtságnak, és jótékony álomba merült... Ám még az utolsó pillanatban, amikor az ébrenlét és az álom határmezsgyéjén lebegett, mintha csak a szél üvöltene a távolból, egy eemsi ordítást hozott feléje a szél, amiben Wendpoór Knisk nagykodó hangját vélte felismemi. Ezek szerint még nem ért véget a harcunk, gondolta a fiú, aki tisztában volt azzal, hogy az újabb találkozásra hamarosan sor kerül, de még nem most... Közben valahol az összedőlt csarnok mélyén, két egymásnak dőlt sziklatömb alatti szabad résben – egy épségben maradt pentagramma közepén – , a sötétségben egy alak öltött végleges formát, és egy menydörgő hang szólalt meg.

– Ki szólított???...

Kardylon újult erővel kapta fel a fejét, s feszült arccal bámult maga elé.

– Talán még nincs minden veszve – fordult csillogó szemekkel a társaihoz. – Várjatok itt rám!

A cherubok nem értettek semmit, ám a boszorkány nem állt le magyarázkodni, hanem kántálni kezdett. Amíg a varázslat szövegét hadarta, a jobb kezében egy apró kés jelent meg. A hangja egyre jobban emelkedett, az utolsó szótagot szinte már kiáltotta. Ezzel egy időben felhasította a bal tenyerét, és a sebből ömlő vérrel körbelocsolta magát. A következő pillanatban testének kontúrjai elmosódtak, bőre hihetetlen gyorsan megfeketedett, és három szívverésnyi idő elteltével fekete füstté válva tovalibegett.

A sötét füst néhány pillanatig tűnődve lebegett a tó mellett, majd elterült a sziklás parton, ahol beszivárgott a sziklarepedéseken, s eltűnt a hökkenten álló cherubok szeme elől.

A boszorkany határozott törtetéssel találta meg az apró réseket, hasadékokat. Ám nem mindenhol volt ilyen szerencséje, akadt, ahol tömör sziklatömbök állták az útját. De

ahogy átlépte a valós világ határait, a sziklák már nem jelentettek számára akadályt. A környezet elhomályosult előtte, gyakorlatilag nem látott semmit, mégis tudta, hogy jó irányba halad. Az idézőkörön megszáradt vér – mely vér volt a véréből – szolgált számára iránytűként.

Viszonylag hamar elérte a pentagrammát, s ahogy alakot öltött, újjongva kiáltott fel.

– Sikerült!

Az idézőkör közepén büszke tartással. az arcán fensőséges mosollyal, sötétlila színben égő szemekkel Gilgarat állt, aki kíváncsian bámulta a boszorkányt. A nagydarab cherub teste körül éles sercegéssel halványkék energiamező lüktetett.

Kardylon csak egy pillanatig állt mozdulatlanul. Felocsúdva lépett előre, és lábával megszakította az idézőkör vonalát.

Abban a pillanatban pörölyként vágódott tudatának egy idegen akarat, aminek ereje millió szilánkra robbantotta szét a tudatpajzsát. Szédelegve tántorodott hátra, aztán dermedten merevedett meg. Ugyanis Gilgarat játszi könnyedséggel – a pillanat tört része alatt vette át teste fölött az irányítást.

Kardylonnak még az ijedtségre sem maradt ideje, mert tudata mint a vízbe esett fáklya – rögtön kihunyt…

…Nem tudta, meddig állt így mozdulatlanul. Arra eszmélt fel, hogy hűvös, megnyugtató tudatcsápok csendesítik le agyának háborgó óceánját. Aztán az idegen akarat kikúszott a tudatából, és a boszorkány szemébe visszatért az élet. Kardylon riadtan bámulta maga elé.

– Nem kell félned – mondta az elé lépő férfi. – Hiszen én vagyok az, aki köszönettel tartozik neked. A segedelmed nélkül még sokáig nem tudtam volna visszatérni Cherubionra.

– Hálád jeleként támadtál rám az imént? – kérdezte vádló szemekkel a boszorkány.

– Az nem támadás volt, hanem információszerzés – harsogta Gilgarat. – Ha megtámadtalak volna, akkor te már nem élnél.

A férfi hangjából olyan elsöprő erejű magabiztosság áradt,

hogy a nőnek jeges borzongás futott végig a gerince mentén, s eszébe sem jutott kétségbe vonni a félisten szavait.

– Régóta próbálkozom a visszatéréssel, de mindeddig zárt falakba ütköztem – folytatta Gilgarat magyarázóan. – Ezek után ne csodálkozz azon, hogy igencsak meglepődtem, amikor éreztem a körülöttem formálódó megidéző formula erejét. Nem tudhattam, hogy a megidézőmet baráti vagy ellenséges szándék vezérli, ezért csaptam le a tudatodra. Persze, amint megismertem az emlékeidet, és megértettem a céljaidat, azonnal elengedtelek... A férfi néhány másodpercig töprengve nézett maga elé, majd váratlanul felkiáltott.

– Chlovia Úrnő jól választott, amikor az én megidézésem mellett döntött, mert egyazon cél vezérel bennünket, Cholernak pusztulnia kell! A férfi szavaiból áradó gyűlölethullám hevességétől a boszorkány hátratántorodott. Pislogva bámulta a cherubot, aki merengve állt előtte, s annyira elmerült a gondolataiban, hogy csak szemének pislogása árulkodott arról, hogy élő teremtmény.

A csend hosszú percekre megtelepedett közöttük. A nő nem merte megzavarni a félisteni hatalommal rendelkező cherub gondolatait, pedig az idő előrehaladtával egyre jobban aggódott a társai biztonságáért. Végül, amikor a csend és az idegesség súlya már– már az elviselhetetlenség erejével nyomta a boszorkány mellkasát, a férfi újra megszólalt. Szavaiban nyoma sem volt az iménti felindulásnak, a hangvételéből áradó nyugodtság gyógyító árja még a boszorkány lelkére is pozitívan hatott; s Kardylon pillanatok alatt túllépett az idegességén. – Sietnünk kell, mert a sötét láng munkálkodását érzékelem a közelben. Fel kell készülnünk a harcra. Azonban még mielőtt elindulnánk, tudnod kell, hogy miért segítek.

A nő kíváncsian nézett a férfira.

– Ahhoz, hogy Otoaak a Kaskah völgyben le tudott győzni, nagymértékben hozzájárult Kevanaar második legerősebb tanítványának, Cholernak az ármánykodása. Sajnos, a Sötét Láng Urát soha nem érdekelte Cherubion sorsa

és jövője. Viszont mindent megtett annak érdekében, hogy hatalma az összes tanítvány között a legnagyobb legyen. És mivel én az útjában álltam... Sajnos, csak az utolsó pillanatban döbbentem rá erre, de akkor már késő volt... Na, de hagyjuk a múltat, most a jövővel kell törődnünk! – Azzal Gilgarat megragadta a nő csuklóját, és szó nélkül a tó partján várakozó Yewdomékhoz teleportált.

Olyan hirtelen bukkantak fel Wulby Kaart, Hampszutin és Yewdom orra előtt, hogy a meghökkenéstől mindhárom férfi sóbálvánnyá merevedett.

Kardylon látta, hogy a félisten egyáltalán nem törődik a társaival, hanem feszült testtartással körbefordul, miközben az orrcimpái kitágulnak, és szemében lila fényű lángcsóva lobban. Lényéből olyan elementális erő áradt, hogy a sokat tapasztalt két harcos: Yewdom és Hampszutin elsápadva térdeltek le előtte. Mindketten meghajlással tették tiszteletüket a valaha élt összes cherub legnagyobbika előtt.

Wulbdy Kaart csak másodpercek elteltével tért magához.

– Tehát a megidézés sikerült – állapította meg suttogva.

– Jankon Jurg hová tűnt? – ragadta magához a kezdeményezést Kardylon.

– Felderíti előttünk az alagutat, és megpróbálja megkeresni azt a kijáratot, amelyen keresztül az eemsik elözönlötték a tó környékét – jelentette Yewdom.

Ekkor Gilgarat, aki időközben legalább háromszor pásztázta már körbe a tó környékét, felemelt ujjal jelezte, hogy maradjanak csendben.

– Halványan érzékeltem Choler jelenlétét – üzente négy társának telepatikus gondolatátvitellel. – Ám ez a kisugárzás sokkal másabb, mint amilyenre emlékszem. Csak egy pillanatra tudtam a lelkét kitapintani, mely olyan... olyan képlékenynek, megfoghatatlannak tűnt. Nem értem, hogy mit jelent ez.

Ebben a pillanatban a sziklafalban robbantott nyíláson keresztül sietős léptekkel feltűnt Jankon Jurg. Gilgarat egy pillanatig tűnődő szemmel nézett a mellette ellépő harcosra,

majd szemét ismét abba az irányba fordította, ahonnan a harcos jött.

Kardylon tudta, hogy a félisten figyelmét a sötét folyosó mélyéről felhangzó neszezés köti le, aminek hallatán az ő szívét is jeges karmok szorították össze. Dermedten bámult a folyosó sötétjébe, mert az onnan áradó negatív energia kisugárzása rádöbbentette arra, hogy Gilgarat miért olyan feszült; a folyosón Choler kedvenc kreatúrái, a halálontúli lények közeledtek.

– Megvan a kijárat? És láttál valamit? – kérdezte Yewdom Jankon Jurgtól.

– Igen, megtaláltam – újságolta örömmel a harcos. Kardylon szíve erre olyan vad dübörgésbe kezdett, hogy majd' szétvetette a mellkasát. A nő boszorkányérzékei kiélesedtek, vére izzó folyamként fellángolt. A – közvetlen környezetéből áradó – veszély annyira tapinthatóvá vált, hogy villámló szemekkel pillantott körbe. Mellette váratlanul Hampszutin vetődött előre, s egy mesteri mozdulattal leszelte Jankon Jurg fejét.

– A néma nem beszélhet! – kiáltotta a nagydarab cherub. – És aki beszél, az nem néma. – A lefejezett torzó állt egy pillanatig, majd megremegett. Mindannyian azt várták, hogy a hulla merre fog eldőlni.

Gilgarat egy villanás erejéig hátrafordította a fejét, de ekkor a folyosóról hallatszó neszezések csörtetéssé változtak. A félisten gyorsan a folyosó irányába kapta a fejét. Egy pillanatig tétovázva nézett előre, majd úgy döntött, hogy elébe megy az ellenségnek, és lassan elindult a sötétség hívogató karja felé.

Ekkor váratlan dolog történt; a még mindig mereven álló hulla felemelte a jobb karját, előretartott tenyeréből egy pókhálószerű képződmény vágódott ki. Kardylon társaival még fel sem foghatta, hogy mi történt, máris mindannyian az ujjnyi vastag, ragacsos háló szorításában vergődtek. A következő pillanatban Jankon Jurg teste átformálódott egy félig rohadt testté, amely már egyáltalán nem emlékeztetett a cherubra.

A boszorkány riadtan bámulta a hullát körülfolyó, sötét

lángokat, amelyeknek a felső harmadából egy idegen fej formálódott ki.

Kardylon szíve összeszorult, megmagyarázhatatlan erő préselte össze a mellét, zihálva kapkodott levegő után, és szívverése még őrültebb vágtába kezdett. A gerince mentén jeges félelem kúszott végig, mert a fej tetején egyenes szálú, ezüst haj nőtt, és az éjfekete homályos kontúrral rendelkező – ábrázatból egy hideg fényben égő, vörös szempár meredt előre. Az idegen nem foglalkozott a hálóban vergődőkkel, megfordult, és a mit sem sejtő cherub félisten felé intett. Gilgarat a tudatára mért váratlan támadás hatására megrázkódott és megmerevedett, miközben a teste rohamos gyorsasággal rothadni kezdett, A rothadó húsban hamarosan kövér, fehér kukacok jelentek meg, amelyek a földre esve méteres kígyókká nőttek, s rátekeredtek a bénultan álló félisten lábára. A kígyók tovább kúsztak, és ellepték a cherub egész testét.

Gilgarat nagy bődüléssel rázta le tudatáról a bénító varázslatot, amivel egyidőben a teste körül pusztító lángtenger lobbant fel. A kígyók egy szempillantás alatt összetöpörödött, megfeketedett pernyeként hullottak a földre.

A cherub félisten megpördült, s egyazon lendülettel Choler (vagy Choler megjelenése) irányába egy halványkék energiaszigonyt hajított. Ám ellenfele számíthatott valami hasonló dologra, mert a sötét lángból egy energiapajzs tűnt fel előtte, mely felfogta a támadást.

Erre a mindeddig tágra nyílt szemekkel bámuló boszorkány megborzongott, ugyanis a sötét láng ilyen koncentrált jelenléte arról árulkodott, hogy Jankon Jurg testében maga a Sötét Láng Ura van jelen.

Gilgarat, akinek a teste rohamos gyorsasággal regenerálódott, lassú, ráérős mozdulattal előrébb lépett, és ő is alaposabban szemügyre vette a támadóját.

– Hát újra találkoztunk – jegyezte meg végül, majd egy villámgyors mozdulattal előrevetődött.

Choler körül sötétvörös energiarács izzott fel, miközben

egy cseppnyi habozás nélkül Gilgarat elé ugrott.

Ahogy a két alak összeakaszkodott, a föld is megremegett. Sötétvörös és halványkék színű energiakorbácsok cikáztak a levegőben, ezekkel próbálták egymás védelmét feltörni; egyelőre hasztalanul. A gigászi küzdelem folytatódott, és gyorsult. A két test kontúrjai összemosódtak, olybá tűnt, mintha két egymással vetélkedő titán próbálná szétvetni a világot. Az elementális harcot vad bődülések és hátborzongató üvöltések fűszerezték…

Aztán megérkeztek a halálontúli lények, a lidércek. És rögtön Uruk segítségére siettek. Fagycsapásaikkal próbálták gyengíteni a cherub félisten védőpajzsát, de egyelőre nem lehetett látni az eredményt.

Kardylon a társaival együtt bénultan bámulta a harcot. Mást nem is tehettek, mert jelen helyzetükben a szabadulás oly távolinak és reménytelennek tűnt.

Ekkor furcsa és megmagyarázhatatlan dolog történt. A boszorkány övében a buzogány váratlanul felizzott, és elégette a köré tapadó hálót. Kardylon ezután már annyira meg tudta mozdítani a kezét, hogy elérje a buzogány nyelét.

Most nem kezdett el azon töprengeni, hogy mindeddig közönségesnek hitt fegyvere váratlanul miért viselkedik varázsfegyverként. Hanem inkább örömmel mozgatta meg maga körül az egyre fényesebben pulzáló buzogányt, és másodpercek alatt kiszabadult. Ezután a társait öt szívverésnyi idő alatt kiszabadította. Szerencsére a harcolók annyira el voltak foglalva egymással, hogy mindebből semmit sem vettek észre.

– Segítenünk kell Gilgaratnak – suttogta a nő. – Azonban a lidércek veszélyes ellenfelek, de ha ismerjük a módját, akkor legyőzhetőek. Álljatok elém!

Társai szó nélkül engedelmeskedtek.

A boszorkány egy lila színben csillogó port vett elő, amellyel alaposan körbeszórta a társait és végül önmagát, miközben egy varázslatot mormogott.

Amikor végzett, mindannyiuk körül sötétlila lángnyelvek

keltek életre, amelyek annak ellenére, hogy teljesen beborították a testüket, egy cseppet sem égettek.

– Ez megvéd benneteket a fagycsapásoktól, és halálra égeti a lidérceket – mondta Kardylon.

– Akkor előre! – kiáltott Hampszutin, aki elsőként vetődött a harcolók irányába. Annyira sietett, hogy hátulról nekiütközött a két félisten körül forgolódó legközelebbi lidércnek. Nem foglalkozott azzal, hogy fegyverét használja, egyszerűen ráugrott áldozatára. A lidérc üvöltve zuhant a földre, és megfeketedett testtel másodpercek alatt kiszenvedett.

– Ez az! – ordította Hampszutin, és félőrült módjára rávetődött a következő lidércre. Az újabb ordításra a lidércek egyként fordultak feléjük, de a fagycsapásaik – melytől minden halandó annyira retteg – most hatástalannak bizonyultak.

A két félisten egymásba kapaszkodva küzdött. Egyszer az egyik volt felül, máskor a másik. Kiegyenlítettnek tűnt a küzdelem.

A folyosó sötétjéből váratlanul egy hatalmas pallost lóbáló, lángoló koponyájú alak tűnt fel, aki – hátulról – szélvészként támadt a cherub félistenre. Kardylon az újabb támadóban – Clovia Úrnő meséi alapján – azonnal felismerte Indriq– t, Choler hűséges vazalusát.

Indriq hátulról iszonyú erővel lesújtott a cherub félisten koponyájára. Nagy reccsenés hallatszott, és egy kisebb darab letört a hatalmas fegyverből. Ezzel egy időben Gilgarat energiapajzsa alig észrevehetően halványabbá vált. A pajzs megvédte Gilgaratot, de az ütés olyan emberfeletti volt, hogy a félisten megrogyott, és egy pillanatig zavartan nézett körül.

Indriq egy villanásnyi ideig meghökkenten bámulta kicsorbult fegyverét, majd újra nekilendült, s talán még nagyobb erővel sújtott le Gilgarat tarkójára, mint az imént. A félisten feje körül a halványkék energiapajzs egy picit fakóbbá vált, de a következő pillanatban ugyanolyan erővel izzott fel, mint a támadás előtt.

Ez a támadás már úgy pergett le Gilgaratról, mint kőszikláról az esőcsepp. De az a fél szívverésnyi idő, míg a cherub félisten rendezte a védelmét, épp elég volt Cholernak ahhoz, hogy előnyhöz jusson. A Sötét Láng Urának sötétvörös energiacsápjai – a világoskék csápokhoz viszonyítva – vastagabbá, erőteljesebbé duzzadtak, s teljesen körbefolyták Gilgarat nyakát, aki ellilult fejjel, kétségbeesetten próbálta lehámozni torkáról a fojtogató csápokat. Egyelőre eredménytelenül.

Kardylon látva, hogy Gilgarat védelme összeroppant, előrevetődött. Egy írtózatos ütéssel leütötte a hirtelen eléje toppanó lidércet, aki meggondolatlanul elállta előle a félistenek felé vezető utat, majd – egy belső késztetéstől hajtva – a Sötét Láng Ura felé hajította a buzogányát.

A buzogány pörögve szelte át a levegőt, de még mielőtt elérte volna a harcoló feleket, még fényesebben felizzott. Váratlanul a buzogányból egy fényesen világító alak vágódott előre – akinek hosszúra nyúlt teste leginkább egy kardhoz hasonlított – , és iszonyú erővel nekivágódott a háttal álló Cholernak.

A Sötét Láng Ura úgy összerándult, mintha villám sújtotta volna, s akkorát ordított, hogy a barlang oldaláról kisebb kövek váltak le, és hullottak alá.

Kardylon a megdöbbenéstől úgy tátogott, mint a partra vetett hal, egyszerűen nem akart hinni a saját szemének. Ugyanis Cholernak, aki évszázadok óta Cherubion egyik leghatalmasabb urának számított – a mágikus védelmét oly könnyedén átütötte a fényes kard, mintha csak egy könnyű fátyol lenne.

A fegyver nem csak átszúrta a félisten felső testét, de a hegye arasznyira ki is bukkant a mellkasból. És a kard meglódult, majd mintha csak egy láthatatlanul küzdő ellenfél forgatná, magasba emelte a vergődő félistent. Aztán három méternyi magaságban feltűzte a közeli sziklafalra.

Aztán lüktetve szívta magába az egyfolytában üvöltő Choler életerejét.

A váratlan fordulat annyira megdöbbentette a jelenlévőket, hogy még a harcról is megfeledkeztek, dermedten, leesett állal bámulták a csodát. Egyedül Gilgarat nem figyelt a harcra, mert ő a saját regenerálódásával volt elfoglalva.

Csak egyvalaki mozdult azonnal, Indriq. Villámgyorsan Urához ugrott, és egy határozott mozdulattal lerántotta a kardról.

Choler testén a bőr összetöpörödött, miközben a testnyílásaiból sűrű, fekete füst gomolygott elő. Aztán egy villanás látszott, és a füst Indriq– val együtt tovatűnt. Az a néhány lidérc, aki túlélte Kardylonék támadását, rögtön menekülésbe kezdett.

A meglepődött boszorkánynak, s társainak eszébe sem jutott, hogy esetleg üldözni kellene a menekülőket. Mindannyian annyira a történtek hatása alá kerültek, hogy szótlanul bámulták a földre zuhanó fejetlen testet, mely megállás nélkül tovább formálódott. A test egy pillanatnyi időre felvette Jankon Jurg egykori alakját, majd pergamenszerűvé váló bőrrel kiszáradt, és néhány szívverésnyi idő alatt porra omlott. A fényesen pulzáló kardszerű képződmény visszaröppent Kardylon buzogányához, és visszatért a fegyverbe.

– Miii???... Vagy ki volt ez? – kérdezte magához térve Hampszutin.

– A környezetemből csak egyvalakit ismerek, aki képes beköltözni a fegyverekbe.

– És ki az?

– Egykori tanítómesterem; Chlovia Úrnő.

Gilgarat, akinek a testén időközben az összes seb begyógyult, a boszorkány elé lépett. A boszorkány csodálkozva nézte könnyed mozgását, mely – az iménti titáni küzdelem után – még mindig rengeteg erőtartalékról árulkodott.

– És most hogyan tovább? – kérdezte Kardylon.

– Legelőször beszélni szeretnék Chlovia Úrnővel – mondta Gilgarat. – Mert el kell mondanom neki, hogy arról a létsíkról,

ahonnan megidéztél, minden Cherubion hivőnek azt üzeni egy ott élő nagy mágus, hogy lesz folytatás, amiben…

Ám váratlanul a félisten torkára forrt a szó, mert hirtelen egy forgószél csapott le a tóra. A forgószél közepén egy alak homályos kontúrja látszott, akinek hideg, vörös fényben égő szeme Kardylon számára túlontúl ismerősnek tűnt. A nő mielőtt kimondhatta volna a sejtését, Gilgarat döbbenten suttogta.

– Choler az.

A cherub félisten körül halványkék energiarács villant fel, miközben egy puskagolyó sebességével előrevágódott. Egy szökelléssel beugrott a húsz méterre levő forgószél közepébe. A sötétvörös és halványkék energiakígyók már akkor egymásnak feszültek, amikor még csak a levegőben úszott.

Aztán a forgószél magjában olyan gigászi küzdelem vette kezdetét, amilyenhez fogható évtizedek óta nem volt Cherubionban.

A boszorkány a társaival együtt – tátott szajjal – bámulta a párharcot. Az viszont nem adatott meg számukra, hogy végig is nézzék a küzdelmet. A forgószél lassan a magasba emelkedett, és – a két harcoló alakot magával ragadva – eltűnt a szemük elől.

Kardylonék hosszasan bámultak a magasba, de a forgószél végleg tovatűnt. – Mi megtettük, amit lehetett, sikeresen megidéztük Gilgaratot – sóhajtott a nő. – A többi rajta múl…

A boszorkány szívébe olyan hirtelen hasított a veszélyérzet, hogy a pillanat egy tört részéig bénulttá válva megmerevedett. Ám a pillanat második felében ez a merevség – boszorkány énjének köszönhetően – úgy foszlott le róla, mintha nem is létezett volna.

Kardylon felélénkülve, harcra készen pördült meg. A sötét alagútból egy felismerhetetlenségig összeroncsolódott, véres húsmasszának látszó, négylábú támadó vágódott ki. A legalább három méter magas alak vörösen izzó szemében a gyilkolás lángja lobogott.

Amint meglátta a kicsiny létszámú csapatot, torkából

artikulálatlan üvöltés tört elő, majd feléjük vetődött.

Kardylonnak és a mögötte álló két cherubnak épp csak annyi idejük maradt, hogy előrántsák a fegyverüket. Ám a feléjük száguldó támadó – az utolsó pillanatban – megváltoztatta az irányát, s elrobogott a három meghökkent cherub mellett, majd könnyedén felkapta a kicsit hátrább álló – Wulbdy Kaartot, és tajtékozva a közeli sziklafalnak vágta.

A fiú nagyot csattanva vágódott a sziklának, majd véres fejjel, aléltan csúszott a talajra.

– Meghalsz, fattyú! – ordította az idegen, és már ugrott is, hogy összetiporja az eemsi fiút.

A boszorkány ezer hang közül is megismerte volna ezt az egyet, mely Wendpoór Knisk nagykodó hangja volt.

Hampszutin, aki legközelebb állt a támadóhoz, gondolkodás nélkül cselekedett. A küzdők közé vetődött, s bárdját teljes erőből belevágta a nagykodó koponyájába. Az eemsi fájdalmasan felüvöltött, és kirántotta a sebből a fegyvert. Nem törődött azzal, hogy meglékelt koponyájából böven ömlik az agyveleje, birokra kelt a nagydarab cherubbal.

Ekkor vetődött a nagykodóra Kardylon és Yewdom, akik másodpercek alatt miszlikbe aprították az eemsi oldalát. A nagykodó most ordított csak igazán. Vad erővel lökte el magától Hampszutint, és megpróbált kicsit távolabb kerülni a támadóitól. Azonban Yewdom, aki azonnal felismerte a nagykodó taktikáját, gyorsan az első lábaihoz ugrott, és a térdénél egymás után elvágta mindkettőn az inakat.

Így a támadó nem tudta félelmetes patáit bevetni ellenük.

A nagykodó nagy bődüléssel térdre rogyott, de még mielőtt bármit tehetett volna, a villámgyorsan cikkázó Yewdom a hátsó lábain is elvágta az inakat. A nagydarab eemsi úgy dőlt oldalra, mint egy darab kiszáradt fa.

Hampszutin újult erővel lóbálta meg a bárdját, és kettéhasította a sebesült mellkasát. A nagykodó véres habot köpve vergődött, de még mindig nem akarta kilehelni a lelkét.

Kardylon hitetlenkedve rázta meg a fejét

– Ez nem lehet igaz – suttogta.

Aztán hirtelen ötlettől vezérelve övébe tűzte a buzogányát, feltűrte jobb karján a ruháját, és – a mellkason ejtett véres seben keresztül mélyen benyúlt a tehetetlenül vergődő eemsi testébe. Rövid kotorászás után megtalálta, amit keresett, erősen megmarkolta a lüktető húsdarabot, és egy erőteljes rántással kitépte a sebesült szívét. A nagykodó kitágult pupillákkal bámult maga elé, elhomályosult szemmel pislogott, de még mindig élt.

Kardylon, ahogy rápillantott az ütemesen lüktető húsdarabra, azonnal megértett mindent. A szívet sötét láng folyta körül, ez tartotta életben a nagykodót. De a sötét láng váratlanul fakulni kezdett, egyre vékonyabbá vált, majd egy villanás kíséretében elenyészett. A nagykodó azonnal vad rángatózásba kezdett, majd hirtelen megmerevedett. A holttest körül sötétvörös szikrák jelentek meg, körbefolyták a testet. A halott eemsi másodpercek alatt megráncosodott, a hús összetöpörödött, majd mint nyári forróságban a jégcsepp – tovatűnt. Ezzel párhuzamosan a vörös szikrák megsűrűsödtek. Olybá tűnt, mintha a szikrák felfalták volna a nagykodót. Amikor csak a csontok maradtak, a szikrák egy villanással ezt is magukba olvasztották.

A szikrák ekkorára egy hatalmas foltként terpeszkedő sötétvörös energiafolyammá alakultak át. A remegő, kocsonyás pép lassan araszolt a talajon, és folyamatos formálódással karnyi vastag kígyóvá duzzadt. Még mielőtt Kardylon felfoghatta volna, hogy mi is történik, a folyam a kezében tartott szívnek vágódott. A nő úgy kapta el a kezét, mintha villám sújtotta volna. De az ijedtségen kívül nem lett semmi baja. A boszorkány a társaival együtt riadtan húzódott hátrább. Ugyanis a szív nem esett le a földre, hanem ahogy a sötétvörös folyam körbeölelte, tovább lebegett a levegőben. A pulzáló lüktetés felgyorsult, majd a szív egy fekete színű lobbanással lángra kapott, és egy villanással ellobbant. A sötétvörös folyam élénken felizzott, majd lassan halványulni kezdett, s végül teljesen elenyészett. Kardylon most már mindent értett.

– Choler a Gilgarattal vívott harchoz a környezetből magához szív minden sötét lángot – magyarázta a társainak. – Amit a híveinek egyszer átadott, azt most visszaveszi. A nagykodó esetében még a testben megmaradt mágikus esszenciát is magához szippantotta.

A boszorkány kíváncsian lépett a szédelegve feltápászkodó eemsi fiúhoz, aki egy jól látható könnycseppet törölt ki a szeméből.

– Azt hiszem, tartozol nekünk annyival, hogy elmondod, miért támadt rád a nagykodó? – kérdezte Kardylon.

– A riválisát látta bennem, mert nekem sokkal nagyobb a mágikus tudásom, mint amilyen neki ilyen fiatalkorában volt.

– Ki merted volna hívni egy párharcra, azért, hogy a helyébe lépj? – kérdezte kíváncsian Yewdom.

– Most még nem, de a jövőben biztos. De ezt soha nem tettem volna meg. Én nem akartam ártani neki. Tudod... sokkal jobban tiszteltem... hm... ésss... szerettem annál.

– Miért?

– Mert ő volt az apám.

Robert Knight – Gan Yara

A fáklyák sötét füstöt okádtak a barlang boltozata felé, a falakon groteszk árnyak hajlongtak jobbra– balra. Halk, zavaros ének hallatszott, melynek dallama legalább annyira kaotikus volt, mint a szövege. A barlang belsejében legalább száz, fekete tógába öltözött beavatott figyelte az emelvényen térdepelő főpapot, aki magasba emelt kezében egy obszidián tőrt tartott. Előtte, az oltárra lekötözve egy harmincas éveiben járható férfi feküdt. Szemei vakon meredtek a mennyezet felé – nem adatott meg neki, hogy lássa a lecsapni készülő halált. Talán jobb is volt ez így.

Hátul, a barlang fala mellett ösztövér alakok sorakoztak, kezükben csontokból készült zeneeszközökkel, melyekkel olyan diszharmonikus hangzavart sikerült kelteniük, hogy az mindennek volt nevezhető, csak zenének nem. De nem is ez volt a céljuk: a csontok egymáshoz püfölése a túlvilági hatalmak felkeltésére szolgált, hogy biztosan elfogadják az áldozatot. Az ének és a csontok koppanása mégis valami különös, monoton ismétlődést alkotott, melyet azonban csak az értő fül vehetett észre.

A füst megülepedett a barlang mennyezete alatt, olybá tűnt, mintha soha nem akarna távozni innen. Ha valaki azonban jobban megnézte, akkor azt is észrevehette, hogy ez a füst sokkal sűrűbb annál, mint lennie kellene, s egy határon túl a térfogata nem is növekedett.a fáklyákból felszálló többi füst csupán sűrűbbé tette.

A főpap rezzenéstelen tekintettel bámulta a füstből lassan megtestesülő valamit, aminek mindinkább kezdtek határozott vonásai lenni. Előbb egy határozatlan arc körvonalai alakultak ki, aztán két szem is megjelent az arcon, majd szépen a többi... mígnem egy ábrázat lebegett az oltár fölött.

Choler magiszter, a Sötét Láng Ura.

– Térj vissza, Mester! – rikoltozták a beavatottak. Egyedül a főpap maradt nyugodt, tekintetét az arcra szegezte, hogy a szemek ismerős, vérvörös megvillanására lecsapjon a tőr, és az utolsó áldozat segítségével végre uruk ismét testet ölthessen. A füst szinte kézzelfoghatóvá sűrűsödött. Pang!Pang!Pang!

Az első nyílvessző a főpap csuklóját ütötte át – az obszidián tőr kihullott ujjai közül, és a padlóhoz koppanva három darabra tört – , a második a tarkójába fúródott, és a torkán bukkant elő. A harmadik nyilvessző megrebbentette a mennyezet alatt gyülekező füst felszínét, és az arcvonások hirtelen elmosódottá váltak.

A beavatottak vallásos áhítatukban az első másodpercekben szinte semmit nem vettek észre a történtekből, s mire feleszméltek, már a Sil mellett álló ösztövér rítusmesterek közül sem élt egyik sem. A támadók gyorsak voltak és könyörtelenek. Az első lövéseket újabbak követték, majd valaki egy ezüst fényben ragyogó gömböt hajított a bevatottak közé, és ezzel végképp elszabadult a pokol. A gömb apró darabokra robbant szét, és ezüstös darabjai ha húshoz értek, azonnal beették magukat a bőr alá, majd gyorsan és megállíthatatlanul ellezdtek a szerencsétlen áldozat szíve felé araszolni. Voltak, akik nyomban rájöttek, hogy mi történik – ezek többnyire őrjöngő tekintettel ejtettek mély sebeket magukon, hogy húsukkal és vérükkel egyetemben a veszélyes ezüstdarabkától is megszabaduljanak, ám a többség vadul a behatolókra vetette magát, hogy aztán alig egy perccel később éles fájdalmat érezzen mellkasában, és holtan zuhanjon a földre. A behatolók talán három tucatnyian lehettek, ám első támadásukkal akkora pusztítást végeztek a beavatottak soraiban, hogy már– már létszámfölénybe kerültek. Holtak és haldoklók hevertek a földön, ám ahogy a támadás első meglepetése elmúlt, a beavatottak között mind többen folyamodtak a mágiához. Kéken izzó, áttetsző pajzsok materializálódtak előttük, melyekről ártalmatlanul pattantak le a nyilvesszők; aranysárga fénydárdák jelentek meg

kezeikben, hogy éles szisszenéssel útra keljenek, és csalhatatlan biztonsággal találják meg az utat az ellenség szívéig. Az oltár mellett heverő főpap lassan megmozdult, és egyetlen, határozott mozdulattal megragadta, majd kitépte a helyéről a nyilvesszőt. Igaz, gégéje annyira szétroncsolódott, hogy ha akart volna, se tudott volna beszélni, de amit tenni készült, ahhoz amúgy sem volt szüksége szavakra. Széthúzta mellkasán a vérrel szennyezett áldozati köpenyt, hosszú, nőies ujjaival bonyolult szimbólumot rajzolt a szegycsont alá, melynek nyomán bordái elkezdtek szétnyílni, és sötétségtől övezett szíve valósággal kiugrott a helyéröl. A Sötét Láng hatalma lehetővé tette számára, hogy túlélje halálát, és mágikus ereje segítségével minden, a barlangban heverő halottat az irányítása alá vonjon. A legtöbb halott egyszerű zombiként kelt fel és indult lassú, csoszogó léptekkel a behatolók felé, ám olyan is akadt közöttük, akiknek szétrobbant a mellkasa, hogy onnan lidérc vagy szellem bújjon elő, Ezekben a teremtményekben nem tettek kárt a közönséges fegyverek, és szinte akadálytalanul jutottak el a behatolókig, akik lassan, de biztosan kezdtek visszaszorulni. Mind kevesebb beavatott hevert holtan a földön, helyüket a behatolók közül elesettek foglalták el, ám közöttük is akadtak jó néhányan, akik a főpap mágiajának köszönhetően ismét talpra álltak, és társaik ellen fordultak.

Úgy tűnt, a csata eldőlt, a támadás kudarcot vallott.

Vagy csak a szertartás megzavarása volt a cél?

A behatolók között kilenc vérszín páncélt viselő alak tört előre megállíthatatlanul a beavatottak és a zombik között. Nem álltak le küzdeni, kiosztottak néhány csapást, félretaszították ellenfeleiket, a folytatták az előrenyomulást. A Sötét Láng hívei túlságosan szétszórtan küzdöttek ahhoz, hogysem észlelhették volna a kis csoportot, s megsejthették volna céljukat. Maga a főpap is csupán akkor vette észre őket, amikor alig másfél tucat lépésre voltak tőle. Habozás nélkül feléjük iranyította a Sötét Lángot, jóllehet, ezzel a zombiktól kellett elvonnia az életerőt, s miközben a zombik sorra a

földrezuhantak, a főpap kinyújtott kezéből sötétségfolyam indult a közeledők felé. A legelöl haladó vérpáncélos alak éles hangon felsikoltott, s miközben a páncél fortyogni látszott testén, egyszerűen elpárolgott. Társai nem foglalkoztak vele, az ő halálával újabb lépéseket nyertek a főpap felé.

A főpap újabb vérpáncélost párologtatott el, ám a többiek elérték az oltárt, és csaknem egyszerre sújtottak le a főpapra. Az egyik csapás a kinyújtott kézben tartott szívet érte, és amikor kettéhasította, minden, a barlangban lévő halálontúli teremtmény megszűnt létezni. Csontok és belsőségek hullottak a földre – néhány tetem egyszerűen szétrobbant a változás hatására.

A behatolók közül mindössze alig tucatnyi élte túl a támadást, ám a fáradt, meggyötört arcokon diadalmas mosoly ragyogott. Szervezett módon valamennyien felsorakoztak az oltár körül, melynek felszínén pókhálószerű repedések futottak végig, megfogták egymás kezét, és egy különös verset dúdolva a mennyezet alatt összegyűlt. különös füst felé emelték arcukat. A füst megmozdult, majd kavarogni kezdett, s lassan – mintha csak megpróbálna elleneszegülni az őt kényszerítő hatalomnak – ereszkedni kezdett lefelé. Ezer apró füstfonalra szakadt, mintha ez segíthetne rajta, ám egyetlen szippantásnyi füst sem tudta elkerülni a sorsát, végül minden belekerült abba az éjfekete edénybe, melyet az egyik vérpáncélos helyezett az oltár közepére, egyenesen a lekötözött férfi mellkasára.

A szerencsétlen áldozat még élt; az obszidián tőrnek nem volt ideje, hogy kimetssze a szívét a mellkasából. Most tétován beszélni kezdett, szavai azonban túl zavarosak voltak, hogysem érteni lehessen, ám a remény felcsillant benne, hogy vakon bár, de túlélheti az áldozati oltárt.

Tévedett.

Amikor a füst utolsó csíkja is eltűnt a fekete edényben, az oltárhoz legközelebb álló vérpáncélos felemelte kardját, és tévedhetetlen pontossággal választotta el a lekötözött áldozat fejét a törzstől, majd fegyverét egy ügyes csuklómozdulattal az

edény felé irányította, hogy a lecsöppenő vércseppek kövessék a füstöt. Az áldozat vére azonban nem folyt bele az edénybe, hanem viaszként megdermedt a száján, mintegy lepecsételve a nyílást. Az első lovag szava halkan, mégis érthetően szállt.

– Bevégeztetett.

A trónus előtt térdepelő alak lassan felemelte fejét, és tekintetét a tőle egynéhány lépésnyire várakozó varázslóra vetette, aki a trónus bal oldalán foglalt helyet. A varázsló bátorítóan intett a szemével, mire a térdeplő lassan felemelkedett, és az uralkodó felé fordult. Tekintete megpihent a pókháló– vékonyságú selyemszálakból szőtt fátyolon, melynek hét rétege elrejtette az uralkodó arcát alattvalói elől.

– Megakadályoztuk az idézést, ahogyan parancsoltad... A Sötét Láng Ura ezúttal sem tudott testet ölteni, jóllehet, nagyon közel állt hozzá. Minden eddigi közül ez a főpap bírta leginkább a Sötét Láng hatalmát... testvéreim közül ketten vesztek oda, mire sikerült végeznünk vele. A varázsfüstöt begyűjtöttük, és friss vérrel pecsételtük le az esszenciakorsót, ami azóta már a másik kilenc mellett pihen a Iiresath évszázados kövei alatt...

Az uralkodó elégedetten bólintott.

– Pihenjetek meg! Holnap, ha kialudtátok magatokat, válassz ki kettőt a tanítványok közül, hogy mielőbb áteshessenek a Beavatási Rítuson, és ismét kilencen legyetek! – Az uralkodó hangja teljesen semleges volt, nem akadt semmi jellegzetes benne, még azt sem lehetett megállapítani, hogy férfi vagy nő szólalt meg. – Most pedig távozhatsz! A lovag mélyen meghajolt, majd tekintetét a földön tartva lassan hátrálni kezdett. Az első oszlopokhoz érve megfordult, majd sietős léptekkel átvágott az őrök között, és kilépett a fogadószobából. Mögötte hangos csattanással zárultak be az ezüstből kovácsolt ajtók.

– Mit gondolsz, Ygathar? – fordult az uralkodó a mellette várakozó mágushoz. – Choler meddig bírja még erővel? Sorra semmisítjük meg a titkos szentélyeit, ahol hívei megkísérlik visszahozni őt Cherubionba...

A kérdezett gúnyosan elhúzta a száját. – Ezt neked jobban kellene tudnod, Gan'yara... – válaszolta nyugodtan, és hangjában nyoma sem volt annak a tiszteletnek, ami egy igazi uralkodónak kijárt volna. A Fekete Anya felszisszent, és különös mozdulatot tett a kezével, aminek következtében a mágus arca eltorzult, és egy pillanatra olybá tűnt, mintha rettenetes fájdalmai lennének.

– Nem tűrhetem, ha gúnyolódsz velem, Ygathar – figyelmeztette társát a Fekete Anya. – Bár hatalmam korántsem a régi, ám ne feledd, kettőnk közül ki az úr!

A varázsló nem válaszolt, de a tekintete csordultig telve volt gyűlölettel. Ujjai ökölbe szorultak, majd lassan ismét kiegyenesedtek, ahogy türelmet és nyugalmat erőltetett magára.

– Nem feledem – mondta végül tompán, ám ebben a két szóban benne volt egy gyötrelmes jövő ígérete is Gan'yara számára, ha valamiképp változna a jelenlegi felállás.

– Közel öt esztendő telt el Choler halála óta – folytatta a Fekete Anya inkább magának, mintsem a varázslóhoz intézve szavait –, és a Magiszter még mindig nem tért vissza. – Felnevetett, ideges, erőszakos hangon, mely azonban sokkal kevesebb érzelmet hordozott magában, mint szerette volna. – Nem hagytam neki lehetőséget rá. Soha nem bocsátaná meg, amit arMenienben tettem vele.

– A helyében én sem tenném – morogta a mágus gúnyosan. Akkor fordultál vele szembe, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rád. Ketten talán elegendő hatalommal bírtatok volna, hogy megfékezzétek az Éj Kardjának Őrét.

A Fekete Anya elhúzta a száját.

– Azt tettem, amit tennem kellett – jelentette ki eltökélten. – Akkor második voltam a sorban, s ha megölöm, első lehettem volna. A Sötét Láng Mestere... a dolgok azonban nem úgy történtek, ahogyan elképzeltem. Ha nem készülök fel előre egy ilyen eshetőségre, akkor most nem lehetnék itt...

A mágus felnevetett.

– Ami azt illeti, nem vagyok biztos benne, hogy a

helyedben büszke lennék előrelátásomra...

A Fekete Anya felemelte kezét, és a mellette álló férfi felé intett, mire a mágus ismét elhallgatott. A fájdalom ezúttal térdre kényszerítette, ám meg sem próbált ellene szegülni a testét béklyóba kötő akarattal. A kín belülről fakadt, s ő semmit nem tehetett ellene. Teljesen ki volt szolgáltatva a Fekete Anya kényének– kedvének.

– Való igaz – ismerte el végül Gan'yara, amikor úgy vélte, elég büntetésben részesítette szolgáját – , hogy nem készültem fel eléggé. A testmás nem sikerült tökéletesre, hamarabb kellett felhasználnom, hogysem befejeztem volna az alkotást. Ám hamarosan elegendő Sötét Láng áll majd a rendelkezésemre, hogy kiköszörüljem a csorbát, és örökre lehetetlenné tegyem Choler visszatértét. Utána pedig már csupán azzal a kis cherub boszorkánnyal kell leszámolnom... az a kis cafka még mindig a férjét keresi, s ha ő is halott, senki nem állíthat meg. Monarakh falai közé ismét beköltözik a Sötét Láng Magisztere...

– És akkor elengedsz – tette hozzá Ygathar. – Köt az esküd.

Gan'yara lassan bólintott. – Igen, köt az esküm – ismételte, mint akinek kedve ellen való elismerni az igazságot. – Amikor visszatérek Monarakhba, ismét szabad leszel... Neked is érdekedben áll tehát, hogy mielőbb bekövetkezzen ez.

Yathar felsóhajtott. Rajtam igazán nem fog múlni... – ígérte elgondolkozva.

A bokrok közül egy terepjáró gurult elő. Lombos ágakkal volt álcázva, de olyan tökéletesen, hogy még közelről is csak akkor lehetett észrevenni, amikor mozgásba lendült. Mindössze egy katona ült a kormánynál, társa hátul térdepelt a hátsó ülések helyére felszerelt golyószóró mellett. Aggodalmasan fürkészte az eget, mintha támadástól tartana. A sofőr nem vezetett gyorsan, szinte lépésben haladtak.

– Már itt kellene lenniük – aggodalmaskodott a lövész.

– Nyugalom, Bertram – felelte a sofőr. – Mindössze tizenöt perccel lépték át a megadott időpontot...

– Simon mindig pontos – felelte a lövész nyugtalanul, miközben immár nem csupán az eget, de a környéket is fürkészni kezdte. Nem ismerek nála pontosabb embert. Órát igazíthatsz hozzá… Webster, én azt mondom, jobban tesszük, ha visszavonulunk, és jelentjük az esetet Harris parancsnoknak.

– Aki aztán gyávasággal fog vádolni minket, Bertram – rázta a fejét Webster, miközben ügyesen kikerült egy szélesen elterpeszkedő, sárgáskék színű bokorcsoportot, és egy közeli folyó felé vette az irányt. – Tizenöt perc késés az nem sok, és a legkevesebb, hogy elébemegyünk az érkezőknek… Ha mást nem is, azt biztosan tudnunk kell, hogy bajuk esett. Talán a segítségükre lehetünk, vagy az sem lehetetlen, hogy menekülnünk kell, de legalább érdemi beszámolóval szolgálhatunk majd a parancsnoknak. Bertram pesszimizmusa azonban megmaradt.

– Vagy ha rosszul kalkulálsz, akkor egyáltalán nem lesz, aki megteheti jelentését – rosszmájúskodott. – Jobban tennénk, ha visszafordulnánk, és… – Idáig jutott, amikor a folyó túloldalán, a sűrűből két terepjáró kanyarodott ki, alig néhány méterrel előzve meg egy terepszínűre festett, ponyvás tehergépkocsit. Nyaktörő tempóban közeledtek a folyó felé, miközben vadul lövöldöztek visszafelé. Ám egyetlen hang sem hallatszott.

– Nyomorult feketemágusok – kiáltott fel Webster, elsőként döbbenve rá, hogy mi történhetett. – Csendgömböt mondtak rájuk, ezért nem tudtak értesíteni rádión minket…

Bertram tétován kinyitotta a száját, mert vitába akart szállni az általa kicsit elhamarkodottnak tartott véleménynyilvánítással, aztán megvonta a vállát, és egy ügyes mozdulattal irányba fordította a golyószórót, majd ujját a ravaszra helyezte.

Nem kellett sokáig várakoznia. A menekülők a folyó láttán élesen balra fordultak, és a parton száguldottak tovább. Webster igyekezett hozzájuk igazítani a saját sebességüket, miközben a sűrűből felbukkantak az üldözők is: lidércek,

kísértetetek, szellemparipákon lovagló csontvázak, és jócskán lemaradva legalább egy regiment zombi.

A golyók nem sok kárt tettek a halálontúliakban, inkább csak lelassították őket, mintsem megállították őket. Ilyen tempó mellett egyszerűen képtelenség volt pontosan célozni, még ha kiváló reflexekkel is rendelkeztek a lövészek. A lidércek mind jobban felzárkóztak; testük megnyúlt, miközben folyamatosan változtatták az alakjukat. Ez részben a közeli lövések elkerülésére is szolgált, akadt olyan golyó, mely úgy hibázta el célját, hogy a lidérc testén egy hatalmas lyuk támadt, majd nyom nélkül összeforrt, amikor elmúlt a veszély. Ennek ellenére a halálontúliak száma apránként csökkent, amiben nem kis szerepe volt a menekülőkkel párhuzamosan haladó terepjáró katonáinak is. Bertram kicsit nyugodtabban célozhatott, mert egyelőre egyetlen lidérc vagy kísértet sem vette a fáradságot, hogy átrepülve a hullámok felett, rájuk vesse magát.

A lidércek utolérték a teherautót, és vadul szaggatni kezdték a ponyvát, s bár a nyílásokon keresztül jócskán megszórták őket, így is több katonát sikerült kiragadniuk a platóról. A szerencsétlenek üvöltöttek a félelemtől és a fájdalomtól, miközben a lidércek a magasba emelték őket, hogy onnan csupán csontok, vércseppek és gusztustalan belsőségek záporozzanak alá a még harcoló katonák közé, tovább gyengítve moráljukat.

– Rohadjatok meg valamennyien! – nyögte Bertram, és amikor még egy társát elragadták a lidércek, akkor nem foglalkozott senkivel és semmivel, s a következő sorozatot a diadalmasan felfelé szárnyaló rémség felé irányozta. A golyók nem csupán a lidércet szaggatták darabokra, hanem az elragadt katonát is, ám Bertram azzal vigasztalta magát, hogy úgysem volt már életben, vagy ha igen, jobb így neki.

Webster felüvöltött. Előtte, a folyó innenső partján megelevenedni látszott az erdő; fák és bokrok mozdultak, csápokat és karokat növesztettek, majd fenyegetően elindultak feléjük.

A férfi mindent megtett annak érdekében, hogy valamiképp megfordítsa a terepjárót, lehetőleg anélkül, hogy felborulnának, ám azt már most látni lehetett, ha sikerül is ez a nyaktörő mutatvány, gyakorlatilag alig néhány méter előnnyel indulhat az újabb hajsza, ám ezúttal ők lesznek a menekülők, társaik segítéséről pedig le kell mondaniuk.

Valamennyien magukra lesznek utalva.

A megelevenedett növényekről hamarosan kiderült azonban, hogy magukat álcázó cherubok, és nem foglalkoznak a katonákkal. Néhányan belevetették magukat a vízbe, hogy mielőbb átjussanak a túlpartra, mások szárnyra kaptak, a legtöbben azonban sűrűnyilzáporral árasztották el a halálontúliakat, akik szemmel láthatóan megzavarodtak egy kicsit az események ilyetén fordulatára.

A terepjárók és a teherautó legénysége szusszanásnyi lélegzetvételhez jutott; kétségbeesett sebességgel cseréltek tárat vagy fegyvert, hogy aztán ismét fogadhassák a második hullámban érkező halálontúliakat. Ráadásul a folyó kanyarulatánál újabb, kellemetlen meglepetés várta őket; zombik hosszú, tömött sora. A teherautó talán utat tudott volna törni közöttük, azonban a terepjárók bizonyára elakadtak volna, arról nem is beszélve, hogy a lidércek és a kísértetek újult erővel rontottak rájuk. A cherubok közül azonban már jó néhányan átjutottak a túlsó partra, így némileg kiegyenlítettebbé vált a küzdelem. A lidércek száma jócskán lecsökkent, ám helyettük újabb kísértetek érkeztek, nyomukban a szellemlovakon érkező csontvázakkal, melyek többnyire kardokat és buzogányokat emeltek a magasba, s ha ez még nem lett volna elegendő, a zombik sora előtt hatalmas tűz lángolt fel – a lángok lehettek vagy tizenöt méter magasak, és színük szembántóan fehérnek tűnt – , hogy pár másodperc alatt ellobbanva egy magas. sötétzöld ruhába öltözött férfi álljon előttük. Hosszúkás füle, felsőbbrendű arckifejezése és szokatlan ruházata legalább annyira megdöbbentő volt, mint az, hogy a halálontúliak egyetlen intésére tömött sorokban indultak előre. – Egy xinaf – nyögte Webster, aki, miután

rájött, hogy mégsem kell menekülniük, megpróbált minél közelebb jutni a vízhez, hogy a társa lövései nagyobb eséllyel találhassanak célba. – Végünk…

A xinaf feltűnése jócskán felborzolta a kedélyeket. A halálontúliak valósággal új erőre kaptak a közelségétől, s az eddig passzívan várakozó zombik is bekapcsolódtak a csatába. A xinaf karba font kézzel figyelte az eseményeket, s csupán néha összeráncolódó homloka és a homloka előtt fel–felvillanó apró szikrák mutatták, hogy tevékenyen részt vállal az eseményekből. Néhány cherub megpróbálkozott a lehetetlennel, és átreppenve a zombik felett, a xinafra vetették magukat. Ellenfelük könnyű prédának tűnt, akinek minden mentális kapacitását leköti a halálontúli seregek irányítása, ám amikor a támadók elhamvadtak a xinaf körül, a semmiből feltámadó fénypáncélon, mindenkinek rá kellett döbbennie, hogy ez koránt sincs így.

A zombik megállíthatatlanul törtek előre. Igaz. lassan haladtak, ám ahova eljutottak, ott nem sok babér termett az élők számára. Akit egyszer megragadtak, azt többé nem engedték el, és puszta kézzel szaggatták szét ellenfeleiket. Ráadásul egy– két golyó meg sem állította őket, s néha még egy teljes sorozat is kevésnek bizonyult. Néhány katona kézigránáttal próbálkozott, és a robbanások rövid időre megtisztították a környéket, cserébe azonban szinte minden húscafatokkal, belsőségekkel és vérrel lett tele. A környék kezdett úgy kinézni, mint egy mészárszék, s úgy tűnt, ha rövid időn belül nem változik semmi, akkor valóban az is lesz: a katonák és a cherubok számára.

Az egyik cherub megállt, és miközben társai megpróbálták távol tartani tőle a rémeket, kifordult szemekkel mentális csapást idézett legfőbb ellenfelükre. A xinaf pajzsa egyik pillanatról a másikra vérszínbe fordult, ám az erején felül vállaló cherub feje érett görögdinnyeként repedt szét.

A xinafharsogva felnevetett; hangja nem sok jót ígért. A következő pillanatban azonban torkára fagyott a vigyor. Legalább két tucat nyílvessző, dárda és kődarab száguldott felé

a legkülönfélébb irányokból. Némelyet sikerült eltérítenie, azonban akadt néhány, amely célba talált, és bár egyet a mentális pajzs is feltartóztatott, a többivel már nem boldogult. Abban a pillanatban, amikor a xinaf lehanyatlott, az addig magabiztosan harcoló zombik még jobban lelassultak, majd megálltak és tanácstalanul forgolódtak körbe, miközben a kísértetek és a lidércek menekülni kezdtek. Egyedül a szellemlovakon harcoló csontvázak tudták a dolgukat, ám velük a katonák rövid úton végeztek, mint ahogy a többi halálontúli sem kerülhette el sorsát. Valaki benzint öntött a zombikra és meggyújtotta azt, így néhány perccel később szinte az egész zombisereg lángokban állt.

A cherubok nem foglalkoztak a zombikkal, inkább a lidércek, Kísértetek és csontvázak elpusztításából vették ki részüket. A mészárlás jó negyedóráig tartott, ám mire véget ért, egyetlen halálontúli sem akadt a környéken. Mindenfelé megperzselt tetemek és csontok hevertek a földön, néhol a föld valósággal parázslani látszott, és olyan hőség tombolt, hogy aki csak tehette, egészen a folyó közelébe húzódott, hogy legalább az adjon némi enyhülést.

Mind az emberek, mind a cherubok komoly veszteségeket szenvedtek, ez akkor derült csak ki igazán, amikor szótlanul nekiálltak egy helyre hordani a halottakat, hogy illő módon elbúcsúzhassanak tőlük. A két csoport közös halotti máglyákat épített, senki nem foglalkozott azzal, hogy emberek és cherubok hevernek egymás mellett. A háború már megtanította nekük, hogy az elégetés a legbiztosabb módja örök végtisztességet adni a halottaknak, mert a Sötét Láng mesterei képesek voltak visszahozni az elhunytakat az életbe, s nincs annál rosszabb, amikor olyasvalakivel kell harcolni, aki egykoron a te oldaladon harcolt. A terepjáróból egy magas, sebhelyes arcú férfi szállt ki, s miközben a katonák és a cherubok még a halotti máglyák építésével voltak elfoglalva, odasietett arra a helyre, ahol a xinaf földre rogyott. Csizmája talpán keresztül is érezte a forróságot, amikor a zombisereg helyén terpeszkedő, felperzselt területen átkelt.

– Elment – jegyezte meg halkan az egyik nagydarab cherub, mely termetre és alakra egy két lábon járó medvére emlékeztetett, ám szőre aranyszínű volt, s a nyakán normális emberi fej nyugodott. Égkék tekintete valahogy szomorúnak tűnt, ám a hangja dühről árulkodott.

– Johnson őrnagy vagyok, a Hetes Divízió parancsnoka – nyújtotta a férfi a kezét, majd zavartan vissza akarta húzni, mert hirtelen rádöbbent, fogalma sincs arról, a cherubok miként köszöntik egymást.

– Gurga – felelte a medveszerű teremtmény, és erősen megszorította a férfi kezét, ügyelve rá, hogy ne roppantsa össze az ujjait. Pedig az ereje alapján akár szét is morzsolhatta volna azokat. – AnRauf volt az... a xinaf. A negyedik Choler csahos kutyái közül. Mostanában azt beszélik, hogy megpróbálja magához ragadni a hatalmat Monarakhban. A tiszt tétován bólintott.

– Bizonyára, bár a forrásaim nem olyan jók, mint az önöké...

A cherub elvigyorodott.

– Ez biztos – válaszolta nyugodtan, minden gúnyos felhang nélkül. – Különben nem sétáltak volna bele a csapdába.

Az őmagy nagyvonalúan elsiklott a gúnyos megjegyzés felett. – Köszönjük a segítségüket... remélem, egyszer még alkalmunk lesz viszonozni. – Úgy tett, mint aki csak most kap észbe. – Igaz is, miként szereztek tudomást nehéz helyzetünkről? Meglepően gyorsan érkeztek, amiért persze külön köszönetem.

– Igyekszünk szemmel tartani Choler teremtményeinek mozgását – válaszolta nyugodtan Gurga, végig a tiszt szemébe nézve. – Mostanában aggasztóan megszaporodtak portyázásaik, s mind messzebb kerülnek Monarakhtól. Sajnos, a lidérceket és a többi rémet nem lehet fogságba ejteni, pontosabban nem érdemes, mert úgysem árulnak el semmit vezetőik terveiről. Mégis, akadnak sorainkban olyanok, akik megesküsznek rá, hogy Choler, bár teste halott, a visszatérésre

készül.

Johnson őrnagy megfontoltan bólintott.

– Chlovia, az a kis bosz... Monarakh új úrnője közületek való, Amíg ő irányítja a halálontúli seregeket, nincs mitől tartanotok... Egy pillanatra elgondolkozott, majd összeráncolta a homlokát. – De ha Chlovia Monarakh ura, akkor...

– Hát éppen ez az! – bólintott komoran a cherub, és látszott rajta, ezt a kérdést már ő is ezerszer megpróbálta megválaszolni. – Akkor mi a fenéért portyáznak errefelé a halálontúliak?

A tábortűz körül emberek és cherubok ültek vegyesen. Gurga elfogadta Johnson őrnagy invitálását, és seregével elkísérte a technokraták táborhelyére. Harris parancsnok, ha meg is lepődött, ügyesen palástolta érzéseit, és személyesen sietett a cherub vezető elébe. Hangja őszinte volt, amikor köszönetet mondott a jókor jött segítségért. Nem kellett színlelnie, hiszen Leon Silver seregében cherubok között is harcolt, és megtanulta értékelni a barátságukat.

– Micsoda kellemes meglepetés! – kiáltott fel Harris, amikor a sátrához vezették Gurgát és kíséretét. – Megbocsáss, kedves barátom, amiért készleteink nem olyanok bőségesek, hogy lakomával fogadhassunk benneteket, ám mindent meg fogunk tenni annak érdekében, hogy semmiben se szenvedjetek hiányt!

Johnson őrnagy előrelépett, és katonásan összecsapva bokáját, jelentette a történteket. Nem volt értelme, hogy bármit is elhallgasson az eseményekből, hiszen vendégeik épp olyan aktív részesei voltak az összecsapásnak, mint ők maguk. Ami pedig kizárólag a parancsnokra tartozik, azt úgyis csak négyszemközt fogja elmondani.

Harris parancsnok arca elkomorult egy kicsit a beszámoló hallatán, bár a veszteségekről számszerűen nem történt említés. Az őrnagy tekintetén azonban látta, hogy a küldetésük sikerrel járt, s bár Harris nem volt olyan megszállottan esélyeket számolgató, mint egykoron Melan, biztos volt abban, hogy a siker kiegyensúlyozza a veszteségeket. Ha minden az

elképzelésük szerint alakul, akkor továbbhaladhatnak azon az úton, melyet évekkel ezelőtt a Technokrata jelölt ki számukra. Erre tették fel az életüket, s bár azóta történt egy s más, ami változtatott Harris parancsnok világnézetén és a más fajokhoz való viszonyán, a cél mégis ugyanaz maradt. A technikai tudás és az emberi faj átörökítése. A ghirdek elmentek, mint ahogy elment Leon Silver is. Velük együtt távozott a gyűlölt Sang is – a merghání – , aki előtte azonban végzett Melannal, különös kardja pedig a Sötét Láng Magiszterének, Cholernek oltotta ki az életét.

Igazság szerint Harris egyik félisten halálát sem bánta. Bár nehéz volt bevallania még önmagának is, Melan már nem volt a régi. Addig hittek csak benne, amíg ki nem derült, hogy a látszat milyen csalóka: a Melan vállán ülő majom voltaképp maga a technokrata, míg az ember, akit ők Melannak hittek, nem több egy klónnál. Nem volt könnyű szembesülniük ezzel; az emberek többsége elbizonytalanodott, hiszen voltaképp egy majom irányította őket éveken keresztül, döntött életről és halálról, pusztán matematikai számítások és statisztikai valószínűségek alapján. Szinte mindenkinek akadt olyan barátja, ismerőse vagy éppen rokona, aki Melan döntései alapján halt meg. Amikor megtudták, hogy egy majom küldte őket a halálba, nos, akkor teljesen összezavarodtak. Voltak, akik dühöngeni kezdtek, mások fásulttá váltak, megint mások pedig hittek benne, hogy ez is csupán egy Melan váratlan, zseniális húzásai közül, és az igazi Technokrata valójában biztonságban van valahol, s már a következő lépésen töri a fejét.

Harris egyikben sem hitt. Csak abban, hogy az utat végig kell járniuk, és most, hogy sem a ghirdektől, sem a merghániaktól nem kell tartaniuk, végre felépülhet az a világ, amelyet Melan, a Technokrata mutatott meg nekik. Nem szabad, hogy az éjszakát egy újabb éjszaka kövesse. Jönnie kell a hajnalnak. Előbb vagy utóbb, de jönnie kell. Persze egy darabig még lesz gondjuk azokkal a kisebb– nagyobb csoportokkal, melyek vezetőjüket elveszítve önállósodtak, s

most a saját hatalmi bázisukat építgetik.

Monarakhnak nincs ura, mint ahogy arMegadownnak sem. Otoaak halott, de valamelyik főkodó bizonyára a helyére állt. Mindenesetre egy darabig az eemsikkel nem kell számolniuk, hiszen visszatértek Amrikba, s amíg kellőképp össze nem szedik magukat. aligha merészkednek ismét Cherubion földjére. A xinafok már komolyabb problémának számítottak. Amennyire Harris tudta, hatalmi viszály robbant ki közülük, s csupán egyikük maradt Monarakh falai között. Chlovia még mindig nem tért vissza a vulkán belsejében épült erődítménybe; Cherubiont járja, és megpróbálja megtalálni szeretett hitvesét, Leon Silvert, aki szinte egyik pillanatról a másikra tűnt el az ünnepi lakomáról, melyet Kevanaar visszatérésének örömére és Sang bukása miatt rendeztek.

Azóta Chloviával nem lehetett számolni, hiszen fantomokat kergetett. Hol itt, hol ott vélték látni Leon Silvert, ám amennyire Harris tudta, eddig valamennyi hír valótlannak bizonyult. Cherubion legkülönösebb alakja talán soha nem fog visszatémi.

A vacsora ugyan valóban nem volt lakomának mondható, ám Harris utasítására felszabadítottak valamennyit a zárolt készletekből, hogy méltóképp fogadhassák vendégeiket. Úgy, ahogy egy szövetségesnek kijár. A cherubok maguk is hozzájárultak a vacsorához, így senki nem szenvedett hiányt semmiben, és mivel még némi gabonapálinka és sör is előkerült, éjfél tájékára igazán kellemes hangulat alakult ki. Harris parancsnok már régen megtanította az embereivel, hogy ne igyák részegre magukat, és parancsba adta, hogy egy esetleges rajtaütés esetén a részegeket a saját társaik lőjék le, ne okozhasson kalamajkát egy elborult agyú katona. A szigor megtette hatását; mindenki csak annyit ivott, amitől már jól érezte magát, de harc esetén teljes értékű maradt volna.

Bár a cherubok és a katonák többsége kint maradt a tábortüzeknél, Harris és Gurga bevonultak a parancsnoki sátorba, mert a cherub jelezte, hogy amiről szót kíván ejteni, az egyelőre nem tartozik rajtuk kívül másra.

A sátor könnyű, impregnált szövetből készült, és igazából aligha volt alkalmas arra, hogy megakadályozza a fontos információk kiszivárgását, ezért a két parancsnok egészen közel ült le egymáshoz, és csak suttogva beszélgettek. Kezdetben jobbára semleges témákról esett szó, majd apránként kialakult az a személyes kontaktus, ami lehetővé tette, hogy kritikusabb területek felé is elkalandozzanak. Cherubion jelenlegi politikai helyzete, stabilitása alig valamivel volt jobb, mint a félistenek marakodása idején. Jóllehet, pillanatnyilag Kevanaar uralkodott, ám amit évszázadok romboltak le, azt nem lehet pár év alatt ismét felépíteni.

– Rengeteg türelemre és kitartásra lesz szükségünk – bólogatott Harris, miközben aprókat kortyolt a kezében tartott fakupából.

– És toleranciára – értett egyet Gurga. – Különböző hatalmat szolgáltunk, s az évek során átvettük az ideológiájukat... Külön– külön azonban nem érhetünk célba, csak akkor, ha egyesítjük erőinket, s mindenhonnan átvesszük, ami működik és hasznos a számunkra. Jómagam nem zárkózom el a technológiai eszközök használatától, noha bizonyára vannak olyan cherubok, akik nem érintenének ilyen tárgyakat. Ám hallottam arról, hogy vannak olyan gépek, melyekkel sokkal hatékonyabban lehet megművelni a földet. vagy olyanok, melyek képesek megtisztítani a vizet, és még sorolhatnám. Ezeket miért kellene eldobnunk magunktól? Csak azért, mert nem mi találtuk ki ezeket? Ostobaság!

Harris elmosolyodott. Tetszett neki, amit Gurga mondott, noha akadtak olyan dolgok, amiről még a cherubok vezetőjének sem beszélhetett. Lehet, hogy valóban össze kell fogniuk, ám addig, amíg nem látja biztosítottnak a saját céljuk elérését, minden lépést kétszer is meg kell fontolniuk, s ha lehet, megtenni mindent egy alternatív út létrehozására. Melan is mindig így tett: több tervvel is rendelkezett egy időben, s ha valami nem úgy alakult, ahogyan eltervezte, akkor késlekedés nélkül tudott váltani, jókora meglepetést

keltve ellenségeiben.

– Min nevetsz? – kérdezte hirtelen Gurga. Hangja nem megbántottságról, egyszerű kíváncsiságról árulkodott.

A férfi lassan megrázta a fejét.

– Nem nevetek… – válaszolta halkan. – Egyszerűen tetszik, amit mondasz. Bizony, még sokat kell változnunk, amíg nem vetélytársakként vagy ellenfelekként fogunk egymásra tekinteni, még csak nem is szövetségesként, hanem barátokként és testvérekként.

– Testvérekként? – kérdezett vissza Gurga, majd ő is elmosolyodott. – Igen, azt hiszem, értem, mire gondolsz. Egy néppé kell válnunk! Nos, ehhez valóban nagyon sok időnek kell eltelnie, de őszintén remélem, egyszer valóban így lesz. Akkor valóban véget ér majd Cherubion Örök Éjszakája, és elkövetkezik az Aranykor.

– Nem véletlenül bukkantatok fel – tért rá Harris az egyik legfontosabb témájára, melyet eddig mindketten csak közvetve említettek, mintegy másodlagos eseményként kezelve a történteket.

A cherub komoran bólintott.

– Így igaz – ismerte be. – S mivel úgyis megkérdeznéd, elárulom, honnan szereztünk tudomást róla. AnRauf, a xinaf, aki seregeit az embereid ellen vezette, már hónapokkal ezelőtt kiszorult Monarakhból. Valószínűleg az egymás közötti vetélkedésnek köszönhetően. Hogy most ki Monarakh igazi ura, arról sejtelmünk sincs… Elvileg Chloviát illetné az erődítmény, ám a Sötét Láng Úrnőjét most a legkevésbé sem érdekli mindez. Harris felsóhajtott.

– Ismerem az okát… – jegyezte meg.

– A xinafok nem igazán összetartó fajta – folytatta Gurga. – Valamennyi csak és kizárólag a saját érdekeit nézi. Amíg Choler volt Monarakh ura, addig kénytelenek voltak elviselni egymást, most azonban nyíltan felszínre tört közöttük a viszály. Kívülállóként meglehetősen nehéz pontos képet szereznünk arról a hatalmi harcról, ami most Choler elátkozott földjén folyik. Népünk tagjai között vannak azonban

néhányan, akik különös képességekkel rendelkeznek... Általuk elég sok mindenre rálátásunk nyílik, a többi információt megszerezzük más csatornákon. Utána pedig nincs más dolgunk, mint az apró mozaikdarabokat egymás mellé illeszteni, és máris megkapjuk a teljes képet.

– Köszönöm a magyarázatot – mosolygott udvariasan, ám kicsit hidegebben Harris – , de engem igazából az érdekelne, hogy konkrétan honnan tudtatok az embereim elleni támadásról?

Gurga felnevetett.

– Bocsáss meg – mentegetőzött – , de mostanában olyan sok diplomáciai megbeszélésen kellett részt vennem, s egészen megszoktam, hogy úgy mondjak el dolgokat, hogy igazából nincs tartalom a szavak mögött. Ami az embereid elleni támadást illeti, Chlovis... bizonyára emlékszel még rá... elkapott a kretchieeni körzetben egy fekete bőrű fickót, akinek különös rajzolatok voltak az arcbőrébe égetve.

Harris a homlokát ráncolva hallgatta a cherubot.

– A betolakodónak igen nagy pofája volt – folytatta Gurga – , mindenfélével fenyegetőzött, ám néhány nagyobb pofon jobb belátásra bírta. Igaz, onnantól kezdve nem volt hajlandó egyetlen szót sem szólni, ám szerencsére ez nem jelentett különösebb problémát.

A katonák parancsnoka érdeklődve húzta fel a szemöldökét, ám Gurga nem fűzött komolyabb magyarázatot iménti kijelentéséhez. Harris sok cherubot ismert, akik a különféle elváltozásokon kívül figyelemre méltó mentális képességekkel is rendelkeztek; elég volt, ha emlékezetébe idézte Chloviát, Chlovist, vagy azt a különös csecsemőt, Godefroyt. Igen, a hallgatás vatóban nem jelentett problémát olyasvalakik számára, akik mentális erejük segítségével képesek megvédeni önmagukat.

– Nos, ettől a fickótól hallottunk először a támadásról... – Gurga elhallgatott, és jókorát kortyolt a borából, majd hosszú, vörös hólyagokkal tarkított nyelvével tisztára nyalta szőrös arcát.

Harris igyekezett nem odafigyelni a tisztálkodás eme különös módozatára, inkább követte a cherub példáját, és ő is jót húzott a kupájából, majd intett a tekintetével, hogy kíváncsi a történet további részeire is.

– A fickó később rejtélyes módon eltűnt, mindössze némi csont– , bőr– és vérmaradványt találtunk utána – mondta Gurga. – Nem hiszem, hogy megszökött, inkább úgy fogalmaznék, elenyészett, amikor rajött, milyen reménytelen a helyzete. Voltaképp ugyanazt kapta, amit mi szántunk neki…

– Azt mondtad, ettől a fickótól hallottatok először a támadásról – ismételte Harris a cherub imént elhangzott kijelentését. – Később valaki még megerősítette ezt az információt?

Gurga megfontoltan bólintott.

– Pontosan – felelte nyugodtan. – Egy másik tetovált képű alak, aki AnRauf követének mondta magát. – Harris döbbenten meredt vendégére.

– Szövetséget ajánlott? – kérdezte fojtott hangon, ösztönösen raérezve az igazságra. A cherub elvigyorodott.

– Vág az eszed, barátom – értett egyet. – Az a nyomorult valóban szövetséget ajánlott, méghozzá rendkívül kedvező feltételekkel. Talán túlzottan is kedvezőkkel. Mindössze annyit kért tőlünk, hogy tartsuk távol magunkat egy darabig bizonyos helyektől…

Harris megvakarta a nyakát.

– Arra nem gondoltatok, hogy ezzel éppen azt szeretné elérni, hogy épp az ellenkezőjét cselekedjétek? – érdeklődött.

Gurga megvonta a vállát.

– A fene sem tudja… Egy darabig mi is rágódtunk ezen a problémán. Nehéz ilyenkor okosnak lenni. Ha az ellenség számít rá, hogy átlátunk a tervén, akkor a kérését úgy fogja megfogalmazni, hogy már tudja, mi nem úgy fogunk cselekedni, ahogyan ő kérte… Ismered a mondókát: „tudod, hogy tudom, hogy tudod…” és még folytathatnám a végtelenségig. Mindenesetre a főnökök összehívták a Nagygyűlést, ahol csaknem minden faj képviseltette magát a

cherubok között. Ők hozták meg a döntést, melynek eredményeképpen most itt vagyunk.

Harris elgondolkozva meredt a cherubra. Érezte, hogy van még valami, amiről a vendége eddig nem beszélt, pedig valószínűleg ez a legfontosabb témája a ma esti beszélgetésnek. A cherubok azért jöttek, mert szívességet akartak tenni nekik, megmutatni, hogy értékes szövetségesek. Ám a szívességért kémi fognak valamit cserébe, ebben Harris biztos volt.

– AnRauf csupán az egyik érv, amiért itt vagytok – jelentette ki a férfi határozottan. Úgy érezte, eljött az ideje, hogy nyilt lapokkal játsszanak tovább. – A Nagygyűlést nem a magányos xinaf aggasztja, akinek így is jelentős erőit köti le a Monarakhért vívott küzdelem... Valami más oka is van, hogy most itt vagytok.

Gurga egy végtelennek tetsző másodpercig kifürkészhetetlen tekintettel meredt a katonák parancsnokára, majd harsogó nevetésben tört ki, mely erősen emlékeztetett egy farkas vonításával keveredő békabrekegésre.

– Szeretem, hogy nem beszélsz mellé. Kedvemre való harcos vagy – mondta végül, mire lecsillapodott féktelen jókedve. Lassan elkomorodott. – Egyébként igazad van. Valóban van még valami, amiről eddig nem beszéltem. Hallottál már Gan'yaráról, a Fekete Anyáról?

Harris keserűen bólintott.

– Ott voltam, amikor meghalt.

– Amikor meghalt a teste – helyesbített Gurga gyorsan. – A Fekete Anya volt Choler után a második a rangsorban, következésképpen maga is tekintélyes hatalommal bírt a Sötét Láng felett. Ráadásul már régóta készülődött arra, hogy átvehesse mestere helyét. Nem tudjuk pontosan, hogyan csinálta, ám valószínűsíthető, hogy sikerrel járt.

Harris megvonta a vállát.

– S ez miért foglalkoztat benneteket ennyire? – érdeklődött elgondolkozva. – Így legalább a xinafoknak eggyel több gondja akad, s akárki is kerül ki a küzdelemből,

alaposan le fog gyengülni. Utána pedig azt csináltok vele, amit akartok. – Gurga megcsóválta a fejet.

– A helyzet rosszabb, mint gondolod – felelte árnyalatnyi boszszúsággal a hangjában. – Egyrészt Monarakh még mindig el van zárva előttünk... bár Chlovia talán be tudna oda juttatni néhányunkat... A Fekete Anya felbukkanása azonban komoly veszélyeket hordoz magában. Ne feledd, Gan'yara nagyobb hatalommal bírt, mint Chlovia, s ha a Fekete Anya visszaszerzi az erejét, nem lehetetlen, hogy ismét ő lesz Monarakh ura, a Sötét Láng Magisztere. Márpedig, aki a Sötét Lángot irányítja, hatalommal bír minden olyan teremtmény felett, akinek a szívét a Sötét Láng egyszer birtokába vette.

Harris nagyot nyelt.

– Mint Chlovia?

– Pontosan – bólintott a cherub. – Addig, amíg Chlovia irányítja Choler teremtményeit, viszonylagos biztonságban vagyunk tőlük, eltekintve a renegát xinafoktól és azok csatlósaitól. Ám ezek száma még mindig nem olyan jelentős, hogy komoly fenyegetést jelentsenek egyenként Cherubion népeire. Talán, ha összefognának, ám ettől jelen helyzetben, aligha kell tartanunk.

– Ha azonban Chlovia meghalna – folytatta a gondolatot Harris – és Monarakhban feltűnne egy új hatalom, akit a xinafok elfogadnának vezetőjüknek, mint egykoron Cholert...

– ...akkor igazán nagy bajban lennénk – bólintott Gurga.

– Rendben, elismerem, Gan'yara komoly problémát okozhat... – bólintott megadóan Harris, és széttárta a kezét. – Azonban még mindig nem értem, mi közünk nekünk ehhez?

– Több, mint gondolnád – felelte a cherub lassan. – Amennyire sikerült megtudnunk, a Fekete Anya jelenleg azon a területen bujkál, amit ti tartotok ellenőrzésetek alatt...

– Tudjátok. hol rejtőzik?

Gurga lassan megrázta a fejét, majd tétován bólintott.

– Igen vagy nem? – kérdezte kicsit ingerült hangon Harris. A cherub idegesnek tűnt.

– Vannak sejtéseink... – mondta végül. – Ismétlem, ezek

csak sejtések, és egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy valóban fogunk ott találni bármit is...

– Szabad mozgást engedélyezek az egész csapatodnak – nézett a cherubra a katonák parancsnoka. – Ha kell, még kísérőket is adok mellétek...

Gurga megvakarta a fejét.

– Amennyiben egy ekkora sereg felbukkan a közelben, az olyan lesz Gan'yara számára, mintha éjjel hatalmas jelzőtüzeket gyújtanánk... – válaszolta nyugtalanul. – Jobb lenne egy kisebb csoporttal próbálkozni. A Fekete Anya hatalma nem lehet túl jelentős, különben már halloltunk volna róla. Rejtőzködnie kell, nem csupán Chlovia, hanem a xinafok miatt is. Ha nem hatalma teljében mutatkozik meg előttük, könnyen elbukhat. A xinafok csak a náluknál erősebbeket tisztelik és félik.

– Hány embert kérsz? – tért a lényegre Harris.

– Kettőt – felelte nyomban a cherub. – Valakit, aki ért a robbanószerekhez... mindjárt elmondom azt is, miért. A másiknak távolról kellene egy nagyon apró célpontot eltalálnia.

– Szóval egy mesterlövész és egy utász – bólintott a férfi.

Gurga legyintett.

– Mindegy, hogyan nevezzük őket.

– Holnap reggelre megfelelnek?

– Ma éjjel indulniuk kell – rázta meg a fejét a cherub. – Sajnálom, s ami azt illeti, a mulatságnak is hamarosan véget kell vetnünk. Holnap komoly összecsapás vár ránk...

Harris a cherubra nézett, nem tudta eldönteni, Gurga komolyan beszél vagy csak tréfálkozik. Ám a cherubok vezetője ma éjjel nem igazán volt tréfás kedvében. – Hajnalra oda kell érnünk a Neestcy– romokhoz, vagy ahogyan ti nevezitek a Magányos Harcos Erődítményéhez... Ha értesüléseink helyesek, akkor holnap hajnalban egy feketemágusokból álló szekta megkísérli Cholert visszahozni az életbe...

Goodwill rosszul ébredt. Baromira fájt a feje – tegnap

talán egy kicsivel többet ivott, mint kellett volna – , ráadásul szinte beájult az ágyába, s így nem vette észre, hogy valamelyik tréfás kedvű bajtársa néhány nagyobb követ helyezett el a takarója alatt. Éjjel túl kába volt ahhoz, hogy észrevegye, mostanra viszont alaposan megnyomorgatták; egész bal oldala lüktetett a fájdalomtól, és ha fel akarta emelni a kezét, akkor olyan groteszk mozgásra kényszerült, hogy bizonyára körbe fogják röhögni a többiek. Hosszú másodperceknek kellett eltelnie, mire Goodwill rádöbbent, hogy az a fény, ami a szemébe tűz, nem a naptól, hanem egy zseblámpától származik, és a tompa moraj, melyet a tábor szokásos háttérzajának vélt, az csak a fejében hallható.

Még éjszaka volt, csillagoktól hemzsegő égbolttal, hűvös levegővel, és egy tiszttel, aki megpróbálta úgy felébreszteni, hogy közben nem ordítja el magát a katona renitens viselkedését látván.

Goodwill tekintete lassan elkezdett kitisztulni, hogy aztán nehézkesen ráfókuszáljon Hoower őrmester lassan vörösödő arcára, melyen a forradások kezdtek gyanúsan kidagadni, ami általában azt jelezte, hogy hamarosan komoly fenyítés várható. Az őrmester arca mindössze néhány centiméterre volt csupán a lassan ébredező Goodwill arcától, s bizony a katonának minden önuralmára szüksége volt, hogy ne ordítson fel rémületében, amikor tudatosult benne, kit is lát. Hoower aligha értékelte volna, ha felveri a tábort, miközben ő igyekezett csendben maradni.

– Magánál van, katona? – érdeklődött csendes nyugalommal az őrmester, és a földre irányította a zseblámpa fényét, hogy ne vakítsa el teljesen Goodwillt.

Más esetben az ébredő talán megengedett volna magának valamiféle poént – a helyzet szinte kínálta magát: „Nem, nincs nálam…” – , azonban egyrészt pocsék volt a hangulata, másrészt megérezte, most nincs helye a humorizálásnak, hacsak nem akar megismerkedni rövid úton az őrmester bakancsával. Márpedig Hoower ritka kegyetlen tudott lenni, ha az ő rovására szórakoztak.

Goodwill felkönyökölt – az oldalába mintha lidérc mart volna bele –, majd tétován bólintott, és igyekezett visszatartani az öklendezését. Hoower aligha díjazta volna, ha lehányja a bakancsát.

– Egy teljes perce van, hogy teljes menetfelszerelésben lejelentkezzen a parancsnoki sátornál, fiam! – súgta kárörvendő arccal az őrmester, majd jelentőségteljesen hozzátette: – Én a maga helyében kapkodnám a seggem!... Ötvenkilenc másodperc...

Goodwill olyan gyorsan tért magához, mintha lidérccsapást kiáltott volna az őrség. Igaz, olyat csupán kétszer élt át, de akkor mindig megfeleződött a csapat létszáma. A feje csodálatos módon kitisztult – a fájdalom egyelőre tompa sajgássá szelídült –, s bár az oldalába belenyilallt a kín, valahányszor megmozdult, beharapta a szája szélét, és öltözködés közben igyekezett nem venni tudomást róla. Mint a katonák többsége, Goodwill többnyire félig felöltözve aludt, ám szerencse a szerencsétlenségben, hogy tegnap este annyira kába volt, hogy levetkőzni is elfelejtett. Így csupán a felszerelését kellett magára öltenie, lehetőleg minél csendesebben, többnyire vakon tapogatózva a tárgyai után, miközben a társai békésen szuszogtak mellette. Ha valamelyik ébren is volt, az most alvást tettetett, mert Hoower őrmester a sátor bejáratából figyelte a készülődést, és minden öt másodpercben bemondta a hátralévő időt. Ráadásul, amikor látta, hogy Goodwill gyorsabban halad, mint vélte, egy kicsit gyorsított is a számoláson, ám amikor a katona kilépett a sátorból, még huszonöt másodperc volt hátra.

Katonás tempó, mondta az őrmester, majd intett Goodwillnek, hogy indulhat a parancsnoki sátorhoz. A fiatal férfi sietős léptekkel indult arrafelé, ám Hoower durván rámordult, hogy „mozgassa azt a tetves seggét, ha nem akar még egy golyót a meglévő kettő mellé”. Ennyi bíztatás éppen elegendő volt, Goodwill valósággal kilőtt. Szerencsére nem kellett messzire mennie, mindössze néhány nagyobb közösségi sátrat kellett megkerülnie, majd átvágnia pár csenevész fa

között. Balról egy másik katona – amennyire Goodwill ismerte, egy utász, mintha közöttük látott volna japán származásúakat – tartott sietősen a parancsnoki sátor felé, mögötte pedig a csapat másik „hivatásos szadistája”, Bronson őrmester kocogott.

Goodwill elhúzta a száját. – Vajon ő mivel érdemelte ki a megtiszteltetést? – tette fel magának a kérdést, miközben megállt a sátor mellett, és fegyelmezetten bevárta az őrmesterét. Néhány lépéssel megelőzte az utászt, és mielőtt Harris parancsnok beszólította volna kettejüket, még látta, hogy az őrmesterek élénk vitába kezdenek, majd Bronson fancsali pofával leszurkol valamit Hoower kezébe. Úgy tűnt, az őrmesterek kihasználták a lehetőséget, és saját, kétszemélyes fogadást rendeztek, melyikük védence ér hamarabb a parancsnoki sátorhoz. Goodwill biztos volt benne, hogy az utász… nagyon különös neve volt, valami Ryú Yani… szóval az utász még kap majd azért az őrmesterétől, amiért nem ő lett az első. Szerencsére.

– John Goodwill és Ryutaro Yonetani! – hallott két nevet a sátor elsejéből, mire sietősen megfordult, és az utásszal a sarkában belépett a sátornyíláson.

Odabent viszonylag világos volt, a fényről két ütött–kopott viharlámpás gondoskodott. Rajtuk kívül két személy tartózkodott a sátorban; Harris parancsnok és a cherub sereg fővezére… Gurga. Igyekeztek felszabadultnak tűnni, itallal kínálták a katonákat.

– Nagy szarban vagyunk? – kérdezte Goodwill a parancsnoktól.

Csupán azért mert ilyen bizalmas hangnemet megütni, mert úgy vélte, ennél rosszabb helyzetben már úgysem lesznek. Nem véletlenül hívták ide őket. Melan idejében mindennaposak voltak az ilyen esetek, ám a küldetésekre kiküldött katonák kilencvenöt százaléka soha nem tért vissza, a többiek is többnyire csonkoltan, kiégve vagy borzalmas sebekkel vánszorogtak vissza a bázisra.

Harris arcára komolyság költözött. – Igen, fiam. –

válaszolta nyugodtan. Az utolsó szó kicsit nevetségesnek hatott volna bárki más szájából, mivel a parancsnok és Goodwill között talán ha öt év különbség lehetett, vagy csak egy– kettővel több. Ám Harris olyan dolgokat csinált végig a háború során, amikről még mindig legendák keringtek, és végül az alvezére lett Leon Silvernek, aki megtörte a félistenek hatalmát és véget vetett Cherubion éjszakájának.

Goodwill nagyot nyelt, ám még mielőtt megszólalhatott volna az utász, ez a kiejthetetlen nevű fickó, elvigyorodott:

– Akkora szar mégsem lehet, ha csak kettőnkre van szükség a probléma megoldásához... – Körbenézett, ám nevetés helyett csak komor pillantásokkal találkozott tekintete. Ő is nyelt egyet, majd csendesebben hozzátette: – Vagy tévedtem volna?

Harris intett a katonáknak, hogy foglaljanak helyet a bekészített tábori székeken, majd Gurga és ő is leültek. A katonák meglepetésére nem a parancsnok vezette fel a témát, hanem a cherubok fővezére, aki nem is pazarolt sok szót a bevezetésre.

– Holnap hajnalban az egyesített sereg támadásával megakadályozza a Neestcy– romoknál Choler megidézését... Ezzel egy időben öt bátor harcosnak be kell jutnia a Dongon Kapuja nevű helyre, ahol Gan'yara, a Fekete Anya titkos szertartásra készül. Mindenképp meg kell akadályozni szándékában.

Ryutaro Yonetani felemelte a kezét.

– Két kérdésem lenne mindössze. – Gurga beleegyezően bólintott.

– Halljam!

– Először is: hol a pokolban van az a Dongon Kapuja? Másodszor pedig a bejutáshoz minek kell éppen egy utász? – Harris intett a cherubnak, majd átvette a szót.

– Dongon Kapuja közelebb van, mint gondolnád... Csak mi E8– as körzetként ismerjük... vagy, ha úgy jobban tetszik, az Elátkozott Földek délkeleti részeként. Alig két órányi járásra innen.

Az Elátkozott Földek egykoron Choler fennhatósága alá tartoztak, míg Melan néhány zseniális húzással ellenőrzést nem szerzett felette, elpusztítva vagy elűzve az ott rejtőzködő halálontúliakat. Igazság szerint azóta is sokan megkérdőjelezték annak az akciónak az értelmét, mivel Melan seregei soha nem vonultak be oda, nem építettek ellenőrző posztot vagy helyőrséget, a felperzselt földnek nem volt különösebb haszna. Olyan vélemények is elhangzottak, hogy Choler önként engedte át a területet a másik félistennek, ám súlyos vámot szedett érte. Való igaz, az E8– as körzetért indított összecsapásnak a veszteségmutatói alig valamivel maradtak alatta a nyolcvan százaléknak.

– Ami pedig a másik kérdésedet illeti – folytatta Harris – , nem véletlenül jelöltelek ki! Mivel öten aligha lennétek képesek szembe szállni a Fekete Anyával és teremtményeivel, ezért fel kell robbantanotok a helyet...

Gurga felemelte a kezét.

– Még nem biztos, hogy az egészet a levegőbe kell röpítenetek... vélhetően elegendő az is, ha az idézőszobáját teszitek a földdel egyenlővé.

Goodwill is felemelte a kezét.

– Nekem is lenne egy kérdésem, uram! – Megkapva a beleegyező biccentést, nyomban e1 is mondta. – Míg Ryutaro utász, én rnesterlövészként szolgálok... jobbára. Feltételezem, én is emiatt kerültem a csoportba.

Harris bólintott.

– Jól gondolja, fiam. Dongon Kapuját csak egy irányból lehet megközelíteni, egy viszonylag keskeny sziklahasadékon keresztül. A gond ott kezdődik, hogy a Kapu felett található egy obszidiánból készült szem, ami mindenkit halálra éget, aki nem viseli magán Gan'yara jelét. Mivel ez utóbbit nem tudjuk lemásolni... nincsenek mágusaink, még ha ismeménk is a mintát... így nem marad más lehetőség a bejutásra, mint szétlőni a szemet. Mintegy nyolcvan méter távolságból kell eltalálnia, és amennyire tudom, alig nagyobb egy almánál. – Goodwill megdörzsölte az állát. Nyolcvan méterről egy almát?

Mi vagyok én, Tell Vilmos? Bár megcsinálható a dolog, ha hagynak nyugodtan célozni.

– Rendben – mondta végül a férfi, majd magában még hozzátette: végülis egy jó katona mit felelhetne még erre? Megyek, és végigcsinálom. Más választásom aligha van.

– Mikor indulunk? – érdeklődött Ryutaro Yonetani. A cherub elmosolyodott, s csak most lehetett látni, hogy nem csupán megdöbbentően hosszú nyelvvel, hanem hegyes fogak sokaságával is dicsekedhet.

– Most.

Az Elátkozott Földeket lehetőség szerint mindenki kerülte. A Technokrata hívei, a cherubok, Sang teremtményei, de még az állatok is. Pedig külsőre semmiben sem különbözött más, élettel teli területektől, ám amikor az ember átlépte a láthatatlan határokat, valahogy nyomban kellemetlenül érezte magát. Az Elátkozott Földből szinte sugárzott a halál, a rontás és az elmúlás. A legváratlanabb helyeken és időpontokban támadt fel a szél, mely gyakran viharossá fokozódott, majd pár perccel később elült, mintha semmi nem történt volna. A legmegdöbbentőbb helyeken lehetett összetört vagy ép csontvázakat látni: fák tetején, levelekként csüngeni az ágakról, odúkban, veteményeskert– szerűen elrendezve... ízléstelen, gusztustalan gyűjteményként. Bár Melan csapatai egykor régen – jó huszonöt– harminc esztendővel ezelőtt – minden halálontúli teremtményt elűztek innen – amelyik nem ment, az örökre itt maradt; darabokban –, ha valakit megkérdeznek, ki uralja a területet, bizonyára habozás nélkül azt felelte volna, hogy Choler, esetleg a Sötét Láng urának valamelyik híve.

S az igazság nem is járt olyan messze a valóságtól. Melan nem foglalkozott a területtel, neki csak az számított, hogy erről az oldalról ne érhesse váratlan támadás a Főerődöt. Foglalkoztak viszont a félisten helyett mások a hellyel. Igaz, soha nem tudódott ki, miféle szerzet rendezkedett be tartósan az Elátkozott Földeken, csupán annyi volt biztos, hogy néha el– eltűnedeztek a kiküldött őrjáratok – nyomok sem maradtak

utánuk. Melan kezdetben odafigyelt ezekre a jelzésekre, ám amikor megritkították, majd teljesen elhagyták az őrjáratozást, a probléma magától megszűnt, s minthogy nyilvánvalóvá vált az is, hogy nem csak a katonákat, hanem Choler teremtményeit is ugyanez a veszély fenyegeti a tiltott zónában, így a félisten még elégedett is volt. Akármi is fészkelte be magát oda, jó szolgálatot tett, hogy eleven akadályként ékelődött közé és a Sötét Láng Magisztere közé. Melan úgy tervezte, hogy később, ha már nem kell Cholerrel foglalkoznia, sort kerít az Elátkozott Földeket bitorló hatalomra is, ám erre soha nem került sor. A dolgok nem egészen úgy alakultak, ahogyan a Technokrata eltervezte.

Öt alak haladt előre a semmiből támadt viharban. Alig valamivel múlt éjfél, a sötétség szinte kézzel foghatónak tűnt. A csillagok elrejtőzködtek a felhők mögé, és a holdfény sem segítette a vándorok útját. Időről időre eső vert végig rajtuk, hosszú percekig tartó szüneteket iktatva be egy– egy zápor között, hogy reményt keltsen a szívekben: hamarosan véget ér a vihar. Órák óta játszotta ezt.

Goodwill úgy becsülte, legalább öt órája lehet talpon. A feje még mindig lüktetett, ám elfeküdt oldalában a kín már csaknem megszűnt. Igaz, ha váratlan mozdulatot tett, akkor néha még visszatért a fájdalom, ám az egyik cherub, valami Neveror nevezetű keor, hallván a baját, adott neki egy savanykás ízű, datolya– szerű gyümölcsöt, amit elrágcsálva határozottan jobban érezte magát. Ha még a fejfájása is megszűnne, az maga lenne a Paradicsom!

Egy Braspiq nevű azén vezette őket. Rendkívül vékony és magas volt, legalább másfél fejjel magasodott Goodwill fölé. Bal karja csökevényesnek tűnt, ám menet közben kiderült, hogy a fickónak nem hármas tagolású a karja, hanem ötös, és ezzel elérhetetlennek tűnő távolságokba képes kinyúlni. Ráadásul a feje is formátlan volt, mintha a homlokánál egy éles bárddal egyszerűen lecsapták volna, hogy aztán egy lapos csontot ragasszanak oda. Goodwill óvakodott attól, logy jobban megnézze magának, vagy ostoba megjegyzéseket

tegyen; társak voltak, egymásra utaltak, akiknek össze kell tartaniuk, ha sikerrel akarnak jámi.

És esetleg élve visszatémi.

A társaság ötödik tagja egy Irvi Dvidiki nevezetű meglehetősen szófukar keor volt. Első pillantásra semmi rendelleneset nem lehetett látni rajta – talán az ezüst színű haját kivéve – , ám Goodwill biztos volt abban, hogy csak idő kérdése, és meg fogja látni, miben különbözik a cherub a rendes emberektől. John Goodwill úgy becsülte, még legalább fél óráig kell gyalogolniuk, míg elérik a sziklás területet, ahonnan újabb egy óra a szoros, melynek mélyén a célpontjuk rejtőzik. Ha minden jól megy, hajnalra már visszafelé fognak tartani. A terv végtelenül egyszerű volt: ő szétlövi a védelmi rendszert – az obszidián szemet – , Ryutaro aláaknázza a helyet, aztán elhúznak a büdös francba, ha minden felrobbant. Persze a helyzet csak első pillantásra tűnt ilyen egyszerűnek. Gurga nem csupán kísérőknek adta melléjük a cherubokat; Goodwill az elejtett félszavakból már annyit összerakott magának, hogy odabenn is lesz egy kis dolguk, ráadásul mind az ötüknek... Pedig mennyivel jobb lett volna kint maradni. A sziklamélyi szentélyben aligha fogják tárt karokkal fogadni őket... A vihar egyik pillanatról a másikra megszűnt. Nem elcsendesedett... egyszerűen a szél elállt, az esőcseppek felszívódtak a levegőben, és az eget takaró vastag felhők elenyésztek. A csillagok fénye elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy megpillantsák a sziklákat, ahova igyekeztek. Közelebb voltak, mint sejtették... alig néhány percnyi gyaloglásra. Neveror, a csoport vezetője hirtelen felemelte a kezét, megállásra késztetve a többieket. Félig hátrafordult, hogy mondjon valamit, ám mielőtt kinyithatta volna a száját. valami hosszú, kötélszerűség csapódott ki a föld alól, és villámgyorsan körbefonva a keor testét húzni kezdte egy sötét üreg felé, ami akár egy föld alatt rejtőző lény szája is lehetett.

A keor nem kiáltott, nem pazarolta az erejét ilyesmire. Inkább keményen megvetette a sarkát, és minden igyekezetével azon volt, hogy lelassítsa haladását, mert az

nyilvánvaló volt, hogy ereje nem vetekedhet az inda erejével. Braspiq, bár méterekre volt a társától, kihajtotta karját, és ujjai között egy furcsa, sarlószerű tárgy csillant meg a csillagfényben. Kétszer kellett lecsapnia, hogy az inda végre elengedje áldozatát, és visszahúzódjon.

Goodwill halkan felsóhajtott: ezt viszonylag egyszerűen megúszták. Öröme azonban korainak bizonyult: körülöttük hullámozni látszott a föld, ahogy még legalább egy tucatnyi inda emelkedett ki a felszín alól, hogy immáron valamennyiükre lecsapjanak.

A felé lendülő inda elől lebukott a földre, hogy ott szembetalálja magát egy másikkal, mely alattomosan a lábszára felé kúszott. Megpróbált oldalra hengergőzni, miközben mintha Yonetani kiáltását hallotta volna, mely eltorzult hörgésbe fulladt. A mesterlövész egyelőre nem engedhette meg magának azt a luxust, hogy a társaival is foglalkozzon, valamiképp ki akart kerülni az indák hatósugarából, hogy néhány pontos lövéssel segítsen a többieknek is. Amikor a lábszárára pályázó inda felé lendült, a férfi valami leírhatatlan mozdulattal felugrott a földről, majd rohanni kezdett, hogy teret nyerjen magának, ám valami megragadta a bokáját, és keményen orra esett. Reflexszerűen maga elé kapta a kezét, így nem törte össze az arcát, ám az oldalában ismét tombolni kezdett a fájdalom. Ezúttal Goodwill üvöltött fel; részben kétségbeesésében, részben a testébe maró fájdalom miatt.

Az inda rátekeredett a lábára – egészen a combjáig befonta – , majd lassan, de megállíthatatlanul vonszolni kezdte egy sötét üreg felé. Goodwill minden egyes centiméterrel közelebb kerülve az üreghez tisztábban látta, hova is visz az útja, és a látottak újabb, ezúttal borzadályos félelemmel teli sikolyt csaltak az ajkára. Nem férfihang volt ez, nem a bátor katona végső kiáltása, sokkal inkább egy olyan ember iszonyata, aki tudja, milyen szörnyűség vár rá, és azt is tudja, nem kerülheti el a borzalmakat.

Mert Goodwill egy szájat látott, benne apró fogakkal,

hatalmas, húsos nyelvvel, melynek szélén apró fénypöttyök látszottak…

Valaki mintha megragadta volna a karját, hogy segítsen, ám az inda egy erőteljes rántással győzedelmeskedett – Goodwill azt hitte, menten kiszakad a lába. A férfi folyamatosan üvöltött – egyszerűen pánikba esett, meg sem próbált tenni valamit azért, hogy megszabaluljon az indától – , miközben kétségbeesetten próbált megkapaszkodni bármiben, amit ujjai meg tudtak ragadni.

Már csupán pár méter választotta el az üregtől, amikor Dvidiki, az ezüst hajú keor keveredett valahogy elé. A cherub testét ezüst színű fényrács védte, s amikor megérintette az indát, akkor az füstölögni kezdett, majd görcsösen megrándult, és elszáradva hullott le a katona lábáról. Goodwill nyomban hátrálni kezdett, furcsa pókjárásban araszolt mind távolabb, miközben még mindig üvöltött, mert az agya egyelőre nem tudott szabadulni az iménti szörnyűségtől.

– Hallgass! – szólt rá valaki hátulról, majd néhány másodperccel később a még mindig üvöltő Goodwill akkora pofont kapott, hogy nem az égbolton látott csillagokat. A pofon kiszakította a pánikból, a férfi ismét képes volt értelmesen gondolkozni. Kicsit döbbenten nézett körbe.

Mindenfelé megperzselődött indák hevertek a földön. Társai a közelben kuporogtak, hátukat egymásnak vetve. Yonetani egyik kezével a nyakát dörzsölte, a másik kezében azonban egy akkora penge lógott, ami egy kisebb kardnak is beillett volna. Neveror a földön feküdt, és eléggé rossz bőrben volt, ő talán még rosszabbul járt, mint Goodwill. Braspiq mindent megtett annak érdekében, hogy könnyítsen társuk helyzetén, kinyújtott tenyerét Neveror homloka felett tartotta, és ujjai közül mintha aranyló porszemcsék peregtek volna alá a sebesültre. Egyedül Dvidiki nem kuporodott közejük, az ezüsthajú lassan sétált körbe, s ha valahol indát látott mozdulni, akkor nyomban szétégette. Goodwillnek fogalma sem volt róla, hogy mennyi idő telt el az első inda felbukkanásától számítva, de ösztönösen sejtette, hogy nem

valami sok. Bár a rettegésben eltöltött másodpercek végtelennek tűntek, utólag, tiszta fejjel belegondolva az egész nem tarthatott tovább két– három percnél.

– Minden rendben? – érdeklődött közelebb hajolva az utász. – Amikor felüvöltöttél, azt hittem, soha többé nem látunk.

Goodwill elhúzta a száját az üvöltés szóra.

– Ami azt illeti, te sem voltál túlzottan csendben – válaszolta sértődött hangon, miközben tekintete az ezüst hajút követte, aki mintha megelégedett volna a pusztítással, feléjük indult. Az utász elvigyorodott, bár a nyakán még a sötétben is jól kivehető horzsolások látszottak.

– Nem a bátorságodat akartam kétségbe vonni – tette a kezét békítően a mesterlövész karjára. – Igaz, ami igaz, én is üvöltöttem… egészen addig, amíg bírtam levegővel. Azt hittem, ott maradok, de jött ez a cherub, és megperzselte az indát, ami majdnem megfojtott.

– Ha lesz egy kis időm, megköszönöm neki… – Goodwill révetegen bólintott.

– Én is – mondta csendesen. Irvi Dvidiki közben az összes indát szétégette, és miközben elindult feléjük, a teste körül vibráló fényrács gyorsan halványulni kezdett, majd egy halk pukkanással teljesen megszűnt. Az arcán valami hihetetlen fáradság látszott, amit csak akkor érez az ember, ha hosszú órákon keresztül kell feszülten koncentrálnia, tudván, ha nem figyel eléggé, az az életébe kerülhet.

Braspiq áldásos közreműködésének köszönhetően Neveror is magához tért egy kicsit, jóllehet volt valami a testtartásában, ami nyomban a betegség szót juttatta a két katona eszébe.

– Majd a táborban kikúrállak! – ígérte az azén.

Neveror megpróbált mosolyogni.

– Nem lesz rá szükség – válaszolta furcsa hangsúllyal, mint aki tisztában vele, hogy neki innen már csak egy irányba vezet az útja.

Braspiq nem kezdett el tiltakozni. Dvidiki megállt

mellettük, s csendesen csak annyit mondott:

– Indulnunk kell!

Dongon Kapuja egy alig két és fél láb széles hasadék volt, mely csupán néhol szélesedett ki annyira, hogy akár két ember is elférhetett egymás mellett. Nagyjából egyenesen szelte át a hegyet, ám a kisebb kanyaroknak, elhajlásoknak köszönhetően majd' negyed mérföldet tettek meg, mire az elől haladó Neveror felemelte a kezét, és a sziklafalhoz lapult.

– Innen már nincs messze! – súgta hátra. – Cseréljünk helyet, mert a későbbiekben nem lesz rá lehetőségünk...

Goodwill homlokráncolva nézett a keorra, de nem szállt vitába vele. Bizonyára oka van rá, hogy ezt javasolja. Az persze már egy másik kérdés, hogy vajon honnan szerezte az értesüléseit.

A keskeny helyen nem volt egyszerű megváltoztatni a menetsorrendet. Goodwill ráadásul az utolsó előtti helyen lépett be a szorosba, így ahhoz, hogy előre kerüljön, három társán kellett valahogy átjutnia. Braspiq okozott a legkevesebb gondot, ez a magas, ösztövér alak egyszerűen nekisimult a sziklának, és majdnem annyi hely támadt mögötte, mintha ott sem lett volna. Amikor végre Goodwill került az élre, Neveror intett neki, hogy menjen előre.

– Egyedül kisebb az esélye, hogy felfedeznek... Itt vagyunk a nyomodban, de tartunk egy kis távolságot, ha esetleg vissza kell húzódnod, ez ne jelentsen gondot. Meg aztán... – hirtelen elharapta az utolsó szót, és az arcán látszott, mennyire megbánta, hogy nem gondolta végig, mit is akart mondani.

– Meg aztán? – csapott le Goodwill. A keor elhúzta a száját.

– Ha nem jársz sikerrel, és az obszidián szem megpörköl, akkor legalább legyen egy második esélyünk... – felelte kelletlenül. Goodwill nem tűnt túl vidámnak.

– Kösz – morogta a fogai között, miközben automatikusan

megtapogatta a hátára erősített iszákot, melyben a mesterlövész puskája lapult, egyelőre még szétszedve. – Remélem, én is kapok egy második esélyt…

Akaratlanul is igyekezett olyan csendben mozogni, mintha éppen egy ellenséges tábor felé kúszna, pedig az obszidián szemet aligha a közeledő léptek zaja fogja aktivizálni. A szorosban ráadásul sokkal sötétebb volt, mint kint, a nyílt területen, s ezen még az sem segített, hogy lassan kezdett hajnalodni. A férfi homlokán kövér izzadságcseppek kezdtek gyöngyözni, miközben megkísérelte a lehetetlent: hamarabb kiszúrni a veszélyforrást, mint az megperzseli a beleje plántált varázserőnek köszönhetően.

Csupán annyit tudott, hogy elvileg hamarabb rálátása nyílik majd a varázskőre, minthogy teljesen fel kellene fednie magát, ám sem Harris parancsnok, sem a cherubok főparancsnoka nem tudott további hasznos információval szolgálni. Ami azt illeti, Goodwill több segítséget várt volna el Neverortól is, ám a keor valószínűleg csak idáig ismerte az utat. A férfi egy pillanatra megállt, és fáradtan nekitámasztotta fejét a hideg kőnek. A fejfájása kezdett felerősödni, ráadásul a tegnap elfogyasztott ital mostanra elkeveredett a gyomra tartalmával, és úgy döntöttek, hogy szétnéznek idefenn. Goodwill nyelt néhány nagyot, hogy megpróbálja visszatartani öklendezését, ám ezzel csak annyit sikerült elérnie, hogy a dolog hamarabb következett be, mint várta volna. Mindössze annyira maradt ideje, hogy kicsit előre hajoljon, és a fejét félrefordítsa. A torkából feltörő savanykás ízű, bűzös szagú, gyanús állagú maradék hallható toccsanással csapódott a falnak, ám Goodwill szerencsére egyetlen adagban kiadott magából mindent. Hosszú másodpercekig állt ott, félig előrehajolva, kezével a sziklának támaszkodva, s úgy érezte, menten összeesik. Ami persze nem lett volna túl kellemes, lévén, akkor a saját hányadékába zuhan.

Amikor egy kicsit összeszedte magát, kiöblítette a száját egy kevés vízzel – kicsit poshadt volt ugyan, de legalább semlegesítette a szájában uralkodó savanykás, gyomorforgató

ízt – , majd sietősen továbbindult, hogy mielőbb maga mögött hagyja rosszullétének árulkodó maradványait. Bízott benne, hogy a társai észreveszik majd a maradványokat, és nem lépnek bele. Vagy ha mégis, hát az az ő bajuk… Mindössze néhány lépést tett meg, amikor furcsán egymásra boruló sziklák állták útját. Mintha hatalmas karmok hasítottak volna ki néhány darabot a függőlegesen az ég felé törő falból, hogy aztán a kövek egymásra támaszkodva akadályt képezzenek. A férfi úgy becsülte, hogy át tudja préselni magát az összeboruló sziklák alatti járaton, ám mielőtt még nekiindult volna, kicsit feljebb kapaszkodott, hogy felmérje, mi vár rá a túloldalon. Nem lenne jó úgy kibukkanni a sziklák alól, hogy nyomban az obszidián szemet pillantja meg.

A sziklák felszíne szerencsére elég durva volt, mindig akadt egy kisebb mélyedés vagy éppen egy kiugró perem, amin megtámaszthatta a lábát, hogy feljebb segítse magát. Az iménti kellemetlen epizódnak köszönhetően azonban korántsem volt olyan jó erőben, mint képzelte, ezért egy alkalommal csak a jószerencse mentette meg a lezuhanástól. Miközben lihegve, erős szívdobogással a kövekhez lapult, hogy kicsit összeszedje magát, a közelből egy elfojtott szitkot hallott. Valaki mégsem vette észre a kiöklendezett maradványokat…

Mégsem volt kedve ezen nevetni, még csak mosolyogni sem. Vett néhány mély lélegzetet, majd ismét feljebb küzdötte magát másfél méterrel. Itt egy ovális nyíláson keresztül átlátott az akadály túlsó oldalára…

…És egyenesen az obszidián szemmel nézett farkasszemet. Goodwill azonnal lehúzta a fejét, és ez a hirtelen mozdulat kis híján azt eredményezte, hogy lebucskázik a mintegy nyolc méteres magasságból. Ujjai azonban szerencsére keményen beékelődtek egy sziklaperem alá, és ez elegendő volt ahhoz, hogy lábai ismét szilárd támaszt találjanak maguknak. A férfi, magában átkozódva megpróbált egy olyan testhelyzetet felvenni, mely lehetővé teszi, hogy legalább az egyik kezét szabaddá tegye. Lentről halk kérdés szállt fel hozzá:

– Mi a fenét csinálsz odafenn? – A hang alapján Yonetani lehet odalenn, a sziklaakadály tövében.

– Póknak képzelem magam – szólt vissza ingerülten Goodwill, majd némileg higgadtabban hozzátette: – Jobban tennétek, ha visszahúzódtok egy kicsit. Már amennyiben valóban igényt tartotok a második esélyre… Az imént farkasszemet néztem azzal az átkozott varázskővel.

– Jó lenne, ha sietnél egy kicsit – szólt fel az utász, majd mielőtt Goodwill reagálhatott volna, még gyorsan hozzáfűzte: – Neveror azt mondta, hogy közeledik valami felénk a szoros bejárata felől, s bár nem mondta, mi érkezik, az arckifejezése alapján nem sok jóra számíthatunk…

Goodwill a legszívesebben belerúgott volna valamibe dühében, ám ez jelen helyzetében teljességgel kivitelezhetetlennek tűnt. Igazság szerint most egy harmadik kéznek örült volna a legjobban, ám azzal kellett beérnie, amije volt. Igyekezett nem kapkodni, bár ha igaz, amit Yonetani mondott, akkor hamarosan komoly bajban lesznek.

Mintha nem jelentene elég gondot ez a nyomorult szem… A súlyát áthelyezte a bal lábára, mert ott a térdének is volt egy kis hely, s így jobban neki tudott simulni a sziklának. A jobb keze ezáltal felszabadult, s sikerült az iszákját leakasztani a válláról, hogy aztán felakassza egy kiálló kődarabra. Bízott benne, hogy a kő bírni fogja a terhelést, mert ha a fegyvere innen lezuhan, akkor legfeljebb parittyával próbálkozhatnak a szemet semlegesíteni.

– Mi a fenét pöcsölsz? – érdeklődött enyhén ingerült hangon odalentről Yonetani.

Goodwill nem vesztegetett rá időt, hogy válaszoljon. Egyenként előhúzta a főbb alkatrészeket, és kifacsart helyzete ellenére sikerült pár másodperc alatt összeraknia a fegyvert. Ezután már csak a betárazás következett, amit a remek kiképzésnek és az évek alatt kialakult beidegződésnek köszönhetően gond nélkül elvégzett.

– Na, lássuk, ezek után képes vagyok– e még eltalálni azt a nyomorult kődarabot… – mormolta Goodwill maga elé, és a

fegyvercsövet apránként felfelé tolva igyekezett felvenni azt a testhelyzetet, amiből először megpillantotta az obszidiánt. Lassan emelkedett fel, mert fogalma sem volt, mi válthatja ki a járatot védelmező varázslat aktivizálódását. Ha szerencséje van, akkor csak bizonyos távolságon belül müködik, ha peche, akkor onnan, majd' nyolcvan méter távolságból is szénné égetheti.

– Ne lőj! – szólalt meg váratlanul mellette Braspiq. Goodwill majdnem lezuhant ijedtében, az azén felbukkanása anyira megdöbbentette. Egyrészt fogalma sem volt, miként kapaszkodott fel mellé ilyen gyorsan és ilyen nesztelenül a cherub, arról nem is beszélve, hogy Goodwill rádöbbent, társa a simának hitt sziklafalon kuporog, ráadásul fejjel lefelé, mint egy légy vagy egy pók.

– Egy szót se! – súgta az azén, majd ő is elhallgatott. Goodwill elég régóta volt katona ahhoz, hogy tudja, mikor kell befognia a száját, s inkább csendben maradt, noha lett volna néhány kérdése Braspiq– hoz.

Mintha patadobogás törte volna meg a csendet. Patadobogás, mely közeledett, majd kicsit távolodott. Mintha szellemlovasok vágtatnának át a hasadékon, nem foglalkozva sem az élőkkel, sem a holt tárgyakkal, amik az útjukba tolakodnak. Goodwill egy kicsit feljebb ügyeskedte magát, és átnézett az ovális résen, mert az a képzete támadt, hogy a szellemlovasok közben túlhaladtak rajtuk, jóllehet, semmit nem láttak belőlük.

Megérzése nem csalta meg. Mintegy huszonöt méterrel előttük hét lovas ügetett elő a sziklafalból. A tempó elég nyaktörőnek tetszett, még akkor is, ha azon a részen a hasadék már közel négyszeresére szélesedett. A lovasok valamennyien sötét színű köpenyt viseltek, nnint ahogy a hátasaikat is hasonló takaró borította. Goodwill arra számított, hogy a lovasok valamikor majd megállnak és valamiképp azonosítják magukat, mielőtt a varázskő halálra perzseli őket, azonban ez nem következett be. A lovasok kényelmesen bevágtattak a hasadék végében nyíló kapun, mely felett a félelmetesnek leírt

obszidián szem helyezkedett el. A mesterlövész idegesen megremegett.

– A rohadt életbe! – mormolta az orra alatt.

– A Fekete Anya lovagjai… – jegyezte meg Braspiq, miközben kényelmesebb pózt vett fel, s immáron nem fejjel lefelé beszélgetett a mesterlövésszel, hanem mellémászott a sziklákra. – Valószínűleg valahol van egy illúzióval álcázott titkos járat, amelyen át meg lehet kerülni az akadályt…

– Miért nem arra mentünk mi is? – kérdezte Goodwill, miközben igyekezett olyan testhelyzetet találni, amelyből nem csupán becélozni tudja az obszidiánt, hanem nagy valószínűséggel darabokra is robbantja.

– Tartok tőle, egyikünknek sincs olyan jel tetoválva a testére, ami semlegesítené a kő mágiáját – válaszolta nyugodtan Braspiq.

– Ha ennyit tudtok erről a helyről és a lakóiról, akkor miért vagyunk mi itt? – mordult fel dühösen a férfi. Igazából azért haragudott az azénra, mert az imént oly csúfosan ráijesztett. Először az indák, aztán ez… Mi jöhet még? Legközelebb a gatyájába fog csinálni?

Braspiq elvigyorodott.

– Valóban sokat tudunk – felelte halkan – , de nem eleget.

– Sok a szöveg – szólt fel alulról Yonetani. – Lődd szét azt a vackot, robbantsuk fel a helyet, aztán húzzunk innen a fenébe…

Goodwill igyekezett megfogadni a tanácsot. Miközben Braspiq kicsit eltávolodott tőle, kitámasztotta az Ingram Incognito– t, és célba vette az obszidiánt. A célkereszt még imbolygott egy kicsit, amikor a kő felszíne lassan fényleni kezdett, mintegy megkönnyítve a mesterlövész dolgát. Ám Goodwill ösztönösen érezte, hogy valami nincs egészen rendben.

– Siess! – sziszegte alulról Dvidiki. – A kő megérzi az ártó szándékot, és ha nem teszed tönkre, mielőtt megtalálja a forrását, akkor valamennyien rajtaveszthetünk…

Goodwill igyekezett nem figyelni a társaira, bár a szavak

eljutottak az agyához, és azt is megértette, hogy hamarosan nagy bajban lesznek, ha nem siet. Mégis, ilyen távolságból nem könnyű találni... Ha lenne egy éjjellátója, akkor már rég túl lenne az egészen, ám ezt a fontos kiegészítőt alig másfél hónappal ezelőtt egy olyan akcióban veszítette el, melyre még visszagondolva is kirázta a hideg.

Igyekezett rögzíteni a célkeresztet, miközben a kő már– már narancssárga színben kezdett pompázni. A férfi őszintén bízott benne, hogy a varázskő nem riasztotta a bentieket, különben akár szétlövi, akár nem, bajban lesznek. Nagy bajban.

A mesterlövész puska sajnos nem volt alkalmas arra, hogy gyors egymásutánban több lövést is leadjon, ezért az elsőnek célba kellett találnia. Hogy pontosan mikor húzta meg a ravaszt, nem tudatosult a férfiban, ám az obszidián szem egyik pillanatról a másikra kifakult, miközben a felszínén apró repedések futottak végig, egy öklömnyi darab – a pupilla – pedig valósággal kirobbant a helyéről.

Goodwill megkönnyebbülten felsóhajtott.

Az első akadályt sikeresen leküzdötték.

A kérdés csupán az, hogy vajon még hány ilyen akadállyal kell szembesülniük odalent, s bár a hajnal rohamléptekkel közeledett, az első napsugaraktól kora reggelig még baromi hosszúnak tetszett az éjszaka.

A bejutás sokkal könnyebb volt, mint gondolták. Sem őrökkel, sem másféle védőmágiával nem találkoztak. Úgy tűnt, a hely lakói tökéletesen megbíztak az obszidián szem hatalmában.

A barlang, ahova beléptek, inkább tűnt mesterséges építménynek, mint természetes képződmények. A falak simák voltak, valaki hoszszú– hosszú órákat töltött azzal, hogy ilyenre csiszolja őket. Másfél méterenként fáklyatartók sorakoztak, ám már évek óta nem használta őket senki. Hogy mégse legyen odabent teljes sötétség, a padlóra és a mennyezetre szórt sárgás por garantálta, mely elég fényt sugárzott magából, hogy egészen messzire ellássanak. A

bejárat mellett közvetlenül egy karám kapott helyet, ahonnan ideges, hátborzongató fújtatás hallatszott ki.

– Szellemlovak – súgta idegesen Neveror, és intett a többieknek, hogy jobban teszik, ha egy kicsit megszaporázzák a lépteiket.

Ryutaro Yonetani egy kicsivel tovább időzött a karám bejáratánál, mint kellett volna. Apró, barna csomagokat húzott elő a hátizsákjából, és néhány elgondolkozó pillantást követően különböző helyekre erősítette azokat, majd ujjnyi vastag és hosszú rudakat dugott beléjük.

– Gondolom, ha élve kijutunk, ti sem szeretnétek, hogy ilyenek hátáról vadásszanak le bennünket – magyarázta egy kicsivel később, amikor ismét csatlakozott a többiekhez. Neveror elhúzta a száját.

– Ha jól végezzük a munkánkat, akkor nem lesz, aki üldözzön – jegyezte meg türelmetlenül. – Siessünk, nem sok időnk lehet hátra...

Goodwill a homlokát ráncolta. Biztos volt benne, hogy a cherubok jóval többet tudnak, mint amennyit elmondtak nekik, s tartott attól, hogy jóval bonyolultabb a feladatuk, mint hitték. Nem csupán felrobbantaniuk kell ezt a helyet, hanem van egy másik feladatuk is, melyekben ők csupán statiszták, a cherubokra vár a végrehajtás. Hogy is mondta Gurga: miféle titkos szertartást kell megakadályozniuk?

– A következő elágazásnál jobbra kell fordulnunk! – szólalt meg váratlanul Dvidiki, aki pár másodpercen keresztül kimeredt szemekkel, mozdulatlanul állt. – Arra van az idézőterem... Remélhetőleg már Gan'yara is ott tartózkodik. – Neveror és Braspiq egymásra pillantottak. Volt valami nagyon nyugtalanító a tekintetükben.

Az idézőteremhez vezető folyosó két oldalán méternyi bemélyedések voltak, melyeket vastag üveg – vagy valami hasonló anyag zárt el a külvilágtól. Ideális terep egy kiállítás megrendezéséhez. Ami azt illeti, egyik ilyen tároló sem volt üres. Különféle megnevezhetetlen teremtmények sorakoztak bennük. Különös alakú csontvázak, félig kifordított lidércek,

zombik, nevenincs szörnyetegek minden, amit csak egy eltorzult elme el tud képzelni, hogy aztán sötét hatalmát felhasználva életre is keltse – vagy létezésre kényszerítse – azokat.

– Anyám! – nyögte elborzadva Yonetani.

Goodwill most örült csak igazán, hogy már odakint kibukott belőle minden, mert ha akkor nem történik meg. alighanem idebent taccsol ki. Így csupán néha savanykás íz gyűlt össze a szájában, melyet jobbára igyekezett visszanyelni, vagy amikor senki nem figyelt rá, félrefordította a fejét, és a padlóra köpött.

Valahol a közelben kétségbeesett sikoly harsant.

Goodwill és Yonetani azonnal a pisztolyukhoz kaptak, Dvidiki körül egy pillanatra sárgás fényrács kezdett materializálódni, ám az azén és Neveror nem foglalkoztak a hangokkal.

– Az idézőterem szomszédságában található a kínzóterem és a börtön is – mondta gyorsan Braspiq, és intett a többieknek, hogy minél gyorsabban kövessék keor vezetőjüket. – Jobb, ha már most hozzászoktok ezekhez a hangokhoz, mert beljebb valószínűleg még rosszabb lesz.

Goodwill szívesen mondott volna pár szót az azénnak, ám úgy vélte, bölcsebb, ha most hallgat. Annak nem sok értelme van, hogy veszekedni kezdjenek. Ha élve akarnak kijutni, akkor jobban teszi, ha békén marad, s inkább sodródik az eseményekkel.

Főleg, ha mást aligha tehet.

Yonetani néha megállt, és a falakra valamint a mennyezetre további csomagokat ragasztott. Néha Braspiq segítségét is igénybe vette, és az azén készséggel állt az utász rendelkezésére. Amennyire Goodwill meg tudta becsülni, Yonetani nem kevés robbanóanyagot hozott magával, hiszen az eddig elhelyezett „szeretetcsomagok” alig valamicskét apasztottak csupán az utász hátizsákján.

Remélhetőleg minden fontos helyre jut majd belőle.

Néha Goodwillnek olyan érzése támadt, hogy valaki

figyeli őket, ám hiába próbálta kiszúrni, ki az, minden próbálkozása kudarcot vallott. Végül az üvegszekrényekbe kiállított rémségekre fogta a dolgot, azoknak volt olyan tekintete, hogy az ember azt hihette, állandóan őt fürkészik. A férfi igyekezett kizárni a tudatából a kényelmetlen érzést, noha ösztönei azt súgták, nem árt résen lennie.

Ahogy a folyosó elkanyarodott, megpillantották az idézőterem hatalmas, féldomborművekkel és szimbólumokkal gazdagon díszitett kapuját. Legalább három ember magas volt, a folyosó itt egy kis előtérbe torkollott, melynek kupolás mennyezete valóságos negatív toronyként tört a magasba.

– Iszonyú! – torpant meg Yonetani.

– Inkább lenyűgöző – rázta meg a fejét Goodwill, majd amikor jobban megnézte magának a domborműveket, mégis igazat kellett adnia társának: – Ilyen ocsmányságot! A domborművek témája ugyanaz volt. A kínhalál. Az ember nem is gondolná, milyen sokféleképpen lehet ábrázolni ugyanazt, különösen, ha a halálról van szó. A gyötrelem, a kín, a fájdalom és minden, ami rossz – a domborművek hűen visszaadták, mit is érezhet az a szerencsétlen, aki ezen tortúrák valamelyikének áldozatul esik.

– Vajon megkezdődött már az áldozás? – kérdezte Yonetani.

Dvidiki megvonta a vállát.

– Szerintem nem... – válaszolta nyugodtan. – Amennyire hallom, odabenn teljes a csend... Ami azt jelenti, hogy senki nincs odabent. Itt a lehetőség, hogy elrejtőzzünk, s ha Gan'yara felbukkan, akkor végezzünk vele.

Goodwill idegesen körbepillantott.

– Nem arról volt szó, hogy megakadályozzuk a szertartást?

– Egy és ugyanaz – felelte flegmán az ezüsthajú. – Ha megöltük Gan'yarát, nem lesz, aki levezesse a szertartást. Következésképpen megakadályozzuk.

A mesterlövésznek nem igazán tetszett a válasz, ám még mielőtt tiltakozni kezdhetett volna, Dvidiki odalépett a

kapuhoz, és gyengéden megtaszította. Hogy volt– e valamiféle zárszerkezet, amit előtte müködésbe kellett hoznia, az soha nem derült ki, mivel sem kilincset, sem reteszt nem lehetett felfedezni a kapu innenső oldalán. Mindenesetre a hatalmas alkotmány lassan, egyetlen hang nélkül nyílni kezdett, és feltárta előttük az idézőterem belsejét.

Dvidiki lépett be elsőként a terembe, majd a másik két cherub, végül pedig Goodwill és Yonetani. Az ajtó hangtalanul becsukódott mögöttük, ami a két katonában komoly aggodalmat keltett, ám az ezüsthajú gyorsan megnyugtatta őket:

– Könnyedén kinyithatjátok, ha megnyomjátok az alsó két koponyát egyszerre...

Goodwillnek már a nyelve hegyén volt a kérdés, hogy honnan a pokolból tud a keor ilyen sokat erről a helyről, ám még mielőtt rnegszólalhatott volna, odakintről lábak dobogása szűrődött be. Nagyon sok láb dobogása.

– A rohadt életbe! – szisszent fel Yonetani, és sietős léptekkel átvágott a termen, kikerülte a középen felállított oltárt, majd lövésre kész pisztollyal lekuporodott a túlsó falnál elhelyezett koporsók mögött, melyek szerencsére üresnek bizonyultak.

Goodwill követte társa példaját, ám a cherubok sem tétlenkedtek. Mindenki igyekezett magának rejtekhelyet találni, egyedül az ezüsthajú keor maradt ott az oltár mellett, igaz, ő néhány szempillantás alatt áttetszővé vált, majd teljesen elenyészett. Láthatatlanná vált. Amennyire a mesterlövész meg tudta állapítani, Braspiq egyszerűen felugrott a levegőbe, és a mennyezethez tapadva figyelte az eseményeket. Ez már csak azért is tekintélyt parancsoló cselekedet volt, mert a mennyezet jó tíz méterre magasodott felettük. Goodwill most már értette, miként tudott az azén olyan gyorsan ott teremni mellette a szorosban.

A kapu lassan kitárult.

Goodwill elég jó helyet talált magának ahhoz, hogy szemmel tarthassa a belépőket is, ugyanakkor az oltárra is

rálátása nyílott, pedig a legkevésbé magát a szertartást akarta látni.

Bár, ha jól végzik a dolgukat, akkor arra már nem kerül sor.

Goodwill igyekezett nem belegondolni abba, hogy vajon mi lesz azután, ha elvégezték a dolgukat. Mert innen kijutni aligha fognak élve. Az eredeti tervtől – miszerint felrobbantják az idézőtermet máris jócskán eltértek, s pillanatnyilag nem sokkal vannak jobb helyzetben, mint egy sarokba szorított patkány. A különbség talán csak annyi, hogy őket még nem fedezték fel.

Bár ami késik, nem múlik...

A kapun négy, vérszínű páncélba öltözött lovag lépett be elsőként

Goodwillban csak a második pillantásra tudatosult, hogy nem a páncél vérszínű, hanem vér alkotja magát a páncél anyagát – , majd felsorakoztak kétoldalt. Utánuk egy fekete selyemruhákba öltözött alak következett, akinek az arcát sötét fátyol fedte, gyakorlatilag telesen elrejtve vonásait a kutató tekintetek előtt. Goodwill tizet tett volna egy ellenében, hogy Gan'yarát látja.

A Fekete Anya mögött legalább hat tucatnyi adeptus következett, valamennyien éjfekete csuhát viseltek, tarra borotvált koponyájukat pedig különféle tetoválások díszítették. A bevonulók sorát újabb vérpáncélos lovagok zárták, kereken két tucatnyian.

Aztán a kapu bezárult.

Goodwill idegesen körbepillantott. Sehol nem látta a társait, ami persze nem volt csoda, hiszen igyekezett ő is teljesen eggyé válni a padlóval. Akárki is találta ki, hogy akadályozzák meg a szertartást, alaposan alábecsülte az erőviszonyokat. Az máris nyilvánvaló volt, logy innen élve nem jutnak ki, vagy ha mégis, akkor csak azért, mert észrevétlenül sikerül meglapulniuk a szertartás alatt. Bár, ha valaki felfedezi közben az obszidián szem széttörését, akkor addig aligha fog nyugodni, amíg a legkisebb zugot is át nem

fésülte.

A férfi megbabonázva figyelte, hogy a Fekete Anya felsétál az oltárhoz vezető lépcsőn – éppen oda, ahol alig másfél perccel ezelőtt Dvidiki láthatatlanná vált –, majd lassan körbefordul, mintha csak kutatna valamit a tekintetével. Goodwill felemelte a pisztolyát. Innen úgysem juthatnak ki élve, legalább tegyék meg azt, amiért ideküldték őket. Tizenöt méter távolságból senki nem képes túlélni hat golyót. Főleg, ha valamennyit a fejébe kapja.

Innen el sem hibázhatom, gondolta a férfi beletörődve, amikor váratlanul éles fájdalom hasított a tarkójába, és a következő pillanatban John Goodwillre rászakadt a sötétség.

Amikor Goodwill kinyitotta a szemét, már az oltáron feküdt. Megpróbálta felemelni a kezét, ám rá kellett döbbennie, hogy lekötözték. A feje pokolian hasogatott, az éjjeli fájdalom semmiség volt ehhez a kínhoz képest. Homályosan érzékelte, hogy fázik, és amikor egy kicsit felemelte a fejét, s végignézett magán, akkor vette észre, hogy valaki derékig levetkőztette. A pisztolya, a zubbonya, az ingje, az iszákja – benne az Ingram Incognitóval – ott hevertek a fal mellett. Túl messze ahhoz, hogy egy hatalmas ugrással megpróbálja elérni. Akaratlanul is elmosolyodott: mintha a kötél engedné, hogy elmozduljon innen.

Megpróbálta felmérni, a társai merre vannak, de csupán a keor Neverort és a szerencsétlen utászt, Ryutaro Yonetanit látta. Mindketten egy– egy póznához voltak kikötözve. Egyikük sem volt eszméletén, ha nem tartják őket két oldalról fekete csuhás adeptusok, akkor a földön hevernének. Az ezüsthajú és az azén nem volt sehol. Goodwillnek a füle zúgott, a szeme előtt néha összefolyt a világ nyilván ez az ütés utóhatása.

Nem félt. Maga sem tudta, miért. Talán az indák támadása és Braspiq hirtelen felbukkanása mellette a sziklák tetején minden félelmet kiölt belőle. Vagy csak egyszerűen

eljutott addig a pontig, amikor már semmi nem érdekli az embert.

– Hol a negyedik? – A kérdés nehezen hatolt el Goodwill tudatáig. A hang valahogy semleges volt, ám az iránya alapján a férfinak sikerült beazonosítani a kérdezőt. A Fekete Anya volt az. Goodwill csalódottságot érzett. Valahogy nem ilyennek képzelte el azt az asszonyt, aki egykoron a második volt a Sötét Láng birtokosainak sorában, és kevésen múlott, hogy nem lépett elő az első számúvá. Ám Choler meghalt, s bár a szóbeszéd szerint Gan'yara is arMenienben végezte be sorsát, most mégis itt állt. A boszorkányokat nem könnyű elpusztítani.

– Nem érzem az auráját... – érkezett válasz az iménti kérdésre. Együtt léptünk be a terembe, ám amíg ezzel a hárommal foglalkozam, ő eltűnt. Talán megfutamodott, amikor rádöbbent, hogy a halálba vezettem.

– A szoros megállíthatja? – kérdezte a Fekete Anya. Goodwill megpróbálta elűzni a szemére ereszkedő ködöt. A hang nagyon ismerős volt neki, ám egyszerűen képtelen volt felidézni, mikor és hol hallotta. Az emlékei összefolytak, elkeveredtek egymással. És egyszerűen képtelen volt kiválasztani a hanghoz tartozó arcot, noha többször is úgy érezte, tudja, ki az.

– Képes függőleges felületeken is járni – mondta a Fekete Anyával szemben álló alak. – Ha kijut innen, akkor soha nem kapjuk el.

– Hibáztál, Ygathar! – A Fekete Anya hangja ezúttal sem árult el semmiféle érzelmet, ám Goodwill nem csodálkozott rajta. Betudta jelenlegi állapotának, hogy egyszerűen nem képes érzékelni az érzelmeket. Talán túl nagyot kapott a fejére.

– Elvégeztem, amire kértél – szállt vitába a másik. – Három lelket kértél, akik önszántukból léptek be a szentélyedbe... Ketten biztosan a Technokrata követői, így nincs akadálya a szertartás lefolytatásának. A keor ugyan elég rossz bőrben van... egyszer kénytelen voltam egy kis életerőt

kölcsönözni tőle, amikor ezek az ostobák belesétáltak egy livaron csapdajába, de ügyeltem rá, hogy élve hozzam őket elébed.

A Fekete Anya válasz helyett a hozzá legközelebb álló, vérpáncélos felé fordult.

– Elhoztátok a Tizenegyedik Korsót? – A lovag bólintott.

– Valamennyi itt van... – Intésére tizenegy lovag sorjázott elő, hogy a kezükben tartott, különös formájú korsókat sorra elhelyezzék az oltáron, a külön nekik kialakított kis mélyedésekben.

A Fekete Anya elégedettnek tűnt.

– Akkor kezdődjék hát a szertartás... Hozzátok a testemet! – Goodwill arra várt, hogy ismét kinyíljon az idézőterem kapuja, ám ehelyett egy nehéz kődarab csikordulása hallatszott – a férfi képtelen volt úgy fordítani a fejét, hogy lássa, merről jött a hang –, aztán nem sokkal később egy éjfekete lepellel letakart testet hoztak az adeptusok egy díszes koporsóba fektetve. A testet borító lepel elég vékony volt, ezért a férfi nagyjából ki tudta venni az alakját. Amit látott, az még jelen helyzetében is ingerlően hatott rá. Akárhonnan is vette Gan'yara az új testét, rendkívüli gondossággal választotta ki.

– Ygathar, kezd el felbontani a korsókat... – utasította Gan'yara a varázslóját, majd elhelyezkedett az oltár mellett. – Szertartásmester, állj mellém, s ha eljött a megfelelő pillanat, ennek a férfinak a kiömlő vérével tégy pecsétet a régi és az új testemre.

– Talán előbb meg kellene keresnünk az azént... – jegyezte meg az egyik vérpáncélos, ám Gan'yara egyetlen intésével belefojtotta a szót.

– Nem. Öt esztendeje várok erre a pillanatra... Az azén fusson; ha kijut innen, megérdemli az életét... Senki kedvéért nem fogom leállítani a szertartást...

Ygathar mondani akart valamit, de aztán meggondolta magát, és egyenként nekilátott feltörni a korsókat védő pecséteket. Valahányszor végzett eggyel, vékony füstcsík

kezdett felfelé szállni, hogy az oltár felett egymásba fonódjon a többivel, és egységes egésszé kezdjen összeállni. Valami, egyelőre határozatlan alakú matériává.

Az adeptusok dúdolni kezdtek valami dallamot, amihez egymáshoz ütögetett csontokkal adták maguknak az ütemet. Az egész túl monotonnak tűnt, de egy figyelmes hallgató bizonyára észrevette volna benne az ismétlődéseket.

A szertartásmester megállt Gan'yara mellett, kezében egy aggasztóan hosszú pengéjű tőrt tartott. Goodwill kis híján rosszul lett, amikor elképzelte, miként fog az a tőr a mellkasába mélyedni. Még egyszer, utoljára megpróbálta valahogy kiszabadítani magát, aztán pedig megkísérelte visszatartani a lélegzetét, hogy legalább ájuljon el, mielőtt a szertartásmester felemeli a tőrt.

Gan'yara közben letépte magáról a fátylakat, és Goodwill a látvány hatására kis híján valóban elájult. Egy vonások nélküli arc nézett rá, melyen nem volt semmiféle szőrzet – sem szemöldök, sem szempilla, de még haj sem –, a szemek semleges fényben csillogtak, nem volt semmilyen színük, mint ahogy a száj is túlságosan vértelen volt. Goodwill még soha nem látott ennyire semleges – mégis félelmetes – külsejű teremtményt.

A szertartásmester megfordult, és a koporsóban lévő testről is leemelte a leplet. Egy meztelen, fiatal leány feküdt ott, haja félig az arcába lógott, apró, ám formás mellei más helyzetben alighanem kínzó vágyat ébresztenek a férfiban.

Gan'yara kimeresztett ujjakkal kántálni kezdett valami érthetetlen, torokhangú szöveget, minek hatására az oltár felett lebegő füstfelhő felszínén a koporsóban fekvő leány arca jelent meg, majd fokozatosan kirajzolódott a teste is.

Ygathar, a varázsló már a nyolcadik korsó felnyitásánál tartott, ám Gan'yara türelmetlenségét látva megpróbált minél gyorsabban végezni a maradékkal. A kapkodásnak köszönhetően az egyik korsó csaknem kicsúszott a kezéből, ám az utolsó pillanatban sikerült elkapnia, és megkönnyebbült sóhajjal fordult vissza vele az oltár felé.

Tekintete egy pillanatra összekapcsolódott Goodwillével, aki érdeklődve figyelte a fickót, miközben abban reménykedett, hogy egyszer legalább annyira közel kerül hozzá, hogy a fogával elkaphassa a feje mellett matató kezet. Goodwill némi együttérzést vélt felcsillanni a varázsló szemében, ám ezzel egy időben minden a helyére került az agyában. Immáron tudta, hogy kit lát: Irvi Dvidikit. Igaz, már nem volt ezüst haja, az arca is megöregedett egy kicsit, ám még felismerhető maradt. Hogy miképpen került a cherubok közé, és hogyan tudta elérni, hogy bekerüljön a Fekete Anya ellen küldött csoportba, az a legkevésbé sem érdekelte a férfit.

Goodwill felüvöltött dühében, s vadul rángatózni kezdett, hogy valamiképp kiszabaduljon, és kitekerje nyakát az árulónak. A sztoikus nyugalom, ami eddig rátelepedett, egyik pillanatról a másikra a semmivé lett. A férfi csuklóját véresre dörzsölte a kötél, ám nem foglalkozott vele. Egyet akart csupán: megölni az árulót!

A szertartásmester egy pillanatig döbbenten meredt a megvadult áldozatra, ám még mielőtt gondoskodhatott volna elhallgattatásáról, valami láthatatlan erő hirtelen felrántotta a levegőbe. Ocsmány cuppanás hallatszott, és a szerencsétlen egy velőtrázó kiáltás következtében kettészakadt. A belsőségek beterítették Gan'yarát, a varázslót és az oltáron fekvő Goodwillt is.

Ygathar nem reagálhatott azonnal, előbb a kezében tartott korsót kellett biztonságba helyeznie, ám mivel láthatatlan támadójukra koncentrált, nem figyelt eléggé az áldozatra. Goodwill olyannyira kitekerte magát, hogy az ízületei hallhatóan megroppantak, ám fogával sikerült elkapnia a varázsló kezét, és egy erőteljes harapással az egyik ujját is letépnie. Ygathar felüvöltött fájdalmában, miközben a félig elmondott tűzcsapás varázslata irányt változtatva az adeptusok közé csapódott, hogy ott lángra lobbantson majd' féltucatnyit közülük.

És akkor elszabadult a káosz.

Goodwill a földre köpte a leharapott ujjat, és ordítva–

köpködve hívta a varázslót közelebb magához. Ygathar egy pillanatra olyan gyűlölettel nézett rá, amelyben benne volt egy gyötrelmes kínhalál ígérete, ám előbb veszélyesebb, láthatatlan ellenfelével kellett foglalkoznia. Gan'yara ugyan látott és hallott mindent, azonban a szertartást már nem szakíthatta meg, különben a Sötét Lángból kiáramló varázserő egyszerűen túltöltődik a testében, és cafatokra robbantja.

Az adeptusok abbahagyták a kántálást, és megpróbálták eloltani lángoló társaikat. Ygathar a mennyezetet fürkészte, miközben elmormolt egy aurafelfedő varázslatot, ám sehol sem sikerült rábukkannia az azénra. Pedig valahol idebent lapult, erre a varázsló akár mérget is mert volna venni. A kérdés csupán az, kire csap le a legközelebb. A vérpáncélos lovagok felsorakoztak az oltár körül, testükkel és kardjukkal védve a szertartásra koncentráló úrnőjüket. Egy részük felfelé figyelt, míg a többiek körbe, minden irányba. Eleven falukon egy légy nem juthatott volna át észrevétlenül.

Aztán az egyik lovag hirtelen felüvöltött, amikor a páncélja megmozdult rajta. A vér pezsegni látszott, majd váratlanul alakot változtatott, és immáron nem páncél volt, hanem egy amőba, mely leszorította a lovag karjait, körbefonta nyakát és szemén– száján keresztül a testébe furakodott. A szerencsétlen képtelen volt bármit is tenni, mozdulni is alig bírt, nemhogy védekezni. A torkába befurakodó és tesét körbeölelő véramőba heves pezsgésbe kezdett, mintha belső forrás hevítené, és a lovag a következő másodpercben halott volt. Aztán egy másik üvöltött fel.

Majd még egy. A vérpáncélos lovagok elveszítve hidegvérüket nekiláttak, hogy mielőbb megszabaduljanak páncélzatuktól, melyek sorra megelevenedtek. Az élelmesebb harcosok az adeptusok közé hajították a magukról letépett páncélokat, mert a megelevenedett darabok a legközelebbi élőlény felé indultak, lassan araszolva, de megállíthatatlanul. Néhány adeptus tűzzel próbálkozott, ám ezzel csak annyit sikerült elérniük, hogy a véramőbák mozgása jelentősen felgyorsult. Az idézőteremben tombolt a káosz, a merghániak

bizonyára kedvüket lelték volna a látványban.

Gan'yara egy pillanatra sem szakítva meg a szertartást, megparancsolta Ygatharnak, hogy fejezze be a korsók felbontását, majd álljon a szertartásmester helyére, s hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, varázshatalma segítségével kemény fájdalomcsapást mért a vonakodni látszó szolgára.

Ygathar összeszorította a fogát a rátörő fájdalomra, majd kelletlenül engedelmeskedett. A tekintete azonban jobbra–balra cikázott, bár arra vigyázott, hogy ne kerüljön túl közel a még mindig vadul őrjöngő Goodwillhez, aki egy pillanatra sem tett le arról, hogy újabb harapásokkal vesz elégtételt az árulásért.

Az utolsó korsónál Ygathar elbizonytalanodott. Ha ezt felnyitja, a kiáramló varázsfüstből nyert varázserő elegendő lesz ahhoz, hogy Gan'yara új testbe helyezze át a lelkét. Akkor ismét teljes hatalmat nyer a Sötét Láng felett, s talán még Chlovia, a Sötét Láng jelenlegi Magisztere sem lesz képes megállítani, s vajon Gan'yara betartja-e majd a szavát, s leveszi lelkéről a Sötét Lángot? Ygathar egyáltalán nem volt biztos benne.

A Fekete Anya, mintha csak megérezné, hogy mi jár szolgája eszében, egy kezet formázott a Sötét Lángból, és kirántotta a korsót Ygathar ujjai közül, hogy saját maga törje fel a korsót lezáró pecsétet. Jó érzés volt ismét érezni a Sötét Láng lüktetését, megnyugtató hatalmát, erejét, melynek segítségével szinte bármit meg lehet valósítani.

Goodwill elhallgatott.

Nem ereje fogyott el, s nem is a dühe csillapult. Amit látott, az forrasztotta torkára a szót. Az Ygathar mögött lévő koporsóban a halott leány felült, s miközben a semmiből átláthatatlan tunika materializálódott rajta, félredobta az arcába hulló haját, hogy szép, ám nem sok jót ígérő mosollyal a varázsló felé nyújtsa kezét. A leány gyönyörű vonásainak összhangját még a homlokán meredező apró kis szarvak sem tudták megzavarni.

Talán Goodwill jelentőségteljes pillantása árulta el, talán valami megmagyarázhatatlan belső megérzés, ám Ygathar megérezte, hogy valami nincs egészen rendben a háta mögött. Megpördült a sarkán, felkészülve, hogy farkasszemet nézzen a mögé lopakodott azénnel, ám amikor tekintete összetalálkozott a leányéval, felsikoltott, és hátrálni kezdett.

Egyenesen Goodwill karjai közé, akinek a csuklóját és bokáját szorító kötél csodálatos módon lángra kapott, hogy aztán egy szemvillanással később elhamvadjon. A férfi vadul a varázsló után kapott, és talán ő lepődött meg a legjobban, amikor keze szabadon rákulcsolódhatott a nekitántorodó Ygatharra. Goodwill minden erejét megfeszítve szorította a varázsló nyakát, és ehhez a lábait is igénybe vette, lefogva Ygathar kétségbeesetten kapálózó kezét. A varázsló mindent megtett szabadulása érdekében, ám egyszerűen képtelen volt megszólalni, még a kezét sem emelhette fel.

A halott leány – aki immár nem is volt olyan halott – felállt, és Gan'yara elé sétált. A Fekete Anya teljesen belemerült a szertartásba, még azzal sem foglalkozott, hogy egyetlen lovag sincs a közelében, aki vigyázna rá. Ugyan akadt még néhány fegyveres a teremben, ám azok figyelmét Braspiq kötötte le, aki immáron felfedve magát, a mennyezeten rohangált, és néha leugrott az adeptusok közé, hogy elragadva közülük egyet, széttépje és a lovagok közé hajítsa a maradványokat, ezzel bőszítve azokat a végtelenségig. Neveror az egyik fal tövében térdepelt, és aki három lépésnél közelebb került hozzá, azt valami mentális csapással eltaszította magától. Ereje azonban apadófélben volt, mert egyre kisebb távolságra tudta ellökni a rárontókat.

A néha felhangzó robbanások elárulták, hogy Ryutaro Yonetani is visszanyerte az eszméletét, és nem sajnálja a magával hozott robbanóanyagot sem.

Gan'yara ismét belemarkolt a felette lebegő matériába, és szavai nyomán mindenki, aki tíz lépésnél közelebb tartózkodott hozzá, méterekre repült.

Mindenki, kivéve a vele szemben álló nőt. A Fekete Anya

döbbenten meredt az előtte állóra.

– Chlovia!

A Sötét Láng Magisztere hidegen bólintott.

– Személyesen.

Gan'yara megkísérelte kiszakítani magát a Sötét Láng hálójából, melynek segítségével nem csupán új testbe kívánta áthelyezni testét, hanem ismét megmerítkezni a hatalomban. Ám a varázslatot nem lehetett egyik pillanatról a másikra befejezni, ezért a Fekete Anya a felette lebegő matéria varázserejét Chlovia ellen próbálta fordítani. Csápok és indák formálódtak, melyek a leány felé lendültek, ám el nem érhették, mert Chlovia egyetlen intésére elveszítették formájukat, és ismét beleolvadtak a lebegő felhőbe. Gan'yara ekkor más varázslattal próbálkozott, ám az ujjaiból kicsapódó villámok rendre elkerülték ellenfelét, és saját hívei között végeztek hatalmas pusztítást.

Chlovia megcsóválta a fejét. Nem látszott rajta, hogy különösebb erőfeszítésébe kerülne elhárítani Gan'yara támadásait, ami egyre növekvő félelmet gerjesztett a Fekete Anyában. Amikor még Choler élt, Chlovia csupán harmadik volt a sorban, ám hatalmát össze sem lehetett mérni a ranglétrán felette álló Gan'yaráéval. Most azonban olybá tűnt, mintha egy, a Beavatáson éppen csak átesett tanítvány próbálná megállítani a magisztert.

Gan'yara gyorsan felhagyott a hiábavaló próbálkozással, mert rádöbbent, csak erejét vesztegeti. Helyette inkább új irányt szabott a lebegő felhőből kiáramló varázserőnek, és megkísérelte feltölteni jelenlegi testét, mely nem volt egyéb egy alaktalan hústömbnél, s csupán a lelke megmentésére szolgált.

Chlovia felnevetett. Hangja hideg volt és metsző. – Egyszer már megölted mestered... Aztán megakadályoztad visszatértét... Éppen tizenegy alkalommal oroztál el valamennyit nehezen megőrzött hatalmából... Gondolod, hogy szívesen lát majd a társaságában?

Gan'yara válaszolni próbált, ám az eddig sötét

folyadékként a testébe áramló Sötét Láng vadul áramlani kezdett, és egy pillanatra a lebegő felhőben feltűnt a néhai Choler magiszter arca. Éjfekete arca évek alatt felgyülemlett dühről, hihetetlen bosszúvágyról árulkodtak, és szeme olyan vörösen parázslott, mint hideg, téli éjjeleken a szabadban rakott tűz maradványai.

– Megtagadtál... – szólt egy testetlen hang, melyben jól felismerhető volt Choler arkánuma. – Eljött az idő, hogy ismét magamhoz fogadjalak... akár akarod, akár nem.

Gan'yara felsikoltott, amikor a testébe csordogáló Sötét Láng áramlási iránya megváltozott, és ahelyett, hogy feltöltötte volna szűkös tartalékait, még azt a keveset is kiszipolyozta, amivel eddig rendelkezett. Kétségbeesve próbált gátat szabni a varázserőorozásnak, ám két akarattal szemben tehetetlen volt. A Sötét Láng egyre gyorsuló ütemben hagyta el a testét, és mivel lelkét is ez az erő bilincselte a porhüvelyhez, vele együtt távozott az is.

Egy utolsó visítással Gan'yara lelke kiszakadt a testből, és beleolvadt a feketén kavargó matériába. Egy pillanatra még felvillant az arca – az a vénséges, ráncokkal teli, mint amilyen az eredeti testé volt – , aztán az is elenyészett, hogy átadja helyét Choler arcának. A Magiszter elégedettnek tűnt, ám mintha árnyalatnyi bosszúság is felhőzte volna homlokát.

– Visszatérek...

Chlovia cseppet sem tisztelettudó hangon válaszolt.

– De nem most.

A Sötét Láng egykori magisztere még mondani kívánt valamit, azonban a leány felemelte kezét, és szavára a feje felett kavargó matéria kavarogni kezdett, elmosva a rajta kialakult vonásokat, majd tizenegy szálra szakadva visszaáramlott azokba a korsókba, ahonnan előhívták. Chlovia sorra odament valamennyihez, és saját kezűleg tett rájuk mágikus pecsétet.

Mire az utolsóval is végzett, véget ért a harc is. Az adeptusok, látván úrnőjük halálát, valamennyien behódoltak a Sötét Láng új Magiszterének, a lovagok között pedig egy sem

akadt, aki túlélte volna az elmúlt perceket.

Goodwill elengedte a már percek óta mozdulatlan varázslót, majd nehézkesen felült. Minden izmai sajgott a kemény igénybevételtől, ám a düh elszállt belőle, csak valami furcsa, megmagyarázhatatlan levertség maradt utána.

Körbenézett, társait kereste.

Neveror egy halom adeptus mellett feküdt, szája sarkából vér szivárgott. Mellette Yonetani térdepelt, és Goodwill kérdő tekintetére csupán lemondóan megrázta a fejét. Braspiq, a különös harci technikával küzdő azén az idézőterem közepén állt, és a körülötte térdepelő adeptusoknak magyarázott valamit, ám túl halkan ahhoz, hogy a szavak eljussanak Goodwill füléig.

– Azt hiszem, tartozom nektek egy köszönettel... – szólalt meg mellette halkan egy nő.

Goodwill lassan felé fordult.

Chlovia korántsem tűnt olyan halálosnak, mint az imént. Csupán egy csinos nő volt, furcsa, szomorú mosollyal az arcán. Ha Goodwill nem látja, mit művelt Gan'yarával, álmában sem gondolja, hogy ez a törékeny teremtés a Sötét Láng leghatalmasabb képviselője.

– Nagyon szép vagy...

A nem várt bók halvány pírt csalt Chlovia arcára.

– Köszönöm... – mondta halkan, és nem lehetett tudni, hogy a bókért cserébe mondta, vagy pedig azért, amit ők öten cselekedtek.

Goodwill maga is meglepődött iménti bátorságán, ám eléggé magához tért már ahhoz, hogy ne próbálkozzon még egyszer. Így is örülhet, hogy nem változtatták át pókká vagy valami hasonló szörnyűséggé.

– Ha vannak kérdéseid, felteheted azokat... – mondta Chlovia. – Jogod van tudni, hogy miben vettél részt... – Goodwill zavartan megvakarta a tarkóját, és Yonetanira nézett, aki csatlakozott hozzájuk.

– Miért éppen mi? Csalétkek voltunk, igaz? – Csupán ez a két kérdés villant a tudatába, jóllehet, ha kicsit megerőlteti

magát, és szavakba önti az érzéseit, akkor még egy tucatnyit megfogalmazhatott volna.

Chlovia a kijárat felé intett. – Talán kint, a friss levegőn valamivel jobban fogjuk érezni magunkat – jegyezte meg csendesen, s miközben kifelé haladtak, belefogott a magyarázatba: – Amikor Choler meghalt, meghalt Gan'yara is... Pontosabban mindenki így hitte, ám én tudtam, hogy a Fekete Anya előkészített magának egy testet, amibe átköltöztetheti a lelkét, ha valami baj érné. Senki nem tudta pontosan, hol található a test, hiszen Monarakhban nem rejthette el, mert ott semmi nem maradhatott észrevétlen Choler előtt. Beletelt egy kis időbe, mire sikerült kitalálnom, hogy Dongon Kapuja szolgál Gan'yara rejtekhelyeként. Kezdetben nem mutatkozhatott, túl gyenge volt hozzá, ám az évek során saját tanítványokat szerzett, ráadásul létrehozta a testőrségét is... a Vérpáncélosokat. Gan'yara tudta, hogy Choler hívei megkísérlik majd visszahozni urukat a halálból, hiszen a Sötét Láng Magiszterének csupán teste pusztult el arMenienben, a lelke egybeolvadt a Sötét Lánggal. A choleriták több alkalommal is megkísérelték a megidézést, ám Gan'yara kiterjedt kapcsolatainak köszönhetöen mindig időben értesült a szertartásokról, s nem csupán megakadályozta azokat, hanem begyűjtötte az ott felszabaduló Sötét Lángot is. A belőle nyert nyers varázserő segítségével kívánta lelkét áthelyezni az új testbe, majd feltöltekezni, hogy eséllyel szálljon szembe velem, Monarakh jelenlegi törvényes urával...

– És a xinafok? – szólt közbe Yonetani.

Chlovia megrázta a fejét.

– Makacs népség. Egyelőre senkit nem ismertek el uruknak.

Egymás között háborúznak, mindegyik a saját kis birodalmát próbálja építgetni, ám nem veszik észre, hogy teljesen fel fognak morzsolódni ebben az értelmetlen háborúban. Ha eléggé meggyengültek, valószínűleg visszatérek Monarakhba, és behódoltatom valamennyit.

Elvégre hasznos segítők.

Goodwill megcsóválta a fejét.

– Most te vagy Monarakh ura, a Sötét Láng Magisztere, ha jól veszem ki a szavaidból. Mégsem telepedtél le, útjaid kifürkészhetetlenek...

– Ne kérdezd az okát – fordult felé Chlovia. – Amit teszek, arra jó okom van, s az ok kizárólag rám tartozik. Azért közben igyekszem nem feledkezni meg egyik népemről sem... A cherubok bíznak bennem, hisz' közülük származom, s nem akarok csalódást okozni nekik. Mint ahogy a Sötét Láng is bizonyos kötelezettségeket ró rám. Amíg én vagyok a Sötét Láng Magisztere, megakadályozhatom a háborút, s talán néhány évtized alatt sikerül majd kialakítanom egy olyan rendszert, hogy távozásom után is fennmaradhat a béke Cherubionban.

– Visszatérve a történtekre... – vette át a szót az utász – , mi a csalétek szerepét játszottuk?

– Nem egészen – rázta meg a fejét Chlovia. – Nélkületek nem juthattam volna be a kapun, az obszidián szem mágiáját nem a Sötét Láng szabályozta, így felette nem volt semmilyen hatalmam. Tudtam róla, hogy Gan'yarának szüksége van a szertartáshoz olyan lelkekre, akik önként lépnek be az idézőterembe. Foglyok teljességgel alkalmatlanok lettek volna erre a feladatra, ezért beszéltem Harris parancsnokkal és Gurgával, hogy könnyítsük meg az akkor már közöttünk lévő Ygathar dolgát. Amikor embereket kerestünk a feladatra, Ygathar... akkor Dvidikiként elsőként jelentkezett... Nekünk csupán kicsit kellett segítenünk, a dolgok haladtak a saját útjukon... Braspiq, régi barátom és a cherubok egyik legjobb harcosa készséggel vállalkozott rá, hogy veletek tart, és lehetőség szerint gondoskodik az életben maradásotokról.

– Ha ilyen híres, akkor Ygathar miért nem ismerte fel? – szúrta közbe Yonetani, miközben a bejárat előtt nekitámaszkodott a falnak, és a lábával szórakozottan rugdosni kezdete az obszidián szem lepotyogott darabjait.

Chlovia megrázta a fejét.

– Nem azt mondtam, hogy Braspiq a leghíresebb, hanem,

hogy az egyik legjobb harcos... – felelte tiltakozva. – Arról nem is beszélve, hogy Ygathar nem cherub, és aligha hallott felőlünk túl sokat. Igazság szerint fogalmam sincs, ki volt ő, és miként került Gan'yara befolyásába. Bár ti aligha vettétek észre, de volt közöttük valami ellenségesség. Mintha Gan'yara akarata ellenére kényszerítette volna szolgálatába Ygathart.

Goodwill megvonta a vállát.

– Akkor is áruló volt. Megfizetett érte. – Chlovia nem vesztegetett több szót a varázslóra.

– Miközben odabenn elkezdődött az idézés, sikerült bejutnom a szentélybe, s miután megtaláltam az előkészített testet, egyszerűen én feküdtem a helyére. Mindenképp ott akartam lenni, amikor Gan'yara megkezdi lelke áthelyezését, mert akkor a legsebezhetőbb.

Rögtönöztem egy kicsit, de a szerencse mellém szegődött.

– S most hogyan tovább? – kérdezte Goodwill. – Gondolom, mi visszatérünk az egységünkhöz, te pedig járod a saját utad...

Chlovia bólintott.

– Így valahogy... Bár valami azt súgja, utunk még keresztezni fogja egymását...

Benjamin Rascal– A kard szelleme

„Azt a mondást, hogy: „A kard csak egy eszköz, az ember a fegyver” vagy azok citálják szívesen, akik túlzottan bíznak önmagukban, vagy azok, akiknek harc közben még sosem tört ketté a kezükben tartott, kardnak nevezett fémdarab.”

/Mijosi– Go (1467– 15??), japán kardkészítő– mester/

1998– ban New Yorkban egy árverésen tízmillió dollárért adtak el egy eredeti Mijosi– Go pengét.

„A kard a férfi lelke.”

/Mijamoto Muszasi, legendás kardforgató/
(1584 – 1645)

Az öregember a hátán feküdt, és tompa szemével a plafont bámulta.

Fehér. Minden fehér. Mára már meggyűlölte ezt a valaha oly szép, tiszta színt.

És a mindent átható, pórusaiba beivódott fertőtlenítőszag. Undorító.

Ez már a Halál szaga.

Karjába infúzió csöpögött, orrába a lélegeztető gép vékony csövei nyúltak, lassú szívverésére rítmusos pittyegés felelgetett – a gépek nem engedik megpihenni a megfáradt

testet.

Az öreg behunyta szemeit. Kizárta a gyűlöletes kórterem személytelen ridegségét, és az egész való világot, s lehunyt pillái mögött ébren álmodott.

A Kard markolata hűvösen simult az izgalomtól nyirkos tenyerébe, és valami megfoghatatlan nyugalmat sugárzott. Eddig izgatottan, kiszáradt szájjal leste, hogy nem lepi– e meg valaki, amint tiltott utakon jár, de miután a kezébe fogta a fegyvert, minden félelmét, aggodalmát, mintha elfújták volna. És a fegyver érintése megbűvölte. Elvarázsolta.

Pedig szigorúan tiltották a fegyverteremtől. Mind szülei, mind tanítói korainak találták, hogy egy nyolcéves gyerek szúró, vágó, és egyéb gyilkos szerszámok között múlassa idejét. Lesz még rá alkalma is, szüksége is elég – mondták, s ő szófogadó gyerekként, soha nem is szökött be a tiltott területre. Eddig a napig.

Belépett, és ámuló szemei itták a csodás látványt. Megborzongatta a fegyverterem különös levegője, az edzett acél illata.

Szinte azonnal észrevette a Kardot.

Osonva– lopva óvakodott mellé, félve mind attól, hogy rajtakapják, mind attól, hogy valamiképp megszentségteleníti ezt a fenséges helyet. De a fegyver vonzotta, mint a mágnes – és ő nem tudott, de nem is akart a delejes vonzásnak ellenállni. Nem a legdíszesebb, nem a legcirádásabb, és nem is a legfélelmetesebb fegyvert vette észre. Egy egyszerű hüvelyben lévő, ezüst keresztvasú, kecses kard volt az, ami megragadta őt, pedig szinte megbújt a többi között. De látszott rajta: ez a fegyver nem díszként szolgált, nem is csak gyakorláskor. Ez a Kard harcolt. A megharcolt csaták szaga érződött rajta. Az ellenség kiömlő vérének a szaga.

Markolatán a bőrt fényesre koptatta a kéz, amely forgatta. A keresztvasán kivédett vágások nyomai látszottak, de ezek a bemetszések nemhogy elcsúfították volna a fegyvert, hanem díszítették. A fiú mintha hallotta volna a Kard szavát: „Igen, harcoltam! Igen, ismerem a vért! Osztottam sebeket, és

halált.”. Megigézve emelte le a falról a fegyvert, és lassan, mint egy alvajáró kivonta. A penge ragyogott a beszűrődő fényben. Érezhető volt gyilkos nyugalma, élének csorbítatlan frissessége. Nehéz volt fél kézzel tartani, de ő mégis feszülő izmokkal fogta, mert tudta, hogy nem sértheti meg a fegyvert azzal, hogy két kézzel, bunkósbotként emeli maga elé. Suhintott vele egyet a levegőbe, és bár majdnem orra esett, mégis elbűvölve nézte az ezüstös villanást.

– Nem úgy van az, fiatalúr! – szólalt meg mögötte egy rekedt, recsegő hang, és a gyermek rettegve megdermedt. – Nem való ok nélkül kivonni a fegyvert a hüvelyből.

A némán mellé lépő fegyvermester elvette tőle a Kardot, és ő bénultan nézte, amint a pengét visszacsúsztatja a helyére.

– Csak három oka lehet annak, hogy a kardot kivonjuk – nézett a fiú szemébe a marcona alak. – Ha tisztítjuk a pengét; ha gyakorlunk vele; és ha harcolni kell. Mert a kardoknak szelleme van, harcra, vérre éhes, lobbanékony szelleme. Ha kivonjuk a pengét, vért akarnak inni. Meg kell hát nyugtatnunk a szellemet, simogatnunk kell puha gyolcsdarabbal, vagy csengve– pengve összeakasztanunk egy másik vérivó pengével. A szellem megdühödik, megvadul, ha csak saját kényünkre– kedvünkre a levegőbe suhogtatunk vele. És legközelebb, amikor már valóban szükségből rántjuk elő, már nem fog megvédeni, és győzelemre segíteni.

A fegyvermester elgondolkozva nézett a kezében tartott fegyverre, és a gyermek immár félelem nélkül itta minden szavát.

– Kardja sok mindenkinek lehet, de csak egy harcosnak lehet a kard igazi társa. Akivel eggyé tud válni a csatában, akivel együtt van jóban– rosszban, akivel át tudják érezni egymás minden gondolatát... – S a ráncokkal barázdált, harcsabajszú arc a fiú felé fordult, és átnyújtotta neki a Kardot. – Te vontad ki a pengét, most neked kell kiengesztelned a szellemet. Lássuk, melyik utat választod...

A gyermek újra kivonta a pengét, és valóban, mintha érezte volna a benne lüktető, vérre éhes szellemet. A

kardhüvelyt a fegyverállványra tette, majd szemeit komor ünnepélyességgel a férfi szemébe fúrta, aki kifürkészhetetlen pillantással nézett vissza rá. A fiú – tekintetét el nem vonva a fegyvermester szeméről – szabad kezével megmarkolta a csupasz pengét, és elszántan így szólt.

– A harcosét választom – és meghúzta a tenyerében lévő pengét. A cserzett bőrű férfi arca megrándult, és elképedve meredt a gyermek kezéből a pengére folyó vérre, majd valami érthetetlen csodálattal visszaemelte tekintetét a fiú elsápadt arcára.

– A harcosét – ismételte a fiú, hangjában szokatlan erővel, és egy újabb vérpatak csordult ki ujjai közül.

– Radhe mardess radhed soli impregron – hördült fel mélyről jövő, érces hangon, érthetetlen nyelven a fegyvermester. Majd térdet és fejet hajtott – a nyolcéves gyermek előtt.

A haldokló öregember elmosolyodott, és kinyitotta a szemét. Fájt a fény. Vakított a fehér. Mellette fehér köpenyes emberek álltak, és hidegen néztek le rá.

Az öreg fogatlan szájával rájuk mosolygott és azt mondta.

– Egy harcos lelke harcosként születik újjá.

A fehér köpenyesek értetlenül meredtek rá, vizslató szemeikből közöny és értetlenség sütött. Egymás között összesúgtak, majd az egyikük az öregember arca elé hajolt, és lassan, tagoltan ejtve a szavakat mondott valamit, de a hang nem jutott el az öreg füléhez.

Az arca elé hajoló ember felegyenesedett, és a vállát vonogatva fordult a többiekhez.

– A harcos útja – mondta kedvesen az öreg.

Amazok ujra susmorogni kezdtek, és úgy néztek a haldoklóra, mint a bírák, akik dönthetnek élet és halál fölött.

Az öregembert untatták és fárasztották ezek az emberek. Régebben talán meg is rémítették volna, de ma már nem. Mára mar túljutott ezen. Összecsukta a markát, és ujjbegyeivel végigsimította a tenyerében lévő forradást. Álmodni akart, hát behunyta a szemét.

A vívóteremben vágni lehetett volna a feszültséget, szinte vibrált a levegő. A két tizenéves fiúról szakadt a víz a védőfelszerelés alatt, és a kezdetben könnyűnek talált, tompa végű, életlen pengéik mostanra ólomnehezek lettek. Nem látták egymás arcát a sisak alatt, de tudták, hogy a másik is összeszűkült szemmel, fogcsikorgatva tartja magát. A nézőtér zsúfolásig megtelt a nemesi házak uraival, asszonyaival, s most mindannyian tiszteletteljes csöndben nézték a két fiú párharcát.

S a két fiú közül az egyik ő volt.

Próbálta kordában tartani ziháló légzését, és fejét megrázta, hogy a szemébe folyó izzadságcseppek ne vakítsák el. Ezt a pillanatot használta ki a másik. Villámgyors vágással fejre támadott, amit ő csak valami hetedik érzéknek köszönhetöen tudott csak hárítani, hisz a pengét nem is látta. A másik lendületből jött tovább, és neki hátrább kellett volna lépnie ahhoz, hogy teret és időt nyerjen a védéshez és az ellentámadáshoz. De mégsem ezt tette. A gyakorlópengék kosara összecsattant, sisakjaik összekoccantak, és a két test egymásnak feszült. Mindketten vadul hörögve, utolsó erejükkel próbálták meg kibillenteni a másikat, de nem sikerült. Álltak egymással szemben, mint két kőszikla.

– Hátra! – harsant a harc tisztaságáért felelős igazlátó magiszter hangja, és a küzdők elváltak egymástól.

Már fájt a levegővétel is, minden izom görcsbe rándult, de az akarat újra harcba vitte az elgyötört testet.

– A győzelemig... – lihegte elfúló hangon a rituális küzdőszót az ellenfél.

– Halálig... – hörgött vissza ő acsarkodva, és a magiszter rosszallóan kapta fel a fejét.

– A nyugalom győzelemre, a düh a vereségbe vezet! – intette a megvadult fiút.

– A dühöm erősebb, mint a nyugalmatok! – vágta rá ő azonnal a fanatikusok jelszavát.

– Meglátjuk... – mondta halkan a magiszter. – Harc!

A kiáltás még el sem halt, és ő már az ellenfele nyakán

volt: kettőzött, gyomorra irányuló vágását csak valami isteni csoda folytán sikerült a másiknak hárítani. Következő vágása már a támaszkodó lábra irányult, majd a hárítást követően kígyósimasággal, szinte követhetetlenül csusszant is a mell felé. A nézősereg felhördült a támadás kérlelhetetlensége láttán, és szinte már látták a betalált penge ívbehajlását. De a másik nem adta meg magát: kifordult a szúrás elől, ami így ártalmatlanul hasította a levegőt mellkasa előtt. Már nem volt tér a támadáshoz, hacsak nem akarnak utcai harcos módon ököllel, és térddel is küzdeni. Ő visszalépett a döfésből, és a másik is megigazította alapállását – de egyikük sem várta meg, míg a másikuk rendezi sorait: ő a visszalépés közben irgalmatlan vágást mért ellenfele fejére, de amaz sem maradt adós: kegyetlen vágása a comb azon részét érte, amit nem takart a védőruha.

Óriási hangzavar támadt a vívóteremben, mindkét fiú tábora győztesnek hitte választottját, és egymást túlkiabálva éltették azt, akit bajnoknak hittek. Ők ketten zihálva, leeresztett fegyverrel meredtek egymásra: egyikőjük combjából folyt a vér, míg a másikuk sisakja megrepedt a dühödt csapástól. Lassan mindenki elcsendesedett, és a fejek várakozóan az igazlátó magiszter felé fordultak.

– Meghajlok a harcosok küzdőszelleme előtt! Fiúk vagytok, mégis mindketten férfiként harcoltatok! – csengett elismerően a magiszter hangja. – Ha lehetne, most mindketten felölthetnétek a győztesek bíbor szalagját, de csak egy lehet a bajnok!

– Támadásotok egyformán villámgyors volt, mégis te találtál egy hajszálnyival előbb – mutatott a másik fiúra az igazlátó keze – : tiéd hát a győzelem!

A diadalordítás megrengette a levegőt, és a győztest éltető hangok betöltötték a termet. A másik fiú boldogan dobta levegőbe megrepedt sisakját, és ujjongva lengette gyakorlókardját

Ő lélekben összetört.

A keserű csalódás olyan erővel mart belsejébe, hogy nem

érezte a combjára hasított sebet. „Vesztettem, vesztettem, vesztettem” – zakatolt monotonul a fejében a fájó igazság, és az ajkába harapott, hogy ne vonyítson fel kínjában, mint egy veszett kutya. Nem vette le sisakját, hanem azon keresztül nézte önfeledt ellenfelének örömét, majd dühödten megrázta a fejét, mert érezte, hogy elönti szemét a könny.

A másik hirtelen észbekapott, és csillogó szemmel odalépett hozzá, hogy az illemszabályok szerint köszöntse, és szertartásosan bocsánatot kérjen az okozott sebért. Kardját átvette fegyverforgató kezéből a suta kezébe, és várta, hogy a vesztes is illem szerint levegye sisakját. De ő nem tette ezt. Nem akarta meglátni a boldog szemekből felé sugárzó tiszteletet; nem akarta észrevenni, hogy az, aki előbb még ellenfélként állt vele szemben, most a barátságát kínálja. Gúnyosnak és megvetőnek látta az előtte álló fiút, aki most végső megaláztatásként kínkönnyein is nevetni akar. A másik enyhén megborzongott, amint megérezte a felé áradó féktelen gyűlöletet, és rájött, hogy várhat ő akár ítéletnapig is: ez a pengeként feszülő fiú nem fogja levenni sisakját.

– Nemes, bátor ellenfél voltál... – kezdte mondandóját bátortalanul, de az íratlan szabályok újabb csorbát szenvedtek.

– Ha igazi karddal küzdöttünk volna... már nem élnél – köpte ő megvetően, és a bajnokság szellemét megmérgezve, köszöntés nélkül kicsörtetett a vívóteremből.

Az udvaron, magába roskadva üldögélt egy sötét sarokban, észre sem vette, hogy sebén már megalvadt a vér. Melankóliájából egy halk, rekedtes hang ébresztette fel.

– Hm, igazi kard... És ha mérgezett penge lett volna, ifjú uram?

Az öregember görcsbe rándulva, izzadságban fürödve eszmélt az álomból. Körülötte a hideg kóterem távolságtartó fehérsége... Hol van a Harcosok Világa? Hová tűnt ily hirtelen? Csak álom lett volna, tűnő, álnok délibáb? Vagy... lehet, hogy ez az álom? Lehet, hogy ez a lidércnyomás és az a másik az igazi, élettől zsongó világ? Vajon hol van a határ a valóság és az álom között? Mi dönti el, hogy melyik– melyik?

Belefájdult a feje a cikázó gondolatokba. Megpróbálta higgadtan felmérni helyzetét: igen, ott csövek… igen, itt infúzió… igen, az EKG… igen… ez agónia…

Szinte fizikai fájdalmat okozott a keserű valóság felismerése, és most az egyszer jótékonynak érezte az eszméletlenséggel határos álomba zuhanást. Nem látta, nem láthatta, hogy a takaró alatt, ernyedt bal combján felizzik egy régi heg.

A támadók között mestergyilkosok is voltak.

Nem sokan ugyan, de épp elegen ahhoz, hogy észrevétlenül bejussanak a várba, és hangtalanul ölve kaput nyissanak az odakint várakozó, vérre éhes falkának. Az őrök éber, erős, mindhalálig hűséges katonák voltak, mégsem lett volna a várbeliek közül senkinek sem esélye a túlélésre, ha a gondosan kitervelt támadás fogaskerekei közé nem keverednek a véletlen homokszemcséi.

Már nyitva volt a kapu, és egymás hegyén–hátán özönlöttek be a gyilkosok. A kapu mellett átvágott torokkal, saját vérükben fuldokolva vergődött néhány katona, de a falka mit sem törődött már velük. A gyilkolásvágytól félig elvakultan, mégis vasfegyelemmel a három mestergyilkos mögé rendeződtek, és a lángszemű vezérek egy pillantására háromfelé rajzottak szét. Az egyik csapat a katonak szálláshelyét, a másik a várúr lakosztályát, a harmadik az örökösök szálláshelyét vette célba.

Parancsuk egyértelmű volt: senkinek nincs kegyelem.

A várúr azt hitte, hogy minden eshetőségre felkészült. A klán harcban állt, tehát mindennap, a nap minden órájában számíthatott támadásra. Ám azzal nem számolt, hogy ellenségei gyűlölete erősebb, mint az ősi, íratlan törvény, és megszegve minden szent szabályt, kívülálló mestergyilkosokat bérelnek fel a végső leszámolásra.

Minden előny a támadók oldalán állt, és a mészárlás elkerülhetetlennek látszott.

Csak egyetlen dolog volt, amire a gyilkosok nem számítottak: aznap éjjel maga a fegyvermester, a

Kardtáncoltató állt őrségben a klánfő szálláshelye előtt.

A mestergyilkos kitágult pupillákkal, remegő orrcimpákkal, nyilegyenesen vezette a gyilkosok hadát. Útjukat az elvágott torkú, szétszabdalt őrök tetemei jelezték, és úgy tűnt, senki és semmi nem állíthatja meg őket. A múló idő számukra nem bírt jelentőséggel, és lassan, de biztosan elérték azt a folyosót, ahol a várúr hálóhelye volt. A mestergyilkos megállásra intette a falkát, és egymaga indult lélegző árnyékként, hogy megtisztítsa a győzelemhez vezető utat. A harcsabajszú, szikár alak félig lehunyt szempillákkal állt az ajtó előtt és a villódzó fáklyafényben szinte aludni látszott. Mellette az ajtó két oldalán két– két őr állt, akik a háta mögött mosolyogva összenéztek: lám, lám, állva aludt el az öreg. Ezt gondolta a mestergyilkos is, aki lélegzetvisszafojtva lopakodott előre, keze görcsösen kulcsolódott vériszamos fegyverére.

Talán a levegő mozgása, talán a megsűrűsödött fenyegetés, talán a pengén lévő kiontott vér szaga... ki tudja mi volt az, amit a fegyvermester megérzett – de megérezte.

Az eleven halálként előrevágódó, győzhetetlennek hitt mestergyilkos halála pillanatában már nem volt képes megérteni, hogy hogyan kerülhetett elő az a két borotvaéles csúszópenge, amik vérgejzírré változtatták a torkát. A katonák döbbenten nézték a földre rogyó, szétszabdalt nyakú orgyilkost, majd a fegyvermesterre néztek... de ő már nem volt sehol.

Csak a Kardtáncoltató állt előttük: eszelős tekintettel, vérre éhesen.

És a falka, ami előtt ember meg nem állhatott, most jéggé dermedten várta be a rárontó halált.

A klánfő álma könnyű volt, mint egy libbenő tollpihe, mégis mire karddal a kezében feltépte az ajtót, már csak a vérben úszó, vonagló testeket látta, amint utolsó tusájukat vívják.

– A fiaim!! – hördült fel sebzett vadként, és szélvészként rohant végig a halál szagával terhes folyosón.

A második mestergyilkos már az örökösök szobája előtt állt. Lábai alatt vérpatakok folytak, amik a földön fekvő katonákból eredtek. Már nem volt senki, aki közé és az ifjak közé állhatott volna, mégis végtelen óvatossággal nyitotta fel a szoba ajtaját. Teste íjként megfeszült, készen arra, hogy varázsütésre berontson a szobába, de egy pillanat múlva már el is ernyedt. Nem véletlenül volt az, ami – tudta, megérezte, hogy senki nincs a szobában.

A harmadik mestergyilkos telve volt sértett dühvel: megalázónak érezte, hogy míg neki a katonák szálláshelye jutott, addig a másik kettő sokkal nemesebb vadra támadhatott. Ez igazságtalanság, azok ketten semmivel sem különbek, mint ő! A szégyenpír égette az arcát, és lelke csordultig telt gyűlölettel. Ölni akart, ölnie kellett, hogy vadul lüktető vére megnyugodjon – és izzószemű tigrisként csúszott be az alvó katonák közé, ahol, apjuk parancsára, ott aludt a két fiú is. „Meg kell ismernetek kik azok, akik életüket áldozzák értetek és családotokért!” – mondta a klánfő, és ők engedelmeskedtek.

S a nagyobbik fiú ő volt.

Érthetetlen, gonosz fuvallat borzongatta meg, mintha a Vén Halál csontos keze simított volna végig homlokán. Összeborzadva nyitotta ki szemét, és keze támaszt keresve a mellette fekvő Kard markolatára kulcsolódott. És félelmét mintha elfújták volna: egy pillanat alatt lehiggadt, és felmérte helyzetét: igen, a földön fekszik a katonák szállásán. Jobbról mellette öccse álmodik, balról egy hortyogó baka… de van itt valami más… valami gonosz… Lassan felemelte a fejét, és meglátta a sötét köpenyes alakot, aki, mint a Végső Itéletosztó osont az alvók között, és amerre elhaladt… ott elhalt minden szuszogás, s mégis, őt nem a rettenet öntötte el, hanem a gyűlölet és a harag. Felugrott hát.

– Hé, hé, hé! Talpra fiúk, talpra!! – ordította torkaszakadtából. – A Halál jár közöttünk!!

A fekete köpenyes démon reá villantotta bíbor tekintetét, és a szemek halált ígértek… hosszú, gyötrelmes halált.

De már talpon voltak a katonák is, és mindegyiknek kard termett a kezébe. A mestergyilkoshoz legközelebbiek már le is sújtottak a véreskezű idegenre, ám az ördögi ügyességgel védett és ölt szemvillanás alatt. Majd egyet füttyentett, és az ajtón tucatnyi vérgőzös fenevad rontott be: csupa karom, csupa éles penge, csupa izom mindahány, akik sohasem ürítették még fenékig a vereség keserű poharát.

A katonák kiválasztottak voltak. Helyt tudtak állni ott is, ahol mások bukásra ítéltettek, nem ismertek reménytelen helyzetet, és nem ismerték azt a szót, hogy „megadás”. A legjobbak voltak, akiknek hűségét senki nem tudta megvenni: a klánért éltek, és készen álltak meghalni is érte, s most eljött az a perc, amikor Sors követelte hűségük legvégső bizonyítékát: és egy sem volt közöttük, aki pillanatig is habozott volna.

Ő és öccse tágra nyílt szemekkel nézték a tombolást: a kavargó testek tengeréből fegyverek pengése, csontok reccsenése, és elfojtott halálhörgések hallatszottak, és a fekete köpenyes démon egyre közelebb ért hozzájuk. Őszintén iszonyodva meredt a mestergyilkosra, aki az áradó folyó kérlelhetetlenségével tört feléjük, nem törődve a legázolt, megcsonkított testekkel, és látszott, hogy tudja: senki sincs, aki megállíthatná.

A katonák gyűrűbe fogták a két gyereket, és élő falként álltak a mestergyilkos útjába. De az csak döfött, vágott, ölt és újra ölt, miközben egyetlen sebet sem kapott, és egy pillanat múlva már csak három katona állt közte és a két gyerek között. A mestergyilkos felkacagott: lám, a vakvéletlen igazságot szolgáltatott – mégis övé a két örökös! A diadal annyira elérhető közelségbe került, hogy a gyilkos lazított emberfeletti koncentrálásán: „Már senki sem állíthat meg!”.

Az utolsó három, több sebből vérző katona szeme összevillant, és anélkül, hogy egy szót is szóltak volna, összehangolt, halálos támadásba lendültek. Ketten kinyújtott pengével a mestergyilkos egy– egy kezére vetették magukat, szándékosan felnyársaltatva magukat annak gyilkos pengéire,

és dühtől elvakultan, utolsó erejükkel a pengékbe dőltek és satuként ráfogtak a fegyvert markoló kezekre. A mestergyilkos nem számított ilyen önpusztító támadásra, és kardjait vadul csavargatva próbált a tébolyodottak fogságából szabadulni. A két katona fájdalmasan felnyögött a testükben megforgatott pengék okozta kíntól, erejük pillanatról pillanatra fogyott, de a harmadik már előrelendült. Egyik kezében kard, másikban tőr, nem hibázhatta el a csapdába esett mestergyilkost: egyik döfése az oldalába, másik a bal vállába hatolt. De a démon kardjain ekkor kiszenvedett a két katona, és bár annak bal keze használhatatlanná vált, kiszabadított jobbjában tartott karddal halálos csapást mért a szívét elhibázó harmadikra. A mestergyilkos félig lebénult, elvakította a rátörő fájdalom, de lelke még mélyebben sérült, hisz az történt, ami eddig még soha: megsebezték! Micsoda szégyen…

Dühödten lendült a két védtelen gyerek felé – de lesújtó kardját egy kard állította meg, amit vicsorogva tartott a nagyobbik fiú.

Öccsét már korabban hátralökte, és várta a démon támadását, de felkészülése majdnem sikertelen volt, hisz a várt csapás olyan eszeveszett dühvel érkezett, hogy azt hitte, tőből szakad ki a karja. Aztán, ami következett, arra évekkel később is hiába próbált meg visszaemlékezni, pedig tette legendássá vált; vissza tudta tartani a sérült mestergyilkost anélkül, hogy egy tapodtat is hátrált volna…

Ám ekkor kéretlen segítségként vakmerően előugrott az öccse, és a gyilkos védtelennek vélt oldala felé vágott. Két cikázó villanás válaszolt a támadásra: a mestergyilkos pengéje a kisebb fiú mellébe szaladt, ám az ő pengéje egy szemvillanással lemaradva könyökből levágta a démon kardot tartó jobb kezét. Az öccse elsápadva meredt a melléből kiálló pengére… a mestergyilkos értetlenül nézett a karcsonkjából spriccelő vérre… ő meglendítette a Kardot – és a mestergyilkos feje, csattogó állkapoccsal már a földön pattogott…

Az öreg felnyögött álmában és inai recsegve– ropogva megfeszültek, mint akit titkos kínok gyötörnek belülről. Egy

pillanatig úgy tűnt, hogy a haldokló test megadja magát a Halálnak, de a szív még mindig nem adta fel. Az öreg szeme kábán kinyílott, de már csak homályos foltokat látott mindenhol.

– Az öcsém... az öcsém hol van? – nyögte fogatlan szájával erőtlenül, de választ nem kapott.

Vagy ha kapott is, ő nem hallotta. Már nem fájt semmije. Kihúnyó érzékei beletompultak a mindent felőrlő fájdalomba. Fülében belülről hallotta szívének lassuló ritmusát, és újra kába, zavaros álomba ájult.

A varázstudó elgondolkozva állt az ágya felett, amiben ő feküdt eszméletlenül, halottfehéren. Ott volt apja is, aki öccse halála óta teljesen megőszült, pedig azóta a klán hatalma megerősödött. A három mestergyilkos fejét megvakítva, megcsonkítva küldték vissza ellenségeikhez... majd a küldeményt követték ők is – és lesújtottak irgalmatlanul.

Az évek teltek, és a klánfő lassan már arra készült, hogy átadja fiának a hatalmat, mikor ő váratlanul megbetegedett. Orvosok, kuruzslók, javasasszonyok próbálták kigyógyítani őt halálosnak látszó bajából, de egyik sem járt sikerrel. Végül varázstudóhoz fordultak, aki éppen most fejezte be a vizsgálódást.

– Nagyuram, tudom már, mi történt fiaddal – fordult a szakállas öreg az apjához. – Ellenségeid nem adták föl, s most örökösödön keresztül próbálnak csapást mérni reád. Kiszakították a lelkét a testéből, és egy démoni létsíkra űzték... – Apja nem kérdezett, csak merően nézett a varázstudóra, várván a folytatást.

– Vissza tudom őt hozni – mondta amaz. – Minden erőmre szükségem lesz, de vissza tudom hozni...

– Akkor tedd meg – hörögte rekedten a klánfő.

– Úgy lesz, nagyuram – bólintott a varázstudó. – De tudnod kell, hogy ebbe belehalhat...

A csend, mint láthatatlan takaró borult a szobára.

– Ha nem fog velem együtt küzdeni – mondta halkan a szakállas öreg – , akkor minden erőfeszítés hiábavaló, és csak

meghalni tér vissza a lelke a testébe…

– Hozd vissza, és bízz benne, ahogy én – mondta az apja, és a varazstudó némán fejet hajtott.

A vén Kardtáncoltató előrelépett a szoba sarkából, az ágyra tette a fiú Kardját, és gyöngéden a markolatra tette a haldokló hófehér kezét.

Az öreg ferlőtlenítőszagú, hófehér szobájában egy köpenyes, csuklyás alak jelent meg, mint maga az arctalan fenyegetés, a kezében egy fekete, mégis sugárzó pengét tartott. A sötét alak egy szót sem szólt, csak lépésről– lépésre jött tovább, és az öreg úgy érezte, hogy semmi nincs, ami megállásra bírhatná. És már ott is állt közvetlenül előtte, csuklyája mélyéről izzó szemek világítottak, és szinte tapintható volt benne a Végtelen.

– Így ér véget a világ dicsősége… – suttogta a hívatlan látogató, s a kiejtett szavakkal együtt jéghideg árasztotta el a szobát. Olyan hideg, mely csontig hatol, és a lelket is megfagyasztja.

Az öreg érzékei emberfelettien kiélesedtek: szinte már vak volt, most mégis látta a csuklya mélyén izzó szem bogarát; hallotta a percek múlását… érezte a Halál semmivel össze nem téveszthető szagát, és újra tudott félni…

– Ne félj – lehelt fagyszilánkokat a Halálhozó – , utadnak végére értél, megpihenhetsz…

Az öreg úgy érezte, mintha ízenként tépnék ki testéből a lelket. Nem hitte, hogy még valaha érezni fog fájdalmat, de ez olyan iszonytató volt, hogy felüvöltött. Hosszan, elkínzottan, mint egy kutya, akit kikötöztek, és dorongokkal verik ki belőle az életet, és a vele született emberszeretetet.

A sötét alak csuklyáját hátradobta, és rothadó arcával vicsorogva az öreg szemébe nézett.

– Nem tart már sokáig… Már az enyém vagy… legyőztelek. Az öreg ordítása közben egy pillanatra sem hallgatott el, de most mintha megtelt volna erővel, és gyűlölettel.

– Soha… ne… mondd.., hogy… legyőztél… – nyögte

fogcsikorgatva, de érthetően az öreg – … amíg lélegzek…

A Halálhozó hátralépett, és arcán értetlen kifejezéssel nézte, ahogy a haldokló testből, mint egy szellem, kilép egy áttetsző, erőtől duzzadó alak, kezében egy fehéren lángoló karddal.

– Már az enyém a lelked! – recsegte a Halálhozó, és szavaira dér lepte be az öreg testét.

– Akkor vedd el – mondta halkan amaz, és súlypontját lassan leeresztve hívóan intett a kardjával.

A sötét alak gondolkodás nélkül rárontott.

A pengék cikázó villámlása halálos hálót szőtt a küzdő felek köré. Mintha maga a fény és az árnyék: a nappal és az éjszaka; az Élet és a Halál küzdenének. A kardok földöntúli pengése mellett szinte nem is lehetett hallani az EKG folyamatos sípolását…

A varázstudó arcán megfeszültek az izmok. Teste görcsbe rándult, szemgolyója befordult, és szája szélére habos nyál csorrant.

– Elveszítjük! – hördült fel a klánfő.

– Nem, nagyuram! – ugrott a varázstudó mellé kölyökképű segédje. – Most kezd teljes erejéből küzdeni, ne add fel a reményt!

Ekkor feltépték az ajtót, és a lélekszakadva berontó fiatal katonában megfagyott a vér, amint azonnal négy penge pattant a torka elé.

– Mi van? Mit akarsz? – dörrent rá a Kardtáncoltató.

– Nagyuram… – nyögte az iszonyodva – … megtámadtak bennünket…

A várúr és a Kardtáncoltató szeme összevillant.

– Fel hát a falakra! – kiáltott a klánfő.

– És a fiú, nagyuram?

– Ha nem védjük meg a várat – recsegte az – , akkor csak meghalni tér vissza… Utánam!

Azzal a katonák élén kirobogott a szobából.

Így már nem láthatta azt, amint a varázstudó homlokán vércseppek kezdtek gyöngyözni…

A szobában a pengeharc már művészetté vált.

A szemkápráztató vágásokra követhetetlen védések válaszoltak, és a két kérlelhetetlen alak szinte táncolni látszott. Közben fehér köpenyes férfiak és nők tépték fel az ajtót, és a lélektelen testhez ugrottak. Gépeket gerjesztettek, furcsa, érthetetlen szavakat kiáltoztak – és észre sem vették a Halálhozót és a Lélekharcost, akik mit sem törődtek a szobában zajló eseményekkel, és fáradhatatlanul vívtak tovább.

A varázstudó teste önkívületben vergődött a földön, és kölyökképű segédjének minden ügyességére szüksége volt, hogy megóvja a testet a sérüléstől. Valami szörnyű csattanás hallatszott, és a kölyökképű segéd borzadva kereste a hang forrását. Majd a csattanás megismétlődött és a segéd iszonyodva vette észre, hogy mestere lábán az emberfeletti erőfeszítéstől elpattantak az inak. Aztán gyomorfelfordító recsegés– ropogás hallatszott – és a varázstudó fogai homokkőként morzsolódtak össze a szájában.

A kölyökképű segéden egy pillanatra úrrá lett a rettegés. Az ajtóhoz ugrott, és el akart rohanni, de a küszöbön megállt és visszanézett: a varázstudó kínok között fetrengett – de a kölyök tudta, hogy nem adja fel. Ő sohasem adja fel.

A segéd ugyanolyan vadsággal, mint az előbb, visszaugrott a mesteréhez, és kezét annak vértől mocskos homlokára téve összpontosítani kezdett.

A Halálhozón – végtelennek mondható létezése során először – furcsa, borzongató érzés hullámzott át. Már nem tudta követni a könyörtelen pengevillanásokat, és rothadó testét egymás után érték a csapások, amik égették, mint a tűz.

A fehér köpenyesek nem akarták feladni, kiáltozásuk egyre izgatottabbá vált, és az öreg testét áramütések sokkolták.

A varázstudó és segédje úgy rángott a szoba padlóján, mintha láthatatlan korbáccsal gyötörnék őket. A kölyökképű segéd feje félrebicsaklott és orrából ömleni kezdett a vér.

A fehér pengéjű Lélekharcos pilleként táncolt, és a

Halálhozó mozdulatai otrombának tűntek az ő művészi kecsessége mellett. Újabb és újabb vágás talált, mindegyik kiszámíthatatlan könyörtelenséggel – és a Halálhozó fájdalmasan– tehetetlenül felüvöltött. S a testetlen, földöntúli hangtól minden ablak berobbant.

A fehér köpenyesek felordítottak a rájuk záporozó üvegszilánkok alatt. Arcukon, kezükön vérpatakok eredtek, és a makulátlan fehérséget vörös csíkok erezték be. De még mindig tovább küzdöttek az öregért.

A varázstudó már a Halál mezsgyéjén járt, s mindössze egy lépéssel lemaradva követte segédje, aki ekkor élete legfontosabb döntésére jutott: értéktelenebbnek ítélte saját életét, mint valaki másét.

A kíntól elharapott nyelve botladozott, kimarjult ajkai akadozva formálták a tiltott szavakat, melynek hatalmához csekély ereje még sokáig nem lett volna méltó. Most mégis sorra köpte fel a vérrel kevert igéket, miközben csontjai porcikáról– porcikára, egymás után roppantak szét testében, és izmai foszló kötélként mállottak széjjel…

– Nem győzhetsz le!! – hörgött iszonytatóan a Halálhozó, és a szobában minden halandó szíve elszorult. – Engem nem lehet legyőzni!

A Lélekharcos könnyedén felkacagott.

– Nem?! – kérdezte szinte bocsánatkérően, majd egy követhetetlen mozdulattal vállból levágta a Halálhozó kardot tartó karját.

A sötét, rothadó alak döbbenten meredt a vállából előbuggyanó fekete vérre, majd a földre hullott karra, melyben még mindig ott volt a feketén izzó kard.

S megolvadt a padló, ahol az istentelen fegyver hozzáért…

Egy nő felsikoltott, amint az olvatag padló csontig égette a lábát és nem jött a jótékony eszméletvesztés. A szobát női sikolyok töltötték meg, és üveges szemű férfiak meredtek a megmagyarázhatatlanra. Agyuk azt súgta, hogy amit látnak az csak képzelgés, csak hagymázas őrület, de a szívükkel mégis azt érezték, hogy ez a valóság… És egyszer csak meglátták a

görnyedt, félkarú Halálhozót, és a fölé magasodó Lélekharcost, s a haldokló öreggel már nem törődött senki…

A varázstudó csak annyit érzett, hogy egy hatalmas erő visszarántja a Kárhozatba vezető ösvényről, és úgy tűnt neki, mintha a segédjének árnyalakja suhanna el mellette… a másik irányba.

A Lélekharcos egy pillanatig elgondolkozva nézett bele a Halálhozó gyűlölettel teli szemébe, majd szinte oda sem figyelve lecsapta a fejét.

A sikolyok belefagytak a fehér köpenyes nőkbe, a férfiak lélegzete elakadt. Halotti csönd támadt… majd szinte a fülükbe hasított az EKG folyamatos sípolása.

Egy fehér köpenyes férfi tétován az ágyhoz lépett, és alvajáróként kikapcsolta a berendezést.

– Elvesztettük… – suttogta valaki.

– Nem – rázta meg a fejét mosolyogva a Lélekharcos. – Megnyertük…

Az ámuló szemek előtt eltűnt a Halálhozó fej nélküli torzója, eltűnt a Lélekharcos, eltűnt a földre esett kézcsonk és a sötét penge. A padló visszanyerte eredeti állapotát, és az egyik nő iszonyodva meredt saját ép, és sértetlen lábára, ami az előbb még szénné égettnek látszott. Csak a szobát beborító üvegcserepek csillogása árulkodott valami megfoghatatlanról, és az ágyban mintha mosolygott volna a halott öregember…

Az ágyban fekvő fiú egy vad kiáltással tért magához, és kitágult pupillákkal nézett körül a szobában, miközben a Kard mintha életre kelt volna a kezében.

Az ágya mellett a földön egy szakállas öregember ült; lábai furcsán kifacsarodva, szájából vérpatak csordogált. Az öreg mellett a földön egy tágra nyílt szemű kölyök feküdt, testét szemmel láthatóan iszonyatosan megkínozták.

– Mi történt? Hol van az apám? – kérdezte rekedten a fiú.

– Odakinn… a falakon… – szörtyögte szinte érthetetlenül, oda sem nézve öreg és egy lágy mozdulattal lecsukta a halott fiú szemeit.

– Támadás! – hördült fel a fiú, majd a szája farkasvicsorba

torzult. – Meghalni jöttek… hát ne várassuk őket tovább! – Majd felugrott az ágyból, és kirohant.

– Meghalni… – ismételte motyogva a varázstudó, és végigsimított a kölyökképű halott arcán.

A falakon a Halál tombolt.

Nem egymagában, sötét, amorf alakként, hanem megannyi kézben, szikrazó pengék élén. A kardok szellemei kacagva élvezték a kiömlő vért, és szinte önálló életre kelve osztották– védték a csapásokat. A támadók halálraszántak voltak és vakmerően törtek előre. „Győzni, vagy meghalni!" – ez volt mindegyikük eltorzult arcára írva. A tomboló harc vérhabos hullámokat vetett, és miközben a klán ninden erőtartalékát bevetve küzdött – a támadók lassan megvetették lábukat a falakon.

A klánfő és a vén Kardtáncoltató mindig a legveszélyesebb helyeken tűntek fel, és jelenlétük, halálmegvető bátorságuk mindig új erőt öntöttek a katonákba. Idős koruk ellenére mindketten tucatnyival értek fel, és vadságuk versenyre kelt a támadók őrületével. De úgy látszott: mindez kevés.

Ekkor csatakiáltás harsant valahonnan: erőtől duzzadó hatalomigeként visszhangzott szerte a falakon, és a harcoló felek egy pillanatra megdermedtek.

Majd a várvédők közül valaki boldogan egy szót kiáltott, amit a többiek is egymás után átvettek, előbb bizonytalanul, majd egyre erősödő hittel, míg végül a kiáltozás egy falat rengető diadalordítássá állt össze. – Seyala! Seyala! Seyala!

S ekkor végre a várúr, és a vén Kardtáncoltató is meglátta azt, amit a katonák, és hitetlenkedő szemeik előtt megjelent a fiú. Körülötte vibrálni látszott a levegő, mintha egy izzó aura övezné, és kezében vérfénnyel lángolt a Kard. Mindannyian – a védők és a támadók is – tudták, hogy amit látnak, az egy életre kelt legenda, amiről eddig azt hitték, hogy megfoghatatlan, nem létező, mint a mesék karmos agyaras szörnyetegei. Mert volt egy legenda arról, hogy volt, vagy talán még lesz is egyszer egy olyan pengeművész, aki képes

lesz a Kard szellemével egyesülni, és Kardok Urává válva nem lesz halandó, s a halálontúli teremtmények közül is csak kevés, aki a győzelem reményével szállna vele szembe. A Kardok Urát népük ősi nyelvén Seyulának nevezték. A támadók között mégis voltak kéttucatnyian, akik nem hittek a legendákban, és a megelevenedett Seyalára támadtak...

Testük szerterepülő véres cafatjai, és a ködként szitáló vérpermet adta tudtára mindenkinek, hogy a legendák néha valóra válnak.

A támadók iszonyodva menekültek, volt, aki inkább önként az öles mélységbe vette magát a falakról, csak ne kelljen kardját összemérnie a megelevenedett rettenettel.

A várúr és a Kardtáncoltató megrendülve néztek a halálból Seyalaként visszatért fiúra, és ahogy az közelebb ért hozzájuk, mindketten önkéntelenül féltérdre ereszkedtek, és fejüket lehajtva vártak mindaddig, míg a legenda némán, de bátorítóan meg nem szorította vállukat...

Mert a kardoknak szelleme van, harcra, vérre éhes, lobbanékony szelleme..., és a Kard szelleme születésétől fogva a Harcosra vár, aki erővel, hittel, szeretettel megzabolázza őt, hogy vele egy test, egy lélekké válva küzdhessen az idők végezetéig...

Jeffrey Stones – Kryun

Arderston megmoccant, és halkan felnyögött. A riasztó rémképek már tovalibbentek a lidérces álom hullámain, és a véres látomások semmivé foszlottak. Csupán az a rettenetes bűz maradt, amely eszmélése pillanatától kezdve facsarta az orrát, és tüsszögésre csábította. Émelyítő vérszag, tömény fekáliabűz és még valami, amit nem tudott beazonosítani.

Ahogy moccant, fájdalom nyilallt a derekába és a mellkasába. A lábát viszont nem érezte. Egyiket sem.

Tudatosult benne, hogy a szeme nyitva van, mégsem látott semmit. Vörös szikrák pattogtak a előtte, és formátlan árnyak kavarogtak mindenfelé.

A távolból egyenletes csobogás, surrogás és csattogás hallatszott; néha távoli sivítás, sikoltás.

Paul Arderston ösztönösen meg akarta dörzsölni a szemét, de nem tudta. Csak hosszas próbálkozás után döbbent rá, hogy össze van kötözve a keze a háta mögött.

Lassacskán tisztult a köd az agyában. Az eszmélet világossága egyre inkább bekúszott az ösztönös lét sötétjébe, és oszlatta a homályt. De csak az agyában; a környezete szuroksötét maradt.

Bár az orráig sem látott, valamiképpen mégis érezte, hogy nem a szemével van a baj. Nem vakult meg; valószínűleg éjszaka volt.

Bár semmit sem látott, rájött, hogy langyos, keményre döngölt talajon fekszik, háta mögött összekötözött kézzel. Hogy a lábán is van– e hasonló bilincs, nem tudta, mivel azt a testrészét egyáltalán nem érzékelte, de feltételezte, hogy fogva tartói nem feledkeztek meg erről az elővigyázatosságról sem...

A fogva tartói!

Paul Ardestonban csupán ebben a pillanatban tudatosult,

hogy fogoly. És csalhatatlan ösztönével azt is biztosra vette, hogy valami zárt helyen van. Nem érezte a levegő mozgását sem az arcán, sem a mellkasi szőrzetén, és a falak halk visszhangokkal erősítették fel éledező neszezését.

Oldalra fordult, és fojtott, halk nyögését tompa sóhajként hallotta vissza.

És hallott még valamit.

Valaki más is neszezett a közelében. Puha bársonyos légzés, majd mély, alig hallható morgás…

Nem, nem is morgás volt ez, inkább egy kiscica elégedett dorombolása.

Ám ez nem kiscica volt. A dorombolás valahonnan felülről hallatszott, mint ahogy a puha levegővétel is.

Arderston abba az irányba meredt, ahol az ismeretlent sejtette, és megköszörülte a torkát.

– Van itt… – Mivel a torka kiszáradt, alig tudta kipréselni magából a szavakat. Ismét a torkát köszörülte, aztán újra megpróbálkozott.

Ezúttal sikeresebben. – Van itt valaki? Nem kapott választ, de a dorombolás abbamaradt, a légzés felgyorsult, és Arderstonnak az az érzése támadt, mintha az idegen közelebb hajolt volna hozzá. Szinte érezte a leheletét az arcán. Ez persze csak képzelődés volt, és ezt ő maga is tudta.

– Tudom, hogy itt vagy! – emelte fel a hangját az alezredes. – Érzem a jelenlétedet. Válaszként közepes erővel mellkason vágták (vagy rúgták?), és éles, reszelős, sziszegő hangot hallott a füle közelében.

– Méessz!

Az alezredes összegörnyedt a fájdalomtól. Nem az ütés vagy rúgás okozta a kínjait, az csak előhozta a már meglévő fájdalmakat.

Valószínűleg több bordája is törött lehetett.

A görcsös mozdulat közben viszont egyértelműen bebizonyosodott, hogy megvan a lába. Már érezte valamelyest, de csak annyira, mintha két fadarabot próbált volna mozgatni.

– Méessssz! – hallotta ismét az előbbi szót, ezúttal

határozott sürgetéssel és követeléssel. Arderston hiába meresztette a szemét, még mindig nem látott semmit. A legcsekélyebb fény sem hatolt be a cellájába. Ismét megrúgták. Ezúttal valamivel kíméletesebben, de nem kevésbé fájdalmasan.

– Méesssz!!

– „Méesssz”? – ismételte Arderston tétován, és megpróbálta kitalálni, miféle lehet a fogva tartója. Utolsó tudatos emléke ahhoz az iszonyatos estéhez kötődött, amikor Choler lidércei és a vérszomjas barbárok lemészárolták az embereit… Küzdött az utolsó leheletéig. Amikor az utolsó golyót is kilőtte fegyveréből, a szuronyát mártogatta támadóiban. Csöppnyi kétsége sem volt afelől, hogy bármit tesz is, végül elsöpri a rettenetes túlerő. Valahogy mégis kitört az utána kapkodó vadak gyűrűjéből, és megpróbált a sziklák közt fedezéket találni. Azonban rajtavesztett. Miközben az életéért küzdött, nem tudta az eget kémlelni. És a végzet felülről érkezett. Rikoltva lecsapott rá egy wyvern, és kíméletlenül belevájta a testébe rettenetes karmait. Arderston akkor és ott meghalt. Legalábbis úgy érezte. A kínok máglyáján vergődött, marcangoló lángoktól beburkolva. Aztán a wyvern szédítő sebességgel lezuhant, ő a talajnak csapódott, a szörnyeteg pedig egyenesen rá.

És aztán a sötétség…

Most pedig itt van ez a különös. sziszegő, doromboló alak, és határozottan úgy tűnik, hogy akar tőle valamit.

– Méesssz! Te!

– „Méesssz”? – ismételte újra. – Mit jelent ez?

Ahogy megpróbált felülni vagy legalábbis előrehajolni, valami csattant előtte, és orrba vágták egy fémes tárggyal. A tárgy a szájának is nekicsapódott, és Arderston fémes, sós ízt érzett a nyelvén.

Csak pillanatokkal később döbbent rá, hogy nem a tárgynak volt ilyen íze, hanem saját vérének.

Kicsattant az ajka.

Fogva tartója pedig valósággal dühöngeni kezdett. A

suhogásokból, a rikoltozásokból, a sziszegésekből és a szórványos dübögésekből legalábbis arra lehetett következtetni, hogy valószínűleg földhöz verdesi magát dühében és a padlót püföli.

Bár lehet, hogy csupán egy helyben ugrált vagy topogott, és összevissza csapkodott a karjaival. Ám ez esetben több karja is lehetett…

Arderston türelmesen kivárta, míg véget ér a dühöngés. Aztán amikor fogva tartója lecsillapodott, halkan megszólalt.

– Nem tudom, mit akarsz tőlem. Nem tudom, hol vagyok, és azt sem, hogy te ki vagy…

Az illető továbbra is kitartott a rögeszméje mellett. Azt a fémes tárgyat, amivel nem sokkal ezelőtt képen vágta a foglyot, most szabályszerűen nekipréselte Arderston orrának, mintha az lenne a szándéka, hogy belepasszírozza vele a fejet a kemény padlóba.

– Mongydmeg neknek! Méesssz!

Arderston e pillanatban úgy érezte, mintha lerántották volna a szeme elől a leplet. Mármint képletes értelemben, hiszen a sötétség negmaradt…

– Mondjam meg neked, hogy mi ez?!

– Igen. Igen. Mongydmeg neknek mé– esssz! Méééé– esssz! – Tehát ez a különös dühöngő kreatúra, amely nyilvánvalóan kitűnően lát a sötétben, tudni szeretné, hogy mi az a tárgy, amit a kezében tart. Ezért böködi őt, ezért dugdossa a fémholmit az orra elé, ezért vágta vele szájba.

– Mé– essz! Mongydmeg méessz!

Arderston akkor sem tudott volna válaszolni a kérdésre, ha szándékában áll. Ugyanis ebben a vak sötétben nem látta a tárgyat, a szájba verésből pedig nem túl sok mindenre tudott következtetni.

Előbb tisztázni akarta saját helyzetét.

– Érted, amit mondok?

Egy hosszú pillanatig csak zagyva karattyolás hallatszott, majd reszelős, ám viszonylag tisztán értelmezhető szavak:

– Értesz Jiame érteszmondok.

– Jiame a neved?

Válasz helyett úgy fejbe csapták megint a kérdéses tárggyal, hogy Arderston beleszédült, és abból, hogy vér csorgott le a szemébe, kikövetkeztette, hogy kicsattant a homloka.

– Méessz! – harsogta a fülébe a kínzója. – Mé van esssz a holmé!? Mondokértesz Jiame krú– mord! Beszélj te mondasz krú– mord neknek.

Arderston összeszorította a fogát, és nem felelt.

Kapott egy újabb rúgást.

– Méessz! Mondokértesz! Mondokk– kk– kk!

Az alezredes dacosan hallgatott.

És ezzel végképp kihozta a sodrából a kínzóját.

– Nemmondokk– kk– kk! – visította fenyegetően. – Mondokk!

Teljes súlyával rávetette magát a megkötözött fogolyra, és édeskés, rothadó lehelete Arderston fulénél sziszegett.

Aztán kegyetlenül ütni– verni, karmolni kezdte foglyát, ahol csak érte, és az alezredes bármit tett is, képtelen volt kiszabadulni alóla.

Ráadásul egyre bizonyosabban érezte, hogy kínzója nem ember: nem viselt ruhát, testét sima és selymes szőr borította, és nem csupán a keze végződött karmokban, de a lába is.

– Rohadt állat! – ordította Arderston, és jobb híján megpróbálta lefejelni ellenfelét.

A müvelet részben sikeres lehetett, de ezzel csak még jobban felkeltette kínzója haragját. Szinte már nem is érezte a testébe tépő karmokat és a harapásokat, csupán egybefüggő fájdalmat érzett, és azt, hogy saját vérében hempereg.

– Legalább tudjam, ki vagy te! – bömbölte haragosan. – Tudjam, miféle mocskot átkozzak el utolsó leheletemmel!

Éles fogak vájtak a nyakába, és langyos vér bugyogott le a mellkasára. A fenevad megpróbálta átharapni a nyaki ütőerét.

Ám mielőtt ez megtörténhetett volna, hangos rikoltás hallatszott valahonnan a háttérből, majd közeledő, sebes lábdobogás. Aztán Arderston azt érezte, hogy megszabadul

ellenfele súlyától…

Hogy a szörnyeteget lerángatták róla, vagy magától ugrott fel, azt nem tudta megállapítani. De most, hogy lélegzethez jutott, készen állt arra, hogy leszámoljon az életével és emelt fővel várja a halált…

És miközben zihálva, szitkozódva köpködte saját vérét, és küzdött az agyát ostromló vörös tajtékok ellen, pár lépésre tőle vad csata vette kezdetét. Hogy ki küzdött kivel, azt Arderston nem tudta. De hogy nem civilizált emberek harcolnak a közelében azt még ebben a szuroksötétben sem volt nehéz megállapítani.

Két vérszomjas fenevad csépelte egymást. Ám az is lehet, hogy két veszett démon…

Amikor Arderston felocsúdott, csend ölelte körül, pedig meg mert volna esküdni, hogy mindössze egyetlen szívdobbanásnyi idő telt el. Vagy talán még annyi sem.

Ám az őrjöngés már véget ért, s olyan csend honolt a sötét helyiségben, mintha az iménti két démon cafatokra tépte volna egymást. Vagy mintha ez a vaksötét lázálom sohasem történt volna meg a valóságban.

De megtörtént. Arderston minden porcikájában érezte, hogy megtörtént…

Ahogy végigsimította saját arcát, hegedő sebeket érzékelt ujjai alatt. A nyakán és a mellkasán pedig kötést.

Legalább két percen át tapogatta saját testét értetlenül, amikor rádöbbent, hogy nincs megkötözve a keze…

Vajon miért vették le róla a bilincseit?

Mozdította a lábát, és csodálkozva tapasztalta, hogy bár a mozdulat fájdalmas, tagjai engedelmeskednek akaratának. És a bokáján sincs kötés.

Feltápászkodott, és megpróbált felállni, de megszédült, és visszarogyott a könyökére.

Lihegve meresztette a szemét, de akárcsak korábban, most sem látott semmit.

Viszont mintha hallott volna valamit… Lélegzetét visszatartva hallgatózott. Igen!

Egyértelműen tudta, hogy van valaki a közelében. Egyenletes lélegzetvételt hallott, és ütemes, halk hortyogást.

Arderston behunyta a szemét. Nem mintha ez a látása szempontjából bármin is változtatott volna, ám így jobban tudott összpontosítani.

Megpróbálta beazonosítani a hortyogás forrását, és megállapította, hogy tőle jobbra, négy– öt méterre lehet a hangok forrása.

Ha tudna annyi erőt gyűjteni, hogy nesztelenül odamásszon, és megragadja az illető nyakát, arra már biztosan lesz elég ereje, hogy kiszorítsa belőle a szuszt.

Még akkor sem fogja elengedni, ha vele kell mennie a pokolba! Ám könnyű volt esküdözni és képzelődni, de szinte lehetetlennek tűnt megvalósítani. Hiába próbálta összeszedni magát, még annyi ereje sem volt, hogy négykézlábra álljon. Sőt, valójában már a puszta erőgyűjtés kimerítette, és zihálva hevert a langyos padlón.

Immár azon küzdött, hogy eszméletén tudjon maradni. Ahogy nyakizmai megfeszültek, langyos nedvesség csorgott le a mellkasára a kötés alól.

Miközben a kötését tapogatta, hallotta, hogy az alvó hirtelen felriad. Ruha suhogott, csoszogó léptek közeledtek.

– Arderston! – gügyögte egy hang őszinte örömmel. – Paul, az istenedet!

– Fe... felszakadt... a seb! – nyögte, és közel állt ahhoz, hogy visszaájuljon a sötétségbe.

Sietős ujjak rángatták el a kezét saját torkáról, aztán lekényszeríttették a testét és a fejét a padlóra.

– Maradj nyugton! – motyogta az ismerős hang. – Kicserélem a kötést és ellátom a sebet...

Arderston úgy érezte, mintha egy örvény mélyén keringőzne a halállal. Ám a hangot felismerte.

– Damon... – lehelte hitetlenkedve. – Forgental!

– Ne! Most ne beszélj! – mordult rá a pilóta. – Egy szót se!

– De te...

– Pofa be, alezredes, ha szépen megkérhetem! – Kuncogás

hallatszott. – Már bocs, de a te érdekedben…

– …halott vagy! – fejezte be a mondatot Arderston minden figyelmeztetés ellenére.

– Halott? – motyogta a pilóta szórakozottan, miközben valami kenőcsöt kent a nyaki sebre. – Bagoly mondja verébnek… Nem is tudom, kettőnk közül ki állt közelebb a halálhoz!

Pár perc múltán, amikor az új gézpólya felkerült a nyakra és a vállra, Arderstonnak sikerült annyi erőt gyűjtenie, hogy a pilóta segítségével felüljön. Sikerült nekitámasztania a hátát a falnak, és így viszonylag kevés erőfeszítésébe került ülő helyzetben tartania magát.

– Most már beszélhetsz, ha nem okoz fájdalmat – engedélyezte a pilóta. – De csak lassan és halkan, ha lehetséges!

– Damon… hol vagyunk?

– A pontos pozíciónkat nem igazán tudnám meghatározni – felelte rezignáltan a pilóta. – Ám ha sejtésem nem csal, mélyen a földfelszín alatt…

Arderston a falat és a padlót tapogatta maga körül.

– Langyos – lehelte. – Langyos a fal… nem hideg.

– Azt hiszem, valami gejzír lehet a közelben.

– Tehát… Monarakhban vagyunk – sóhajtotta Arderston. – Sejtettem. Sehol másutt nem lehet ilyen átkozottul sötét, mint Choler várában.

– Nem egészen, haver. Ez itt még mindig a Senki Földje, és momentán a vakondpulykák vendégszeretetét élvezzük…

Arderston egy pillanatra nem értette, mit beszél a társa, ám a pilóta megmagyarázta.

– Nem sokon múlott. Egy halom ocsmány lidérc vetette rám magát. Már leszámoltam az élettel, amikor hihetetlen tüzijáték robbant ki a közelemben, és a lidérceket cafatokra tépték a robbanások.

– Vakondpulykák?

– Úgy bizony. Akkor még nem tudtam. Sok vért vesztettem és elájultam. Itt tértem magamhoz, a

vakondpulykák föld alatti barlangjában, megkötözve.

– Hol van az az itt?

– Nem tudom. Nem tudom... De azt hiszem, nem lehetünk messze attól a végzetes helytől, ahol... tudod...

Arderston az ajkába harapott. A mészárlás képei élénken vibráltak az emlékezetében.

– Most már nem vagy megkötözve. Mint ahogy én sem.

– Most már nem.

– Mennyi idő telhetett el azóta?

– Pontosan én sem tudom – felelte a pilóta rezignáltan. – Nehéz mérni az idő múlását ebben a pokoli sötétben. Egyik óra olyan, mint a másik. Nem tudom, mikor van vége egy napnak és mikor kezdődik a másik.

– De mégis, mit gondolsz?

Damon Forgental nem töprengett túl sokáig.

– Két hétnél több, egy hónapnál kevesebb. Legalábbis nagyon valószínű. Ennyi, amit mondhatok.

– Több, mint két hét? – Arderston komolyan meglepődött. Ő maximum egy– két napra tippelt volna. – Két hét...

– De lehet, hogy egy hónap – tette hozzá a pilóta. – Én egy évnek éreztem...

– Te kötözted be a sebeimet?

– Most már én. De először ők.

– Ők?! – Arderston alaposan meglepődött. – A vakondpulykák?! – A pilóta csendesen dünnyögött.

– Meglepett, mi? Hát, mit mondjak... engem is. Ezek a fickók nem ostoba állatok, mint ahogy gondoltuk. Sőt, azt hiszem, némelyikük intelligensebb, mint sejthetnénk. Már persze nem emberi mértékkel mérve.

– Úgy érted...

– Mások, mint mi. Nehezen tudom követni az észjárásukat, de az biztos, hogy meglepően gyors a felfogásuk és hihetetlen tempóban tanulnak.

– Tanulnak? Mit? Kitől? – Damon Forgental kuncogott.

– Hogy– hogy kitől? Tőlem. – A pilóta komolyan magyarázott. Van egy fickó... akarom mondani, a „fickó” nem

igazán nyerő szó rá, mivelhogy nőstény az illető... Kryun a neve, és meglepően barátságos. Rendszeresen bejár hozzám beszélgetni. – Arderston nem hitt a fülének.

– Beszélgetni?

– Igen. – Damon idiótán dünnyögött. – A kedves Kryun. Szavamra mondom, kezdem megkedvelni! Azt hiszem, neki köszönhetjük az életünket...

– De hogy érted azt, hogy beszélgetni? Jelekkel? Mutogatással? Ebben a sötétben?

– Szavakkal, főnök, szavakkal – nevetett Damon. – Ez a fickó... akarom mondani, vakondpulyka hölgyike... már azelőtt is beszélte a nyelvünket, hogy mi idekerültünk. Nos, igaz, a kiejtése nem volt valami nyerő, de már első alkalommal is értettem minden szavát, és azóta, nekem köszönhetően a szókincse is jelentősen gyarapodott, a kiejtése pedig folyamatosan tökéletesedetett.

Paul Arderston komoran meredt maga elé. Eszébe jutott az az agresszív fenevad, amely alig érthető szavakkal követelőzött vele, és amely csaknem darabokra tépte.

Ökölbe szorult a keze, és érezte, hogy a nyaki sebe vészesen lüktet.

– Igen, azt hiszem, tudom, kiről beszélsz – dörmögte. – „Kedves"– nek én egyáltalán nem mondanám azt az állatot... – Damon Forgental pillanatnyi szünet után hangosan nevetett.

– Hé, Paul, cimbora... tévedésben vagy!

– Hogy érted ezt?

– Tudom, mi történt – magyarázta a pilóta. – Kryun beszámolt nnndenről.

– Nos?

– Én kezdettől fogva Kryun foglya voltam, te viszont nem. Hm, hogy is magyarázzam?... A vakondpulykák társadalma számomra érthetetlenül bonyolult. Kryun... hát, ha megpróbáljuk a mi nyelvünkre lefordítani, egyfajta.., hogy is mondjam... egyfajta izé... Damon rötyögött. – Bénázok itt, mi? De tényleg nehéz megtalálnom a megfelelő szavakat.

Arderston türelmesen hallgatott. – Tudod, Paul, a

vakondpulykák társadalmában a nőstények az uralkodók. Egy piramisszerűen felépülő matriarchális társadalom ez, amelynek a legfőbb feje a krú– kooang, a Főanya, a legerőteljesebb nőstény, amely az összes vakondpulykának parancsol a világon. Neki számtalan krú– argja, alfőnöke, krú– mordja, kisfőnöke és krú– doymja, tanácsnoka van. A vakondpulykák társadalma törzsekre, azon belül nemzetségekre oszlik. A krú– argok, az alfőnökök, gyakorlatilag egy– egy törzsnek a főnökei. Általában minden törzset egyetlen krú– arg vezet, de nem ritka, hogy kettő vagy három törzsfőnök, akarom mondani, alfőnök is létezik egy– egy törzsnél. A tanácsnokok mindig a legvénebb egyedek, akik a tapasztalatukkal segítik a Főanyát a döntésben. És persze az alfőnököknek is vannak saját tanácsnokaik, de arra nem emlékszem, őket hogy nevezik... ők a mi viszonyainkra lefordítva talán a vezérkart alkotó tisztek lehetnének. A kisfőnökök pedig azok a tisztek, akik a konkrét feladatokat elvégzik. Más szóval: a hadifőnökök. Vagyis, ha te vakondpulyka lennél, akkor a krú– mordok közé tartoznál. No már most, a krú– mordok között is létezik egy rangsor, és a rangban legmagasabban állók tagjai lehetnek a krú– argoknak, mi több, bármikor megvétózhatják a krú– doymok döntéseit.

– Damon!

– Sőt, ha két krú– mord egyazon véleményen van, s sikerül megnyernie ügyének legalább a krú– argok és a krú– doymok felét, még akár a krú– kooangot, a Főanyát is felülbírálhatják. Mi több...

– Damon! Hagyd abba, légy szíves! Majd inkább máskor! Most nagyon zúg a fejem!

– Csak azt akartam, hogy értsd meg a lényeget! – magyarázta a pilóta. – Most mindketten Kryun foglyai vagyunk. Az ő tulajdonai. Azt tesz velünk, amit csak akar. Nincs beleszólása a sorsunkba senkinek. Legalábbis addig, amíg Kryun ránk nem ún... vagy meg nem hal.

– Bíztatóan hangzik – morogta szkeptikusan Arderston. – És mi a fene ez a Kryun? Valami nagyfőnök?

– Épp ezt magyaráztam. Kryun egy krú– mord, egy kisfőnök. Ám azok közül a legjelentősebbek egyike. Bár igen szerény a fickó… akarom mondani a nőstény, úgy értelmeztem a szavaiból, hogy köztudottan őt tartják az eljövendő krú– kooangnak, vagyis a vakondpulykák legfőbb öööö… asszonyának, a Főanyának.

Arderston dünnyögött valamit az orra alatt, de nem lehetett érteni, hogy mit. Talán még ő maga sem tudta volna érthető szavakba önteni a gondolatait és az érzéseit.

– De nem, nem – nevetett Damon, aki valószínűleg félreérthetett valamit. – Nem Kryun volt az, aki ily gyalázatosan összevert téged, Paul.

Arderston a homlokát ráncolta, és a szája íze kesernyés lett.

– Nem ő?

– Figyelj, Paul, nem akarlak untatni, de fontos, hogy megértsd a helyzetet… Én kezdettől fogva Kryun személyes foglya lettem, mivel az ő harcosai kaptak el. Te viszont egy másik krú– mord kezébe kerültél. Az egyik legjelentéktelenebb krú– mord fogságába, aki már öreg volt és erőtlen. Gyakorlatilag semmi hatalommal nem bírt, csak a régmúlt dicsőségei miatt nem bántották… eddig.

Az alezredes a homlokát ráncolta, de nem szólt semmit.

Damon folytatta:

– Amikor Kryun beszámolt arról, hogy te is életben vagy, azonnal arra kértem őt, hogy szerezzen meg téged. Nem ütközött különösebb nehézségbe, hogy rábeszéljem; tőlem függetlenül is meg akart kaparintani.

– Hízelgő…

– Ám megelőzték őt. Az egyik legvérmesebb vetélytársa szintén szemet vetett rád. Egy bizonyos Jiame.

Arderston megrázkódott. Emlékezett erre a névre.

– Jiame! Igen ő! Az a mocsok állat! Jiame!

– Ah, szóval bemutatkozott – dünnyögte Damon. – Nem hittem volna. Kryun elmondása szerint ugyanis ez a Jiame a legmocskosabb, legdurvább, legundorítóbb és

legvisszataszítóbb teremtmény az egész világon!

– Ezzel nem tudok vitatkozni. Ő az.

– Jiame megölte azt a kisfőnököt, akinek a foglya voltál. Elvette mindenét. A férjeit, a tulajdonait, köztük téged is. Aztán valamivel feldühíthetted, mert meg akart ölni téged is. Nem sokon múlott. Kryun azonban megvédett. Kihívta Jiamét párviadalra, és legyőzte.

Arderston lelki szemei előtt egybefolytak az emlékek. Bár a fenevad okozta vérveszteségtől és fájdalomtól akkor már elhomályosult a látása, most mégis olyan tisztán látta maga előtt a rettenetes jelenetet, mintha csak most játszódna. Uralkodnia kellett magán, hogy ne borzongjon meg.

– Megölte? – kérdezte undortól megreszkető hangon. – Ez a Kryun… elpusztította Jiamét?

– Megfutamította. Jiame feladta a küzdelmet. – Arderston sóhajtott.

– Ez jó. Így legalább én ölhetem meg… – Damon fojtottan kuncogott.

– Ennyire a lelkedbe gázolt?

Az alezredes fontolgatta a kérdést egy darabig. Nem tudta, miért gyűlöli ennyire azt az agyatlan kreatúrát. Számtalanszor ölt már, megfontoltan, kíméletlenül, nem egyszer bosszúból – de sohasem indulatból. Gyűlölete igazából most sem Jiame felé irányult; csupán olyasvalaminek tekintette, akire ráirányíthatja a kudarc és a társak elvesztése miatt felhalmozódott csalódottságát és haragját.

Jiame, még így félig ismeretlenül is, csupán egy célpont volt számára; egy olyan célpont, amelyre rázúdíthatja minden dühét és bosszúságát. Akit meg kell ölnie ahhoz, hogy a lelkében háborgó vihar csillapodjon.

Nem felelt a pilóta kérdésére, csupán némán meredt a sötétbe.

Fülelt. – Jön valaki – lehelte. – Vagy inkább valami.

Közeledő léptek neszeztek, mély mordulások hallatszottak, aztán éles karmok csikordultak valami fémtárgyon.

– Istenverte sötétség! – motyogta Arderston. – Ez előnyükre szolgál... Van a kezed ügyében valami, amit fegyverként használhatnánk?

– Parancsnok!

– Nincs itt valahol egy átkozott kő?!

– Paul! Nyugalom! Ez csak Kryun!

Éles kattanás hallatszott, aztán súlyos ajtó nyikordult; mélyen, elkínzottan.

Neszező léptek közeledtek, aztán nem sokkal később különös, doromboló, brummogó hang hallatszott; olyan, mintha egy megelevenedett plüssmackó próbálkozott volna emberi szavakkal.

– Üdvözlöm önt, Paul Arderston alezredes! Örömmel látom, hogy az állapota rohamosan javul.

Bár a jövevény elhibázhatatlan akcentussal beszélt, és általában nem a megfelelő szótagra helyezte a hangsúlyt, tisztán és érthetően ejtette ki a szavakat. Ráadásul a szavak választékossága arra utalt, hogy kiválóan beszéli a nyelvet, nem csupán tőmondatokra szorítkozik.

– Ki maga? – mordult fel meglepetésében Arderston.

– Kryun kr– Króó krú– mord – jött a határozott válasz. – Az önök szívélyes vendéglátója.

– Vendéglátónk?

Halk kurrogás hallatszott; mintha az illető cinkosan kuncogna.

– Önök a foglyaim, természetesen, Paul Arderston alezredes, ám nem ismerem azt a szót, amely az önök nyelvén ezen kapcsolatban az én elfoglalt helyemet kifejezné. Fogolyúr. Rabszolgaúr. Főnöke és birtokosa a foglyoknak?... Hogy mondják ezt helyesen?

Arderston elengedte a füle mellett a kérdést.

– Meglep, milyen jól beszéli a nyelvünket – Ismét a kuncogásszerű kurrogás.

– A látszat csal, ember. Ismertem már a nyelv alapjait, de sokat felejtettem. Damon Forgentalnak köszönhetem, hogy felfrissítette a tudasomat. Ki tudom fejezni magam. De néha

magam sem értem, mit mondok... csupán elismétlem a hallottakat. És néha egyáltalán nem értek meg dolgokat.

– Szerintem már most kiválóan beszél – kotyogott közbe Damon. – Sőt, azt mondhatom, tisztábban és érthetőbben, mint némelyik bunkó Főerődben...

Bizonytalan kurrogás.

– Nálatok, Damon Forgental... tudnak beszélni a fából faragott ütlegbotok?

– A bunkót azokra az emberekre használjuk, akik.., hogy is mondjam... sötétek. Érted?

– Úgy érted, fából faragott ütlegbottal veritek azokat, akiknek sötét a bőrük? – Damon akaratlanul is felnevetett.

– Nem egészen erről van szó...

– Mondtam, hogy néha képtelen vagyok megérteni dolgokat – szabadkozott a vakondpulyka. – Ezért is van szükségem önre, Paul Arderston alezredes, és rád, Damon.

Arderston figyelmét nem kerülte el, hogy őt tiszteletteljesen önözte, míg Damont simán letegezte.

– Figyelj, Kryun, elmagyarázom – kezdte Forgental. A vakondpulyka azonban közbekurrogott.

– Most nem, Damon, most nem. Nincs alkalom... Akarom mondani: ez nem az az idő amikor magyarázatok jönnek és mennek. Akarom mondani... Tudod, mire gondolok.

– Nincs időd.

– Való igaz. Tanács vár engem. Csak azért dugtam be az orrom, hogy megszagoljam, miként halad a gyógyulás folyamata Paul Arderston alezredes betegsége esetében... Óóóó, így szokás ezt mondani? Nem. Ugye, nem?

– Értjük, mire gondolsz, Kryun – biztosította Forgental. – Bár azt hiszem, valamelyest túlfogalmaztad a mondatot.

– Jól van hát. Akkor egyszerűbbre veszem a figurát. Mi a pálya, Paul Arderston alezredes? Hogy ityeg a fityeg?

– Úgy tűnik, túlélem – morogta Arderston. – És kedves, hogy aggódik értem, Kryun.

A vakondpulyka irányából veszett surrogás hallatszott, aztán olyasfajta bugyborékoló kiáltás, mintha víz alatt egy

kést mélyesztettek volna a bordái közé.

– Ááááá– jíííííííííí!

Arderston meg akart hátrálni, s teljesen nekifeszült a falnak. Ösztönei azt súgták, hogy a következő pillanatban támadás éri... És az ösztöneiben csak ritkán csalatkozott.

– Várj, Kryun, várj! – kiáltotta Damon rémült hangon. – Ő nem szándékosan sértett meg!

– Nem hát. Én valójában hálás vagyok önnek, Kryun...

– Ajjjíííí– jíííííííí! Paul Arderston alezredes! Ajjjíííí– jíííííííí!

– Ne! Ezt ne! – kiáltotta a pilóta. – Várj, Kryun! Ő nem ismeri a szokásaitokat!

A vakondpulyka azonban dühös kurrogással kiviharzott az ajtón, és olyan erővel csapta be maga mögött az ajtót, hogy még fél perc múltán is hallani lehetett a döndülés visszhangjait és a távolodó, mérges rikácsolást.

– Mi a fenével sértettem meg?! – mordult fel mérgesen az alezredes. – Csak megköszöntem az érdeklődését, és épp ki akartam fejezni a hálámat, amiért megmentett.

– Nem szólíthatod Kryunnak!

– Miért ne?! Talán nem így hívják?! Te is így szólítod!

– Nekem már engedélyezte – magyarázta hadarva a pilóta. – Ezzel fejezte ki az elismerését, amiért fejlesztem a nyelvtudását. Én már közeli viszonyban vagyok vele... tegeződünk és még arra is van jogom, hogy megrójam valamely hibájáért, korholjam, ha helytelenül fejezi ki magát és alkalomadtán, no persze pusztán a tanulás kedvéért, elmés szitkokkal halmozzam el... De neked nincs jogod semmi ilyesmihez, amíg meg nem határozza, hogy mire ad engedélyt. Ne feledd, a foglya vagy! A rabszolgája. Azt tehet veled, amit csak akar. Csupán egyet csettint, és golyót eresztenek beléd. Ő a korlátlan urad, a tulajdonosod... Ne tévesszen meg a nyájassága. Ő egy kényúrnő, akinek mindenki hallgat a szavára, és akitől mindenki retteg.

Arderston sötéten meredt maga elé.

– Ez csak egy... vakondpulyka.

Damon Forgental szinte eszelősen vihogott fel.

– „Ez csak egy vakondpulyka”? – ismételte gunyorosan. – Ó, jaj, Paul! Fogd már fel végre! Ezek nem csupán ostoba állatok vagy félintelligens barmok. Mások, mint mi, de nem alsóbbrendűek. Lehet, hogy a technikai fejlettségi szintjük elmarad a mienktől, de a társadalmuk legalább olyan bonyolult, vagy talán még bonyolultabb.., és a szokásaik, a hagyományaik képezik az életük alappilléreit.

– Na és aztán?!

– „Na és aztán”? – nevetett idegesen Damon. – Azzal, hogy te Kryunnak szólítottad, nagyjából olyan vétséget követtél el, mintha azt vetetted volna oda Viander őrnagy nagyságos feleségének, aki közismerten nemesi vérvonalból származik, hogy „hé, te olcsó ringyó, már megint hanyatt vágtad magad?”.

– És ez esetben nem járnék messze a valóságtól – dörmögte Arderston. – Hiszen köztudott, hogy Viander neje bárkinek szétteszi a lábát...

– Jó,de...

– Értem én, ne magyarázd! – vágott közbe Arderston bosszúsan. – Akaratlanul is megsértettem a fickót, és ez a jelen helyzetben nem szolgál előnyünkre.

Damon sóhajtott.

– Egyáltalán nem. És mellesleg... soha, egy pillanatra se feledkezz meg arról, hogy Kryun nem egy „fickó”. Kryun nőstény! Nő! Asszony! Anya. Úrhölgy!

A vakondpulyka aznap már nem tért vissza, pedig Damon váltig állította, hogy nem múlik el nap, hogy ne töltsön a társaságában órákat. Tehát vagy az a bizonyos tanácskozás húzódott el, vagy pedig Kryun méltóságos asszony annyira megsértődött, hogy nem kívánta foglyai társaságát.

Kryun „másnap” sem jelentkezett. Egy idegen vakondpulyka jött, aki csak kurrogni és dorombolni tudott, beszélni nem. Élelmet hozott tálcán és egy kancsószerű edényben friss – ámbár túlzottan is langyos – forrásvizet.

Az étel valamiféle füstös szagú, égett sült hús volt.

Borzasztó szag lengte körül, de az íze még így is egész elviselhetőnek bizonyult. Arderston és társa normál körülmények között nem ettek volna ismeretlen húst – amely akár emberhús is lehetett – , ám jelenleg mindketten tisztában voltak azzal, hogy enniük kell, ha nem akarnak legyengülni.

Amíg ettek, nem beszéltek. Később is csak hosszan szuszogtak, mintha így akarnának úrrá lenni visszás érzéseiken. Váratlanul a pilóta szólalt meg.

– Talán épp most tanácskoznak a sorsunkról – mondta, utalva arra a tanácskozásra, amit Kryun említett korábban. – De azt hiszem, van esélyünk. Valamit akarnak tőlünk. Kellünk nekik.

– Kifosztották a raktárunkat – dörmögte Arderston. – A fegyverek egy részének a kezelésére maguktól is rájöttek. Ám némely eszköz funkcióját nem ismerik. Ezért nem öltek meg minket.

– Ez nekem is eszembejutott, de... nem is tudom.

– Az a másik vakond... tudod, amelyik összevert...

– Jiame.

– Az a Jiame valamit egyfolytában az orrom alá dugdosott, és erőszakosan azt követelte, mondjam meg, mi az.

– Ahhh! Értem. Így már értem. Azzal dühítetted fel, hogy nem mondtad meg. Egy krú– mord kérdésére mindig válaszolni kell. Mi volt az?

Arderston vállat vont.

– Nem láthattam a sötétben. Fémes és sima. Gömbölyű. Talán valamiféle sisak. Vagy valami edény.

Damon csendesen kuncogott a sötétben. Arderston értetlenül meredt az irányába. Próbálta értelmezni a fojtott hangokat.

– Mi bajod van? Sírsz vagy nevetsz?

Az „aznap” bonyolult fogalom egy olyan sötét helyen, ahol az idő múlása nem mérhető a nappal és az éjszaka váltakozásával. Éppen ezért Arderston és a pilóta, hogy legyen valami támpontjuk, megállapodtak abban, hogy természetes időérzékükre támaszkodva önkényesen kijelentik, hogy mikor

van vége egy napnak, és rnikor kezdődik a másik.

– Saját baromságomon röhögök – vetette oda a pilóta vidáman. Olyan régóta viselem ezt a szemüveget, hogy eszembe sem jutott, hogy te nem látsz a sötétben.

Arderston meglepődött.

– Infra van rajtad?

– Szinte a kezdetektől. Kryun adta. Magától is tudta, hogy én ebben az átkozott sötétben az orromig se látnék, és amikor beleegyeztem, hogy fejlesztem a nyelvtudását, adott egy szemüveget, hogy megfelelően tudjunk kommunikálni. Tudod, eleinte néhány dolgot csak mutogatással tudtunk megértetni egymással.

– Ez a szemüveg...

– A mi készleteinkből való. Szabványos infra.

– Oh, szóval ezért tudtad olyan magabiztosan ellátni a sebeimet.

– Hát persze... Ha Kryun visszajön, megkérem, hogy adjon egyet neked is. Nekik úgysincs szükségük rá. Remekül látnak infra nélkül is.

Érezte, hogy megböködik valamivel.

– Tedd fel! – javasolta Damon Forgental. – Legyen rajtad, ha akarod.

Az alezredes nem kérette magát. Felcsatolta a szemüveget, és a sötétség zöldes derengéssel máris áthatolhatóvá vált számára. A szeme csak nehezen állt át, de azt már az első pillanatokban is érzékelte, hogy a cellájuk jóval nagyobb, mint azt gondolta. És túl szabályos ahhoz, hogy természetes föld alatti barlang legyen. Valószínűleg a vakondpulykák vájták ki ilyen szögletes formájúra.

Arderston babrált a szemüveg oldalán, és a szeme előtt folyamatosan változó számsorok vibráltak. Csak egy képzett katona tudta, hogy melyik szám mit jelent.

Az alezredest jelenleg csak a távolsági adatok érdekelték. Nem kellett matematikai zseninek lenni hozzá, hogy sietve kiszámolja a cellájuk adatait. Nyolc méter széles volt, tizenhat méter hosszú és négy méter magas. Mintha egy lapján fekvő,

jókora dobozban lennének.

Megközelítőleg negyven méter mélyen a felszín alatt…

A kijelző legalábbis ezt mutatta.

A padló szinte teljesen sima volt, és úgy tűnt, enyhén lejt az ajtó irányába. A lejtés szöge mindössze négy fokos volt. A fal mentén tenyérnyi mély, kéttenyérnyi széles csatoma húzódott.

És volt még valami, aminek láttán Arderston felvonta a szemöldökét…

– Damon! – recsegte izgatottan. – Elképzelhetőnek tartod, hogy a vakondpulykák fémrostéllyal védett szellőzőnyílásokat alakítsanak ki?

– Nos, nem tudom… Talán. De nem. Azt hiszem, inkább nem.

– Márpedig ott fenn, a bal sarokban van egy… Még a ventillátorok lapátjait is látom. Nem működnek, természetesen. Mi mégis kapunk elég levegőt ahhoz, hogy ne fulladjunk meg.

Damon Forgental csodálkozott.

– Észre sem vettem…

Arderston immár más szemmel meredt a cellájukra. A padló keményre döngölt agyag lehetett, ez egyértelmű. Ám a falak…

– Beton! – préselte ki magából akaratlanul. – Vasbeton. És az ajtó zárszerkezete ugyanaz, mint amit mi használunk Főerődben!

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Csak azt, hogy ezt a helyet ugyanolyan emberek építették, mint a mi föld alatti erődítményeinket. Ugyanolyan technológiával, ugyanarra a mintára.

– Egy… Elveszett Erőd lenne? – csodálkozott Forgental. – Azt hittem, a felderítőink már feltérképezték valamennyit. És amennyire emlékszem… a Senki Földjének északi határán egyetlen térkép sem jelöl erődöt.

Arderston nem felelt. A gondolatai összevissza cikáztak. Különös érzés gyötörte. Számára, mint az általa ismert

emberek számára a világ csupán arra a pár tízezer négyzetkilométeres területre korlátozódott, amelyen a háborújukat vívták. Főerőd, Monarakh és Sang Vára nagyjából egyenlő távolságra helyezkedtek el egymástól, mintha egy egyenlő szárú háromszög csúcspontjait jelölnék. A köztük lévő távolság légvonalban négy– ötszáz kilométer lehetett, amely néha túl soknak, máskor pedig túlságosan csekélynek tűnt.

De mi ez a kicsinyke terület Cherubion egészéhez képest? Csupán egy ujjbegy nagyságú folt a tenyérnyi kontinensen.

Arderston, lévén a legbizalmasabb tisztek között, számtalan térképet látott már, de ez idáig valahogy sosem gondolkodott el azon, hogy a világ sokkal nagyobb annál, mint amit lehetősége van meg ismerni.

Számtalan vakmerő bevetésen vett már részt, nemegyszer átlépte az ismert belső terület határait, ám akkor mindig a küldetésére összpontosított, és sosem pazarolta az energiát arra, hogy fölösleges kérdésekre választ keressen.

Számára csakis a háborús zónák léteztek.

Főerőd és környéke jelentette számára a civilizáció magját. A zónákon túl csak vademberek és vadállatok éltek. Hogy mifélék? Az őt sohasem érdekelte. Legfeljebb oly mértékben, ahogy a feladata meg kívánta.

Most viszont homályosan derengeni kezdett benne az igazság,

amelyet könnyed eleganciával hessegetett félre valamennyi alkalommal, amikor megkísértette a bizonytalanság. A világ sokkal nagyobb, mint azt képes lenne elképzelni. Nagyobb, sokszínűbb és zsúfoltabb; tele olyan kreatúrákkal, melyeknek a léte merő rejtély. Tele oly titkokkal, melyekre sosem találhat választ.

Eredetileg úgy tudta, hogy a Senki Földjét, ezt a kietlen kősivatagot legfeljebb gyíkok és legyek lakják. Most kiderült, hogy egy fejlett faj otthona, akik bonyolult társadalmi rendszerben élnek. És hogy még ez se legyen elég, az is kiderült, hogy egykor ezt a területet is emberek lakták. Emberek, akik valamiféle katasztrófától rettegve

erődítményeket vájtak a föld mélyébe, és akik aztán nyomtalanul eltűntek.

Hogy a vakondpulykák ölték– e meg őket, vagy ők már csak az elhagyatott erődítményt vették birtokukba, talán sohasem fog kiderülni...

Ám az a fal, amely évtizedeken át eredményesen blokkolta Paul Arderston fantáziáját és kíváncsiságát, most szinte percek alatt leomlott.

Amióta magához tért, egyre az dobolt a fejében, hogy miképpen találhatna lehetőséget a szökésre. Most ez a dobolás némileg elhalkult, és a kíváncsiság vette át a helyét. Szeretett volna minél többet megtudni erről a különös fajról. És más, még különösebb fajokról is.

Nem csak az infraszemüveg miatt, de most komolyan úgy érezte, mintha eddig csupán vakon botorkált volna a sötétségben. Aztán derengeni kezdett számára valamiféle világosság minden irányból...

És talán éppen ezért nem érzett hajlandóságot ahhoz, hogy visszaadja társának a szemüveget.

Damon Forgentalhoz fordult.

– Van kifogásod az ellen, hogy megtartsam a szemüveget, amíg...

Hirtelen elhallgatott, és döbbenten meredt a pilótára. Damon Forgental alakja tisztán, jól láthatóan rajzolódott ki előtte az infrafényben. Első pillantásra nem volt ezzel a képmással semmi gond. Egy pillanattal később azonban feltűnt a hiba oka. A pilótának térdtől lefelé hiányzott a bal lába; csupán egy rongyokba bugyolált torz batyu fityegett ott.

– Kevanaar nevére! – sziszegte. – A lábad! – Damon Forgental idegesen nevetett.

– Köszönöm kérdésed, minden rendben... Én immár elmondhatom, hogy fél lábbal a sírban vagyok. Hm. – Keserűen heherészett. Ámbár ez merő tévedés, tekintve, hogy azt a bizonyos fél lábat nem a sírban, hanem egy ocsmány lidérc agyarai közt láttam utoljára!

Csak nehezen aludtak el. Másnap Forgental visszakérte az

infraszemüveget, hogy ki tudja cserélni az alezredes kötéseit, de aztán kérés nélkül visszaadta.

– Még jobb is, ha rajtad van – motyogta csekélyke meggyőződéssel. – Így legalább megalapozottabb lesz a kérésem Kryun felé. Majd azt mondjuk, hogy neked kellett ajándékoznom, lévén, hogy rangban fölöttem állsz... Azt mondjuk, ezt kívánták meg a szokásaink. Kryun meg fogja érteni. Ő a szokások és hagyományok rabja. Azt hiszem, a mi szokásainkat is ugyanúgy tiszteletben fogja tartani, mint a sajátját. – Arderston, miután ismét feltette az infraszemüveget, egy szabványos medikitet fedezett fel a pilóta mellett. Megnyugodhatott hát a kenőcsöt illetően, amelyet a nyaksebére kentek.

– A lábad... rendesen elláttad?

Forgental vállat vont.

– Mindent megtettem, amit a kiképzésen tanultam.

– Te magad láttad el a sebet?

– Eleinte Kryun is besegített. Ő hozta a medikitet. De most már szépen begyógyul... Azt hiszem, nem lesz baj. – Arderston nem szólt semmit. Végül ismét a pilóta törte meg a csendet.

– Futni persze soha többé nem tudok majd. De egy helikoptert még így, fél lábbal is elvezetek. Hehe. Még mindig jobban jártam, mintha valamelyik kezemet vesztettem volna el. És tulajdonképpen még szerencséseknek is mondhatjuk magunkat. – Elmerengett egy pillanatig. – A többieknél mindenesetre jóval szerencsésebbnek... – Arderston előtt a völgybeli vérengzés képei peregtek.

– A többiek mind meghaltak – jelentette ki tényszerűen, bár eredetileg valószínűleg kérdésnek akarta szánni ezt a megállapítását.

– Mind – motyogta Damon. – Láttam őket meghalni.

– Emdal Voldeant is?

A pilóta az emlékezetében keresgélt.

– Őt is – motyogta bizonytalanul. – Lezuhant a szakadékba... miután Derek Shint felnyársalta egy átkozott

lidérc. – Egy hosszú pillanatig mindketten hallgattak, aztán Arderston megköszörülte a torkát.

– Alig hiszem.

– Mit?

– Én még láttam a fiút… azután. Sárkányháton lovagolt.

– Ez komoly? – A pilóta hangján érződött a hitetlenség. – Sárkányháton? Arderston vállat vont. Ám a társa a sötétben ezt nem láthatta. Nem akart többet beszélni a különös fiúról, mivel valahogy már a gondolat is zavarba hozta. Visszakanyarodott az előbbi témához.

– És a többiek? Vajon senki más nem élhette túl?

Hagyományos elsősegélycsomag. Az elnevezés eredete a régmúltba nyúlik vissza.

– De Paul… gondolkozz! Esélyük sem volt! Biztos, hogy halottak!

– Meglehet. De én téged is halottnak hittelek… Meg még magamat is. És mégis itt vagyunk.

Damon Forgental tétovázva végigvette a névsort.

– Josh Cartwrin… szegény Josh! Az az éretlen kölyök! Ő már akkor halott volt, amikor…

– Igen, emlékszem.

– Bruce Matkens…

– Igen, ő is meghalt. Láttam. És minden kétséget kizáróan halott Wemer, Shin, Dickers és Stanko is.

– Igen.

– És Lymph? Vele mi a helyzet? – Damon felhorkant.

– Hát nem emlékszel?! Megszökött az a kurafi! Cserben hagyott minket a vége előtt!

Arderston emlékezett.

– Ő tehát még élhet…

– Remélem, nem! – csikorogta Damon. – Mocskos áruló! Buzgón remélem, hogy elkapták a lidércek és Monarakh kínzókamráiban végezte!

Arderston sóhajtott.

– Remélem, legalább neki sikerült!

– Mi?! – horkant fel mérgesen a társa. – Még véded azt a

nyavalyást? Ha meglátnám, én magam eresztenék golyót a fejébe!

Arderston rekedten nevetett. Ennyivel elintézettnek gondolta a kérdést. A pilóta azonban nem hagyta annyiban.

– Elárult bennünket! Dögölne meg az a mocsok!

– Ne légy ostoba! – dörmögte az alezredes mogorván. – Jason nem árult el senkit. Egyszerűen csak okosabb volt nálunk. Mentette a bőrét, amíg lehetett.

– Cserben hagyott bennünket! Mi ez, ha nem árulás?

– Talán igazad van – hagyta rá csendesen Arderston. – De próbáljuk meg objektívan szemlélni a dolgot. Vele vagy nélküle... úgysem volt semmi esélyünk. Mennyivel lett volna jobb, ha ott van velünk? Most eggyel több társunk miatt szomorkodhatnánk. Ám így legalább még megvan a remény, hogy ő megúszhatta...

Damon Forgental nagyot sercintett a sötétben.

– Én pedig azt mondom, hogy akkor is egy mocsok állat! Velünk együtt kellett volna megdögölnie! Ehelyett ő dobbantott. Ott hagyott bennünket a szarban! Ez... ez... dezertálás! Parancsmegtagadás!

– Bizonyos helyzetekben...

– Nincsenek bizonyos helyzetek! – hőzöngött a pilóta. – Mi egy csapat voltunk! Bármelyikünk kockára tette az életét a másikért! Minden körülmények között teljesítettük a parancsot!

– Hm. Valóban? Akkor miért Josh Cartwrin kúszott a kötélért, amikor neked kellett volna menni? Damon erre nem felelt, de a légzése határozottan felgyorsult, és érződött, hogy nagyon szeretne mondani valamit. De aztán mégis inkább csendben maradt.

– Én nem hibáztatlak ezért – mondta csendesen az alezredes. Mint ahogy Jasont sem hibáztatom a szökése miatt. Gyávasággal pedig végképp nem vádolom. – Keserűen nevetett. – Gyávasággal? Jasont? Ó, már a gondolat is mulattat... tőle talán még Choler lidércei is rettegtek! Vakmerő volt és nem ismert félelmet! Még a pokolba is lement, ha látott

esélyt a sikerre! Ő volt a legkiválóbb katona, akit valaha is ismertem. A példaképem volt. Apám helyett apám. Gyerekkorom óta felnéztem rá, mint még senkire… Számomra ő testesitett meg mindent, ami érték. Nekem ő volt az istenem, nem Melan vagy Kevanaar. – Egy ideig hallgatott, aztán még vehemensebben folytatta. – Ismerted te Jason Lymphet, Damon? Úgy értem, az igazi Jason Lymphet… még azelőttről!

Forgental krákogott.

– Tudok arról az ostoba puccskísérletről. Bár a részleteket nem ismerem.

– Én még az azt megelőző időkről beszélek – folytatta Arderston.

– Tizenötévesen kerültem a Lidércvadászokhoz. Azt hiszem, én voltam minden idők legfiatalabb elit katonája Cherubion történetében. Maga Melan figyelt fel rám, és személyesen bízott Lymph alezredes gondoskodására. És Jason a szárnyai alá vett. Mindent, amit tudok, tőle tanultam. Nélküle már az első bevetésen odavesztem volna.

– Megmentett?

– Bizonyos értelemben igen – mormolta Arderston, de nem fűzött hozzá részletes élménybeszámolót. – Ámbár nem a szó szoros értelmében. Később viszont direkt módon is. Több alkalommal… Istenként tiszteltem és töretlenül bíztam benne. Egyetlen intésére habozás nélkül puszta kézzel nekirontottam volna magának Cholernek is.

Damon Forgental gunyorosan vihogott.

– Sőt, magának Melan Főparancsnoknak is, mi?

Arderston hosszan hallgatott.

– Van, amiben nem ismerem a tréfát, Damon – mondta végül halkan. – Fogd vissza a humorodat!

– Nem úgy gondoltam – morogta a pilóta. – Csak úgy kicsúszott a számon.

– De ha már kicsúszott – sziszegte Arderston –, akkor válaszolok rá. Tudd meg, hogy igaz! Ha Jason azt parancsolta volna, hogy vágjam el Melan torkát, szó nélkül megteszem.

– Na, neee! – mordult fel Damon. – Te őrült vagy!

– De ő nem adott ilyen parancsot! – sziszegte Arderston haragosan. – Még csak sejtetni sem engedte, mire készül. Kihagyott az egészből! És ezt soha nem bocsátom meg neki!

Forgental elkomorodott.

– Komolyan beszélsz?

– Én már csak akkor értesültem a puccsról, amikor Viander rendészei felrángattak álmomból, és bilincsbe vertek, hogy kihallgassanak a gyanúsítottak között... Egy világ omlott össze bennem! De nem a történtek miatt, hanem azért, mert úgy éreztem, az apám elhagyott engem. El tudod ezt képzelni?

– Az igazat megvallva... nem.

– Van valaki, akiért az életed adnád. Aki bírja teljes bizalmadat, s akiről úgy gondolod, hogy ő is bízik benned... Érted te ezt?

– Értem már – motyogta a pilóta. – Mélyen megsértette az önérzetedet azzal, hogy kihagyott a buliból. Hah! Önérzet! – Gunyorosan göcögött. – De a végén még örülhetsz is, hogy így történt.

Arderston hallgatott. Maga sem értette, miért osztja meg ezzel a cinikus fickóval a legtitkosabb gondolatait, és úgy érezte, itt a határ, ahol fel kell húznia a némaság falát. Nem szabad és nem is kell arról beszélnie, miként élte meg azt a zavaros időszakot.

Eleinte rettenetesen gyűlölte Jason Lymphet, amiért eltitkolta előtte a szándékait, aztán teljesen összezavarodott, és már maga sem tudott különbséget tenni jó és rossz között. Miért akarta megölni Jason a Főparancsnokot? Talán nem Melan a legalkalmasabb isten arra, hogy rendet teremtsen Cherubionban? Talán ő alkalmasabbnak képzelte magát és a helyére akart lépni? Vagy esetleg valamely másik isten befolyása alá került? Talán Jason Lymph valóban elárulta népét és Sang hívévé vált, mint ahogy Melan híresztelte?

Az áruló főtisztek többségét Melan még a puccskísérlet éjszakáján kivégeztette. Miért kivételezett épp Jason Lymphhel? Miért vezette le azt a nevetséges és felháborító tárgyalást? Miért engedett a tisztek kívánságának? Miért

hagyta életben épp azt az embert, aki az ellene megkísérelt merénylet végrehajtója lett volna?

És ami a legelgondolkodtatóbb: Miért engedte meg Melan, hogy ez a veszedelmes ember tíz év kényszermunka és átnevelés után ismét elhagyhassa Főerődöt?

Arderston úgy tudta átvészelni a puccs utáni időszakot, hogy igyekezett nem gondolni erre az esetre, és legjobb tudása szerint tette a dolgát. Tudatában volt annak, hogy Melan személyesen kíséri figyelemmel a tetteit, és mindent megtett, hogy elnyerje a Főparancsnok bizalmát. Melan azonban évekig nem bízott meg benne, mint ahogy sok más tisztjében sem, akikkel szemben esetleg felmerülhetett a konspiráció támogatásának gyanúja. Ezek a tisztek szép lassan eltűntek a háború lángjai között. Sorra hullottak el olyan bevetéseken, amelyek vakmerőek voltak ugyan, de ésszerűek semmiképpen. Arderston pontosan tudta, mire megy ki a játék: Melan ily módon szabadult meg a „megfertőzött" nemzedéktől, és az új generációból kinevelt egy új tisztikart, akikben már feltétel nélkül megbízhatott.

Hogy Arderston miként maradt életben a halálosabbnál halálosabb küldetések után, az külön fejezetet érdemelne, ám a lényeg az, hogy nemcsak túlélte ezen bevetéseket, de ugyanakkor egyre előrébb lépett a ranglétrán, és végül ő lett a Lidércvadászok vezetője. Megszámlálni sem tudta volna, Melan hány próbának vethette alá – ám ő a jelek szerint az összeset kiállta.

Vagy mégsem? Lehet, hogy ez a mostani küldetés Emdal Voldeannal ismét csak egy újabb teszt volt a hűségpróbák sorában? Lehet, hogy ez volt a célja annak, hogy Jason Lymph is bekerült a csapatba?

Arderston nem akart ezen töprengeni. Csupán az a gondolat dobolt elhallgattathatatlanul az elméjében, hogy mindez nem lehet véletlen. Jason Lymph nem véletlenül tartott a csapattal, nem véletlenül tűnt el a végső csata előtt, és szinte bizonyos, hogy életben van.

Kryun csak aznap „délután" látogatta meg őket ismét.

Arderston épp tornázott; nyakát és a végtagjait mozgatta, hogy visszanyerje erejét és ruganyosságát. A jelentős vérveszteséget követően alaposan legyengült és izmai berozsdásodtak. Óvatosan mozgott, hogy fel ne szakítsa hegedő sebeit, de néha megfeledkezett magáról, és ilyenkor nem kímélte testét. Merő csatakos volt, amikor az ajtó nyikorogva kinyílt, és belépett Kryun. Arderstonnak most először volt alkalma közvetlen közelről szemügyre venni egy vakondpulykát, Már az első pillantás is meglepte. A jövevény csupán csekély mértékben hasonlított vakondhoz vagy pulykához, és jóval nagyobb volt annál, mint amire számított. Dacára annak, hogy korábban a vaksötétben Jiame rávetette magát és ledöntötte a lábáról, ő úgy képzelte, hogy ezek a teremtmények a derekáig sem érnek, a súlyuk pedig a harminc kilót sem üti.

Kryun azonban meglepően magasnak tűnt – az infrakijelző százhatvankét centiméterre adta a magasságát – , és bár a kidolgozott izmú, vállas, egykilencvenes Arderstonhoz képest aprónak és törékenynek tűnt, az alezredest mégis váratlanul érte a látvány.

A vakondpulyka teste karcsú volt és nyúlánk. Két lábon járt, két hihetetlenül masszív és kurta lábon, amelynek lábfejei éles, görbe karmokban végződtek. E lábak oly kurták voltak, hogy szinte elkorcsosultnak tűntek; a teremtmény dereka nagyjából Arderston térdével lehetett egy magasságban. Ehhez képest a törzse szokatlanul megnyúlt, mint ahogy a tömzsi nyakon nyugvó fej is hosszúkásabb volt egy emberénél.

Mindezen formai eltérések dacára Kryun határozottan emberinek tűnt – kecsesnek és erőteljesnek egyaránt. Járása és egyenes tartása határozottságról és büszkeségről tanúskodott, mozgása mégsem volt merev; olyasfajta könnyedség és veszedelmes agilitás uralta, ami csak a ragadozó nagymacskákra jellemző. Kerek szeme, apró orra, dús ajkai ártatlan, csodálkozó kifejezést kölcsönöztek volna arcának, ha nem villannak ki a szájából hegyes, fehér agyarai, melyek különös kegyetlenséggel töltötték meg az összhatást.

Nem csőre volt, csupán csőrszerűen kiugró, csontos orra, s

az álláról olyasfajta bőrlebenyek lógtak, mint egy pulykánál. A vakondpulykák valószínűleg ezeknek a lebenyeknek, a fejtetőn himbálódzó kajla taréjnak, no meg persze a kurrogó hangoknak köszönhették elnevezésük második tagját.

Testét selymes, rövid szőr borította; még az arca sem maradt csupasz. A feje tetején ez a szőrzet valamelyest megsűrűsödött, és dús szőrcsomók vették körül az ernyedt taréjt, ám hajnak nevezni még így is túlzás lett volna. A taréj alatt, homloktájon apró szarvacskák meredtek elő, melyek csontszarvak voltak ugyan, ám oly törékenynek tűntek, akár a csigaszarvak. Mindkét kezén öt ujj volt, s ezek ugyanolyan éles karmokban végződtek, akárcsak a lábujjai.

Nyaktól derékig a törzsén párosával három– három emlő sorakozott, amelyek most duzzadtnak tűntek. Kivéve a bal alsót, amely sérülten és megtépázottan lógott egy féltenyérnyi szőrtelen sebből, s a csecsbimbó egy része hiányzott, mintha leharapták volna.

Semmiféle ruhát nem viselt, csupán egy fegyverövet a derekán, melynek bal és jobb oldalán egy– egy zsebszerűség lógott. Mindkét zsebből fémfegyverek meredtek elő, de Arderston nem tudta megállapítani, hogy mifélék.

A jövevény egy infraszemüveget tartott a kezében. Megállt Arderstontól két lépésnyire, aztán a holmit az alezredes ölébe hajította.

– Ezt önnek ajándékozom, Paul Arderston alezredes, hogy tisztán lásson – mondta simulékony, bársonyos hangon. – Ami a Damoné, adja vissza Damonnak!

Ugyanolyan infraszemüveg volt, mint amilyet ő viselt, s Arderston már– már a mellette ülő pilóta kezébe nyomta. Ám volt valami a vakondpulyka hangjában, ami pillanatnyi habozásra késztette.

– Bármit kaptál, köszönd meg! – súgta Damon. – És nehogy kimondd a nevét!

Arderston levette a fejéről az infrát, és feltette, amit kapott. Ugyanolyan volt, talán egy kissé élesebb. Az alezredes pár gombnyomással behangolta. Előző szemüvegét pedig a

pilóta kezébe csúsztatta.

– Köszönöm az ajándékot. – Megpróbált feltápászkodni, de az előző torna alatt túlságosan kifárasztotta magát, és nem volt ereje talpra állni. – Elárulnád, hogyan szólíthatlak?

– Ne, ne tegezd! – sziszegte rémülten Damon. – És ne állj fel! Alacsonyabbnak kell maradnod nála! Ne sértsd meg ismét!

A vakondpulyka kurrogó hangokat hallatott, aztán hosszan hallgatott. Amikor jó két perc múltán megszólalt, hangja nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak tűnt.

– Az életét mentettem meg, Paul Arderston alezredes. Viszonozza ezt azzal, hogy akárcsak Damon, a segítségemre lesz?

– Miben lehetek az ön segítségére?

– Válaszokat ad a kérdésekre. – Arderston sóhajtott.

– Sok– sok kérdés van, amelyre a választ én magam sem ismerem. Ám amit tudok, hálám gyanánt készséggel megosztom önnel.

A vakondpulyka bizonytalanul egyik lábáról a másikra helyezte testsúlyát, és a taréja egy pillanatra az égnek meredt, aztán lekókadt.

– Ez most igen vagy nem, Paul Arderston alezredes?

– Bizonyos mértékig igen, bizonyos mértékig nem.

– Én nem értem az ilyen beszédet, Paul Arderston alezredes. Kérem, határozza meg a válaszát egyértelműbben!

– A válasza: igen! – sietett közbeszólni Forgental. – Megadja a válaszait a kérdéseidre, Kryun.

Arderston csendben maradt. A vakondpulyka pedig fel–alá járkált egy darabig a foglyai előtt, mintha valami rettentő fontos problémát kellene most azonnal eldöntenie.

– A segítségét elfogadom és méltányolom, Paul Arderston alezredes – jelentette ki végül büszke távolságtartással. – Mostantól mi ketten kray– kraú leszünk. Utasítalak, hogy mostantól Kryunnak szólíts, én pedig Paulnak foglak szólítani. Jól van így, Paul? Jól van így, Damon?

– Köszönd meg a kegyeit – súgta a pilóta.

Arderston azonban másképp gondolta. Nem hálálkodott.

– Rendben, Kryun.

– Rendben, Paul.

– Magyarázd meg, mit jelent ez! – kérte az alezredes. – Most, hogy már ily bizalmasan szólítjuk egymást, nem vagyok a tulajdonod, hanem a vendéged?

Kryun két lépést hátrált, és méltatlankodva kurrogott.

– Kray– kraú lettünk!

– Barátok? Egyenrangú társak? – faggatta komoran Arderston. – Tudnom kell! Mit jelent ez, Kryun?

A vakondpulyka dühösen kurrogott, sarkon fordult, és az ajtó irányába totyogott.

– Várj! – kiabálta ijedten Forgental. – Nem akart megsérteni, csak tudni szeretné... – Bamm!

Az ajtó becsapódott a vakondpulyka mögött. Arderston és Forgental összenéztek.

– Ismét megsértetted – morogta a pilóta.

– Tudom. Szándékosan tettem.

– Miért?

Arderston egy hosszú pillanatig maga elé meredt, aztán elmosolyodott.

– Taktika.

– Azt hiszem, rossz taktikát választottál, Paul – morogta a pilóta idegesen. – Kryun az életünk záloga. Ő leereszkedik hozzánk. Nem kellene sértegetned. El kellene fogadnunk a kinyújtott kezet.

– Csakhogy ez egy karmos kéz, Damon.

– Szerintem pedig az egyetlen esélyünk. – Arderston vállat vont.

– Szerintem is. Csak éppen én máshogy látom benne az esélyt, mint te.

Kryun sértettsége csupán egy napig tartott. Másnap ő hozta be nekik személyesen az élelmet. Ugyanolyan sült húst kaptak, mint legutóbb, csak éppen most még büdösebbnek és visszataszítóbbnak tűnt.

– Miféle hús ez? – morogta Arderston, miközben belemélyesztette a fogait.

A vakondpulyka azonban nem érzett hajlandóságot, hogy válaszoljon. Inkább saját kérdéseivel hozakodott elő.

– Ki uralja ezt a világot, Paul?

Egyenesen Arderstonhoz intézte a kérdéseit, mintha a pilóta jelen sem lenne.

Az alezredes figyelmét nem kerülte el a közvetlen, tegező hangnem.

– Miért intéz ön hozzám ilyen furcsa kérdést, mélyen tisztelt krú– mord? – vetette oda flegmán, két harapás közt.

A vakondpulyka sziszegett és kurrogott, és egy lépést indulatosan meghátrált.

– Tegezned kell! – súgta idegesen Damon. – És a nevén szólítanod őt! – Arderston persze tudta ezt. Szándékosan játszott a vakondpulyka türelmével. Kryun ezúttal nem rohant ki a cellából. Figyelmesen rámeredt a komótosan falatozó férfira, és fejét enyhén oldalra tartotta, akár egy furcsa madár. E pózban valóban sokkal inkább hasonlított pulykához, mint bármi máshoz.

– Megfeledkeztél a köztünk lévő viszonyról, Paul – mondta halkan, korholóan. – Kray– kraú lettünk mi ketten, tudod.

– A szót már hallottam. Ám arra a kérdésre, hogy mit jelent ez, nem kaptam választ, lévén, hogy ön sarkon fordult, és sértődötten elrohant. – A pilóta felhorkant.

– Bocsáss meg neki, Kryun. Paul humora elég egyéni, mi több, néha furcsa.

– Humor? – kurrogta a vakondpulyka gyanakvóan. – Úgy érted, Damon, hogy Paul szándékosan tréfálódik velem?

– Merő rágalom! – jelentette ki Arderston szinte ünnepélyes komolysággal. – Nekem nincs humorérzékem. Humorról vagy tréfálkozásról beszélni velem kapcsolatban meglehetősen távol áll a valóságtól.

– Paul, ez nem jó taktika… – kezdte a pilóta, Arderston azonban nem tűrt beleszólást.

– Egy szót se többet!

– Csak figyelmeztetlek…

– Ne tedd!

– De ha eljátszod Kryun bizalmát, nekünk végünk! – sziszegte dühösen a pilóta. Arderston fenyegetően fordította oda a fejét.

– Még egy nyikkanás…és az lesz az utolsó!

– Én csak…

– Kussolj, vagy kitöröm a kurva nyakad, és feldugom a fejed saját seggeden!

Damon Forgental döbbenten meredt az alezredesre, és csaknem kiesett az az ujjnyi húsdarab a szájából, amin már vagy öt perce rágódott. Arderston letette a padlóra a saját adagját, és a fogát összeszorítva feltápászkodott. Tartott attól, hogy az erőfeszítéstől felszakad a nyaksebe, és az elrontja a tervét, de szerencséjére ez nem történt meg. Ahogy a megtermett katona kihúzta magát, a vakondpulyka szinte törékenynek, gyermeknek tűnt hozzá képest.

Kryun azonban nem hátrált meg előle. A helyén maradt, halkan kurrogott – szinte dorombolt – , és megfeszítette testét. A taraja most egyenesen állt, a plafon felé meredt, akár egy győzelmi zászló, s mindkét kezén a görbe karmok láthatóvá váltak. Ám nem tett sem támadó, sem pedig védekező mozdulatot.

Mint ahogy Arderston sem.

– Nos hát – mondta az alezredes kihívóan. – Ugye, nem zavarja önt, hogy felálltam, krú– mord.

– De igen, meglehetősen – kurrogta a vakondpulyka felindultan. – Ugye nem sért, hogy a te szavadat használom? Bár ha sért, engem az sem érdekel. Legalább sértettek leszünk mindketten. – Arderston vállat vont.

– Én nem sértettem meg önt, krú– mord.

– Már ezért a pimaszságért is le kellene tépnem a fejed, Paul – durrogta a vakondpulyka mérgesen. – Ám én türelmet gyakorlok veled szemben.

Arderston rettenetesen csodálkozott. Vagy legalábbis úgy tűnt.

– Pimasz? Én? Ezt nem értem. Én a tőlem telhető

legmélyebb tiszteletet és udvariasságot tanúsítom ön iránt, krú– mord! – A vakondpulyka megremegett.

– Damon igazat szólt. A humorod meglehetősen öngyilkos humor. Nem akarsz élni talán?

Arderston egy hosszú pillanatig hallgatott, majd megtámaszkodott a falnál, hogy állva tudjon maradni. Rohamosan fogyott az ereje. Ám gyengeségét igyekezett nem kimutatni.

– Mint mondtam, nekem semmi humorom. És őszintén szólva pimasz sem vagyok. Amit ön pimaszságnak ítél, krú– mord, az egyszerű tudatlanságból adódik. Semmit sem tudok az önök szokásairól, következésképp úgy viselkedek, ahogy azt emberek között tenném. Hiba ez? Pimaszság ez?

– Igen, az.

– Ugyan miért? Én tisztelettel beszélek önhöz, krú– mord. Nálunk, emberek közt ez így illik. Mint ahogy az is illendő, hogy amikor áll az, akihez beszélek, fel kell állnom nekem is. Higgye el, gyenge vagyok és a sebeim sajognak, nagy nehézséget okoz, hogy állnom kell, ám én mégis felálltam, hogy ily módon megadjam önnek a tiszteletet.

A vakondpulyka testtartása furcsán meggörbült; a fejét ide– oda mozgatta, mintha szemtelen legyek elől hajlongana.

– Ám felállni a jelenlétemben sértés, Paul – mondta megrovóan. – Ülve kellett volna maradnod. Nem mutatkozhatsz a jelenlétemben magasabbnak, csak ha én erre engedélyt adok.

– És én ezt honnan tudhattam volna? – tiltakozott az alezredes. Senki sem figyelmeztetett.

– Damon megtette – jegyezte meg a vakondpulyka. – Hallottam.

– És miért kellene hinnem Damonnak? – kérdezte megrökönyödve az alezredes. – Egyrészt rangban alattam áll, és nem ő mondja meg nekem, hogy mit tegyek, hanem én neki. Másrészt pedig Damon Forgental tiszteletlen alak és mellesleg megrögzött hazudozó!

– Mi vagyok én?! – hördült fel a pilóta döbbenten. – Ez

gyalázatos rágalom! – A vakondpulyka nem szólt semmit. Egyikről a másikra nézett.

Aztán vissza a másikról az egyikre.

– Hallhatja saját fülével is, krú– mord. Tiszteletlen és hazudozó... Vagy talán önöknél megszokott dolog az, hogy a rangban ön alatt álló ellentmond a parancsnokának?

A pilóta egyre idegesebb lett.

– Figyelj, Paul, túl messzire mész...

– Nálunk – emelte fel a hangját az alezredes – , azt az alantas személyt, aki alacsonyabb rangja ellenére ellentmond a parancsnokának, azonnal megölik!

– Értem a célzást – morogta Damon, és egy féltenyérnyi húst gyömöszölt dühösen a pofájába. Csaknem megfulladt tőle. De csak rágta, rágta, rágta, és nem szólt többet. Kryun hosszan emésztette az elhangzottakat.

– Rendben van, Paul – szólalt meg végül nedves, nyirkos hangon. – Nem kell hinned Damonnak. Ám ez esetben hadd világosítsalak fel én... A jelenlétemben felállnod arcátlan sértés. Csakis az én engedelyemre teheted.

– Értem.

A vakondpulyka különös, selymes szőrrel borított arcvonásai megrándultak.

– Érted? – visszhangozta. – Akkor miért nem ülsz vissza? Most már hogy tudod, miféle bűnt követsz el, nincs mentséged... Vagy talán nem félsz attól, hogy elveszítem a türelmem, és nem védelmezlek tovább a Krú– doym előtt? Tudnod kell, Paul: én vagyok az egyetlen a krú– krúúk között, aki kiállt értetek. Az enyéim... gyűlölik a te fajtádat! Arderstont nem igazán hatotta meg ez a bejelentés.

– Ezek szerint te nem gyűlölsz.

Kryun hosszan fontolgatta ezt a kijelentést.

– Most, hogy immár a kray– kraumk megfelelően szóltál hozzám, kevésbé gyűlöllek, mint egy karomhajlításnyival ezelőtt. Ha tetéznéd ezt azzal, hogy illendően szólítasz és alacsonyabbra ereszkedsz nálam, tovább csökkenthetnéd ellenérzéseimet. – Arderston biccentett. Már amúgy is

nehezére esett állni. Visszaereszkedett tehát ülő helyzetbe.

– És most, Kryun, immár illendően viselkedek ahhoz, hogy elnyerjem a rokonszenvedet?

– Csaknem – vágta rá a vakondpulyka sietve. – A szavaid helyénvalók, ám a modorod hagy még maga után kívánnivalót, Paul. Viszont annak tudatában, hogy dorgáló szavaimat megszívlelted, elnézem neked e csekély illetlenséget.

Arderston kurtán biccentett, és akaratlanul is átvette a vakondpulyka modorosságát.

– Talán még kevesebb illetlenséggel kellene szembesülnöd, Kryun, ha felvilágosítanál arról, mit jelent és mire kötelez a köztünk lévő kapcsolat, a kray– krau.

Kryun karmai eltűntek szem elől, taréja ismét lekonyult.

– Készséggel – felelte. – A foglyom vagy. Bármikor megölhetlek, ha úgy tartja kedvem. Ám ugyanakkor megmentettem az életed, amikor Jiame meg akart ölni. A lekötelezettem vagy. Rendelkezésemre állsz bármiben, és ennek fejében én is kegyet gyakorlok veled. Én sem öllek meg és továbbra is őrködöm az életed fölött. Ez a kray– krau.

Arderston hallgatott. Lett volna kérdése, ám ezen a napon nem akarta még tovább feszíteni a húrt.

A vakondpulyka hangjában szinte remegett az öröm és a diadal, hogy sikerült számára érthető és megfelelő helyzetet kialakítania.

– Érted már, hogy minden kérdésemre választ kell adnod, Paul?

– Kevanaar. Ez a válaszom a kérdésedre, Kryun. – A vakondpulyka zavartan tipegett. Úgy tűnt, mintha nem emlékezne, hogy miféle kérdésre válasz ez. Ám kiderült, hogy egészen más késztette bizonytalanságra.

– Kevanaar már nincs közöttünk – jelentette ki határozottan. Elment. Elhagyott bennünket. Vagy te másként tudod?

– Nem, ő valóban elment.

– De akkor ki uralja a világot? Ki az urunk? – Arderston

erre a kérdésre maga sem tudta a választ.

– Az én uram Melan – felelte kitérően.

– Tévedsz! – sziszegte a vakondpulyka felháborodottan. – A te urad én vagyok!

Arderston nem vitatkozott.

– Ezt megelőzően Melant szolgáltam.

– Miért?

– Mert Melan… mert ő… – Arderston sem tudta a választ. Mégis, úgy érezte, mondania kell valamit. – Mert Melan az egyetlen, akit szolgálni érdemes.

Kryun hallgatott. Az arca rángatózott, ám mivel a kifejezései emberi szempontból idegenek voltak, nem lehetett tudni, mire gondol.

Arderston szinte kényszert érzett arra, hogy folytassa. Beszélt hát tovább, folyamatosan, lendületesen:

– Kevanaar három tanítványa marakodik a hatalomért. Ők a leghatalmasabbak. Kit szolgálnék közülük? Cholert talán, a Sötét Láng Urat, aki túlvilági hatalmakkal paktál, és aki saját szolgáival kíméletlenebb, mint az ellenséggel? Vagy Sangot, az Eszelőst, aki ha a szeszélye úgy tartja, eltapos mindenkit maga körül? Ezzel szemben Melan; nos, a Technokrata sem tökéletes, de legalább kiszámítható.

– Úgy érted, a három rossz közül a legkisebb rosszat választottad? – Nem, dehogy! – akarta kiáltani Arderston tiltakozóan, ám ehelyett csendesen csupán ennyit mondott:

– Főerődben születtem. Arra neveltek, hogy Melant szolgáljam. És igen… talán ő a legkevésbé rossz a három rossz közül.

– Ő fog győzni és ő fogja uralni a világot? – kérdezte halkan Kryun.

Arderston erre nem igazán tudta a választ. Vagy ha tudta volna, akkor sem mondja meg. Ám a szavak mégis akaratlanul kicsúsztak a száján:

– Minden azon múlik, képes lesz– e tartani Melan a technikai szintet Choler mágiája és Sang mesterkedései ellen. Ha lenne elegendő muníció, egy– két éven belül elsöpörhetné

mindkét vetélytársát.

Kryun hosszan, nagyon hosszan hallgatott. Arderstonnak úgy tűnt, mintha a vakondpulyka valami váratlan csapásnak köszönhetően ott helyben lebénult volna. Kryun azonban ötperces csend után kimondta azt a kérdést, amin oly sokáig hezitált.

– Úgy értelmezzem hát, hogy az, aki rendelkezik a megfelelő eszközökkel és munícióval, esélyese lehet a végső győzelemnek? – Arderston biccentett.

– Pontosan fogalmaztál, Kryun... Esélyese lehet! – A vakondpulyka sarkon fordult. Tett két lépést, aztán visszafordult, mintha magyarázatot akarna adni.

– Igen – kurrogta. – Igen.

– Mi „igen”?

– Igazam van, Paul! Igazam van az egész krú– doym ellenében! Pontosan... ezt... akartam... hallani, Paul! Jiame, az a moslék nyüszíteni fog szégyenében!

Kryun távozása után Arderston és Forgental zavartan meredtek egymásra.

– Mindamellett – dörmögte a pilóta. – Bármi volt is a célod... nem kellett volna ennyire lejáratnod és befeketítened!

Arderstonnak azonban máshol járt az esze.

– Az átkozott kurafi – szisszent fel hirtelen döbbenten. Aztán elismerően füttyentett. – Nem semmi ez a fickó!

– Nőstény, ne feledd...

– Tudod, mit művelt velem? – Damon megtippelte:

– Kioktatott és porig alázott?

– Ez a kis alamuszi szuka olvasott az agyamban!

– Na neeee!

– De igen! Érzem! Miközben kérdezgetett, behatolta az agyamba és jó alaposan körülnézett. Őszinteségre kényszerített! – Damon Forgental gyanakodva meredt rá.

– Miből gondolod?

Arderston elhallgatott. Még e közös rabságban sem akarta megosztani a titkát senkivel. Saját tapasztalatból tudta, mi az a mentális pajzs. Ereje csekély volt ugyan e téren, ám különös

megérzéseinek és sejtéseinek köszönhette, hogy ennyi éven át életben maradhatott a halálosnál halálosabb bevetések sokaságában…

És azt mindenképp érzékelte, ha valaki babrált a mentális pajzsával…

Most ez történt.

Amíg ő a válaszokra összpontosított, az alamuszi vakondpulyka kijátszotta.

És aki ilyesmire képes…

Hirtelen összerázkódott. Az elmúlt percek kérdései csak most álltak össze benne.

– Minek örült ez ennyire? – kérdezte épp ekkor a pilóta. Arderston farkasszerűen elvigyorodott. Ő már sejtette.

– Gondolkodj, Damon! – dörmögte. – Mi volt az utolsó kérdésre a válasz?… Az, hogy aki rendelkezik elég fegyverrel és munícióval esélyes a végső győzelemre.

Forgental a homlokát ráncolta.

– Na és?

– Győzködi a tanácsot – magyarázta az alezredes vehemensen. Mit gondolsz, miről?

A pilóta csak vállat vont. Aztán hirtelen kihúzta magát.

– Úgy gondolod…

– Úgy!

– De attól, hogy kirabolták a mi egyik raktárunkat és szereztek vagy 8– 10 puskát, gránátokat, távcsöveket, lézeres irányzókat meg két hordónyi kerozint… még enyhén rózsaszínű elképzelés arra gondolni, hogy elintézhetik mindhárom félistent és ők lehetnek Cherubion urai!

Arderston az állát vakaraszta. Egy kissé remegett a keze.

– És ha nem csak ennyijük van? – kérdezte halkan.

A pilóta elmerengett egy ideig, Arderston pedig a gondolatait rendezte. Végül ő szólalt meg.

– Mi van akkor, ha jóval nagyobb technikai felszerelés van a vakondpulykák kezében, mint azt sejthetnénk? Mi van akkor, ha jóval több fegyvert és eszközt szereztek, mint amivel Melan rendelkezik? Damon megnyalta a szája szélét. Az

idegesség jele volt ez, nem pedig az, hogy ennyire ízlett neki a dögszagú hús, amit korábban elmajszolt.

– Ez elég rossz vicc – morogta. – De még ha így lenne is... ezek csak állatok...

– Állatok?! Hát... ezt nem mondanám.

– Lehet, hogy van eszük... lehet, hogy tudják, mire szolgál egy lézeres irányzó, lehet, hogy el tudják sütni a ravaszt, de mit tudnának kezdeni komolyabb felszerelésekkel? Egy helikopterrel? Egy tankkal? Vagy egy vadászgéppel?

Arderston zordan vigyorgott.

– Kapiskálod már, miért vagyunk még mindig életben?

– Na, na... ez azért durva feltételezés! – háborgott a pilóta.

– Nem öltek meg bennünket, mert tőlünk várják, hogy megtanítsuk őket mindarra, amit tudni szeretnének!

Kryun másnap visszatért. Egy ökölnyi méretű kockát hozott, amelynek minden oldalát hegyes rücskök, tompa dudorok és ujjnyi méretű lyukak borítottak.

– Mi ez? – kérdezte a vakondpulyka feszülten. – Tudjátok megmondani nekem, mi ez van? – Nagyon izgatott lehetett, hiszen dacára annak, hogy máskor oly választékosan fogalmazott, most még a szórendet is megkeverte.

Arderston ösztönösen a tárgy felé nyúlt, ám Kryun elrántotta előle. Nem lehetett megérinteni, csak messziről szemügyre venni.

– Mi ez, Paul! Mondd meg!

Arderston most már résen volt. Érezte, hogy a mentális pajzsával babrálnak. Olyasmi érzés volt ez, mintha bársonyos, puha ujjak simogatnák az agytekervényeit.

Az az ostoba érzése támadt, mintha egy játékos kiscicust látna, amely épp egy gombolyaggal játszik. Az ő agya volt a gombolyag. Arderston engedte letekeredni a fonalat... Hadd higgye csak, hogy ugyanolyan könnyen boldogul, mint a legutóbbi alkalommal...

A fonal fokozatosan tekeredett. A bársonyos ujjacskák szinte simogatták...

Jóleső érzés volt. Kedves. Bizalmas.

Ám mégis határozott és követelőző.

Egyre beljebb és beljebb hatoltak a fonalak szövevényébe…

Még tovább engedte…

Még egy arasznyit…

Aztán lecsapott!

A gombolyag hirtelen meglódult, a fonal hurkot vetett, és rátekeredett a tapogatózó kézre!

Kryun fülsértően felrikoltott. A kocka kihullott a kezéből, és nagyot csattant a padlón. Pattant vagy kettőt.

Ám Arderston nem törődött a környező világgal. Minden erejével a mentális pajzsára koncentrált, és csak azt érzékelte, ami ott történik.

Hagyta letekeredni a fonalat. Az imént még óvatosan tapogatózó kéz immár rabul esett, és fonalak tömege akadályozta a bársonyos uijak mozgását. A fonalak vaskos és szívós damillá keményedtek, és megakadályoztak minden mozgást.

Ám a bársonyos ujjak hirtelen karmokat növesztettek…

Veszedelmes karmokat!

És ezek a karmok cafatokra tépték a fonalat!

Arderston őrjöngött a fájdalomtól, és úgy érezte, mintha a szó szoros értelmében egy alkarnyi vastagságú, vérpirosan izzó szöget vertek volna keresztül a koponyáján ráérős, lassú ütésekkel.

Tudta, hogy márt csak néhány szívdobbanás van hátra az életéből…

…mielőtt szétrobban az agya!

Az izzó acélkaró azonban visszahúzódott, már csak a fájdalorn maradt. Paul Arderston úgy sírt, mint egy gyerek.

Damon Forgental pedig nem tudta, mi történik, csak azt érzékelte, hogy rettenetes dolgok vannak folyamatban, és üvöltött félelmében.

Aztán egy pillanat alatt mindennek vége lett. Arderston agyából kilövellt a fájdalom. Damon Forgental pedig oldalra

hanyatlott. Holtan? Vagy eszméletlenül?

E pillanatban ez mit sem számított.

– Nem akarlak megölni, Paul – mondta halkan Kryun. – De kérlek, ne küzdj ellenem!

– Átkozott vakondszuka! – sziszegte az alezredes meg–megremegve a dühtől és a fájdalom emlékétől. – Vidd a koszos mancsaidat azagyamtól!

Kryun furcsa kurrogó, huhogó és kacagó hangokat hallatott.

– Már elvittem. Az agyad szabad.

– Ne... ne... ne...

– Ne próbáljam meg még egyszer? Ezt akarod mondani, igaz?

– Átkozott...

– Nyugalom, Paul! Nyugalom! Nyugalom!

Arderston mélyeket sóhajtott. Érezte, ahogy megtépázott mentális pajzsa lassan, ráérősen összecsukódik. Olyan érzés volt ez, mintha egy mély patakmeder alján az egyik irányból melasz folyna, a másik iranyból pedig folyékony, híg sármassza. Minden pillanatban várható, ahogy a két lassú massza összecsókolózik, ám a várt találkozás egyre csak várat, várat, várat magára. Aztán egyetlen nagy cuppanás. A sár és a melasz egymásnak csapódnak.

És megszilárdulnak. De valahogy mégis maradnak lyukak...

– Ha még egyszer meg mered próbálni... – csikorogta Arderston vadul, és közben fogalma sem volt arról, hogyan fejezze be a fenyegetést. A vakondpulyka ismét feléje tartotta a különös kockát.

– Mi ez, Paul. Te tudod, ugye?

Arderston rámeredt. Most úgy érezte, mintha bársonyos ujjak simogatnák az agyát...

Mintha egy kedves kéz sajnálkozva cirógatná az általa okozott sebeket. Jóleső érzés volt, de az alezredes nem a kéjtől remegett meg.

Képtelen volt felfogni, miként lehetséges az, hogy ez a

kezdetleges teremtmény kedvére képes átjutni az ő mentális pajzsán.

Igaz, ez a pajzs sosem volt túlságosan erős, ám eddig még mindenféle behatolási kísérletnek ellenállt…

Talán csak Melan lett volna képes babrálni az agyával. Ám a Főparancsnok csak ritkán tett ilyet. Többnyire tiszteletben tartotta saját embereit.

Kryun viszont megint ott volt a tudatában.

Megpróbált ellenefeszülni, és kiűzni onnan a behatolót. A vakondpulyka azonban egy tapodtat sem tágított.

– Ne küzdj, Paul! – susogta. – Ne küzdj! Semmi értelme ellenkezned velem. Én sokkal erősebb vagyok.

Arderston már elpazarolta csaknem minden mentális erejét, és akkor sem tudott volna küzdeni, ha csöppnyi esélyt is lát. Tehetetlennek és kiszolgáltatottnak érezte magát. Eddigi élete soran még nem sokszor ismerte meg a vereség ízét.

Most igen.

Keserű volt.

– Mit akarsz tőlem, Kryun – dörmögte.

– Lazíts! Engedd el magad! Nem akarlak bántani… – Arderston képtelen volt ellazulni; drótkötélként feszült minden idegszála. Oldalra pillantott, és látta, hogy Damon még mindig mozdulatlanul hever az oldalára dőlve.

Nem tudta megállapítani, lélegzik– e avagy sem.

– Segíts nekem, Paul! – suttogta a vakondpulyka. A bársonyos ujjak még mindig az agyát cirógatták.

Arderstonra hihetetlen érzések törtek. Behunyt szemmel jobban látott a sötétben, mint korábban az infraszemüvegen keresztül. Nem egy nyúlánk vakondpulykát látott, hanem egy karcsú nőt. Igaz, nem embernőt, hanem másfélét…

…de mégsem az idegent látta benne, hanem a nőt!

Nem látta szépnek. Nem látta kívánatosnak.

Viszont karakteresnek látta. Intelligensnek. Erősnek. Őszintének. És kedvesnek.

– Mit akarsz tőlem? – motyogta.

– Annyit csupán, hogy segíts nekem – felelte a nő tényszerűen. Szükségem van a segítségedre, különben nekem végem.

Arderston ökölbe szorította a kezét. Nem tudta, miért.

Lehet, hogy csak a nő aggódását érezte át?

Most, hogy az ő agya és a nő agya között eleven, lüktető mentális híd feszült, képes volt megérteni és átérezni az aggódását.

Őszinte aggódás volt ez.

Ahogy a különös kockát feléje nyújtotta, Arderston szinte úgy érezte, mintha arra kérnék, hogy áldja meg a holmit. Ösztönösen elvette, forgatta.

– Nem tudom, mi ez – morogta végül. – Sosem láttam még hasonlót.

– Óóóóó! – Kryun csalódott hangja belefúrta magát az agyába, és ő összerándult.

– Távvezérlő – sziszegte idegesen. – Távvezérlő! – Kryun reménykedve húzódott közelebb. A köztük lévő kapocs mintha megsűrűsödött volna. De nem kellemetlenül. Sőt, inkább…

Az alezredes nem akart erre gondolni. Különös belső kényszert érzett, hogy kielégítse ennek a furcsa teremtménynek a kíváncsiságát. A lelke mélyén tudta, hogy valószínűleg azért, mert a tudata Kryun fogságában van…

Ám ez a tény momentán csöppet sem zavarta.

– „Távvezérlő”? – ismételte Kryun. – Nem ismerem ezt a szót… De tévedek, ha úgy gondolom, hogy a „távolság” és a „vezérlés” valamiféle összevonása?

– Ha nem tévedek, ez a holmi egy olyan szerkentyű – magyarázta Arderston – , amivel távolról lehet működtetni más szerkezeteket. Kryun emésztette pár másodpercig a hallottakat.

– Ah – lehelte aztán. – Miféle szerkezeteket? Fegyvereket? Vagy valami mást? Mit? Hogyan? Mily módon? Milyen messziről? Arderston hirtelenjében nem is tudta, mit feleljen a kérdések özönére.

– Nem tudom, mire szolgál – mormolta kitérően.

– Segíts nekem, Paul! – kérlelte a nő. – Segíts, kérlek!

– Nem tudok. Én nem láttam még ilyet soha ezelőtt... azt csak úgy feltételezem, hogy távvezérlő, de nem vagyok benne biztos. És még ha a feltételezésem valós, akkor sem tudhatom, mire szolgál...

– Távvezérel valamit, te mondtad.

– Igen, de... rengeteg dolog van, amit vezérelni lehet egy ilyen holmival.

– Fegyvereket is? – kérdezte izgatottan Kryun.

– Nos, talán.

A vakondpulyka váratlan mozdulattal kiragadta a férfi kezéből a holmit. Egy lépést hátrált, hogy biztonságos távolban tartsa. Talán arra gondolt, hogy a következő pillanatban Arderston megnyom egy gombot a kockán, és a fegyverek működésbe lépnek.

Miközben dorombolásszerűen kurrogott, egy helyben topogott, mint aki már alig bírja visszatartani megtelt hólyagját.

Vagy mint aki rettentően türelmetlen, és ezzel a mozgással igyekszik levezetni felgyülemlett feszültségét.

Amikor megszólalt, hangja mély volt és gyanakvó.

– Úgy érted, leteszem a fegyvert egy szikla tetejére, és közben ezzel a távvezérlővel egy másik szikla tetejéről... vagy éppen a barlangom mélyéről lőhetek vele?

– Meglehet.

– De akkor hogyan célzok? – tört ki a vakondpulyka. – Hogyan húzom meg a ravaszt, ha nem vagyok ott? Hogyan

látom a célt, ha nem vagyok a közelben? – Arderston sóhajtott.

– Ezek olyan kérdések...

– Gyere velem! – sürgette a vakondpulyka. – Most azonnal! Megmutatod nekem, hogyan működik! – Arderston felnevetett.

– Honnan tudnám?

– Az imént mondtad.

– Én ilyet nem mondtam – tiltakozott az alezredes. – Egyre azt hangoztatom, hogy fogalmam sincs róla, mi ez. Te kezdtél el mindenféle találgatásokba bocsátkozni. – Kryun zavartan kurrogott.

– Nem értelek.

– Ez egy távvezérlő – magyarázta az alezredes higgadtan. – Szolgálhat sok mindenre. Lehet, hogy sokféle szerkezetet lehet irányítani vele, de lehet, hogy csupán egyetlen egy valamit.

– Mi az az egyetlen egy valami? – Arderston vállat vont.

– Honnan tudjam? Bármi lehet. Lehet egy fegyver is. Vagy egy gép. Vagy egy szállítóeszköz. Vagy... vagy... vagy valami olyasmi, amit még én sem láttam sohasem. Mivelhogy ilyesféle távkapcsolót sem láttam soha ezt megelőzően. És lehet, hogy nem is távkapcsoló, csak úgy néz ki, de valójában valami egészen más.

Kryun fontolgatta ezt egy darabig.

– Neked... tudnod kell, mire szolgál! – jelentette ki végül.

– Én mégsem tudom.

– Segíts nekem, Paul! Segíts nekem, kérlek! Kétségbeejtő helyzetben vagyok...

Arderston erőltetetten nevetett.

– Te?! Te vagy kétségbeejtő helyzetben? Akkor mit szóljak én? Fogoly vagyok, erőtlen és gyenge, s mindenféle bűzös húsokat kell ennem, hogy el ne pusztuljak, s mindeközben te behatolsz a tudatomba, és arra kényszerítesz, hogy segítsek neked... olyasmiben, amiről sejtelmem sincs.

Kryun megrezzent, és még hátrébb lépett.

– Én nem kényszerítelek semmire! – jelentette ki önérzetesen. – Én csak kérlellek és a segítségedért esedezem, de te megtagadod, hogy segíts nekem! Ez nem jó kray– krau.

Arderston vállat vont.

– Nem látjuk egyformán a dolgokat.

Kryun valószínűleg nem értette meg, hogy mire gondol. Ám most nem áldozott időt a töprengésre. Hevesen toppantott, és olyasféle hangokat hallatott, mintha kukorékolni próbálna, csak éppen megfeledkezett arról, hogy megpróbált lenyelni egy velős csontot.

Úgy hallatszott, mintha fuldoklana.

– Baj van? – kérdezte Arderston csak úgy ösztönösen. Nem mintha komolyan izgatta volna a dolog.

– Mit értesz ehhez te?! – kiáltotta indulatosan Kryun. És mint mindig, amikor izgalomba jött, jó alaposan megkeverte a szórendet. – Sincs fogalmad arról, kétségbeejtő helyzet van milyen!... Óóóó, gyalázatos humánok! Sem tudnak semmit! Csak beszélnek, beszélnek, beszélnek.., és nem értik saját jelentésük szavait!

Arderston egyre hevesebben vette a levegőt. Köszönhetően annak a láthatatlan maroknak, amely egyre erőteljesebben szorult össze az agya körül.

– Hasztalan vagy! – sikoltotta Kryun felindultan. – Én meg egy bloggy! Óóóó, milyen egy bloggy vagyok! Máris nagyon nagyon– nagyon vagyok! Nevetségesség tárgya. Ez vagyok. Nekem végem. Jiame megvégez engem! Óóóóó! Óóóóó! Óóóó! Bloggy! Bloggy! Bloggy vagyok!

– Elengednél?! – csikorogta mérgesen Arderston. – Vagy össze akarod roppantani az agyam?!

– Óóóó

vezérel. Mert nekem végem. Végem van, Paul, végem.

Arderston nem szólt semmit. A vakondpulyka mégis megértette, hogy magyarázat szükségeltetik.

– Mi, kru– krúúk helytelenül élünk – hadarta. – Nem tetsző módon és ostobán. Haszontalanok vagyunk. Létünk fölösleges és értelmetlen. Érted ezt, Paul?

Arderston a homlokát ráncolta. Még nem tudta, hova akar kilyukadni a beszélgetőtársa, ám e szavak az ő lelkében is megmozdítottak valamit.

– Nem a vakond... akarom mondani a kru– krúúk az egyetlenek, akik haszontalanul élnek – dörmögte. – Ha megkérdeznéd tőlem, az én életemnek mi haszna van, még kevesebbet tudnék mondani, mint a távvezérlő esetében.

Kryun figyelmesen nézte, de úgy tűnt, meg sem hallotta a szavait, csupán kivárta, hogy elhallgasson, és folytatta a saját gondolatmenetét.

– Csak kevesen vagyunk a kru– krúúk között, akik felismertük a változás szükségességét – mondta. – Ám akik velünk szemben vannak, minden körülmények között ragaszkodni akarnak őseink hagyományaihoz, és nem akarják tudomásul venni, hogy a régi idők lejártak.

Arderstonnak már a nyelvén volt egy megjegyzés, de nem ragadta meg a kínálkozó alkalmat, amikor a vakondpulyka egy pillanatra elhallgatott. Aztán pedig már nem is volt lehetősége a közbeszólásra, mivel Kryun annyira belemelegedett a beszédbe, hogy szinte levegőt sem vett közben.

– Soha nem volt kínálkozóbb lehetőség! A kru– kooang réges– rég megszülte utolsó kölykét, s készen áll a hosszú útra. A végső útra, ahonnan még nem tért vissza soha senki... Aki a helyét átveszi, a kezében tartja a kru– krúúk sorsát! Ha olyasvalaki kerül a kru– krúúk élére, aki nem érti meg az idők szavát, nekünk végünk. Ha az ostobák győzedelmeskednek, mi, akik szakítani akarunk a rossz hagyományokkal, nevetségessé válunk, megszégyenülünk, és soha senki nem fog hinni többé nekünk. Bloggy leszünk, és elűzetünk a néptől! Elűzetünk... – Csak egy pillanatra engedte át magát az

önsajnálatnak, máris folytatta a magyarázkodást. – Altalában a kru– kooangot a krú– argok valamelyike követi a lávakő trónon. Ám ha egy krú– mord elég erős és elég sok támogatója van, elnyerheti a trónt bármely krú– arg előtt, ha bizonyítani tudja képességeit... Én krú– mord vagyok, és igényt tartok a trónra. – Kryun elhallgatott, mintha arra számítana, hogy Arderston kétségbe vonja ezt a jogot, ám mivel az alezredes nem szólt közbe, egyre vehemensebben folytatta. – Én erős krú– mord vagyok, alkalmas a trónra és elegendően vannak támogatóim. Már bejelentettem az igényemet, és az összes krú– argnak megüzentem, hogy megölöm, ha ellenem szegül. Félnek tőlem, és meghátráltak a tróntól; immár egyikük sem áhít krú– kooang lenni. Én lehetnék az. Én lehetnék, aki megváltoztatja a kru– krúúk sorsát! Én lehetnék a legnagyobb krú– kooang, aki valaha is élt... Kryun topogott, és artikulátlanul rikoltozni kezdett.

– De nem te vagy az egyetlen jelölt – dörmögte Arderston, megértve a problémát. – Van még valaki, aki szintén Főanya akar lenni...

– Jiame! – sziszegte Kryun, olyan gyűlölettel ejtve ki a nevet, mintha okádni készülne. – A legmocskosabb, legelvetemültebb kru– krúú, aki valaha is létezett! Rég meg kellett volna szabadulnom tőle, akkor, amikor még a hívei jóval kevesebben voltak! De én nem tettem! Gyenge voltam. És lehet, hogy ezzel eljátszottam az esélyemet. Ha Jiame lesz a krú– kooang, mindennek vége!

A vakondpulyka lehajtotta a fejét, és búsan kurrogott, Arderston pedig nem akarta megzavarni.

Érezte, hogy Kryun bársonyos mentális csápjai már nem cirógatják az agyát, ám ugyanakkor azt is érzékelte, hogy a kapcsolat még mindig fennáll közöttük.

Most, hogy a vakondpulyka ilyen elesettnek és önsajnálónak mutatkozott, még inkább nőnek látta, mint bármikor ezelőtt.

Bajbajutott, segítségre szoruló nőnek, aki erős ugyan, ám egymaga képtelen megbírkózni a problémával.

– Ezért akarod hát, hogy segítsek neked – mondta halkan. – Mert ha megismered az emberek titkait, azok révén Jiame fölé kerekedhetsz és Főanya lehetsz.

Kryun felemelte a fejét.

– Igen ezért. És még másért is. – Megválaszolta a kérdést, még mielőtt az alezredes feltehette volna. – A tudásért. A fejlődésért. Hogy megszabaduljunk ellenségeinktől.

– Vannak ellenségeitek?

Kryun ránézett, de nem felelt.

– Értem – dörmögte Arderston. – Mi vagyunk az ellenségeitek.

– Nem kifejezetten ti vagytok – felelte a vakondpulyka. – De a hozzátok hasonlók. Azok, akik levadásznak minket, és akik megeszik a húsunkat... vagy élve a szárnyas bestiáik táplálékául vetnek!

– A barbárokról beszélsz, és Choler wyvernlovasairól.

– Én az emberekről beszélek – kurrogta Kryun. – Amíg gyengébbek vagyunk, nem lehet nyugtunk tőlük. Ám ha erősebbek és okosabbak leszünk náluk, rákényszeríthetjük őket, hogy békén hagyjanak.

– És akkor ti vadásztok majd az emberekre? – kérdezte Arderston gúnyosan. Kryun merőn bámult rá.

– Csak akkor, ha rákényszerítenek. De mi nem esszük meg a húsukat és nem kínozzuk őket... Legalábbis azok, akik engem követnek, elutasítják ezt. Ám ha Jiame lesz a krú– kooang és ő ismeri meg a fegyvereitek titkát, olyan háborúskodás kezdődik, amilyet még nem látott a világ!

Arderston csendesen, szórakozottan kuncogott ezen. Nem tudott volna olyan háborúskodást elképzelni, amilyet ne tudott volna elképzelni – és ez már önmaga volt a paradoxon.

Cherubion földjét több vér és könny áztatta már, mint amennyi bor lefolyt boldogan mulatozó emberek torkán, s több rettegő halálsikoly rezgett már a levegőben, mint ahány önfeledt rikkantás harsant vagy ahány szerelmes csók elcsattant.

Háború az emberek és a vakondpulykák között...

Talán szokatlanul hangzik, de semmi rendkívüli nem lenne benne. Ámbár ha a vakondpulykák föld alatti járatokat vájva támadnák meg Főerődöt vagy az emberek más erődítményeit, másfajta hadviselésre és stratégiára lenne szükség, mint eddig, és az új ellenség számtalan kellemetlen meglepetést okozhatna…

Am Melan minden bizonnyal hamar megtalálná a módszert az ellencsapásokra.

Mint ahogy Choler és Sang sem lenne túl könnyű falat.

Talán még az is előfordulna, hogy a három félisten egy időre felfüggesztené a hatalomért folyó marakodást, és együttes erővel szállna szembe az új trónkövetelőkkel, mint ahogy ilyesmire volt már példa az Elfajzottak inváziójának idején is…

Ezek hárman könnyűszerrel elsöpörnék a vakondpulykákat, és még az írmagjukat is kiírtanák.

– Ne becsüld le a veszélyt! – motyogta Kryun. – A kru– krúúk hatalmas nép. Többen vagyunk, mint hinnéd. Sokkal de sokkal többen, és fegyverünk annyi van, amennyit elképzelni sem bírtok. Ha az új krú– kooang egyesítené a nemzetségeket és a független törzseket, ti emberek olyan fenyegetéssel néznétek szembe, amiről most még nem is álmodhattok. Ha Jiame győz, emberek és kru– krúúk tízezrével pusztulnak majd el egy gyilkos háborúban, amelynek nem lesz senki a győztese. Ha én győzök, meg fogom találni a módját annak, hogy a kru– krúúk és az emberek békében élhessenek. – Arderston elmosolyodott.

– Hogyan? Mi módon?

– Tudom a módját – kurrogta Kryun. – Ám ez egyelőre az én titkom kell maradjon! Elégedj meg ezzel.

Arderston épp mondani akart valamit, amikor egy kisebb termetű vakondpulyka esett be az ajtón. Méghozzá szó szerint. Szinte összeesett, és elzuhant.

Egy hím volt. Vagy legalábbis az lehetett, bár az egyik heréjét letépték, a hímvesszejét pedig valósággal meghámozták. Még a combján is karomnyomok látszottak.

Ezenkívül legalább tucatnyi helyen vérzett. Úgy nézett ki, mintha a szerencsétlen fickót megpróbálták volna ledarálni valami szörnyűséges gépben.

Beszélni nem tudott. Csak feküdt a padlón, kimerülten zihált, és izgatottan kurrogott, hörgött.

Kryun letérdelt hozzá. Homlokát a véres mellkashoz érintette. Aztán hirtelen felegyenesedett, és vad pillantást vetett a pilóta felé. Forgental még mindig az oldalán hevert, és szabályosan szuszogott.

– Damon alszik – szögezte le Kryun. – Nem tudom felébreszteni... De te, Paul, értesz a medikithez, ugye?

Arderston válasz helyett máris a pilótához lépett, és elvette mellőle a medikitet. A csomag tartalma már jócskán lecsökkent az eredeti mennyiséghez képest, de még mindig akadt bőven sebkenőcs, fertőtlenítőpor és kötszer is.

– Hozz vizet! – utasította Kryunt határozottan, aztán habozás nélkül letérdelt a sérült vakondpulyka mellé.

Kryun viszont nem hozott vizet. Egyik lábáról a másikra állt, és halk, motyorékolást hallatott.

– Nem hallod? Hozz vizet!

– Szükségtelen – felelte Kryun csüggedten. – Djerk halott. Teljesen halott.

Most már Arderston is érzékelte, hogy a hím az utolsókat rúgja, rengeteg vért veszíthetett, mire idáig vonszolta magát, és a tátongó sebekből sejteni lehetett, hogy komoly belső sérüléseket is szenvedhetett.

– Vége – mondta kétségbeesetten Kryun. – Ő volt az én krú– dárom... ez a ti nyelveteken olyasmi, mint... szerető, szolgáló, alázatos hívem és megtermékenyítő hímtársaim legidősebbje.

Arderston nem boncolgatta a vakondpulykák társadalmi szokásait, aminek bonyolultságára ebből a meghatározásból is tudott következtetni.

Visszazárta az elsősegély csomagot.

– Mi történt vele? – kérdezte tényszerűen.

– Jiame – csikorogta megvetően Kryun. – Az a gyáva lélek

a krú– dáromon állt bosszút, amiért igazságos párviadalban legyőztem és elvettelek tőle téged. – Úgy remegett, mintha rettentő érzelmek ráznák nyúlánk testét. – Betört a lakomba, és meggyilkolta az összes krú– dáromat. Csupán Drejk tudott elszökni tőle, de már ő is halott.

A hím már nem mozdult; végtagjai elernyedtek, szája szétnyílt, szeme kimeredt. Csupán a vére szivárgott a testén lévő ezernyi sebből, mintha körbe akarná folyni az alakját.

Kryun megrezzent. A taréja harciasan felmeredt, ahogy egy tompa rikoltást hallatott.

– Velem gyere, Paul! – hadarta aztán izgatottan. – Nem vagy itt biztonságban. Jiame nem támadhat meg, amíg a közelemben vagy, de ha elmegyek, te is ilyen sorsra juthatsz, mint Drejk. Vagy talán még rosszabbra!

– Rosszabbra?

– A krú– darjává tesz. Vagy a krú– dérjévé, ami nagy megaláztatás lenne neked... – Kryun magáról megfeledkezve megragadta Arderston bal karját, és akaratlanul is belevájta kissé a karmait. – És van még valami, amiért velem kell jönnöd, Paul! Mutatni akarok neked valamit, amire te tudod a választ. Igen! Ki más tudhatná, ha nem te... Gyere! Gyere!

A vakondpulyka az ajtó felé vonszolta a nála csaknem két fejjel magasabb és súlyosabb férfit, és Arderston akaratlanul is engedelmeskedett.

Csupán egy aggálya volt.

– És Damon? Nem hagyhatjuk itt! Mi lesz, ha az az ocsmány állat idejön és itt találja védtelenül? Azonnal megöli!

– Nincs idő most Damonra, Paul! Gyorsan kell mennünk! Szólni kell az enyéimnek... a híveimnek, hogy készüljenek. Mert ha Jiame ezt merte tenni a krú– dárjaimmal, mindenre el lehet szánva és nem tart a bosszúmtól!

– De Damon...

– Harcosokat küldök ide, hogy őrizzék! – kurrogta a vakondpulyka türelmetlenül. – De te most gyere! Gyere! Gyere!

Arderston katona volt. Tudta, milyen fontos az azonnali

cselekvés, ha a szükség megkívánja. Nem vitatkozott tovább.

Sietve haladtak a föld alatti folyosón. Arderston már meg sem lepődött igazán a betonfalakon, a szabályos közönként sorakozó, törött és fénytelen lámpatesteken és az itt– ott feltűnő vasajtókon.

Egy ugyanolyan – vagy legalábbis hasonló – erődítmény mélyén jártak, mint amilyen Főerőd volt. Arderston a folyosó keskenységéből még azt is meg tudta állapítani, hogy valószínűleg nem a bunker központi magjában lehetnek, hanem a külső perifériák egyikén, s ez a folyamatosan kanyarodó, hosszanti járat a külső őrgyűrű lehet.

A folyosó ugyanis csekély ívben kanyarodott jobb kéz felé, és feltételezhető volt, hogy egy nagy kört ír le a tulajdonképpeni bunker körül.

És a gyanúját beigazolódni látta, amikor az első leágazáshoz értek. A körfolyosó futott tovább, ám jobb kéz felé egy másik folyosó nyílt, amely másfélszer olyan széles lehetett, és teljesen egyenesen haladt. Az egyik küllőjárat lehetett, amely a külső őrgyűrűt és a belső magot köti össze.

Kryun habozás nélkül letért a küllőbe. Karmos lábai visszhangot vertek a betonpadlón. Nem volt túl fürge, ám a sérült, kimerült Arderston így is alig bírt vele lépést tartani.

Nem sokkal később más vakondpulykákba botlottak. Négyen voltak. Egy nagyobb termetű nőstény, és három törékeny hím. Csupán a nőstény viselt fegyvert; egy széles pengéjű vadásztőr lógott a derekára csatolt övből. Azok úgy meredtek rajuk, mintha sosem láttak volna még hasonló párost.

Kryun hangos, pattogó kurrogásokat, csettintéseket hallatott, és az idegen nőstény az egyik hímet oldalra lódította, s az kiabálva, harsogva futott végig a folyosón, a másik kettőt pedig maga előtt terelve abba az irányba indult, amerről Kryunék érkeztek.

– Most már nem kell aggódnod Damon miatt – vetette oda Kryun az alezredesnek. – Őrizni fogják és megvédik, ha szükséges. Gyere!

Nem mentek el a folyosón egészen addig a részig, ahol Arderston a „belvárost” gyanította; jóval korábban letértek az egyik keresztjáratba. Aztán lementek egy lépcsőn egy szinttel lejjebb, majd pedig egy enyhe szögben emelkedő alagútban caplattak.

– Ugye, ezt nem ti építettétek? – lihegte Arderston. Kryun lassított, és odamutatta a jókora kockát, amit korábban „távvezérlő”– nek tituláltak.

– Azok építhették, akik ezt csinálták. Tudod, kik voltak ők? – Arderston vállat vont.

– Emberek. Azt hiszem. Talán... A mi őseink.

– Tudod te azt, hogy mi... – kezdte Kryun lassan, aztán elhallgatott, mintha be sem akarná fejezni a mondatot. Végül inkább előlről kezdte: – Tudod, hogy a kru– krúúk ősei is valaha emberek voltak?

Arderston úgy meglepődött, hogy megtorpant.

– Ezt meg honnan veszed?

– Tudom.

– Tudod?! Honnan tudod?!

Kryun turbékoló, bugyborékoló hangokat adott ki magából. Valószínűleg nevetett.

– Mi az, Paul... meglep, hogy mi ugyanazon fajba tartozunk? Nem sokkal ezelőtt még nőnek láttál. És tetszettem neked. El tudtál volna fogadni magad mellé nődnek. Mert embernőnek láttál, nem kru– krúúnak.

– Képtelenség! – sziszegte Arderston. – Fogalmad sincs, mit beszélsz! Egészen más vagy, mint mi...

– De igen, tudom, mit beszélek – vágta oda a vakondpulyka. – Hallottad már azt a szót, hogy „génmanipuláció”? Ez történt az őseinkkel. Ezért vagyunk ilyenek, mint amilyennek látsz. Ezért vagyunk mások, mint ti. De azért még most is sok mindenben hasonlítunk.

– Génmanipuláció? – visszhangozta Arderston értetlenül. Nem ismerte ennek a szónak a jelentőségét, csupán a súlyát érzékelte. Ez valami olyasmi lehet, amit nem a vakondpulykák találtak ki. A szó hangzása még csak nem is emlékeztet az ő

hangjaikra. – Honnan ismersz te ilyen szavakat? És egyáltalán... miképpen lehetséges az, hogy ilyen jól beszéled a nyelvünket?

– Jól beszélem? Valóban? – Kryun hangjában őszinte öröm csengett. Aztán csipetnyi szomorúság. – Én viszont úgy hiszem, sok még a tanulnivalóm. Nem gondolod, Paul?

– Hol tanultad meg a nyelvünket?

– Hogy hol? – A vakondpulyka ismét bugyborékolós kurrogásokat hallatott. – Meglepődsz, ha azt mondom, hogy a te otthonodban, Paul?

– Az én otthonomban?

– Főerődben... már amennyiben helyesen ejtem a nevet.

Arderston a homlokát ráncolta.

– Mikor jártál te ott?

– Sok– sok évvel ezelőtt. Sok– sok– sok évvel ezelőtt. Amikor annak az embernek a vendégszeretetét élveztem, akit te istenedként tisztelsz. Akkoriban úgy nevezték, Melan, a Technokrata.

Arderston még a száját is eltátotta.

– Melan vendége voltál?! – kérdezte hitetlenkedve.

– Na látod, hogy nem beszélem jól a nyelvet – szomorkodott Kryun. – Képtelen vagyok kifejezni a finom árnyalatokat és nem vagyok alkalmas érzékeltetni a finom szarkazmust... A „vendégszeretet” helyett más szót kellett volna használnom. Raboskodtam ugyanis. Ketrecben tartogattak, és a tieid mindennap odajöttek a ketrechez, hogy szórakozzanak rajtam, kigúnyoljanak és kiröhögjenek. Éjszakánként pedig fontoskodó, pápaszemes alakok a legkülönbözőbb obszcenitásokra és perverziókra kényszerítettek, melyeknek az emlékére még most is megremegek... Ők azt mondták, tudományos kísérleteket végeznek rajtam, de valójában csak a lelkükben lakozó démonokat engedték szabadon, hogy megalázzanak és megcsúfoljanak...

Arderston döbbenten bámult a vakondpulykára.

– Hihetetlen! – suttogta. – Te voltál az! Milyen képtelenül

kiszámíthatatlanok a Sors megnyilvánulásai. Én láttalak téged a ketrecben... Épp a napokban eszembe jutott az a szerencsétlen, bezárt teremtmény, de álmomban sem gondoltam, hogy valaha is találkozni fogok vele. Meg hogy beszélgetni fogok vele!

– Melan, a Technokrata tanított meg az emberi beszédre – hadarta Kryun. – Egy gépet erősített a fejemre, és egyik napról a másikra megnyílt az agyam a szavaitok előtt. Szinte egyik pillanatról a másikra elkezdtem érteni, amit beszéltek az őreim... Ám más érteni és más használni ezt az értést. Sok– sok időbe telt, mire beszélni tudtam a nyelveteken.

Arderston csak nehezen tudta összerakni magában a történteket... Pontosabban, ami történt, azt könnyedén fel tudta fogni. Csupán azt nem, hogy miért...

Mi célja lehetett azzal Melannak, hogy megtanított egy fogoly vakondpulykát beszélni? És egyáltalán miféle eszközt használt erre?

Mivel tudta elémi, hogy Kryun agya „megnyíljon" és megértse az emberi nyelvet?

Vajon ez is a Kryun által obszcénnek és perverznek titulált „tudományos kísérletek" része lehetett? Ám ezek a kísérletek nem folytatódhattak, mivel egy napon az alanyként használt fogoly rejtélyesen eltűnt Főerődből...

– Van valami, ami már régóta foglalkoztat – dörmögte Arderston. – Fel nem tudom fogni, miként szökhettél el abból a ketrecből, és miként tűnhettél el Főerődből. Szinte hihetetlen, hogy...

Nem fejezte be a mondatot, amely így szólt volna: „Szinte hihetetlen, hogy egy ilyen primitív lény, mint egy vakondpulyka, képes volt simán kijátszani Főerőd bonyolult biztonsági rendszerét."

Ámbár azóta már rájött, hogy a vakondpulykákkal kapcsolatos jelző téves. Ezek a lények egyáltalán nem primitívek!

Kryun legalábbis semmiképpen nem az.

– Valóban furcsa a Sors – mormolta Kryun. – Tudást

keresve hatoltam be a ti Főerődötökbe, és bár fogolyként tartottak ott és sokszor megaláztak, gazdagabb tudással távoztam, mint amiben korábban reménykedni mertem...

Arderston megfeszült.

– De hogyan? – akarta tudni. – Hogyan tudtál megszökni?!

– Óóóóó – bugyogott a vakondpulyka. – Egyszerűbben, mint gondolnád...

– Mágiával?! Vagy a mentális erőddel?

– Óóóóó, nem. Én nem ismerek mágiát, és akkoriban... még nem voltam tudatában ennek a képességemnek, amelyet te mentális erőnek nevezel.

– Mondd már! Kifúrja az oldalam a kíváncsiság. – A vakondpulyka ismét bugyogott egy sort.

– Mondom, hogy egyszerű – hadarta. – Valaki kinyitotta a ketrecemet, elkábította az őreimet, és megnyitotta előttem a kivezető csatornajáratot. Ezután már nem volt nehéz repedést találnom a betonfalban, ahol átpréseltem magam, és befúrtam magam a mélybe...

Arderston mereven bámult a vakondpulykára.

– Ki volt az a valaki?

– Óóóóóóó, még nem említettem volna?

– Nem. De most megteheted.

– Melan, a Technokrata – felelte kurtán Kryun. – Igen, ő, az istenetek. Személyesen.

Paul Arderston úgy állt ott, mintha orvul meglékelte volna a koponyáját egy vakondpulyka karma. Egy hosszú pillanatig képtelen volt felfogni Kryun szavainak a jelentését, utána pedig egyre az zakatolt az agyában, hogy a nyúlánk kis nőstény hazudik!

– Miért? – hebegte. – Miért engedett volna Melan szabadon?... Ha csak nem azért, mert valami célja volt veled! Melan ugyanis semmit sem csinál százalékokra lebontható ok nélkül!

Kryun még csak nem is csodálkozott.

– Így van – mondta.

– Mi? Mi van így?... És mi az az „így”?

A vakondpulyka krákogott. Vagy valami hasonlót művelt. Arderston legalábbis nem tudta mire vélni ezt a furcsa hangot. Azt biztosra vette, hogy ez nem nevetés.

– Célja volt velem – szólalt meg Kryun. – Képeket helyezett el az agyamban. És parancsokat.

– Ah, értem – mordult fel Arderston. Pedig nem értette. És ezt maga is belátta. – Miféle képeket?! Miféle parancsokat?!

– Képeket – ismételte makacsul Kryun.

– Jó,de milyen képeket?!

– Olyasféle képeket, amikről nem beszélhetek. Ezt Melan szigorúan megparancsolta nekem. Megtaláltam, amiket keresnem kellett, de nem beszélhetek.

Arderston úgy érezte, mintha vakító reflektorok gyulladtak volna fel a koponyájában. Fényáradat öntött el mindent a tudatában, és egyszerre úgy érezte, hogy megértett mindent.

– Képeket! – kiáltotta. – Fegyverekről! Felszerelésekről! Harci eszközökről! Ilyen föld alatti erődítményekről, mint például ez is!

– Melan parancsa tiltja, hogy beszéljek erről – mormolta a vakondpulyka. – De azt nem tiltja, hogy bólintsak... – Bólintott. A taréja harciasan meredezett és libegett.

– Nagyon jó! – suttogta elképedve Arderston. – Álmomban sem hittem volna, de... igen, igen...

Összeállt a kép.

Kryun, a tudást kereső vakondpulyka vakmerően behatolt Főerődbe és az emberek fogságába esett. A tudósok munkába vették, és a „perverz és obszcén” tudományos kísérletek közben sok mindent megállapítottak róla. Például azt, hogy értelmes. És például azt is megtudták, hogy a vakondpulykák bonyolult társadalma szinte a teljes Délvidéket behálózza. Vakondpulykák túrják és kutatják a rejtélyes Senki Földjét és a végtelen kősivatagtól délebbre eső területeket is. Föld alatti járataik szinte az egész kontinenst behálózzák; mindenről tudnak, ami a felszín alatt található.

Az ősi bunkerekről is…

Valaha réges– régen az ősök idejében számtalan bunker létezett, amelyek a történelem viharai folyamán elszakadtak egymástól és ezek többségének pozíciója ismeretlenné vált. Elvesztek.

Immár alig tucatnyi föld alatti létesítmény létezett, és Melan népének többsége Főerődbe húzódott vissza. A kisebb erődök sorra estek el Choler híveinek ostroma alatt, vagy ha a védők túlélték is az ostromot, ha tehették, visszavonultak a központba.

Bár Melan tudósai és technikusai az elmúlt évtizedekben több fegyver– és lőszergyártó gépsort is építettek, számtalan fontos szerkezet rekonstruálására nem voltak képesek. Fontos nyersanyagok és titkos technológiák hiányoztak…

Ha egy helikopter valamely alkatrésze megsérült, meg tudták javítani, a sérült alkatrészeket hasonló minőségűekkel tudták pótolni hosszas munkával és egyedi, kézi gyártással persze – , ám új helikoptert, tankot, terepjárót vagy repülőgépet nem tudtak építeni. Vagy legalábbis nem eleget…

És szükséges nyersanyagoknak sem voltak bőviben…

Bár eleinte Melan több helyen is megpróbált bányát nyitni és érceket kitermelni, később felhagyott a próbálkozásokkal. Choler lidércei túl gyakran ütöttek rajta ezeken a telepeken, és a veszteségek jóval tetemesebbek voltak, mint a produkált eredmény.

Ráadásul a fegyvergyártás is gyerekcipőben járt. Kellő hozzáértés híján a kézzel gyártott egyedi fegyverek nem váltották be a hozzájuk fűzött reményeket. A géppuskacsövek túlmelegedtek, elgörbültek és felrobbantak a katonák kezében. A gránátok pedig nem robbantak fel. Vagy néha nem akkor robbantak, amikor kellett volna, hanem jóval előbb vagy később.

Bárhogy legyen is, Melan hadi ereje az újrahasznosított fémeken és a régi fegyvereken múlott. Egy– egy fegyverekkel és felszerelésekkel telt ősi bunker felfedezése többet ért, mintha aranybányára bukkant volna.

Következésképp… Amikor a Technokrata rádöbbent, hogy vakondpulyka járatok hálózzák be a fél világot a felszín alatt, semmi másra nem tudott gondolni, csak az elveszett bunkerekre. A vakondpulykákat akarta felhasználni arra, hogy megkeressék számára ezeket a létfontosságú bunkereket és föld alatti raktárakat…

Mindez egy lehetséges megoldásnak tűnt.

Hogy mit művelt Kryun tudatával, Arderston nem tudta. Ám úgy sejtette, nem csupán képeket és parancsokat sugárzott a vakondpulyka agyába. Valószínűleg kondícionálta arra, hogy minden körülmények között teljesítse a parancsait, vagyis: Kryun és a népe fúrjanak még több járatot a föld alatt és találják meg számára az elveszett bunkereket. Találjanak számára raktárakat, fegyvereket, felszereléseket.

Lehet, hogy a Kettes Zónában lévő titkos raktárt is a vakondpulykák fedezték fel Melan számára?

Bárhogy legyen is, Melan valószínűleg elszámította magát. Kryun és népe nem csupán megtalálta ezeket a felszereléseket, használni is megtanulta azokat.

Még azt a raktárt is kifosztották és használatukba vették, amelyet maga Melan helyeztetett el a Senki Földjének peremén biztonsági tartalékként – s ezzel kudarcra kárhoztatták Arderston küldetését.

Hogy Kryun már eredetileg sokkal okosabb volt– e, mint azt Melan gondolta… vagy épp Melan tudatmachinációi változtatták meg az agyát, azt nem lehet tudni. Ám az bizonyos, hogy a dolog másképp sült el, mint azt Melan tervezte. A vakondpulykák primitív szövetségesekből fenyegető ellenséggé léphetnek elő.

Hacsak… …nem osztja meg egységüket egy gyilkos belviszály.

– Menjünk tovább! – sugallta Kryun a hosszas hallgatás után. – Mutatni akarok neked valamit. Valamit, amit az istened nagyon szeretne megkaparintani…

Arderston bólintott. Elindultak tovább egy keskeny keresztfolyosón.

– Mennyi… – Mivel kiszáradt a torka, meg kellett köszörülnie, mielőtt folytatta. – Hány ehhez hasonló föld alatti erődöt találtatok?

– Huszonhármat – felelte Kryun habozás nélkül. – És másfélszer annyi kisebb raktárat. Arderston elképedt a számok hallatán.

– Találtatok…

– El sem tudod képzelni, mennyi fegyvert találtunk, Paul. Sokat. Sok– sok– sok– sokat!

– Te jó ég!

– A legtöbbet felismerem Melan képei alapián – magyarázta a vakondpulyka. – Ám némelyiket nem. Túl nagyok, hatalmasok és fenyegetőek. Tudom, hogy fegyverek, de nem tudom, miféle fegyverek lehetnek…

– Te jó ég!

– Segítesz nekem, Paul?

Arderston hirtelenjében nem tudta, mit válaszoljon. Csupán morgott valamit, amit akár igennek és nemnek is lehetett értelmezni.

A folyosó T– alakban elágazott. A „T” felső szára mindkét irányban csupán néhány lépésnyit folytatódott, aztán egy– egy masszív vasajtóban végződött.

Kryun habozás nélkül a bal oldali járatban indult, és simán betaszította az ajtót. Nem használt semmiféle kulcsot.

Az ajtó megnyikordult.

Arderston azonban egészen másféle zajokat is hallott…

Megtorpant.

– Fegyverek – dörmögte. – Valahol lőnek…

– Én is hallom – vakkantotta Kryun. – Sok– sok– sok fegyver! Baj van. Sietnünk kell!

Amikor az ajtón áthaladtak, egy hatalmas terembe jutottak. A betonbarlang kör alakú volt, az átmérője a harminc métert is meghaladta, és a falak mentén a padlón állványok sorakoztak. Az állványokon pedig fegyverek.

– MG16– osok! – motyogta Arderston ösztönösen. – Micsoda őskövületek!… Működnek vajon?

– Nem nyúlhatsz hozzájuk! – rezzent össze Kryun. – Nem érintheted őket. A foglyom vagy. Fogoly nem viselhet fegyvert, még akkor sem, ha kray– kraú van köztünk.

Arderston elengedte a füle mellett az ideges szavakat. A legközelebbi fegyverállványhoz lépett, és leemelt egy MG– 16– ost, amely kevésbé tűnt rozsdásnak, mint a többi. Magához vett néhány teli tárat, és az egyiket a helyére kattintotta.

Nem mert volna megesküdni rá, hogy az ócska fegyver nem fog felrobbanni a kezében, de már a puszta ténytől, hogy nem fegyvertelen, jobban érezte magát.

– Ha meglátják a kezedben, meg fognak ölni! – sziszegte a vakondpulyka mérgesen. – Még én sem tudlak megvédeni.

– Gránátok? – dörmögte Arderston. – Nincsenek gránátok? – A lövöldözés tompa morajlása egyre hangosodott. Mintha a fegyverek a közelben durrognának.

Kryun taréja harciasan meredt a plafon felé.

– Nagy baj van – motyogta. Hirtelen elhatározásra jutott. – Gyere, Paul, gyere! Siess, kérlek!

Arderston nem kérette magát, és amennyire tőle tellett, meggyorsította a lépteit. Eközben kibiztosította és csőre töltötte a fegyverét. Ráfért volna egy kiadós olajozás, de úgy tűnt, müködni fog.

Egyik teremből a másikba jutottak, és Arderston csak ámuldozni tudott. A vakondpulykák hihetetlen mennyiségű holmit halmoztak itt fel. Üzemanyaggal telt hordókat, tartályokat, kannákat, pisztolyokat, puskákat, karabélyokat, golyószórókat, aknavetőket, sőt még légvédelmi ágyúkat is.

– Ezt mind a föld alól kapartátok ki?

– A legtöbbet itt találtuk. És ugyanilyen mesterséges barlangokban, mint amilyen ez.

– És a „távkapcsolót”? – ötlött fel Arderstonban. – Le tudnád írni, hogy miféle szerkezet mellett találtad? – Kryun nagyon csodálkozott.

– Ki mondta, hogy szerkezet mellett találtam?

– Talán nem? – Arderston nem értette, – Hát akkor... honnan származik?

– Attól az emberférfitól vettem el, akit Jiame ejtett foglyul.

– Forgentaltól?

– Nem, dehogy. Damon az én foglyom. Én arról a másikról beszélek...

– Mi?! Miféle másikról?!... Van még egy foglyotok? – Kryun bólintott, és valamit felelni akart, ám e pillanatban iszonyatos robbanás rázta meg a falakat, és a mennyezetről apró kődarabok hullottak a nyakukba. A robbanást sikoltozás követte, surrogás, lábdobogás. kurrogás és eszelős sikoltozás. A szomszédos csarnokban egy géppuska kerepelt.

– Hasra! – sziszegte Arderston, és máris a padlóra vetette magát. Kryun azonban ahelyett, hogy követte volna a példáját, mérges kurrogással lódult a túlsó ajtó felé.

– Látnom kell, mi folyik itt!

– Állj meg, te őrült! – förmedt rá Arderston. – Ne lövesd le magad!

– Engem nem bánthatnak – vetette vissza a vakondpulyka a válla fölött. – Krú– mord vagyok. Halálfia, aki fegyvert emel rám! Kövess!

És mire befejezte, már át is préselte magát a keskeny ajtónyíláson, és eltűnt Arderston szeme elől.

Az alezredes keze megszorult a fegyvere markolatán.

– A jó életbe! Pusztulj el magad, te kis ostoba!

A szomszéd teremben felerősödött a lövöldözés, és a kiabálások, sikolyok is megsűrűsödtek.

A szomszédos termet újabb robbanás rázta meg. Pontosabban szólva a résnyire nyitott ajtón lángok csaptak be, és az épp abba az irányba bámuló férfi csaknem megvakult. Fájdalmasan felkiáltott, és a szeméhez kapott. Csaknem betörte heves ütésével az infraszemüvegét.

– Mi a nyavalya...

Újabb robbanások. Nyolc– tíz is egymás után. Most már szinte megállás nélkül remegett a talaj a lába alatt, és folyamatosan hullottak felülről az apróbb kövek, kavicsok.

Arderston a karjával védve a fejét a fal mentén sorakozó

ládákhoz rontott, és az egyikről leverte a lakatot.

Gázmaszkok és ampullás dobozok.

Ő nem ezt kereste.

A fegyver agyával leverte egy újabb láda lakatját is. Ez a láda valami sárga port tartalmazott, amely az eltelt idő alatt szinte már megkövesedett.

Aztán a harmadik ládában talált végre gránátokat. Igaz, ezt a típust nem ismerte, de azt egyértelműen meg tudta állapítani, hogy gránátok. És azt is, hogy hogyan működnek.

Sietve előrángatott egy gumiszerű vegyvédelmi köpenyt, és azt pakolta meg gránátokkal, majd a vállára vetette, akár valami batyut.

Most már a mögötte lévő teremből is lárma és lövöldözés közeledett. Azon az ajtón túl viszont, amerre Kryun távozott, immár megszűnt a géppuska kerepelése.

Arderston inkább arrafelé indult. Tudta, hogy túl gyenge még ahloz, hogy egymaga kitörjön ebből a föld alatti erődítményből, de érezte, hogy ha nem ragadja meg a zűrzavar kínálta lehetőséget, talán soha többé nem lesz ilyen jó alkalma.

Kipattintotta az egyik gránátból a biztosítópecket, és a biztonsági kart lenyomva tartva szorította a markában a tojás formájú acélholmit.

Óvatosan belesett a szomszédos terembe, és be is hallgatózott, de mozgást sem látott és hangokat sem hallott.

Mögötte a tűzharc felerősödött, és a vad kiáltásokból és a fémes csattogásokból, a karmos lábak zavaros dobogásából ítélve közelharcra is sor kerülhetett.

Arderston átsurrant az ajtón, és a gránátot készenlétben tartva körülnézett.

Bár ez a terem is csupa rom volt, az előző robbanások nagy része – bármily közelinek hatottak is – nem itt, hanem még egy teremmel arrébb következett be. Ennek ellenére itt is hevertek áldozatok; két vakondpulyka közvetlenül az ajtó közelében. Egy harmadik valamivel jobbra tőlük, egy negyedik pedig a terem közepén valamiféle nagy ládára ráborulva.

Amennyire meg tudta állapítani, egyik hulla sem Kryun volt. Ezek valahogy zömökebbeknek, vaskosabbaknak, vadállatiasabbnak hatottak. A másik kettő pedig jól láthatóan hím volt. Nem viseltek semmilyen ruhát ugyanis.

Arderston lába megcsúszott a tócsába gyűlt vérben, és majdnem lement spárgába, de még sikerült időben megkapaszkodnia a falban. Bár ekkor meg a gránátot ejtette el majdnem.

Bosszankodott a gyengesége és a figyelmetlensége miatt. Egy zöldfülű Lidércvadász sem lehet ennyire béna, nemhogy az elit egység tapasztalt parancsnoka!

Mögötte ismét megélénkültek a lövöldözések, az előtte lévő teremből viszont csak nyöszörgések és halk zörgések hallatszottak.

Arderston nem állt le megpihenni. Átvergődött a darabokra tört berendezéseken, a bútorok maradványain meg az egyenetlen kőkupacokon, és belesett a következő ajtón.

Igen! Ez volt az a helyiség, ahol az iménti robbanássorozat végbement, ez egyértelműen látszott.

Ez a csarnok sokkal hatalmasabb volt, mint az a három együttvéve, amiken Arderston ez idáig áthaladt. Olyan volt, akár egy óriási repülőgéphangár a föld alatt. Csak éppen a repülőgépek hiányoztak…

Ámbár lehet, hogy ott voltak azok is valahol, csak éppen ezt nem lehetett első pillantásra megállapítani.

Iszonyatos felfordulás uralkodott. Vérben és mocsokban úszott minden. Kő– és fémkupacok olvadtak össze eleven hússal, és leszakított végtagok kapaszkodtak elgörbült fegyverekbe.

Amikor a végzetes robbanások bekövetkeztek, nagyon sok vakondpulyka tartózkodhatott itt. Talán százan, vagy akár több százan is összezsúfolódtak ebben a hangárban.

És a gránátok – vagy bármik lehettek is – közöttük robbantak. Akiket a robbanások ereje nem tépett cafatokra és megúszták a gyilkos srapneleket, más módon lelték vesztüket. Hatalmas acélgerendák dőltek rájuk, eltörték a gerincüket,

szétloccsantották a koponyajukat vagy péppé lapították őket, Megint másokat saját társaik súlya nyomott agyon. Vagy éppen képtelenek voltak kimászni valami rájuk zuhant szekrény alól, és megfulladtak a vérben meg a mocsokban.

A padló még most is remegett, és az egybefüggő hullahegy úgy rezgett, akár a kocsonya. Mindenfelől nyögések, nyöszörgések, hörgések, zihálások hallatszottak, és a kupac aljáról kába, véres vakondpulykák kapaszkodtak elő, vonszolták felszínre magukat.

A csarnok túlsó részén a fal egy része leomlott, és azon túl egy hasonló méretű helyiség körvonalai rajzolódtak ki.

Azon a részen intenzívebb volt a mozgás. Valakik nagy sietve munkálkodtak valamin.

Abban a csarnokban hatalmas, nagy tömegű gépek sorakoztak. Tankok. Terepjárók. Hasonlók.

És mintha Arderston egy helikopter jellegzetes alakját is látta volna kirajzolódni egy pillanatra...

Habozás nélkül abba az irányba sietett. Kímélet nélkül gázolt keresztül a hullák és félholtak tömegén, és félrerúgta a bokája felé lendülő, karmos kezeket.

Hirtelen úgy érezte, mintha bársonyos ujjak tapintottak volna az agyára, és lelke összeszorult. – Kryun! – lehelte dermedten. – Kryun! Vigyázz!

Arderston katona volt. Habozás nélkül engedelmeskedett. Hasra vetette magát.

Valami megütötte a bal vállát. Először azt hitte, megkarmolták vagy megharapták. Csak aztán tudatosult benne, hogy golyó találta el.

A dörrenéseket és a többi lövedék süvítését csak jóval később hallotta.

De a torkolattüzet látta jól.

Tétovázás nélkül odavágta a gránátot. Nem célzott, csak vaktában hajított, de a robbanást követően a lövöldözés megszűnt.

A túlsó hangár felől viszont futó alakok közeledtek.

És mögüle úgyszintén.

Már kelepelt is egy géppisztoly, és nem sokkal később egy ütemes, mélyebb hang is felugatott.

Arderston szeme előtt vibrált a világ a fájdalomtól. Érezte, hogy langyos vérpatak kúszik elő a vállából, és végigfolyik alkarján.

A feje fölött golyók fütyültek, és ő olyan erővel préselte az arcát a hullák közé fedezéket keresve, hogy szinte szétlapította saját orrát.

Csak pillanatokkal később döbbent rá, hogy nem őt lövik. A vakondpulykák foglaltak lőállást előtte és mögötte, és egymást tizedelték. Ő pedig ott hevert a csatatér közepén, és abban reménykedett, hogy nem fogja kioltani az életét egy eltévedt golyó.

Ismét érezte a bársonyos érintést a tudatán. Ezúttal sokkal erőtlenebbül, mint egy pillanattal ezelőtt.

Óóóóó, Paul. Mindennek vége. Jobb is, ha meghalok…

– Kryun! – motyogta Arderston, és minden baja ellenére megindította a lelkét ez a kétségbeesett, reménytelen, hangtalan sóhaj. – Hol vagy?!

Az egyik vakondpulyka felfedezhette a mozgást a terem közepén, és nyilván valamiféle meglapuló orvlövésznek gondolta, mert alaposan megsorozta azt a környéket.

Arderston oldalra hengeredett, és egy kidőlt acéloszlop mögött keresett fedezéket. Az oszlopról csengve, sivítva csapódtak oldalra a lövedékek.

Mivel a gránátokat elejtette, amikor hasra vetette magát, csupán az MG– 16– os maradt meg neki. Kibiztosította a könnyű kézifegyvert, rövid sorozatra állította, és célba vette a torkolattüzek egy csoportját.

Meghúzta a ravaszt, és a fegyver ugrálva köpködte az acélmagokat a tűzharcba feledkezett vakondpulykák közé. Hogy eltalált– e egyet is közülük, az most nem számított. Arderston már annak is örült, hogy időt nyert, és mivel most őt nem lőtték, sietve még arrébb mászott.

Egy görbe karom mélyedt a vádlijába, és egészen a csontjáig hatolt. Arderston legalábbis úgy érezte.

Ösztönösen fordította oda a fcgyvere csövét, és azzal sem törődve, hogy esetleg saját lábfejét lövi szét, odaengedett egy sorozatot.

A közeli lövések valósággal cafatokra tépték a fekete kezet, és a karmok szanaszét repültek.

Az ő lábfejét csodamód nem érte golyó.

Az egyik karom és egy ujjvégződés úgy meredt ki a vádlijából, akár egy leszakadt, hatalmas méhfullánk. Arderston odanyúlt, és kitépte.

Összeszorított foggal tűrte a fájdalmat, és ösztönösen egy medikit után nézelődött. Szerette volna fertőtleníteni a sebeit.

Ám elsősegélycsomagnak itt nyomát sem látta.

Azt, amit a cellájában használtak, persze nem hozták magukkal...

Megpillantott viszont valami egészen mást.

Egy ökölnyi nagyságú, plasztik kocka hevert tőle alig pár lépésnyire. A távvezérlő!

De akkor Kryun is itt lehet valahol a közelben!

Mivel őt már egyáltalán nem lőtték, és úgy tűnt, kikerült a tűzvonalból, odakúszott a kockához, és magához húzta.

Igen. Ez egyértelműen az a kocka volt, amit Kryun mutatott neki.

De hol lehet a kis nő?

Arderstonban még csak nem is tudatosult, hogy úgy gondolt a vakondpulykára, mint „kis nő”– re.

Egyszerűen így tudatosult benne. Egy kedves, ártatlan, naív nő, aki segítségre szorul.

Egy kedves, vonzó, karcsú nő. Persze, amikor megpillantotta Kryunt, ez utóbbi képzet azonnal elenyészett. Kryun csupán annyira volt vonzó, akár egy kecses fekete párduc...

...amit tetőtől talpig vérmocsok borít.

Kryun a hátán feküdt, és a testén meg a lábán keresztben, rézsútosan és hosszában is vakondpulyka hullák hevertek. Szinte maguk alá temették. Kryunnak csupán a szarvacskái és a szemei látszottak ki a hullák közül.

Hagyj engem, Paul! Engedj meghalni! Engedd beteljesülni a könnyebb végzetet!

Arderston azonban nem engedelmeskedett. Oldalra rángatta a hullákat, és ereje megfeszítésével kiszabadította Kryunt.

Érezte, hogy a torkán csurom vér a kötés. Nem tudta eldönteni, hogy vajon a toroksebe szakadt– e fel ismét, vagy a friss vállsebről fröccsent oda a langyos életnedv.

De ez már nem is érdekelte.

– Kryun!

A vakondpulyka szeme csukva volt. Vérmaszatos arca olyan merev volt, akár egy fabábué. Nem reagált. Arderston megrázta.

– Segíts nekem! – hörögte rekedten. – El kell tűnnünk innen! És most nem bírlak el…

A vakondpulyka kinyitotta a szemét, és üveges tekintettel bámulta.

– Paul Arderston alezredes – lehelte közönyösen. – Hagyjon sorsomra. Feloldom önt a kray– kraú alól! Nem köt minket többé semmi!…

– Erre most nincs idő! – sziszegte mérgesen Arderston. – Gyere már! Mutass egy kiutat!

– Nem mehetek. Mert én már… én már… halott vagyok. Végem.

– Egy frászt van véged! Térj magadhoz!

Időközben a lövöldözés abbamaradt, és a haldoklók nyöszörgése, hörgése és sikolyai vertek hátborzongató visszhangokat a hirtelen beálló csendben.

Kryun nem mozdult. Még csak nem is pislogott. Tágra nyílt szeme mereven bámulta a plafont Arderston válla fölött.

– Segítened kell nekem! – sziszegte az alezredes. – Nélküled semmi esélyem! Segíts kijutni a felszínre!

Kryun szeme váratlanul megrebbent, de továbbra is elnézett Arderston válla fölött.

– Itt van…

– Mi van itt?

– ...az az ember.

Arderstonnak hirtelenjében nem esett le a tantusz.

– „Az az ember”? – visszhangozta.

– Igen – lehelte Kryun, és még mindig valahova az alezredes mögé nézett. – Jiame foglya... Itt áll a hátad mögött.

Valami kattant, és mire az alezredes mozdulhatott volna, egy hideg fegyvercső nyomódott a tarkójába.

– Nyugalom, Paul! – mormolta egy ismerős hang. – Csak semmi hirtelen mozdulat!

Arderston abban a pillanatban felismerte ezt a közönyös, kiábrándult hangot. Senki máséval nem tévesztette volna össze. Jason Lymph!

A figyelmeztetéssel mit sem törődve meglepetten fordult hátra. Igen, ő volt az! Egykori felettese, aki fellázadt Melan ellen, és tíz évi raboskodás után most az ő parancsnoksága alatt indult újra bevetésre.

Jason Lymph volt! Teljes életnagyságban.

– Ó, Jason! Hihetetlen, hogy látlak! De mit... – Az idős férfi rámosolygott.

– Légy üdvözölve a pokol tornácán, Paul! – mondta nyugodtan, majd egy jól irányzott mozdulattal lecsapott a halántékára a fegyvere tusával.

Paul Arderston előtt elsötétült a világ. És ezen már nem segített az infraszemüveg sem.

Amikor magához tért, ismét azt érezte, hogy kezét és lábát bilincsek kötik gúzsba. A bal válla elzsibbadt, s olyan érzése támadt, mintha a teljes bal felsőkarját szivacsos belsejű faprotézissel helyettesítették volna. Nyakán megkeményedett a kötés, és ahogy a fejét mozdította, dörzsölte az állát.

A látása csak lassan tért vissza. Nem volt a fején az infraszemüveg, a környező tárgyak és alakok mégis határozott kontúrt nyertek zavaros tekintete előtt. A közelben sötét alakok – a mozgásukból és a formájukból ítélve vakondpulykák – sürgölődtek, és jókora ládákat, dobozokat cipeltek.

Ahogy mozdult, szokatlan dolgot érzett: hűvös szellő

simított végig az arcán, és beleborzolt a hajába.

A csillagokat látta maga mögött egy keskeny résen keresztül. És ahogy nézte, a szeme előtt ez a rés egyre csak tágult, tágult. Előbb csak karnyi szélesnek hatott, aztán combnyinak, majd pedig már derékvastagságúnak...

A csillagokkal pöttyözött ég egyre tágabb és szélesebb szeletét kínálta megtekintésre, mintha be akarná tölteni a hanyatt fekvő fogoly tágas látóterét.

Arderston még túl kába volt ahhoz, hogy meg tudja ítélni annak a nyílásnak a méretét, amely nagy magasságban a feje fölött a mennyezeten keletkezett, ám az egyértelműen látszott, hogy a barlangban sürgölődő vakondpulykák parányinak tűnnek a bevetülő fénysávhoz képest.

Mintha az egész barlang tetejét szétnyitották volna.

Arderston csodálkozva felkönyökölt. Gyengének érezte magát és tehetetlennek, de fájdalom nem kínozta. Enyhén szédült, a látása még nem fókuszálódott rendesen.

Pislogott. Próbálta felfogni, mi történik körülötte.

Azt elég hamar meg tudta állapítani, hogy abban a hatalmas csarnokban van, ahol korábban a tankokat, terepjárókat, a páncélozott csapatszállítókat és a helikoptert látta. Ám nem abban a végében hevert, ahonnan korábban szemügyre vehette, hanem valószínűleg a túlsó oldalon.

Tőle nem messze két fegyveres nőstény vakondpulyka álldogált tétlenül, míg rajtuk túl hím társaik hatalmas ládák alatt görnyedeztek. Még arrébb egy másik csoport pedig azon ügyködött, hogy függőleges pozícióba állítson egy közel négy méter magas és fél méter átmérőjű, szivar formájú testet és belekényszerítse azt valamiféle védőketrecbe.

Egy magas emberférfi irányította a munkát, pálcával verte az tétlenkedőket, és hangosan ordítozott velük.

Arderston idegesen rámeredt.

Nem az döbbentette meg, hogy Jason Lymphet ilyen helyzetben látja – ámbár ez sem volt túl könnyen emészthető – , hanem az, amit hallott.

Lymph ugyanis a vakondpulykák nyelvén pörölt az

ügyetlenkedőkkel. Kurrogott. sziszegett, vartyogott. burukkolt és rikoltozott. És milyen gyors egymásutánban pörgette e hangokat, kétséget sem hagyott afelől, hogy nem csupán utánozni próbálja a kru– krúúk beszédét, hanern összefüggően hadar a nyelvükön.

És ezt az is bizonyította, hogy a vakondpulykák egyike dühösen visszafelelt valamit. Lymph pedig valószínűleg jó alaposan kiosztotta, mivel az illető azonnal elsunnyogott a szivar alakú tárgy túloldalára, és meg se mukkant a továbbiakban.

Miután a nagy szivart rögzítették a ketrecszerűségben, ismét az oldalára döntötték, és apró kerekeken egy távolabb álló helikopter felé gördítették. Ott pedig összehangolt munkával ketrecestől együtt feltaszigálták a helikopter fedélzetére.

Amikor végeztek, visszatértek az előző helyszínre, és egy újabb jókora szivart kezdtek függőleges helyzetbe állítani.

Jason Lymph kurrogva szidta őket, mint a bokrot.

Két géppisztolyos vakondpulyka egy bicegő foglyot kísért oda. Az illető ember volt, és térdtől lefelé hiányzott a bal lába. Háttal állt Arderstonnak, de ő így is tudta, hogy kicsoda.

Damon Forgental!

A pilóta felsőtestén nagy barna vérfoltok látszottak; a bal vállát furcsa szögben tartotta. Valamit kiabált, és megpróbálta kirántani magát az őrei karjából, ám azok keményen tartották.

A vakondpulykák szóltak Lymphnek. Ő csupán egy pillantásra méltatta a vergődő foglyot, aztán ráérősen előhúzta a pisztolyát, majd pedig mintha csak a fegyvert akarná tesztelni, fejbe lőtte egykori bajtársát.

A szerencsétlen Damonnak szétloccsant az agya, és a velődarabkákból még az egyik őr arcába is jutott. Lymph azonban ezzel már nem foglalkozott. E pillanatban már ismét a hatalmas szivart állítgató csapattal veszekedett, és őket is a pisztollyal fenyegette.

Arderston dermedten bámulta a megdöbbentő jelenetet. Tekintetét nem tudta levenni egykori mesteréről.

Sok szörnyűséget látott már életében, s ha úgy hozta a sors, harc közben ő sem adott kegyelmet az ellenségeinek és nem ismerte a kíméletet, mivel tudta, hogy a legcsekélyebb gyengeség is egy pillanat alatt a vesztét okozhatja. Ám ez most egészen más volt. Az a közönyös mozdulat, ahogy Lymph kivégezte a megkötözött kezű foglyot, azt az embert, akivel együtt indult bevetésre pár nappal ezelőtt, még őt is megdöbbentette.

És ahogy nézte, mint vonszolja el a két fegyveres vakondpulyka a tetemet egy jókora hullarakáshoz, még az előbbinél is nagyobb döbbenetet érzett. Mert azok ketten megragadták a néhai pilóta kezét, és egy éles késsel levagdosták az ujjait, majd pedig kiverték a fogait. Valószínűleg egyfajta győzelmi trófeának tekintették. Vagy babonának.

A vakondpulyka tetemek halmának oldalán nem sokkal később immár egy emberi test is hevert: Damon Forgentalé. Lábbal felfelé hajították a többi hullára, a feje lefelé lógott a húsdomb oldalán, az arca kifelé fordult, és jól látszott, mennyire szétroncsolta a tarkóján behatoló és bal szeme alatt távozó golyó…

Arderstonnak akaratlanul is az a képzete támadt, hogy a rá váró sors mását látta az imént. Őt is odavonszolja pillanatokon belül a két vakondpulyka Lymphhez, aki közönyös mozdulattal szétloccsantja majd a koponyáját. Ezek a vadak pedig levagdossák az ujjait, kiverik a fogait és ki tudja, mit művelnek majd a maradványaival…

Bár a szíve mélyén érezte, hogy ez képtelenség, s hogy neki egészen mást tartogat a sors, nem tudott szabadulni ettől a látomástól.

Hiszen mi jóra számíthatna?

Jason Lymph kímélet nélkül fejbe verte őt a fegyvere tusával…

…miért ne lenne lehetséges, hogy ugyanúgy bánik el vele is, mint szerencsétlen Damon Forgentallal?

De miért?

Miért tette ezt?!

Mi célja volt vele?!

És ki a fene ez a Jason Lymph?!

Arderston a lelke mélyén érezte, hogy ez az ember nem lehet azonos azzal a legendás katonával, akit ő apja helyett apjaként tisztelt és szeretett.

Ez valaki más.

Mintha lidércek szállták volna meg!

Miközben a vakondpulykáknak dirigáló Lymph hátát bámulta, homályos magyarázatok kezdtek kibontakozni az agya hátsó szögletében. Sejtette immár, hogy Melan nem véletlenül küldte velük bevetésre azt az embert, aki tíz évvel ezelőtt puccsot kísérelt meg ellene. Melanra sok jót és sok rosszat lehetne mondani, de az biztos, hogy megbocsátás és a szentimentalizmus sosem tartozott a tulajdonságai közé. Elképzelni azt, hogy megszánta a tíz éven át raboskodó katonát és esélyt akart adni neki egy dicső halálra – szinte képtelenség. Melan soha semmi olyat nem tesz, amivel ne lenne valami célja, minek a lehetséges kimeneteleit ne kalkulálná ki előre...

Vajon azt is pontosan tudta, hogy a vakondpulykák fogságába fognak esni?

Nem tudhatta. Honnan tudhatta volna Melan, hogy a vakondpulykák kifosztják a rejtett tartalékot, és emiatt sorsára kell hagyniuk a helikoptert és gyalog folytatniuk az útjukat? Honnan tudhatta volna, hogy a vakondpulykák a saját fegyvereikkel felfegyverkezve megtámadják őket?

Miért is ne tudhatta volna, hogy így lesz?

Arderston bizonytalanul rázta a fejét. Egyrészt azért, hogy kitisztuljon végre az agya, másrészt pedig azért, hogy megszabaduljon ezektől a riasztó és értelmetlen gondolatoktól.

És hirtelen rádöbbent, hogy a legutóbbi gondolat nem is tőle származott. Egyszerűen csak ott volt a fejében.

– Kryun! – lehelte. – Hol vagy?

Tőled balra. Megalázó helyzetben.

Arderston balra fordította a fejét, és újabb meglepő dolgot

látott, fegyveres vakondpulyka testőröktől körülvéve egy hájas, loncsos, undorító nőstény terpeszkedett a fal közelében. Szétvetett lábbal állt hívei gyűrűjében, diadalmasan rikácsolt, és néha leguggolt egy megkötözött nyúlánk alak mellé, hogy valami undorító anyagot kenjen annak arcára és mellére.

Arderston csak másodszori alkalommal látta, mi történik. A loncsos nőstény saját markába ürítette bélsarát, és a híg fekáliával az ellenfelét mocskolta.

A hívei hangosan kurrogtak, hadonásztak, és gunyoros bugyborékoló hangokat hallattak. Még az a két fickó is, akik elvileg Arderstont őrizték, ebben a látványosságban gyönyörködtek.

Aztán az undorító nőstény valamiféle idomtalan táncot járt a fogoly fölött, és ritmikusan rikoltozva rugdosta.

Valamennyi vakondpulyka taréja égnek meredt, és együtt rikoltoztak nagy darab vezérükkel.

Nem kellett különösebb logika ahhoz, hogy Arderston rajöjjön, a mocsok Jiame lehet az, aki ily módon diadalmaskodik a legyőzött ellenfele fölött.

Arderston keze ökölbe szorult, és megsajnálta a szerencsétlen kis nőt. Ha szabad lett volna a keze, most minden bizonnyal az őreire vetné magát, kitépné valamelyikük kezéből a fegyvert, és beleeresztene egy sorozatot az undorító mocsodékba, s hogy ez meggondolatlan cselekedet lenne, mivel a fegyveres vakondpulykák nyomban szitává lyuggatnák?

Ezzel mit sem törődne.

Am bárhogy dühöngött is, semmi egyebet nem tehetett, minthogy összeszorította a fogát, és merőn bámulta a megalázó jelenetek sorozatát, amelyek kitalálására csupán a legbetegebb fantázia képes.

Jiame immár nemcsak megalázta, de kínozta is kiszolgáltatott áldozatát.

Csak akkor hagyta abba, amikor Kryun elvesztette az eszméletét.

Akkor rikoltozva medvetáncot járt, majd felhágott egy

emelvényre, és beletelepedett egy díszes faragású trónszékbe.

Két híve sietve mellé lépett, és szertartásos mozdulatokkal valami sisakszerű holmit helyeztek a fejére.

Valószínűleg koronát.

Arderston annyira elmerült a bámészkodásban, hogy észre sem vette, Jason Lymph mikor jött oda hozzá. Csupán azt érezte, hogy erős kézzel megragadják és talpra állítják.

Nem volt éppen csekély súlyú, Lymph mégis olyan könnyedén emelintette meg, mintha egy zsák tollat kellett volna arrébb helyeznie.

– Teeeee?! – hörögte Arderston.

– Nyugalom, Paul! – morogta az idős katona. – Nem volt más választásom. Le kellett üsselek és foglyomként tartsalak, különben ezek a vérszomjas vadak azonnal megöltek volna. Mindezt csupán a látszat kedvéért teszem.

Arderston lelki szemei előtt még mindig az a jelenet lebegett, ahogy Lymph közönyösen fejbe lőtte a fogoly pilótát.

– És Damon? – morogta ellenségesen. – Miért lőtted fejbe?

– Rosszkor volt rossz helyen – felelte tökéletes lelki nyugalomnal Lymph. – Akkor sem segíthettem volna rajta, ha nem csupán fölösleges ballasztot jelentene az akció szempontjából.

– Akció?

– Úgy van, Paul – felelte Lymph, de nem kezdte el magyarázni az akció mibenlétét. Ehelyett utasításokat adott. – Tedd mindig azt, amit mondok, és légy résen!

Arderston az ajkába harapott.

– Ne aggódj! – folytatta higgadtan Lymph. – Épségben kiviszlek innen. A hajad szála sem fog meggörbülni, ígérem. Gyere!

Lehajolt, és egy villámgyors mozdulattal egyszerűen elszakította az Arderston bokáit egymáshoz erősítő bőrszíjakat. Pedig nem volt semmiféle penge a kezében.

A csuklóbilincs viszont fennmaradt. Annál fogva húzta maga után hason Lymph a távoli helikopter felé, amelybe a

nagy szivarokat pakolták.

Az ő gépük volt az. Ugyanaz, amelyen Főerődből a Senki Földjének kősivatagáig repültek, és amit kénytelenek voltak a sorsára hagyni, amikor elfogyott az üzemanyaguk.

Most viszont üres hordók sorakoztak nem messze a géptől, és ez arra utalt, hogy azóta már feltölthették a tankját.

Sőt, két– két Pokoltűz rakétát is rögzítettek az oldalához, és Arderston fogadni mert volna arra, hogy az orr– és fedélzeti géppuskák is bőséges munícióval, tüzelésre készen várják, hogy valaki meghúzza a ravaszt.

Arderston gyanakodva meredt az egykedvűen lépkedő idős tisztre.

– Mi a fene történik itt? – morogta.

– Palotaforradalom – jött a flegma válasz. – Meghalt a királynő, éljen a Királynő…

– Mi?

– A vakondpulykák vezére, a mindenható krú– kooang az én hathatós közreműködésemnek köszönhetően idő előtt elhalálozott. Most új királynő ül a trónon, a méltóságos Jiame krú– kooang. De ahhoz, logy terjedelmes ülepét a trónra tehesse, előbb le kellett számolnia egy veszélyesebb vetélytársával és annak híveivel. Segítettem neki egy kicsit a vérengzésben, hogy elnyerjem a pártfogását… Úgyhogy a vakondpulykák új krú– kooangja most boldog, élvezi hatalmát és olyan hálás, hogy akár a seggemet is kinyalná, ha ezt kérném cserébe…

Arderston megállt. Kezdte már sejteni, honnan fúj a szél.

– De te egészen mást kértél… – Jason Lymph elmosolyodott.

– Csak azt, amiért idejöttem. Négy darab nagy hatótávolságú SSM– et, amelyek darabonként egy kilotonnás atomtöltetet hordoznak. A rakéták immár berakodva, a gép indulásra készen. Már csupán egy kisebb gikszer várható, de megoldjuk azt is. Kézben tartom az ügyet…

Arderston nem kérdezte meg, mire gondol egykori felettese. Őt most egészen más foglalkoztatta.

– Ezért jöttél ide? A rakétákért?... Tehát a bevetés... Emdal Voldean szerepe... csupán elterelésül szolgáltak?

– Is– is – felelte Lymph nyugodtan. – Nekem a vakondpulykákkal volt dolgom, neked a fiúval és a sárkányokkal. Te elcseszted a saját ügyedet, és ezért felelned kell majd Melannak. De az nem az én dolgom. Én teljesítettem a megbízatásomat.

– Értem – morogta Arderston rosszkedvűen. – Amikor jó pár évvel ezelőtt Kryun behatolt Főerődbe, Melan egy darabig tanulmányozta, majd szabadon engedte, de előbb arra kondícionálta, hogy megkeressen neki néhány holmit. Bunkereket, fegyvereket, és rakétákat.

– Így történt – vetette oda Lymph. – A vakondpulyka jelentette Melannak, hogy mit talált, és a Főparancsnok engem küldött ide, hogy megszerezzem és elvigyem neki ezeket a jópofa kis ajándékokat, melyek segítségével nemcsak a Sötét Láng Pojácáját robbanthatja ki a Sötét Vackából, de a Féleszűt is elküldheti vele együtt a pokolba. Vagy még annál is messzebbre.

– De hogy csináltad? Hogy sikerült mindezt megoldanod?...

– Egyszerűen – szerénykedett Lymph. – A lehető legegyszerűbben. Amikor tőletek leléptem, megadtam magam a vakondpulykáknak... Mivelhogy Melan felkészítésének köszönhetően elég tűrhetően beszélem a nyelvüket, nem volt nehéz megértetnem velük, hogy megadom magam... főképpen úgy, hogy még értékes ajándékot is adtam az egyiküknek... Nézd csak, még most is viseli az ostoba pojáca!

Arderston ösztönösen odafordult, és látta, amint a Jiame nevezetű loncsos nőstény kurrogva hadonászik a hívei előtt. A koronát még mindig a fején hordta.

Az alezredes csak most nézte meg igazán.

Furcsa „korona” volt ez!

Inkább hasonlított egy lefelé fordított bilire vagy egy sima felületű, gömbölyű sisakra, mint királyi ékességre...

– Egy pszichoszonda – jegyezte meg unott hangon Jason

Lymph. – Ezt adtam neki ajándékba. Gyanakodott. Elég sokáig kérette magát, mire a fejére húzta, de miután végre megtette, attól kezdve én irányítottam a dolgokat, Jiame a hatalmam alá került, és én óvatosan ráébresztettem arra, hogy ha krú–kooang akar lenni, akkor meg kell ragadnia a kínálkozó lehetőséget. Nem kellett pszichikai kényszert alkalmaznom… csak megvilágítanom előtte az utat a vágyai beteljesítéséhez.

Arderston rádöbbent még valamire.

– Szóval ez volt az a tárgy, ami miatt csaknem megölt! – suttogta. – Szurok sötét volt, nem láttam, mi az. Azt sem tudtam, mit akar? Ő meg egyre csak azt hajtogatta, hogy mondjam meg neki, mi az a tárgy, ami nála van, és mivel nem tudtam, összevissza rugdosott és vert…

– De akkor váratlan pártfogód akadt – vette át a szót Lymph. – Az a Kryun nevezetű helyre kis nőstény, aki rábukkant a rakétákra és aki Melant értesítette, kihívta párviadalra ezt a tohonya mocskot és jó alaposan elpáholta. És nemcsak téged szerzett meg tőle, de még valami holmit is elvett, ami az enyém volt. Hm. Ez majdnem túlságosan is megbonyolította a helyzetet, de immár… – Előhúzta az ökölnyi kockát az oldalán lógó bőrtarisznyából, és odamutatta. – Immár ez is megvan.

– Mi ez?

Jason Lymph visszacsúsztatta a kockát a helyére.

– Majd időben megtudod – felelte flegmán. – De most már elég a dumából… Jiame közeleg.

Valóban, a tohonya, lompos nőstény vonult feléjük, kíséretétől közrefogva. Két vakondpulyka a karjainál fogva vonszolta utána több sebből vérző, legyőzött, megalázott ellenfelét, mint valami győzelmi zálogot.

Arderstonnak ismét ökölbe szorult a keze. Lymph azonban jelentőségteljesen megrántotta a szíjait.

– Azt mondtam neki, hogy azért van rád szükségem, mert csak te tudod vezetni a koptert… Úgyhogy ne cáfolj meg, különben azonnal kivégeztet!

A következő pillanatban Jiame máris odaért. Durván

megragadta Arderston karját, és félrelökte, hogy szembeállhasson a másik emberrel.

– Mekkor lezz indullázs? – rikoltotta követelő hangon. – Mekkor tanítazz meg nekem kegyencemnek pillotázás? Mekkor tanitazz meg neki reppüllézs?

Jason Lymph körülnézett, aztán vállat vont.

– Én készen állok, felség. És a gép is útra készen áll. Ha gondolod... indulhatunk.

– Ellöbbb... – Jiame nem bírt megbirkózni a következő szavakkal, de aztán észbe kapott, és rájött, hogy nem szükséges neki az emberek nyelvén szólnia. Hosszan, követelőzően kurrogott, és közben többször is megrúgta Lymphet.

Annak a szeme se rezdült.

Aztán amikor az új krú– kooang befejezte a monológját, Lymph vállat vont, lecsatolta az övéről a pisztolytáskáját, és leakasztotta a válláról a géppisztolyt is.

Jiame dühösen kurrogva rángatta az oldalán lógó bőrtarisznyát. Jason leakasztotta azt is. Óvatosan kiemelte belőle a plasztik kockát, lerakta egy láda tetejére, és valamit hosszan, részletesen magyarázott.

Jiame türelmetlenül mellbe lökte. Aztán kurrogva röhögött, és testőrei kíséretében felkapaszkodott a helikopter fedélzetére. Két vakondpulyka pedig fegyverrel a kézben Lymphet és Arderstont böködte.

– Nem tetszik a képük – súgta Arderston gyanakodva. – Készülnek valamire.

– Arra, hogy kinyírjanak mindkettőnket – felelte higgadtan Jason Lymph. – Csak előtte úgy hiszik, hogy megtanítjuk őket repülni...

– Úgy hiszik?

– A pszichoszonda segítségével elhitettem ezzel a nagy melákkal, hogy repülni pofon egyszerű; nem nehezebb, mint meghúzni egy fegyver ravaszát... ahhoz pedig már remekül értenek. – Jason Lymph sandán mosolygott. – Amint úgy gondolják, hogy tudják irányítani a gépet, le fognak lőni

mindkettőnket. Nem félnek tőlünk. Elvégre mi fegyvertelenek vagyunk, ők pedig nem…

Arderston az utolsó mondatokra már nem figyelt oda. Csodálkozva látta, hogy fegyveres vakondpulykák az ájult Kryunt is feltuszkolják a fedélzetre, és bilincseit az egyik rögzítővashoz kötözik.

– Őt miért?

– Ne törődj vele! – motyogta Lymph. – Ez valami őrült hagyomány, hogy egy pillanatra sem hagyja el a legyőzött ellenfelet, amíg abban szusz van. Addig kínozza, amíg kedve tartja. Aztán megöli. Azt hiszem, látványos halált tervez neki… ki fogja hajítani a fedélzetről, amikor már magasan leszünk. Na, add a kezed!

Ugyanolyan könnyedén tépte le a szíjakat a társa csuklójáról, mint korábban a lábáról.

Arderston gyanakodva nézegette egykori főnökét, de aztán nem szólt semmit. Ő ült a pilótaülésre, Jason Lymph pedig az irányzó másodpilóta helyét foglalta el.

– Felszállás! – parancsolta.

Paul Arderston sosem volt jó pilóta, és mivel az elmúlt öt–hat évben semmilyen gépet nem vezetett, alaposan kijött a gyakorlatból. A helikopter imbolyogva emelkedett a magasba, őrülten himbálódzott, mint valami pitypang a szélben, és kész csoda, hogy nem csapódott neki a nagy hangár csúsztatható tetejének, amely csikorogva, lassú tempóban elkezdett összezárulni.

– Mit művelnek ezek?! – háborgott.

– Jiame utasította őket az én parancsomra – mondta Lymph. – Ez is része a tervnek.

Ahogy a gép a levegőbe emelkedett, a vakondpulykák szörnyű rikácsolásba kezdtek, és egymás vállát verdesték. Ez az öröm és a boldogság kifejezése lehetett náluk. Csaknem táncra perdültek.

Különös élmény lehetett számukra a repülés.

A loncsos Jiame rikoltozott a legjobban. Két lábát szétvetve ült a padlón, és vadul maszturbált. Még a nyála is

csorgott közben.

– Most merre? – kérdezte Arderston, aki nem tudta beazonosítani magában az ismeretlen terepet.

– Észak– nyugatnak – mormolta Lymph. – Igaz, megígértem nekik, hogy tartunk egy kis hadászati bemutatót a barbárok által lakott völgyek egyikében és ellövünk pár Pokoltűz rakétát, de ez már nem számít... Tudod, nem vagyok az a típus, aki mindig betartja az ígéreteit.

Az egyik fegyveres vakondpulyka jött oda, és rikoltozva, a mellét döngetve a fegyvere csövével megböködte Lymph tarkóját.

– Tanítazs vezsetni őt! – kiabálta Jiame, és szinte őrjöngve folytatta megkezdett műveletét. Önkívületében a padhoz verdeste magát és vonaglott.

Szemmel láthatóan igencsak élvezte a repülést.

Jason Lymph átadta a helyét Jiame buzgó kegyencének. Mielőtt azonban elhátrált volna a másodpilóta üléstől, odasúgta Arderstonnak.

– Ő a tied! Légy résen!

Arderston minden idegszálával a vezetésre összpontosított, és nem állt le végiggondolni, vajon mit tervez Jason a komoran rájuk szegeződő fegyverek ellenében. Hiszen ha csak egy gyanús mozdulatot is tesz, a bizalmatlan Jiame azonnal lelövetheti...

És az már kiderült, hogy a ravasz meghúzásához még a vakondpulykák is értenek.

Vagy ennyire bízik a pszichoszonda hatásában?

Majd kiderül...

Lymph nem sokáig húzta az időt.

– Mutatnék valami érdekeset, méltóságos Jiame...

Szembefordult a rászegeződő fegyverekkel, és mindkét kezét maga elé emelte, mintha kifordított tenyérrel jelezné, hogy nincs ártó szándéka.

Aztán elmosolyodott.

Mindkét tenyere oldalra billent, mintha egy éles penge egyetlen csapásával mindkettőt egyszerre metszették volna le.

Csuklócsonkjaiból azonban nem vér spiccelt. Két tátongó cső meredt a meglepett vakondpulykákra, és mire azok meghúzhatták volna a ravaszt, Lymph alaposan megsorozta őket a karjába épített golyószórókból.

Mivel mindez Arderston háta mögött játszódott le, nem láthatta, mi történik, csupán a döbbent rikoltásokat és a fülsiketítő fegyverropogást hallotta.

Nem tétlenkedett, és az eszközökben sem válogatott. Bal könyökével orrba vágta a másodpilóta ülésben összeránduló vakondpulykát, majd a tenyere élével leadott egy ütést a teremtmény torkára is. A fickó feje előre nyaklott, a teste elernyedt.

Egy kézzel a magassági kormányt tartotta, a másikkal pedig kicibálta a vakondpulyka öléből a fegyvert, de már nem volt szükség rá.

Jason Lymph időközben valamennyi ellenfelét leszedte. Halálos higgadtsággal szórta a golyókat, s egyetlen lövése sem tévesztett célt.

Arderston csak most fedezte fel a füstölgő kézcsonkokat, melyekről úgy lógtak le a kézfejek, mintha testszínű kesztyűket akasztottak volna a rudak végére.

Lymph bíztatóan rámosolygott.

– Tartsd az irányt! – mondta, miközben elfújta a füstöt a csonkjairól. – A feladat teljesítve. Az úti cél: Főerőd.

– Te nem Jason Lymph vagy! – dörmögte Arderston rosszkedvűen. – De akkor... ki a fene vagy te?!

– BA– 1 Harcirobot – felelte a fickó higgadtan. – Első verzió, első egyed. Mondhatnám: prototípus vagyok. Jason Lymph külsejére formázva és az ő egyéniségére behangolva. Próbaüzemen. De egész jól működök, nem?

Egyenletes tempóban repültek észak– északnyugat felé. Paul Arderston vezette a gépet. Bár eléggé kijött már a gyakorlatból az elmúlt évek alatt, most egyre inkább úgy érezte, hogy ura a gépnek, és a hatalmas fémszitakötő engedelmeskedik minden rezdülésének.

Eközben Ba– 1 egyenként az oldalsó ajtóhoz vonszolta a

vakondpulyka hullákat, majd kibiztosította az ajtót, és oldalra húzta. Megközelítőleg ötszáz méter magasságban repültek. megközelítőleg kétszáz kilométer per órás utazósebességen. Alattuk ráérős lassúsággal úszott el a kősivatag hullámzó felszíne.

Ba– 1 elsőként Jiame golyóktól megszabdalt, vérmocskos testét hajította ki, és érdeklődve nézte, ahogy a hájas test pörögve eltűnik a mélyben.

– Most már elárulhatom, mire szolgált a kocka, amit ott hagytam a hangárban – csevegett kedvesen a fickó, miközben lehajított egy újabb vakondpulyka tetemet és ezt is követte a tekintetével egészen a port felverő becsapódásig. Halk, kuncogó hangot hallatott. Tetszett neki. Bár lehet, hogy valami egészen máson szórakozott. – Sűrített ideggáz... kimondottan a vakondpulykák fiziológiájára tervezve. Az van a kockában.

– Mi?

– És amikor a csúsztatható tető a helyére kattan, a gáz elkezd kiáramlani a kockából, és maximum tíz percen belül az egész hangárt elárasztja. Jó, mi?

– Értem – morogta Arderston. – Kinyírjuk őket, hogy ne jelentsenek veszélyt.

Ba– 1 kuncogva kidobott egy újabb tetemet a gépből.

– Ennél azért többről van szó, pajtás. Így őrizzük meg a hangárban felhalmozott felszerelést mindaddig, amíg megfelelő erőkkel vissza nem tudunk térni értük, hogy elszállíthassuk... Ismerve, mennyire babonásak ezek a teremtmények, miután ott pusztulnak pár százan a gázban, a többiek messzire kerülni fogják még a környékét is. És raadásul amiatt is tanácstalanok lesznek, hogy a krú– kooangjuk nem tér vissza. Ámbár lehet, hogy megtalálják a hulláját, de igen csodálkoznék, ha felismemék azt, ami az ötszáz méteres zuhanást követő becsapódás után megmaradt belőle... Hé, Paul, emelkedj fel ezer méterre! Ki akarom élvezni, ahogy ezek a hullák zuhannak...

Arderston gépiesen engedelmeskedett, és enyhe ívben felfelé vitte a gépet, de eközben tartotta az irányt.

– És hol van most... Jason Lymph? – kérdezte.

– Hol lenne? Öt éve hulla már. Nem élte túl a többszöri pszichoszondás beavatkozást. De ne aggódj... a leglényegesebb tudást még időben sikerült kiszippantanunk az agyából és átplántálni belém. Minden trükköt és technikát ismerek, amit csak Jason Lymph ismerhetett. És a tapasztalatai, az emlékei is itt vannak a fejemben. Mondhatni, én vagyok Jason Lymph... Hé, pajtás, ezt nézd meg, milyen gyönyörűen pörög!

Paul Arderston nem nézte meg.

– Élvezetet okoz, hogy kidobálod őket? – kérdezte érdeklődve.

– Bizonyos mértékig igen – felelte a kiborg őszintén. – Különös érzés számomra, aki mesterséges vagyok, anyaszülte, eleven, hús– vér kreatúrakat elpusztítani. Nem is tudom, hogy mondjam, hogy értsd...

– Értem én.

– Erre programoztak – magyarazta Ba– 1, miközben már az utolsó előtti hullát lódította a mélybe. – Pusztításra. Logikus, célszerű gondolkodásra.

– Értem én – ismételte Paul Arderston keményen. Aztán a válla fölött hátrapillantott az ájultan heverő Kryunra. A kecses vakondpulyka nő teste vérben úszott, de azt nem lehetett tudni, hogy vajon a saját vérében– e vagy másokéban. Nem lehetett tudni, hogy őt is eltalálták– e a gyilkos lövedékek. – Kryunt is kidobod?

Ba– 1 fontolgatta ezt a kérdést pár pillanatig.

– Melan parancsa nem rendelkezett külön felőle – mondta aztán. – Csak fölösleges ballaszt. Vagy talán te másképp gondolod? – Paul Arderston flegmán vállat vont.

– Nekem aztán oly mindegy... Azt csinálsz, amit jónak látsz.

Ba– 1 megragadta Jiame utolsó testőrének tetemét, és az ajtó felé lódította.

És ez volt az a pillanat, amire Arderston várt. Éles szögben jobbra döntötte a gépet, és maximálisra fokozta a sebességet.

Ba– 1 mindkét kézzel a hullát markolta,és nem számított ilyen aljasságra. A halott vakondpulykával együtt a manőver következtében a szó szoros értelmében kirepült a helikopterből, és zuhanni kezdett. Dühös ordítása egyre távolodott.

És nem elégedett meg az ordítással. Zuhantában veszettül tüzelni kezdett, és golyók süvítettek a száguldó gép után. Némelyik lövedék a helikopter oldalát találta el, de ártalmatlanul vágódott le a páncélzatról.

Arderston nem akarta a véletlenre bízni a dolgot. Nem akarta megkockáztatni, hogy a robot túlélje a közel nyolcszáz méteres zuhanást. Hiszen ki tudja, mi mindenre képes egy ilyen gépember.

És ő nem akart tanúkat.

A manőver végén szűk kört írt le, befogta a célba a zuhanó testet, és kilőtt rá egy Pokoltűz rakétát. A karcsú lövedék füstöt lövellve zúgott lefelé, és szinte egy tizedmásodperccel azelőtt, hogy a cél belefúródott volna a kősivatag talajába, telibe találta.

Az iszonyatos robbanás cafatokra tépte Ba– l– et és a vakondpulyka testőr hulláját egyaránt, és valóságos por– és kavicszáport zúdított fel a talajról.

Paul Arderstonnak az arca sem rezzent. Először visszafordította a gépét az eredeti irányba észak–északnyugatnak, majd korrigálta az útirányát: északnak.

Messze el akarta kerülni azt a baljós háromszöget, ahol Melan, Choler és Sang vívták több évszázados háborújukat.

Neki már elege lett az egészből. A vérontásból, az esztelen áldozatokból, a hűvös aggyal kikalkulált veszteségekből.

Nem kért tovább egy olyan háborúból, amelyet Ba– l– hez hasonló érzéketlen harci gépekkel és hasonlóan kíméletlen, feltámasztott hullákkal, lidércekkel vívnak.

Hosszú időn át utazósebességen repült; igyekezett úgy megválasztani a sebességét, hogy közben a legkevesebb üzemanyagot fogyassza. Immár nem az volt a cél, hogy minél gyorsabban eltűnjön innen, hanem az, hogy adott üzemanyag

mennyiséggel a lehető legmesszebbre jusson.

A keleti part mentén röpült északnak.

Három és fél óra múltán, amikor a tank már csaknem csontszáraz volt, ezerötszáz méter magasságban kiröppent a tenger fölé. Átkapcsolt automata pilótára, és hagyta a gépet tovább repülni.

Ő maga előrángatott egy ejtőernyőt az ülés alól, és felöltötte. Eloldozta az ájult Kryunt a rögzítővastól, és jó szorosan saját testéhez erősítette. Aztán a mozdulatlan testet magához szorítva kivetette magát a helikopter oldalajtaján...

A vakondpulyka nő nem lehetett több ötven kilónál. Arderstonnak kétsége sem volt afelől, hogy az ernyője simán megbírja kettejük együttes súlyát.

Hogy aztán a tengervízzel miképpen birkózik meg, azt maga sem tudta, de remélte, hogy sikerül a part közvetlen közelében leérkeznie és valahogy kievickélnie.

És bár nem sokat tudott az atomfegyverekről, buzgón remélte, hogy az a négy atomtöltetű rakéta nem fog felrobbanni, amikor a helikopterből kifogy a nafta és a gép a tengerbe zuhan...

Kryun nem kapott golyót, de még így is elég rossz bőrben volt Jiame kíméletlen kínzásainak köszönhetően. Amikor az ejtőernyős zuhanás végén a tengerbe hullottak, a jéghideg víztől pár pillanatra magához tért, de aztán ismét elvesztette az eszméletét. Arderston komoly küzdelem árán tudta csak kicibálni a partra az erős hullámverés ellenében a tehetetlen testet.

Eközben messze, valahol nagyon messze a helikopter eltűnt a habok között, de Arderston még csak azt sem látta, hogy mikor és hol. De ez már nem is érdekelte.

Amikor a megterhelő küzdelem után összeszedte magát, minden figyelmét a vakondpulyka felé fordította. Már hajnalodott, és ő most először látta őt napfényben.

És egyértelműen megállapította róla, hogy ha embernő lenne, kifejezetten csinosnak és szépnek számítana.

Kryun csak másnap délután tért magához. Csodálkozva

szemlélte a lenyugodni készülő napot, a hullámverést és a tengerparti fövenyt.

Arderston nem sokkal ezelőtt tért vissza egy ölnyi ehetőnek vélt gyümölccsel az ölében. A pilótának vágyó vakondpulyka karabélyát egy pillanatra sem tette le, mivel nem tudhatta, miféle veszedelmek leselkedhetnek rá ennyire távol az ismert és feltérképezett vidéktől.

– Paul... – nyöszörögte a vakondpulyka nő. – Hol... hol vagyunk?

– Messze északon – felelte Arderston. – Távol a tieidtől. És távol az enyéimtől. Ezer kilométer választ el tőlük.

– Északon? – A vakondpulyka töprengett. Valószínűleg nem tudta felmérni, mit jelent ez a távolság, és fogalma sem volt arról, miféle területen vannak. Ám a következő megjegyzése arra utalt, hogy mégiscsak többet tud, mint sejteni lehetett. – Északon... Keorath van, a számkivetettek birodalma.

Arderston biccentett.

– Valahogy úgy. Ámbár Keorath, a titkos város elég messze lehet még innen... Ha jól tudom, ez itt a Chlov– hegység, amely a keleti part mentén vonul végig.

– Chlov– hegység? Érdekes. – A vakondpulyka figyelmesen nézte az emberférfit. – „Chlov” a mi nyelvünkön azt jelenti... különös vonzódás.

Az alezredes vállat vont. Nem akart most ilyesmivel foglalkozni. Kryun pedig zavartan nézelődött.

– Jiame? – kérdezte aztán.

– Halott.

– A testőrei is.

– Halottak ők is – dörmögte Arderston. – Mindenki halott. A rakétákat elpusztítottam. Senki sem tudja, mi történt velünk. Senki sem tud rólunk. Szabadok vagyunk.

A vakondpulyka taréja vadul libegett.

– Úgy érted... szabadok... mi ketten, együtt? A Chlov– hegységben?

– Ketten vagy külön– külön – morogta a férfi. – És

bárhol… Én csak egyet tudok. Soha többé nem fogok visszatérni Főerődbe. Elegem van a háborúból, a vérontásból. Más életet akarok. Még akkor is, ha ez a mostani szabadság az életembe kerül.

Kryun hosszan töprengett.

– Ha Jiame halott, a krú– kooang én lehetnék. Arderston vállat vont.

– Ha komolyan erre vágysz, tégy amit akarsz… Ám figyelmeztetlek, ha vissza akarsz menni, hosszú és veszedelmes út vár rád. Talán sohasem érkezel meg a tieidhez. Meghalhatsz már az első napon…

Kryun taréja lekonyult.

– Nem akarok meghalni – motyogta. – Nem akarok krú– kooang lenni. Túl sok bajjal jár. Túl sok vérrel. Túl sok erőszakkal. Én is… szabad akarok lenni. Kölyköket akarok szülni, mielőtt meghalok. Sok– sok kölyköt. Már eljött az időm. Nem halhatok meg anélkül, hogy ne szülnék kölyköket…

Kryun nem halt meg. Eljutottak Keorathba, és a keorok több próbatételt követően befogadták őket. A vakondpulyka nő és az emberférfi egyaránt nyugalmat talált a mutánsok között. Kryun nyolc kölyköt szült ott, melyek közül hat meghalt, mielőtt megérhette volna a kéthónapos kort. Két gyermeke viszont életben maradt, és felcseperedett. A fiú az apja erejét, elszántságát és villámgyors döntési készségét örökölte. A lány pedig örökölte anyja mentális képességeit. És talán még hozzá is tett egy kicsit…

Ők arról a hegységről kapták a nevüket, ahol szüleik egymásra találtak. Chlovis és Chlovia néven váltak ismertté.

Tartalom

ELŐSZÓ

Jeffrey Stone – Sárkányok és helikopterek

Daniel P. Campbell - INDRIQ
I.
II.
III.
IV.
V.
VI.
VII.
VIII.
IX.
X.
XI.
XII.
XIII.

Allen Newman– Míg a halál el nem választ

Nick Wraith– Kardilon

Robert Knight – Gan Yara

Benjamin Rascal– A kard szelleme

Jeffrey Stones – Kryun

Tartalom